

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

When the
STARS
FALL

emery rose

YILDIZLAR DÜŞTÜĞÜNDE

EMERY ROSE

Copyright © 2020 Emery Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler veya karakterler, işletmeler veya yerler, olaylar veya vakalar hayal ürünüdür veya hayal ürünü bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Lori Jackson at Lori Jackson Designs

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster

Editörler: Jennifer Mirabelli (İçerik Düzenlemeleri); Ellie McLove, My

✿ Brother's Editor Vellum ile oluşturuldu

Adanmışlık

*Jennifer Mirabelli için.
Siz olmasaydınız bu kitap bu hale gelmezdi. Milyon kere
teşekkür ederim. xoxo*

OYUN LİSTESİ

"Lost" - Dermot Kennedy
"Shiver And Shake" - Ryan Adams
"Howlin' For You" - The Black Keys
"Losing My Religion" - REM
"Love Runs Out" - One Republic
"Already Gone" - Sleeping At Last
"The Ending" - Wafia, FINNEAS
"All My Friends" - Dermot Kennedy
"Ben Bir Yalancıyım" - Amy Shark
"Wild Horses" - Alicia Keys, Adam Levine
"Lost Stars" - Adam Levine

*"Yeterince karanlık olduğunda, yıldızları
görebilirsiniz."* Ralph Waldo Emerson

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm I

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm II

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm III

<u>Bölüm</u>	<u>32</u>
<u>Bölüm</u>	<u>33</u>
<u>Bölüm</u>	<u>34</u>
<u>Bölüm</u>	<u>35</u>
<u>Bölüm</u>	<u>36</u>
<u>Bölüm</u>	<u>37</u>
<u>Bölüm</u>	<u>38</u>
<u>Bölüm</u>	<u>39</u>
<u>Bölüm</u>	<u>40</u>
<u>Bölüm</u>	<u>41</u>
<u>Bölüm</u>	<u>42</u>
<u>Bölüm</u>	<u>43</u>
<u>Bölüm</u>	<u>44</u>
<u>Bölüm</u>	<u>45</u>
<u>Bölüm</u>	<u>46</u>
<u>Bölüm</u>	<u>47</u>

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında

EMERY ROSE'UN ROMANLARI

PROLOGUE

Lila

Gözlerimi kocaman açarak ellerine sarıldım. Çıplak elleriyle beni boğuyor, nefes boruma giden havayı kesiyordu.

Böyle mi bitecekti?

Sevdiğim adamın ellerinde ölecek miydim?

Ama bu o değildi. Bu tanımadığım bir adamdı. Mavi gözleri sanki başka bir yerdeymiş gibi vahşi ve odaksızdı. Nefes nefese kalmıştım, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu.

Yatak odasında yere yığılmış, elleri boynuma dolanmış ve nefes almamı imkânsız hale getirmiş olduğumu fark ettiği anı gördüm. Beni bıraktı ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak saçlarının uçlarını çekiştirmeye başladı. Acı içinde nefes almaya çalıştım, elim morarmış boynumu ovmak için uzandı.

"Lila," dedi, sesi çığdı. Ay bu gece o kadar parlaktı ki yüzüne kazınmış acıyı görebiliyordum. "Lanet olsun. Lila. Çok üzgünüm, bebeğim. Çok üzgünüm."

Beni yatak odasının zemininden kaldırdı, kucağına çekti ve alnını alnıma bastırarak kollarına aldı. Onun gözyaşları benimkilere karıştı.

Buraya nasıl gelmiştik?

"Konuş benimle," diye bir yıl önce eve döndüğünden beri yüzüncü kez yalvardım. Safça, eve döndüğünde düzenli olarak planlanmış hayatımıza devam edebileceğimize inanmıştım. Yanılmıştım. Hem de çok yanılmışım. İçim titriyor olsa da, bununla savaştım. Sormak zorundaydım. "Sana ne olduğunu anlat bana," diye tekrar yalvardım. "Lütfen Jude, sana yalvarıyorum."

Yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü ve hiçbir şey söylemedi. Eskiden birbirimize güvenirken benimle hiçbir şey konuşamaması canımı yakıyordu. Şimdi, yumurta kabuklarının üzerinde yürüyordum. Sürekli onun tetikleyicilerine karşı tetikteydim.

Toprak yollar. Dört Temmuz havai fişekleri. Ahırın arkasındaki uzun otlarda bir hışırtı. Tehlikenin var olmadığı yerlerde bile tehlike görürdü.

Ve bu gece tek yaptığım, o uyurken kollarımı ona dolamaktı. Bunu içgüdüsel olarak yapmıştım, daha önce pek çok kez yaptığım gibi gecenin bir yarısı ona uzanmıştım.

Geceler en kötüsüydü. Gözlerinin altındaki halkalar uykusuzluğunun kanıtıydı.

"Seni seviyorum," dedi, sözcükler boğazından acı verircesine döküldü. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

"Seni daha çok seviyorum. Ben... Jude..." Ona sarıldım.

Sakin gitme.

Beni bırakma.

Ama onun çoktan gittiğini biliyordum. Onu dünyanın öbür ucunda bir yerlerde kaybetmişim. "Sana yardım edebilecek birini bulmalıyız."

Hiçbir şey söylemedi. Bir terapisteye gidiyordu ama bu ona yardımcı olmuyordu. Kimsenin ona yardım edemeyeceğine ikna olmuştu. Pes ediyordu. Gözlerindeki yenilgiyi görebiliyordum.

"Özür dilerim," dedi tekrar tekrar. Sanki bu her şeyi düzeltecekmiş gibi söylemeye devam etti. Ama bir daha hiçbir şeyin yoluna girmeyeceğini biliyordum.

Jude McCallister tanıdığım en güçlü adamdı. Afganistan'da üç görevden sağ çıkmıştı. ABD Deniz Piyadeleri'nde beş yıl aktif görev yapmıştı. Kafasından vurulmuş ve hayatta kalmıştı. Kaskını dolabımda saklıyordum. Malzemede büyük bir delik açılmıştı ama Kevlar mermiyi durdurmuş ve hayatını kurtarmıştı. Fotoğrafım o kaskın içine bantlanmıştı ve beni gittiği her yere yanında taşıdığını söylemişti.

Aşkımızın her şeye dayanacak kadar güçlü olduğunu düşünürdüm. Savaş alanı bile olsa.

Yanılmışım.

Hesaba katmadığım şey, yara izi bırakmayan yaralanmalardı. Hiçbir doktorun düzeltemediği kırık parçalar. O cehennemi eve beraberinde getirmişti ve ona nasıl yardım edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ama denemeye devam edecektim.

Jude'u kaybedemezdim.

O benim sonsuza dek ve her zamanım olmalıydı.

Jude

Yatağın kenarına oturdum ve onun uyumasını izledim. Çok huzurlu görünüyordu. Çok güzeldi, dalgalı kahverengi saçları dağınıktı, uzun kirpikleri gözlerinin altındaki çukurlarda dinleniyordu. O yeşil gözler, çayırdaki çimenlerle aynı yeşil tonundaydı. Bakışlarım boynunda iki gün önce bıraktığım mor izlere kaydı. Onları kapatmak için makyaj yapıyordu ama izler hâlâ oradaydı ve herkesin görebileceği kadar açıktı. Hiçbir makyaj gerçeği gizleyemezdi.

Bunu ona ben yapmıştım.

Her şeyden çok sevdiğimi iddia ettiğim kişiye acı çektirmiştim.

Birkaç ay önce bir gece terörünün ortasında neredeyse bileğini kırıyordum. Ona yaşattığım cehennem için kendimden nefret ediyordum. Bağırmalar, asılsız suçlamalar, içki içmeler ve dokunulmaya dayanamadığım zamanlar. Bunun için imza atmamıştı. Aşk bu kadar acı vermemeliydi. Beni aksi yönde ikna etmeye çalışmıştı ama gerçeği göremiyordu. Onu da kendimle birlikte dibe çekmeye devam edersem lanetlenirdim. Lila sert ve güçlüydü ama bana olan aşkı onu zayıflatıyordu. Kıçımı terk etmesi gerekirken, iyi günde kötü günde yanımda kalmıştı.

On sekiz yaşında acemi birliğine gittiğim gün beni terk etmeliydi. O zamanlar her şeyi çözmüştüm. Çok ukala. Her şeyin üstesinden gelebilecek kadar kendime güveniyordum. Bu sadece altı yıl önceydi, ama sanki başka bir ömür gibi geldi.

Şimdi benden korkuyordu. Benim için korkuyordu. Beni yalnız bırakmaktan korkuyordu. Yirmi beşinci yaş günümü göremeyeceğimden korkuyordu.

Ona ne yaptığına bir bak, pislik. Seni iyi ya da kötü sevmesini gerçekten bekleyebilir misin?

Bir psikopattan çok daha iyisini hak ediyordu. neredeyse onu boğarak öldürüyordum. Ona yaptığım şeylerin listesi

-Tüm ailem için uzun ve affedilemezdi. Sadece eve döndüğümünden beri geçen bir yıl değil, ben savaşa katılmamam için yalvarırken onun beni bekleyerek ve endişelenerek geçirdiği yıllar. Lila benimle birlikte olmak için hiçbir fedakârlık yapmadığını iddia ederdi ama bu saçmalıktı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Ayağa kalktım ve notu komodinin üzerine koyduktan sonra fikrimi değiştiremeden yatak odasından çıktım. Bunu onu sevdiğim için yaptığımı anlayacağını umuyordum. Onu özgür bırakmanın zamanı gelmişti. İhtiyacı olan adam ben olamazdım. O adam gitmişti.

Arabayla uzaklaşırken güneş doğmaya başlamıştı. Evimden ayrıldım. Teksas'tan ayrıldım. Ailemi terk ettim. Ve hayatımın aşkını terk ettim. Eğer kendi derimden ve kafamdan çıkabilseydim, onları da geride bırakırdım.

Klasik bir rock şarkısının sesini açtım - "Carry On Wayward Son"- ve arabayı sürdüm.

Viski şişesini dudaklarıma götürerek uzun bir yudum aldım.

"Sıçtın McCallister." Silverado'mun yolcu koltuğunda oturan dostum Reese Madigan'a bakmak için başımı çevirdim. Elini kesilmiş saçlarının üzerinde gezdiriyor, diğer eliyle de müziğin ritmine ayak uyduruyordu. Reese bu şarkıyı çok severdi. Sırf herkesi kızdırmak için avazı çıktığı kadar bağırarak söylerdi. Adamın sesi çok kötüydü. Hayatını kurtarmak için bir melodiyi bile taşıyamazdı. "Bilmen gerekirdi."

"O sadece bir çocuktu," diye karşı çıktım. "Onunla futbol oynadık. Ona şeker verdik. Nereden bilebilirdim ki?"

"Bana cep telefonunu görmediğini mi söylüyorsun? Gördünüz ama tereddüt ettiniz, değil mi?"

Kolumun tersiyle alnımdaki teri sildim. Kalbim göğüs kafesine çarpıyor, korku ve dehşet omurgamdan yukarı tırmanıyordu.

Yolcu koltuğunu tekrar kontrol ettim. Reese gitmişti. Çünkü Reese ölmüştü. Artık ölü adamlarla konuşuyordum.

Viskiden bir yudum daha aldım. Ve sürmeye devam ettim.

Bensiz daha iyi olurdu. Benim kızım bir savaşçıydı ve dirençliydi. Artık pek bir şeye inanmıyordum ama ona hâlâ inanıyordum.

BÖLÜM I

BİRİNCİ BÖLÜM

Lila

"NEDEN aptal bir elbise giymek zorundayım?" Annem saçlarımdaki bukleleri tararken homurdandım. Aynadaki yansımama kaşlarımı çatarak baktım. Elbise sarıydı ve üzerinde beyaz işlemeli çiçekler vardı. *Çiçekler*. Kusmuk.

"Çünkü McCallister'lar bizi barbeküye davet etti."

McCallister'lar yeni evimizin hemen karşısında oturuyorlardı, yani sanırım bu onları komşumuz yapıyordu. Dün Kate McCallister bize hoş geldin demek için uğradı ve annemle birbirlerini üniversiteden tanıdıklarını öğrendik. Dünya küçük, dediler, uzun zamandır kayıp arkadaşlar gibi gülüp sarıldılar.

"Ne giydiğimin neden önemli olduğunu anlayamıyorum."

"Mızımızlanmayı bırak," diye takıldı annem, saçımı üç parçaya ayırıp örerken. Gülümsüyordu. Derek Houston'dan ayrılıp Texas Hill Country'de küçük bir kasaba olan Cypress Springs'e taşınmayı kabul ettiğinden beri öyleydi. Annem hemşireydi ve gelecek hafta yeni işine başlayacaktı. Derek elektrikçiydi ve kendi işinin patronu olduğu için nerede yaşadığımızın bir önemi yoktu, her yerde çalışabilirdi.

"Çocuklardan ikisi seninle aynı yaşta," dedi. "Belki arkadaş olabilirsiniz."

"Bundan şüpheliyim. Beni bu elbisenin içinde gördüklerinde olmaz. Aptal gibi görünüyorum."

"Çok güzel görünüyorsun." Saçıma yeni yaptığı Fransız örgüsünün ucundan çekiştirdi. Gözlerim aynada onunkilerle buluştu. Benimkilerle aynı yeşil tonundaydılar ve ikimizin de koyu kahverengi dalgalı saçları vardı. Herkes ona tıpatıp benzediğimi söylerdi.

Durdum ve söylediklerini düşündüm. "Bekle bir dakika. Nasıl ikisi de benim yaşımda olabilir?" Gözlerim

genişledi. "İkiz mi bunlar?"

"Hayır. Kuzenler."

"Oh." Omuzlarım hayal kırıklığı içinde çöktü. İkizler kulağına çok daha eğlenceli geliyordu. Birbirleri gibi davranarak insanları kandırabilirlerdi.

"Bir resim kadar güzel görünmüyor musun?" Derek gülümseyerek söyledi.

Elbise giymek zorunda olduğum için hâlâ sinirli olmama rağmen gülümsemeye zorladım.

"Derek kot pantolon ve tişört giyecek." Ön kapıdan çıkarken parmak arası terliklerimin üzerindeki ayçiçeklerine kaşlarımı çatarak baktım. Yüksek topuklu Converse'lerimi giymeyi tercih ederdim. "Bu ne kadar adil?"

"Hayat adil değil tatlım," dedi kıkırdayarak. "Bunu yakında öğreneceksin."

Bunu ilk kez duymuyordum ama bu konuda şikayet etmeyi bırakmaya karar verdim. Hiçbir şey değişmeyecekti. Burası yeni evimizdi ve annem burayı seveceğim konusunda ısrar ediyordu. Büyük bir maceraymış gibi anlatıyordu. Ama en iyi arkadaşını geride bırakmak zorunda kalan o değildi. Bileğimdeki mor dostluk bileziğini evirip çeviriyor, Darcy'nin şu anda ne yaptığını merak ediyordum. Muhtemelen apartmanımızın havuzunda yüzüyordur. Sayısız yatıya kalma sırasında planladığımız yazı düşünerek özlemle iç çektim. Annem taşınacağımızı açıkladığında mahvolan o yazı.

Üçümüz McCallister'lara giden yolda yürürken Derek dövme kolunu annemin omuzlarına doladı ve başının üstünü öptü, ben de yanlarında oflaya puflaya ilerledim. Tam yedi yıl boyunca sadece annem ve ben vardık ve bu da benim hoşuma gidiyordu. Ta ki iki yıl önce Derek'le evlenene kadar.

Şimdi ona sahip olduğu için kendimi üçüncü tekerlek gibi hissediyordum.

Hayat adil değil, tatlım.

Gerçek bu değil mi?

MCCALLISTER'LAR birkaç dönümlük bir arazi üzerinde, etrafı çevrili verandası olan büyük bir taş çiftlik evinde yaşıyorlardı. Patrick McCallister'ın bir çiftliğe ait olduğunu söylediği, uzakta tepeler bulunan bir tarlaya ve bir ahıra bakan arka verandada yemek yedik. Kendisi genel müteahhitti ve bir inşaat şirketinin sahibiydi. Evlerinin ve arazilerinin büyüklüğüne bakılırsa bizden çok daha zengin oldukları hissine kapıldım. Beş dakika içinde yetişkinler eski dostlar gibi gülüp konuşmaya başlarken ben çocuklarla birlikte çocuk masasında sıkışıp kalmıştım. Dördüyle birden.

Hamburger, mısır koçanı ve patates salatası yerken McCallister çocukları hakkında birkaç şey öğrendim.

Bir numara: Jude McCallister dünyanın en sinir bozucu çocuğuydu. Gösteriş meraklısı ve her şeyi bilen biriydi, sanki bizim patronumuzmuş gibi davranırdı.

İki numara: Jude'un kuzeni Brody, tanıdığım çocuklar arasında en görgüsüz olanıydı. Ağzı açık çiğniyor ve yemeğini o kadar hızlı yiyordu ki sanırsınız yıllardır ilk kez yemek yiyor. Jude bir mısır daha yemek için uzandığında, Brody elindeki çatalı Jude'a sapladı.

Üç numara: Brody ailenin yanına geçen ay taşınmıştı ve daha önce kuzenleriyle tanışmamıştı bile. Hikayenin tamamını bilmiyordum çünkü annesinin nerede olduğunu sorduğumda Brody, "Bu seni ilgilendirmez" dedi.

Bu da beni şok ederek susturmuştu. Dokuz yaşındaki bir çocuğun küfür etmemesi gerekiyordu ve ben de bunu ona söylemiştim.

"Ben dokuz yaşında değilim," dedi bir lokma yemeğin etrafında. "Nisan'ın onunda on yaşındaydım."

"Yirminci Ağustos'ta on yaşıma gireceğim," dedi Jude. "Doğum günün ne zaman?"

"Beş Mayıs," dedim isteksizce. Dokuz yaşına yeni girmiştım, bu da ikisinin de benden büyük olduğu anlamına geliyordu. Her şeyi çok iyi bilen Jude hemen hesap yaptı.

"Benden dokuz ay, Brody'den ise on üç ay küçüksün."

Sanki bu onları çok üstün yapıyormuş gibi. Yapmıyordu. İkisi de dördüncü sınıfa gidiyordu, tıpkı benim gibi.

Gideon altı yaşındaydı ve tek istediği içeri girip film izlemektir ama ailesi buna izin vermiyordu. Bu yüzden somurtuyordu. Ailenin bebeği Jesse dört yaşındaydı ve çok sevimliydi. Sevimli ve komikti ve söylediği saçma sapan şeylere gülüyorduk.

Artık hepimiz yemeğimizi bitirmiştik -çilekli kurabiye'nin üçüncü porsiyonunu yemekte olan Brody hariç- ve yetişkinler bize gidip oynamamızı söylediler. Brody atlara binmek istiyordu ama yetişkin gözetimi olmadan bunu yapmamıza izin verilmiyordu, bu yüzden kendi eğlencemizi kendimiz bulmalıydık. Bu şekilde kendimizi evin arkasındaki sahada futbol oynarken bulduk.

"Onu yakalayamazsın," dedi her şeyi bilen Jude. "Brody daha yeni yakaladı. Ben de yakalayabilirim." Brody'ye baktım. Jude'dan çok daha ufak tefek ve sıska sayılırdı. Çarpık dizleri, sivri dirsekleri ve koyu sarı saçları vardı.

Aynı soyadını taşımasına rağmen Brody diğerlerine benzemiyordu.

mavi gözlü, kahverengi saçlı McCallister çocuklarının.

Jude başını salladı. "Brody güçlüdür. Futbol topu yakalamaya alışkındır. Sen bir kızsın. Elbise giymişsin," diye alay etti ve topu havaya fırlatıp elleriyle yakaladı.

Brody dizindeki bir yara kabuğunu karıştırırken, "Seni kış üstü yere serecek," dedi. Baldırından aşağı kan damlıyordu. *İğrençti.*

"Tabii eğer yakalayabilirsen," dedi Jude.

Onları her gün görmek zorunda kalacağım anlamına geliyorsa, yeni okulumda dördüncü sınıfı dört gözle beklemiyordum. Jude

oyalandılar, önemli bir şey değilmiş gibi davrandılar. O sadece bir futbol topuydu, bomba değil.

"Sadece şu aptal topu at. Sorun nedir? Bir kız yakalayacak diye mi korkuyorsun?" Alay ettim.

Jude bu fikir çok saçmaymış gibi homurdandı. "Onu yakalayamayacaksın."

Her şeyi biliyormuş gibi kendinden bu kadar emin konuşmasından nefret ediyordum. "Sadece şu aptal topu at," diye tekrarlardım, her geçen dakika daha da sinirleniyordum.

"Tamam. Ama unutma. Bunu sen istedin."

Gözlerimi devirdim, parmak arası terliklerimi tekmeledim ve tıpkı Brody'nin yaptığı gibi aramıza mesafe koyarak sahada hızla ilerledim. "Bu kadar mesafe yeter," diye bağırdı.

Onu görmezden geldim ve koşmaya devam ettim. O benim patronum değildi. İyice hazır olduğumda koşmayı bıraktım ve onunla yüzleşmek için döndüm. Vay be. Biraz mesafe kat etmiştim. Oldukça uzaktaydı. Muhtemelen bir futbol topunu bile bu kadar uzağa fırlatamazdı.

Topun kısa düştüğünü hayal ederek sııttım. Bu ona kına yakmayı öğretirdi.

"Acıyacak," diye uyardı Gideon, okuduğu çizgi romandan başını bile kaldırmadan. Henüz okuyabildiğini sanmıyordum, o yüzden sadece resimlere bakıyordu. Elindeki üzümlü buzlu şeker yüzünden dudakları morarmış, suyu kolundan aşağı damlıyordu.

"Tabii yakalayabilirse," diye kıs kıs güldü Jude.

Beni öldürse bile yakalardım. Ayrıca, futbol topunu iddia ettikleri kadar sert ya da uzağa atabileceğinden şüpheliydim. Top elinden çıktı ve havada bir füze gibi dönerek doğrudan bana doğru yöneldi. Gökyüzü masmaviydi ve ben güneşe bakıyordum, bu da topu görmemi zorlaştırıyordu. Jude'un sinir bozucu sesi bir şeyler bağıırıyordu ama sözlerini duymadım. Topu yakalamaya çok odaklanmıştım. Hayatım buna bağılıymış gibi konsantre olmuşum.

Bir de baktım ki sırtüstü yatmışım, ciğerlerimdeki tüm hava boşalmış. Göğsümün üzerinde oturan bir fil nefes almamı ve hatta hareket etmemi bile zorlaştırıyordu.

"Öldü mü?" Jesse'nin sesine benziyordu. Bir parmak kaburgalarımı dürttü. Possum oynadım.

"Lila'yı Jude mu öldürdü?" Bu Gideon olmalı. "Başımız çok büyük belaya girecek."

"Bir buzlu şeker daha alalım." "Evet. Bu çok sıkıcı."

Bir gölge yüzümdeki güneşi engelledi. Gözlerimi açtım ve birkaç kez kııptım. Tarladaki kır çiçeklerinin renginde mavi gözler yüzüme bakıyordu, çok uzun kahverengi saçları alnına düşüyordu, kaşları birbirine çekilmişti. "İyi misin?" Jude sordu, sesi öncekinden daha yumuşaktı ve endişeyle karışık.

Konuşabilmek için nefesimi tutmaya çalışarak hırıldadım. "Ben iyiyim."

"Topu yakaladın."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Ben mi yaptım?"

Başını salladı ve yanaklarına gamze yerleştiren bir gülümseme verdi. "Kesinlikle öyle," dedi ve sesindeki gururu duydum. Aptal kalbim bir balon gibi şişti. "Onu da sakladım."

Hâlâ göğsümde tuttuğum futbol topuna bakmak için çenemi aşağı doğru eğdim. Şimdi övünme sırası bendeydi. "Tabii ki yaptım. Yapacağımı söylemiştim."

Brody, "İç çamaşırında Cumartesi yazıyor," diye işaret etti ve ben kimin daha sinir bozucu olduğuna karar veremedim. O mu yoksa Jude mu? "Bugün Pazar."

"Elbiseni indir," dedi Jude hışımla ve Brody'nin kafasına bir şaplak indirdi. "Onun iç çamaşırlarına bakma."

Brody omuz silkti. "Futbol oynarken elbise giymesi benim suçum değil. İç çamaşırını değiştirmemesi de benim suçum değil."

Kesinlikle her gün iç çamaşırımı değiştiriyordum ve itiraz etmek için ağzımı açtım. Ama Brody çoktan

ve onu düzeltme zahmetine girmeden çenemi kapattım.

Bir daha asla elbise giymeyeceğime yemin ettim. Jude'un uzattığı eli görmezden gelerek ayağa kalktım ve elimi aptal elbisenin eteğinde gezdirdim.

"Pazar günü yok," diye mırıldandım. "Ne?" Jude sordu.

"İç çamaşırı. Bir pakette sadece altı tane var. Pazar gününü atlamışlar."

"Bu berbat bir şey."

"Evet." Yanaklarım sıcaktan kızardı. Bu çok utanç vericiydi. Futbol oynamak dışında yapacak bir şeyler aradım. Topu yakaladığım için ellerim hâlâ sızlıyordu ve göğsüm de aldığım darbeden dolayı hâlâ ağrıyordu ama bunu itiraf edecek değildim.

"Yarışmak ister misin?" Geçen yıl üçüncü sınıftaki en hızlı koşuculardan biriydim ve Jude ile Brody'yi elbiseyle ve çıplak ayakla bile geçebileceğimi biliyordum. İşte bu kadar emindim.

"Ne üzerine bahse giriyoruz?" Brody sordu.

"Asıl soru, ne kaybetmek istiyorsun?" Jude bana sırıttı.

Yani. Sinir bozucu.

"Madem kaybedeceksin, iyi bir şey yapalım." Kafamda, değerli eşyalarımın bir listesini yapıyordum, içlerinden birini kazanana sunmaya hazırdım. Kazanan ben olacağıma göre, hiçbir şeyi elden çıkarmam gerekmeyecekti.

Jude başını eğdi ve yüzümü inceledi. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Ne?"

"Birini

seç."

"Cesaret," dedim hemen, durup düşünmeye bile gerek duymadan.

Jude ve Brody de cesareti seçtiler, büyük sürpriz. Sıraya girdik ve Jude üçümüzün eşit olup olmadığını kontrol etti.

Sonra bir şey hatırlamış gibi parmaklarını şıklattı. "Oh hey, timsahlardan korkmuyorsun, değil mi?"

Sen?" Yüzünde şaka yaptığına dair bir işaret aradım ama son derece ciddi görünüyordu.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," dedim cesurca. Sadece tek bir şeyden korkuyordum. Gök gürültülü fırtınalardan. Ama bunu ona söylemeyecektim. "Neden?" diye sordum. Hemen şüphelenerek sordum. Etrafımda timsahların yaşadığı bir bataklık ya da her neyse onu aradım ama göremedim.

"Sadece kazandığınızdan emin olun ve sonra bunun için endişelenmenize gerek kalmayacak."

Bakışlarını tarlanın dibindeki çitlere kadar takip ettim. Bitiş çizgimiz. Oldukça uzaktaydı ama mesafe konusunda çok endişeli değildim.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sorarak bana bir çıkış yolu gösterdi.

Başımı salladım. "Eminim."

Jude, "Kız olduğun için bir adım önde başlayabilirsin," diye teklif etti.

"Hayır, teşekkür ederim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ayaklarımı yere sağlam bastım. "Olduğum yerde kalacağım."

"Ayakkabı giymiyorsun," dedi Jude, bariz olanı işaret ederek.

"Ne olmuş yani?"

"Bu onu adil bir yarış yapmaz."

"Sadece bir kız tarafından dövülmekten korkuyorsun. Ben burada iyiyim. Ayakkabısız bile."

Jude bir an bana baktı, sonra spor ayakkabılarını çıkardı ve çoraplarını sıyırdı, böylece o da yalınayak kaldı. Brody de aynısını yaptı. Çıplak ayaklarına baktım. "Şimdi adil oldu," dedi Jude ve adil oynamayı önemsemesine bile şaşırmıştım ama bunu söyleme şekli bana bunun onun için önemli olduğunu düşündürdü.

"Yerlerinize, hazır olun, başlayın!"

Hızla koşmaya başladım ve göz ucuyla önde olduğumu görebiliyordum. Hiç koşmadığım kadar hızlı koştum. Ciğerlerim yanıyor, bacaklarım ve kollarım pompalanıyordu. Sert

Çimenler ve küçük taşlar ayaklarımın tabanlarına batıyordu ama acıyı görmezden gelip daha hızlı gitmek için kendimi zorladım. Jude beni geçtiğinde çit görüş alanımdaydı. Hızla yanımdan geçti, o kadar hızlı koşuyordu ki esintiyi hissettim.

Jude'a bir mil farkla, Brody'ye de bir boyun farkla kaybettim. Çocuklara ulaştığımda Jude çitin tepesinde oturmuş, çok havalı görünüyordu. Sanki saatlerdir orada takılıyormuş da beklemekten sıkılmış gibiydi. Nefes nefese bile kalmamıştı. Brody kendini yere attı ve bir köpek gibi nefes nefese kaldı. Bacaklarım tutmadı ve dizlerim yere çarptı. Eğildim, ellerimi yere koydum ve nefes almaya çalıştım.

Kusacakmışım gibi hissettim.

Annem her zaman zarif bir kaybeden olmanın önemli olduğunu söylerdi ama bu acı verdi. Ağzımda acı bir tat bıraktı. Ve şimdi bedelini ödemek zorundaydım.

"Peki cesaret nedir?" Onlara gösterirdim. Cesaretten asla geri adım atmam.

İKİNCİ BÖLÜM

Lila

JUDE başparmağını omzunun üzerinden salladı. Çitlere yaklaştım ve tepenin hemen ardındaki dereye baktım. Midem bulandı ve sinirlerimi bastırmaya çalışarak sertçe yutkundum.

"Ben ve Brody seninle geliyoruz." Brody başını sallayarak onayladı ve çite tırmandı, diğer taraftan aşağı atladı ve tepeden aşağı dereye doğru ilerledi.

"Sana ne yapman gerektiğini göstereceğim," dedi Jude, çitten atlayıp yanımda durarak.

Ailemizin izleyip izlemediğini görmek için omzumun üzerinden baktım ama onları buradan göremiyordum.

"Çite tırmanmak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Başımı salladım. Benim koca bir bebek olduğumu düşünmesini istemiyordum. Jude omuz silkerek çitten atladı ve bunu çok kolaymış gibi gösterdi. Diğer taraftaki çıtaların arasından bana baktı. "Buradan sürünerek geç."

"Ama sen o şekilde yapmadın."

"Diğer tarafa nasıl geçtiğinin bir önemi yok Asi. Yeter ki sen buraya gel."

"Asi mi?"

"Evet. Asi." Bana kaşlarını çattı ve ben de gülümsememek için yanağımın içini ısırdım. Bu lakap hoşuma gitmişti. Beni havalı gösteriyordu. "Ne söylesem hep tersini söylüyorsun. Bu sinir bozucu."

"Sen de oldukça sinir bozucusun, Bay Her Şeyi Bilen."

"Bildiğim tek şey bir kıymık batacağı." O sert tahtayı kavrarırken ellerime baktı. Uyarısını dikkate almayarak kendimi yukarı çektim ve sonra bir sorunum olduğunu fark ettim. Üzerimde bir elbise vardı ve diğer tarafa geçmek için çitin tepesine çıkmam gerekiyordu.

"Arkanı dön," diye emrettim. "Seyretme."

Şaşırtıcı bir şekilde dediğimi yaptı. Tüm gücümü kullanarak kendimi yukarı çekmeye ve onun yaptığı gibi bir bacağımı üstten sarkıtmaya çalıştım. Ama görüldüğü kadar kolay değildi. Çok küçüktüm ve kollarım yeterince güçlü değildi.

"Oomph." Tahta karnıma batıyordu. Kıçım havaya kalkmış ve vücudum çitin üzerine katlanmışken bu pozisyona nasıl gelebildiğimden emin değildim. Tüm kan başıma hücum etmişti ve ayaklarım bir tarafta, kollarım diğer tarafta sallanıyordu. Parmaklarımla sanki buradan yere dokunabilecekmişim gibi uzandım.

Jude'un güldüğünü duydum. "Asi. Çite böyle tırmanılmaz. Ayaklarını diğer tarafa değdir ve dediğim gibi sürünerek geç."

Dinledim mi? Tabii ki dinlemedim. Bunun yerine, tepeden aşağı kaydım, bacaklarımı tekmeledim ve yere daldım. Bu da beni onun ayaklarının dibine yığdı, o kahkahalarla gülüyordu ve benim tüm rüzgârım kesilmişti. O kadar çok gülüyordu ki iki büklüm olmuştu.

Sonunda gülmeyi bıraktığında ayağa kalkmama yardım etti ve ellerimin tozunu alırken dizlerimdeki sıyrıklara baktım, onları arkamda kenetleyerek kanıtları gizledim.

"Kıymık ne kadar büyük?" "Kıymık batmadı," diye yalan söyledim.

Bana bir an bile inanmayarak kaşlarını çattı. "Burada bulunmaya izniniz var mı? İzinsiz giriyoruz."

Jude sırtıttı, mavi gözlerinde yaramazlık dans ediyordu. "Bunu bir cesaret haline getiren de bu."

"Ah. Doğru." Korkularımı bir kenara ittim ve Brody'nin ağzının kenarından sigara gibi sarkan uzun bir ot parçasıyla kayalardan atladığı dereye kadar onu takip ettim.

Jude kalın bir ağaç dalına dolanmış olan ipi çözdü ve bana uzattı. "Suyun üzerinde sallanabildiğin kadar sallanacaksın ve sonra geri döneceksin. Çok kolay."

"Timsahlara dikkat et," dedi Brody, bulaşık suyu kahverengisi ve şişe yeşili suya bakarak. Dere genişti; su, çalılık otlar ve gevşek çakıllarla kaplı iki toprak setin arasından akıyordu.

"Çok yağmur yağdı. Bazen dereyi su basıyor," dedi Jude, kafası karışmış gibi başını kaşıyarak. "Timsahların buraya nasıl geldiklerinden emin değilim ama geliyorlar."

Gürültülü bir sıçrama oldu ve geri sıçradım, elimi hızla atan kalbimin üzerine koydum, Brody iki büklüm oldu, gülüyordu, elinde az önce attığı taş büyüklüğünde büyük bir taş vardı.

"Beslenme zamanı olduğuna eminim. Çıt çıt çıt," dedi Jude, elini bir timsahın çenesiymiş gibi hareket ettirerek.

İpi Jude'un elinden çekip aldım ve kendime yalan söylediklerini söyleyip durdum. Sadece beni korkutmaya çalışıyorlardı. İp kalın ve düğümlüydü ve elimde onu inceledim, bulunduğum yerden suyun üzerine nasıl çıkacağımı ve tekrar nasıl geri döneceğimi anlamaya çalıştım. Yutkundum, korktuğumu ve bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını belli etmek istemiyordum.

"İşte," dedi Brody, ipi ellerimden çekip alarak. "Sana nasıl yapıldığını göstereceğim."

"Sen nasıl istersen." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim. Ama içten içe rahatlamıştım. İlk ben gitmek zorunda kalmayacağım için mutluydum.

Brody ip gerilene kadar geri çekildi, elleri düğümlerden birine dolandı. Sonra koştu ve suyun kenarına varmadan hemen önce kendini yukarı çekti ve bacaklarını halata doladı, bir kolunu havaya kaldırarak derenin üzerinde çılgınca sallandı, geri uçup kıçının üzerine inmeden önce bağırdı ve neredeyse beni boğacak bir toz bulutu gönderdi.

Jude ipi ondan aldı ve Brody'nin az önce yaptığıının aynısını yapmasını izledim. Ama Jude'un tarzı farklıydı. Bir gülle gibi uçtu, o kadar hızlıydı ki bulanıktı ve sonra tekrar yanımdaydı, iki ayağı da yere dikilmişti,

bana ipi teklif etti. Jude'un yapamayacağı bir şey olmadığı hissine kapıldım.

Daha sonra onun her şeyde iyi olan ve her şeyi kolaymış gibi gösteren çocuklardan biri olduğunu öğrenecektim. Öyle olmasa bile.

Ellerim ter içindeydi ve beni en çok neyin korkuttuğundan emin değildim. Timsahlar mı yoksa bunu yapamayarak kendimi utandırma korkusu mu?

"Yüzebilir misin?" Jude, Brody'nin duymasını istemiş gibi alçak sesle sordu.

Başımı salladım ve sertçe yutkunarak ipi sıkıca kavradım.

Jude sessizce, "Eğer korkuyorsan, sorun değil," dedi.

Başımı çevirip ona baktım, sadece nazik mi davranıyordu yoksa benimle dalga mı geçiyordu karar vermeye çalışıyordum. "Korkmuyorum."

"Tamam." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve sırtıttı. "Sen ne dersen o."

Koşarak atlamak için yeterli alanım olsun diye geri geri gittim. Düşersen kendimi dereye bulurdum. Bir elbisenin içinde. Aç timsahlar beni yemeye hazırды. Ama bir cesareten geri adım atamazdım. Çocuklar beni izliyor ve ne yapacağımı görmek için bekliyorlardı.

Derin bir nefes aldım ve koşmaya başladım, sonra da havada uçuyordum. İp terli ellerimden kaydı ve bir sıçramayla suya düştüm ve aşağı, aşağı, aşağı indim. Bu dere beklediğimden çok daha derindi. Akıntı beni sürüklerken kollarım çırpınıyordu.

Paniğe kapıldım, nasıl yüzüleceğini unuttum.

Kollar beni sardı ve başım sudan çıktı. Öksürdüm, burnum soluduğum su yüzünden yanıyordu. Vücudum çırpınıyor, kurtulmak için mücadele ediyordu.

"Benimle kavga etmeyi bırak."

Suda ilerliyordu, ikimizi de su üstünde tutuyordu, hayatım pahasına bana tutunuyordu. Tutuşu o kadar eziciydi ki, ciğerlerimdeki tüm havayı sıkıyordu ve nefes almakta zorlanıyordum.

"Bırakın gideyim," diye hırıldadım. "Yüzebilirim."

Tutuşunu gevşetti ama yine de bırakmadı. "Beni kesinlikle kandırabilirdin. Boğuluyor gibi görünüyordun."

"Boğulmuyordum. Bırakın gideyim."

Sözlerimi bitirir bitirmez Brody havada uçarak geldi ve başımızdan aşağı su damlaları yağdıran büyük bir sıçramayla suya indi.

Jude beni serbest bıraktı ve aklımı başıma topladım, çocuklar etrafta at koştururken, birbirlerini suya batırıp gülerken suda ilerledim. Elimde değildi, ben de onlarla birlikte gülüyordum. Aç timsahlarla ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. Sırayla ipte sallanıyor ve dereye düşüyorduk. Ne kadar çok yaparsam o kadar kolay oluyordu ve ben de o kadar cesurlaşıyordum. Jude beni suya atarken dikkatli olmam konusunda uyardı.

yoksa incinirim.

Bu sefer onun tavsiyesine kulak verdim.

"Jude McCallister! Yapman gereken bazı açıklamalar var."

Islak saçlarımı alnımdan ittim ve Jude'un annesine baktım, elleri kalçalarında çitin diğer tarafında duruyordu, yüzünde mutlu olmadığı belli olan bir ifade vardı. Benim annem de onun hemen yanındaydı ve benzer bir ifade takınmıştı.

Başımız çok büyük beladaydı.

THE ÜÇ Birçoğumuz cezamızla yüzleşmek için arka verandaya doğru yürüdük, elbiselerimizden dere suyu damlıyordu. Biz hepsi sorguladım. I tutuldu benim Dudaklar mühürlendi.I değildi. bu yüzden bunun bir cesaret olduğunu söylemedim. Brody tek kelime etmedi, orada öylece durdu ve her şeyden sıkılmış görünüyordu. Jude bir adım öne çıktı. "Hepsi benim hatamdı. Benim fikrimdi. Onları ben ikna ettim." Sesi hiç titremedi, güçlü ve emindi, omuzlarını dikleştirmiş, karşısında dimdik duruyordu Yargıç ve jüri olarak hareket eden dört yetişkinin.

"Bu onun hatası değildi," dedi Brody öne çıkarak. "Bunu yapması için onu cesaretlendirdim."

"Nuh uh." Dışlanmak istemediğim için çocukların tam ortasındaki yerimi aldım. "Hepsi benim fikrimdi. Çitin diğer tarafında ne olduğunu görmek istedim." Başparmağımı çocuklara doğru salladım. "*Beni* takip ettiler."

Jude homurdandı. "Ben koyun değilim, Rebel. Ben *liderim*. Takip etmem."

"Ben de koyun değilim ve seni hiçbir yere kadar takip etmem."

Brody, "Dereye inip sizi bekleyen ilk kişinin ben olduğuma eminim," diye araya girdi.

Kimin kimi takip ettiğini tartışmakla o kadar meşguldük ki cezamızı duymadık bile. Çocuklara ev işleri verildi, bana da öyle. Ama umurumda bile değildi. Buna değerdı.

O ilk günden sonra Jude, Brody ve ben birbirimize çok yakındık. McCallister'ların evinde kendi evimden daha fazla zaman geçirdim. Kate evde çocuklarla kalıyordu ve çalışmıyordu, bu yüzden anneme bana da seve seve bakabileceğini söyledi.

Bu başımızı belaya soktuğumuz son sefer de olmayacaktı. Vahşi ve özgürce koştuk ve yaz sonunda tenim fındık kahverengisine kadar bronzlaştı ve kollarım ve bacaklarım kesikler ve çürüklerle kaplandı.

Bir keresinde Brody ahırın kenarında bir yaban arısı yuvası buldu ve parlak bir fikirle yuvaya hortumla su sıktı. Tabii ki eşek arılarını kızdırdı ve peşimize düştüler. Üçümüzü de saktular ve kollarımla sırtım yara bere içinde kaldı.

O yaz ata nasıl binileceğini öğrendim. Yakınında olmamamız gereken deredeki kayaları nasıl atlayacağımızı. Çitlere tırmanmayı ve ipte sallanmayı. Dört Temmuz'da arka bahçede havai fişekler patlattık ve şenlik ateşi partisi yaptık. Evden bira çaldık.

Soğutucuyu alıp ahıra saklandık, elden ele dolaştırıp sırayla içtik. Jude'un babası bizi yakalayıp verandaya çıkardığında her birimiz sadece birkaç yudum almıştık. Annem bize reşit olmayanların içki içmesi ve o birkaç yudum birayı içerek kaç beyin hücrelerini öldürdüğümüz hakkında bir konferans verdi ve bir kez daha cezalandırıldık.

Sanki o yazın çoğunu mısır ayıklayarak, patates soyarak ve fasulye temizleyerek geçirdik, bir yandan da yeni bir derse kulak kabarttık.

Ağustos ayında bir gece ailemizle McCallister'ların arka bahçesinde çadırda kamp yapmamıza izin vermeleri için konuştuk. Brody bir el feneriyle uyuyordu ve bunu itiraf etmektense kolunu kesmeyi tercih etse de karanlıktan korktuğunu hissediyordum. Abur cubur yiyerek hastalandık ve geç saatlere kadar hayalet hikayeleri anlattık, hikayeleri daha da korkutucu hale getirmek için el fenerini elden ele dolaştırdık ve çenelerimizin altında tuttuk.

Gecenin yarısında, gök gürültüsünün sesiyle uyandım ve eve o kadar hızlı koştum ki, bu bir yarış olsaydı kesinlikle çocukları yenerdim. Vücudum titreyerek Jude'un alt ranzadaki yorganının altına daldım ve çok geçmeden o ve Brody de bana katıldı. Jude ayaklarını başımın yanına koyarak uyuyordu ve ben de ayaklarının ne kadar kötü koktuğundan yakınıyordum. Bu da ayaklarını burnumun dibine getirmesine neden oldu.

Gizliden gizliye, kokan ayakları umurumda değildi. O ve Brody'nin benimle aynı odada uyuyor olmasından memnundum. Fırtınayı daha az korkutucu hale getiriyor ve tek yapabildiğim gülmek olan aptalca turşu şakaları yaparak aklımı başımdan alıyorlardı.

O yazın bitmesini hiç istemedim.

Ama her güzel şey gibi o da bitti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jude

"YAZ BITTİ. Yakında geri dönecek," dedi Brody, bavulu annemin elinden almaya çalışarak. "Gitmeye hazır değilsem onun üzülmesini istemiyorum."

"Brody," dedi annem yumuşak bir gülümsemeyle. "Eğer annen geri gelirse, eşyalarını toplamana yardım edeceğim-"

Elleri yumruk haline geldi. "Eğer değil. Ne zaman. Eğer dedin." "Özür dilerim. Haklısın," dedi. "Ne zaman annen geri gelirse, eşyalarını toplarız. Ama o zamana kadar sen ve Jude aynı odayı paylaşacaksınız ve bu bavula burada ihtiyacımız yok tatlım. İhtiyacın olana kadar onu tavan arasına taşımaya ne dersin?"

"Evet, tamam. Sanırım," diye mırıldandı. "Yarın Maple Sugar'a binebilir miyim?"

"Tabii ki binebilirsin. Okuldan eve döndüğünde ona binebilirsin."

Sanki yeğeni değil de oğullarından biriymiş gibi onun saçlarını karıştırdı.

Brody'nin bizimle yaşamaya gelmeden önce nerede olduğunu bilmiyordum ama Anma Günü hafta sonundan hemen sonra babam gidip onu aldı ve evimize geri getirdi. O zamandan beri annesinden kimse haber alamamıştı. Ama annesinin onu almak için geri geleceğini düşünmeye devam etti. Arada bir bavulunu hazırlıyordu, böylece onun için hazır olacaktı. İçimde onun geri dönmeyeceğine dair kötü bir his vardı ve annemin yüzündeki ifadeden onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordum.

Annemle babamın, babamın küçük kız kardeşi Shelby hakkında konuşmalarına kulak misafiri olmuştum. Babam onun gençken uyuşturucuya bulaştığını ve her zaman sorun çıkardığını söyledi. Brody'nin bizimle yaşamasının daha iyi olacağını ve onu burada tutabilmemiz için elinden gelen her şeyi yapacağını söyledi.

Ama bunların hiçbirini bilmemem gerekiyordu ve Brody'ye onun bilmediği şeyleri bildiğimi söyleyecek değildim. Sanırım annesini özlemişti ve bunun için onu suçlayamazdım. Beni öylece bırakıp gitmiş olsaydı ben de annemi çok özlerdim. Annemin böyle bir şey yapacağını hayal bile edemezdim. Bizi çok severdi ve bunu her zaman söylerdi.

Annem bize sarılıp iyi geceler öpücüğü verdi ve Brody eskiden benim olan üst ranzaya tırmandı. Annem ranzayı ona vermemi istemişti çünkü onun istediğini anlamıştı. Yalan söylemeyeceğim, bu beni çok kızdırmıştı. Onun taşınabileceği boş bir yatak odamız vardı ama annem tek başına kalmaktan korkacağını düşündü, bu yüzden şimdi ben paylaşmak zorundaydım.

Karanlıktan korkmadığını iddia eden ama aslında korkan Brody için gece lambasının açık olduğundan emin olduktan sonra annem ışıkları kapattı. Kapı arkasından usulca kapanmadan önce her zaman yaptığı gibi "Tatlı rüyalar," dedi.

"Jude?" Brody birkaç dakika sonra söyledi.

"Öyle mi?"

"Annemin geri geleceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Kollarımı başımın altına sıkıştırdım ve onu göremediğim halde üstümdeki ranzaya baktım. Annem ve babam her zaman asla yalan söylenmemesi gerektiğini söylerlerdi. Ben de genellikle doğruyu söylemekten gurur duyardım. Ama onun ses tonundaki bir şey beni dürüst olmaktan alıkoydu. "Elbette biliyorum. Sadece bir tatile ihtiyacı vardı, hepsi bu."

"Evet," dedi, sanki cevabımı bekliyormuş gibi nefesini tutarak. "Ben de öyle düşünüyorum."

Birkaç dakika sessiz kaldık ve ben tam uykuya dalıyordum ki, "Sence Lila güzel mi?" dedi.

Homurdandım. "Hayır."

O gece ikinci kez yalan söyledim ve bunu neden yaptığımı dair hiçbir fikrim yoktu. Sanırım bunu Brody'ye itiraf etmek istemedim. Lila Turner, Ashleigh Monroe'dan çok daha güzeldi ve tüm erkekler Ashleigh'in sınıfımızdaki en güzel kız olduğunu düşünüyordu. Ama Lila bizim

arkadaşımızdı, bizden biriydi ve onu korumak bana düşerdi.

Onunla tanıştığım günden beri, o derede boğulacak diye ölesiye korkarken, onu kurtarmak ve güvende tutmak için her zaman orada olacağıma karar vermişim. Bu yüzden güzel olup olmadığını düşünmek istemedim.

Ertesi gün okula başladık ve Lila otobüs durağına bir elbiseyle geldi. Yüzündeki ifadeden bunu giymekten mutlu olmadığını anlayabiliyordum. O ilk gün hariç bütün yaz şort ve tişört giymişti. Bu yüzden onu üzerinde beyaz kelekler olan açık mavi bir elbise içinde görmek garipti. Saçları taranmıştı, bu her zamanki görüntüsünden büyük bir değişiklikti ve yüzünden uzak tutmak için bir saç bandı takıyordu.

Bir kıza benziyordu. Ağzım bir karış açık bakıyordum.

"Sinek yakalamaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Ağzım kapandı ama hâlâ bakıyordum. Nedenini bilmiyorum.

"Bana bakmayı kes," diye tersledi ve kaburgalarımın dirsek attı. Kızın dirsekleri çok keskindi. "Aptal gibi görünüyorum," diye mırıldandı.

Sanırım yapmadığını söylememi bekliyordu ama okul otobüsü önümüzde durdu ve ben tek kelime etmedim. Otobüse Brody'nin önünden tırmandım, o da önce binmek için beni itmeye çalıştı. Olmadı.

"Jude!" Reese bana seslenirken elleriyle ağzını kapattı. "Sana bir koltuk ayırdım."

Reese'in yanındaki koltuğuma oturdum ve Lila'nın önde tek başına oturduğunu fark etmemiş gibi davrandım. Brody arkadaki bir koltuğa yayılmıştı, ayakları koridora sarkıyordu ve bu da ona birkaç büyük çocuktan tokat yemesine neden oldu. O geri adım atmadı, ben de ona yardım etmek için araya girdim ve sorun çıkardığım için otobüs şoförü tarafından azarlandım. Bu sadece günün başlangıcıydı ve Brody sayesinde her şey yokuş aşağı gitti.

Öğle yemeği vakti geldiğinde, dördüncü sınıftaki tüm çocuklar Lila'nın haftanın günleri iç çamaşırları hakkında konuşuyor ve şöyle diyorlardı

Onları hiç değiştirmedi. Brody'yi oyun alanında yakaladım ve tekmeleyip yumrukluyor, sırtlan gibi gülüyordu. O benim yüzüme yumruk attı, ben de ona yumruk attım. İkimiz de müdürün odasına gönderildik.

O gece yemek masasında azar işittik.

"Sorunları çözmenin yolu kavga etmek değildir," dedi annem, destek için babama bakarak. "Öyle değil mi Patrick?"

Babam elindeki biber kasesine baktı. "Bu tamamen kavga nedenine bağlı."

Sırıttım. Brody sıırttı. Tam bir aptaldı. Gözü morarmış ve dudağı patlamıştı ama umurunda değil gibiydi. Brody kavga etmeyi severdi ve burada bulunduğu kısa süre içinde benimle çoktan kavga etmişti. şimdi bir parça daha mısır ekmeği aldı, üzerine tereyağı sürdü ve yarısını ağzına tıktı.

"Patrick. Burada bana destek olman gerekiyordu."

"O barda senin için kavga ettiğim bir zamanı hatırlıyor gibiyim-"

"Patrick," diye tısladı annem, gözlerini ona dikerek. "Kavga etmelerine izin veremeyiz."

Babam başını salladı ve annemin haklı olduğunu mırıldandı, sonra da her zaman annemle babamı uzaylı bir türmüş gibi izleyen Brody'ye odaklandı. Babasının kim olduğunu bilmiyordu ve bir babayla büyümemişti, bu yüzden sanırım tüm bunlar onun için yeniydi.

"Brody. Artık dedikodu yaymak yok, duydun mu? Bu evde hanımlara saygılı davranırız. Ve bu evin dışında söylediğin ve yaptığın her şey için de geçerli. Anlaşıldı mı?" diye sordu babam, sesi sertti.

"Evet efendim," dedi Brody, yan gözle bana bakarken yüzünde asık bir ifade vardı.

"Ve Jude..." Babam annemin yüzüne baktı ve her zaman söylediği sözleri tekrarladı. "Bir dahaki sefere kelimelerini kullan, oğlum."

Sırıtışımı yüzümden uzak tutmaya çalıştım. "Tamam."

"Tatlı olarak ne var?" Gideon sordu. "Artık televizyon izleyebilir miyim?" Kardeşimin tek derdi buydu. Tatlı ve televizyon.

"Dondurma alabilir miyim?" Jesse annesinin kucağına tırmanıp onu öpmeden önce ellerini yanaklarına vurarak sordu. "Çok güzelsin anne."

"Ne kadar çekici."

"Bu dondurma alacağım anlamına mı geliyor?"

Güldü. "Evet, siz ikiniz dondurma yiyebilirsiniz." "Peki ya ben?" Brody ve ben hep bir ağızdan söyledik.

Annemin dudakları düz bir çizgiye dönüştü. Bizden memnun değildi ve henüz bunun sonunu duymadığımızı biliyordum. "Siz ikiniz masayı toplayıp bulaşık makinesini yerleştirebilirsiniz."

Brody'yi iterek yoldan çektim ve o tabaklara ulaşmadan tabakları üst üste dizdim. İki sefer yapmam konusunda beni uyaran annemi görmezden geldim. Üstesinden gelebilirdim.

Brody çatal bıçak takımlarını toplarken kaşlarını çattı ve lavaboya giderken elimde sallanan bir tabak yığınıyla bana bir çatal sapladı. Tepki vermeyince bana tekrar sapladı, bu sefer daha sertti. Bir tabak pişmiş toprak fayanslara çarpıp ayaklarımın dibinde paramparça olurken dişlerimi sıktım.

"Çocuklar!" diye bağırdı babam, önümüzde durarak. Elimdeki bulaşık yığını alıp lavaboya koydu, sonra kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ikimize de *o bakıştı attı*. Sabrını sınadığımızı ve eğer durmazsak bunun bedelini cehennemde ödeyeceğimizi söyleyen bir bakış.

"Annen ne dedi?" diye sordu bana. "İki sefer yapmamı," diye mırıldandım.

"Bu ay ikinize de harçlık yok. Para ağaçta yetişmiyor ve bu tabaklar pahalı."

"Bu, ev işlerimizi yapmak zorunda olmadığımız anlamına mı geliyor? Harçlık almadığımıza göre?" Brody umutlu bir sesle sordu. Dediğim gibi, o bir aptaldı. Babam eski bir denizciydi ve kanunları koyduğunda, cezanın iki katına çıkmasını istemiyorsanız onunla tartışmazdınız.

Babam, "Bu, her zaman yaptığın işlerin iki katını yapacağın anlamına geliyor. Şimdi annenin istediğini yap. Ve hiçbir şeyi kırmamaya çalış."

Babam uzaklaşırken yüksek sesle nefes verdim, sonra bakışlarımı Brody'ye diktim. Gümüş çatal bıçak takımını lavaboya attı, paslanmaz çelik emayeye çarptı ve bardakları toplamak için çiftlik evindeki masaya geri döndük. Ailenin geri kalanı arka verandada dondurmalı sandviç yiyordu. Benim favorim.

"Bunu neden yaptığımı biliyor musun?" Brody bir tabağı durulayıp ona uzatırken sordu, işi doğru yapacağına tam olarak güvenmiyordum.

Umurumda değilmiş gibi omuz silktim, merak ettiğimi belli etmek istemedim.

"Demek istediğimi
kanıtlamak için." "Ne
demek istiyorsun?"

"Lila'dan *hoşlanıyorsun*."

O yapılmış o ses gibi I oldu içindeAşk
ile Lila ya da öyle bir şey. Alay ettim.

"Hayır, yok."

"Elbette sen Yapma." O kıs kıs
güldü. "Bu neden yüzüme yumruk attın. Komik
kışkırtma duymak ister misin?"

"Hayır."

"Senin yaptığını düşünüyor." Bunun üzerine gülmekten
kırıldı. Ne yazık ki doğrudu. Dedikoduyu Brody
başlatmıştı ve bunun için ben suçlanmışım.

Kimse *peşimden* gelip bacağıma tekme *atmasını*
umursamıyor gibiydi. Sırf kız olduğu için yaptığı yanına
kâr kalmıştı. Bu nasıl adil olabilirdi? Yüzüne
güldüğümde, bu onu daha da kızdırmıştı.

*Küçük elleri yumruk oldu. "Seni yumruklayacağım, Jude
McCallister."*

"Yumrukla beni. Hissetmeyeceğim bile, Minnie Mouse."

Bana yumruk atmıştı ve ben daha da çok gülmüştüm.
Öfkelendiğinde çok komik oluyordu ve bazen ne yapacağını
görmek için o n u n damarına basıyordum. Lila'yı tamamen

en sevdiğim eğlence biçimlerinden biriydi. O asla başarısız olmadı.

O gece Brody uyuduktan sonra tüm gece lambalarını tavan arasına, onun asla giremeyeceği bir yere sakladım. Karanlık konusunda neden bu kadar büyük bir bebek olduğunu bilmiyordum.

Gecenin bir yarısı çığlık atarak, ağlayarak ve ter içinde uyandı. Onu sakinleştirebilen tek kişi babamdı. Babamın bana o gece olduğu kadar kızdığını hiç görmemiştim ve nedenini bile anlamamıştım. Tek yaptığım gece lambalarını saklamaktı. Brody'nin okulda yaptıklarının intikamıydı, bana bir tabak düştürmesinden bahsetmiyorum bile. Adil görünüyordu.

Babam bana Brody'nin hayatında çok kötü şeyler yaşadığını ve şaka yapmadan önce bunu aklımda tutmam gerektiğini söyledi. Kimse bana ne tür kötü şeyler yaşadığını söyleme zahmetine girmede. Benden sadece anlamsız bir şeyi anlamam bekleniyordu. Ama ondan sonra, odamızda her zaman bir gece lambası olduğundan emin oldum.

Sanırım Brody'nin benim için bir kardeş gibi olduğunu söyleyebilirsiniz. Çok sinir bozucuydu ama ailemdendi. Okulda ne zaman kavga etse, ki bu sık sık olurdu, hemen onun yanında olurdum. Her zaman arkasıdaydım, soru sormadan. Ve ne zaman pas becerilerim üzerinde çalışmam gerekse, benimle birlikte arka bahçede saatler geçirir, bir kez bile şikayet etmeden pas yakalamak için uzun süre giderdi.

Ve Lila'ya gelince... Brody'nin haklı olduğu ortaya çıktı. Ona aşkıttım. Ama bunu itiraf etmem, hatta onun yanında neden böyle davrandığımı anlamam yıllarımı aldı. Kendimi savunmam gerekirse, her arkadaşşıma yaptığım gibi ona da göz kulak olmaya çalışıyordum.

Onun bir kız olması her şeyi çok daha karmaşık hale getirdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lila

"JUDE MCCALLISTER, sen varlığımın baş belasısın," diye bağırdım, ahıra girdim ve o bana ulaşamadan ağır ahşap kapıyı kaydırarak kapattım. Sırtımı kapıya yaslayarak koşmanın verdiği eforla nefes nefese kaldım. Onu yenmemin tek nedeni, faul topuyla vurulduktan sonra topallamasıydı. Hak etmişti. Bana sorun çıkarmakla o kadar meşguldü ki gözlerini oyundan ayıramıyordu. Dikkatinin bu kadar dağılması onun yapacağı bir şey değildi ama sahaya çıktığında kendini affettirdi.

Bakışlarım Brody'ye takıldı. "Sen neden maçta yoktun?"

"Ahırını temizlemem gerekiyordu." Fıçı yarışı yaptığı çeyrek atı Whiskey Jack'i eyerlerken uzun bir saman parçasını çiğniyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Omuz silkti. Brody'nin dilinde bu hayır demekti. Birkaç hafta önce annesi geri gelmiş ve olay çıkarmıştı. Şimdi de velayet için savaşıyordu. "Ne yapacaksın?"

Sorumu bir omuz silkme hareketi daha izledi. "Patrick Amca bana kendi doğrularımı söylememi söyledi. Ama onun başını belaya sokmak istemiyorum, anlıyor musun?"

"Evet," dedim, bilmediğim halde. Gerçekten bilmiyordum. "İstiyor musun... Yani, annenle yaşamak istiyor musun?"

Başını salladı ve anında rahatladım. Gitmesini istemiyordum, bizi terk etmesini istemiyordum. "Her şeyin eski haline dönmesini istemiyorum. Ama onun iyi olmasını istiyorum."

Başımı salladım, bu konuda ne diyeceğimi tam olarak bilemiyordum. Patrick kız kardeşinin oğlunu hak etmeyen uygunsuz bir anne olduğunu söyledi. Ben de katıldım. Kulak misafiri olduğum kadarıyla kötü bir anneydi. Brody'yi bir dolaba kilitlemiş ve günlerce yiyecek ya da başka bir şey vermeden orada bırakmıştı. O da

Sonunda koruyucu aileye verildi ve neyse ki sosyal hizmet görevlisi Patrick'in izini bulup onu almaya gitti. Shelby'nin Brody'ye ne yaptığını bilmiyorduk ama hiçbirinin iyi olmadığını tahmin ediyordum çünkü annem beni oturtup uyuşturucular ve ne kadar kötü oldukları hakkında ders verdi.

"Jude şimdi ne yaptı?" diye sordu, annesi ya da velayet savaşı hakkında konuşmak istemediğini belli ederek.

"Önemli değil." Brody'nin yaşadıklarının yanında bu hiçbir şeydi ve insanların benden daha büyük sorunları olduğunu kendime hatırlatmak iyi geldi. Kapıdan çıktım ve ahırlara doğru yürüdüm, siyah beyaz Appaloosa Raven'i ölçüp biçtim. Eğer varsa vahşi bir attı. Brody, McCallister'lara bu atı çiftlik sahibinden almaları için yalvarmıştı ve ödeme olarak fazladan ev işleri yapıyordu.

"Seninle gelmemin sakıncası var mı?" Genelde izin istemezdim ama Shelby ortaya çıktığından beri daha fazla yalnız kalmak istiyordu ve ben de buna engel olmak istemedim.

Gözleri atletimi, şortumu ve Converse'imi taradı. "Kot pantolon giymelisin."

"İyi olacağım." İlk kez şortla ata binmiyordum.

"Benimle gelebilirsin. Fıçıları hazırladım."

Davete gülümsedim. "Evet, gördüm."

Ben Raven'in başını okşarken gözlerini bana dikti. Atın gözleri parladı ve yelesini savurup dişlerini göstererek kişnedi. Elimi yanıma bıraktım ve bir adım geri çekildim. "O değil, Lila."

"Ben iyi bir biniciyim. Onunla başa çıkabilirim."

"Huysuz ve hırçın oluyor. Ona binebilen tek kişi benim."

Normalde, bunun doğru olduğu gerçeği olmasaydı tartışırdım. Kate, Brody'ye atlara fısıldayan adam dedi ve onun bir yeteneği olduğunu söyledi.

"Atlarla bu kadar iyi olmayı nasıl öğrendin?" Kimse bir atı Brody gibi idare edemezdi. On dört yaşında, ilk tanıştığım o sıska çocuk da değildi. O artık

Hâlâ zayıf ve sıırım gibiydi ama artık kasları vardı. Ve bu okuldaki kızların da gözünden kaçmıyordu. Kızların McCallister oğlanlarına ağzı sulanırdı. Bu beni çok rahatsız ederdi.

"Bilmiyorum. Sanırım doğuştan geliyor. Jude ve top sporları gibi."

"Evet." Gülümsedim, birkaç dakika önce Jude'a varlığımın baş belası dediğimi unutmuştum. Kimsenin yapmadığı kadar damarıma basıyordu. Ama söz konusu futbol olduğunda ne kadar da yetenekliydi. Futbol, basketbol ve beyzbol oynardı ve hepsinde de iyiydi. Sadece iyi değil. *Gerçekten iyiydi.*

Henüz on üç yaşında olmasına rağmen, on dört yaşına iki ay kala, herkes onun kaderinde profesyonelliğe kadar gitmek olduğunu söylüyordu. Ona NFL'de oynamanın hayali olup olmadığını sorduğumda hayır dedi. Tıpkı babasının yaptığı gibi deniz piyadesi olmak istiyordu. Tek konuştuğu buydu. Bazen farklı bir hayali olmasını diliyordum. Onun bir savaşta savaştığını düşünmek istemiyordum. Ama bunu ona söylemedim. Yaptığı şeyi önemsiyormuşum gibi görünürdü. Ama umursamadım. Azıcık bile.

Ben üzengileri kısa bacaklarıma göre ayarlarken, Brody Raven'ı ahırdan çıkardı ve dizginleri takarken onunla sessizce konuştu. Raven'ın kulakları sanki her kelimeyi dinliyormuş gibi dikilmişti.

Sandığı almak ve Whiskey Jack'in sırtına tırmanabilmek için sürüklemek üzere arkamı döndüğümde Jude'a çarptım. Üzerinde hâlâ dizlerinde çamur ve toz lekeleri olan mavi beyaz beyzbol forması vardı. Kestane kahvesi saç telleri, arkası dönük beyzbol şapkasının çıtçıtından dışarı çıkıyordu. Çocuk teri ve Double Mint sakızı gibi kokuyordu. "Ne yapıyorsun, bana böyle gizlice yaklaşarak?"

"Sana bir ayak vereceğim."

Gözlerimi ona diktim. "Geçen sefer bana bir bacak verdiğinde beni atın sırtına fırlattın."

O ve Brody kıs kıs güldüler. Gözlerimi devirdim ve onu yolumdan çekmeye çalıştım ama yolumu kapattı ve bir milim bile kıpırdamadı. Boyu benden o kadar uzamıştı ki yüzünü görebilmek için başımı kaldırmam gerekiyordu. Ellerimi kalçalarımaya koydum ve kaşlarımı kaldırdım. "Sakıncası var mı?"

"Hadi, Rebel. Uslu duracağıma söz veriyorum." "Sana neden inanayım ki?"

"Sana hiç yalan söyledim mi?"

Homurdandım. "Sadece bir milyon kez. Deredeki timsahlar hakkında yalan söyledin. Ve eminim biraz düşünsem, yalan söylediğin başka pek çok zaman bulabilirim."

"Artık yalan söylemiyorum." Bana gerçek olduğunu bildiğim bir gülümseme verdi. Onun bütün gülümsemelerini bilirdim. Bu seferki gerçektir ve düz beyaz dişlerini gösteriyordu. Dilimi dişlerimdeki şeffaf tellerin üzerinde gezdirdim, çıkmalarına aylar kala geri sayıyordum.

"Neden birdenbire bu kadar iyi davranmaya başladın? Vicdan azabın seni rahatsız mı ediyor?"

"Suçlu hissetmemi gerektirecek bir şey yok."

"Kyle Matthews'a bitlendiğimi söylemişsin." Göğsünü ittim. Duvar gibiydi. Ne zaman bu kadar büyümüş ve güçlenmişti? "Başka bir yalan daha."

Omuz silkti ve ağzındaki sakızı çiğnedi. "Saçında hareket eden bir şey gördüğümü sandım." Masummuş gibi iki elini de havaya kaldırdı. "Dürüst bir hata."

Dürüst bir hataymış, kığımın kenarı. "Artık yanıma bile yaklaşamaz."

"Güzel. O adamdan hoşlanmadım. Sana bakışı da hoşuma gitmedi."

Brody kıs kıs güldü. Jude ve ben onu görmezden geldik. "Bana nasıl bakıyordu?"

"Bunun için endişelenme." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kyle Matthews'la ben ilgilenirim."

"Onunla ilgilenmeni istemiyorum. Bana bakan her çocukla uğraşmaya devam edemezsin."

"Yapamaz mıyım?" diye sordu, yüzünde ona yumruk atmak istememe neden olan o kendini beğenmiş ifadeyle. Ne yazık ki annem bir daha ona yumruk atmayacağıma dair bana söz verdirmişti.

Ona ters ters baktım. "Hayır. Yapamazsın. Burnunu benim işimden uzak tutmalısın."

"Gördüğünüz gibi bunu yapamam çünkü aptalca seçimler yapmaya devam ediyorsunuz."

Çenem düştü. "Ben aptalca seçimler yapmam."

"Kyle Matthews ile konuşmak bunun en iyi örneği."

"Yeterince iyi birine benziyor," dedim, konuyu neden zorladığımdan emin değildim. Kyle Matthews umurumda bile değildi ama Jude'un kiminle takılıp kiminle takılamayacağımı belirleyebileceğini düşünmesi beni rahatsız ediyordu.

"Oh bekle. Kyle Matthews'dan hoşlanıyor musun? Senin bir
Kyle Matthews'a *aşık mısın?*"

"Peki ya yaparsam?" Ne yapacağını görmek için onu kışkırtarak söyledim. Bu benim en sevdiğim spordu ve o da her zaman bana eşlik ederdi.

"Sana bir şey söyleyeyim. Saçında böcek olsa bile umurumda olmazdı."

"Bitlensem umurunda olmaz mıydı?"

"Hayır."

"Bu konuda ne söylemem gerekiyor?"

"Teşekkür etmek iyi bir başlangıç olurdu."

"Sana teşekkür etmem mi
gerektiyor?" "Evet." Bana Duh gibi
bir bakış attı. "Neden?" Kafam
karışmış bir şekilde sordum.

"Çünkü Rebel... eğer bir erkek buna değerse..." Nane kokulu nefesinin kokusunu alabileceğim kadar yakınımaya eğildi ve saçlarımdan bir tutamı parmaklarına dolayarak hafifçe çekti. Şakacıydı ama başka bir şeymiş gibi hissettirdi, özellikle de bana bakma şekliyle, mavi gözleri daha koyu, ağzıma odaklanmıştı. Dilimle dudaklarımı ıslattım, gözlerinin beni nasıl takip ettiğini ve nefes alışının

nasıl sığlaştığını fark ettim.

"Eğer sizden *gerçekten* hoşlanıyorsa, sizin yüzünüzden kafasını kazıtmak zorunda kalsa bile bunu umursamayacaktır."

"Bu şey..." Başımı salladım. Bazen hiçbir anlam ifade etmiyordu. Benden hoşlandığını mı söylüyordu? Benden hoşlandığını mı? "Saçmalıyorsun, biliyor musun?"

"Neden siz ikiniz sadece öpüşüp bu işi bitirmiyorsunuz?" Brody omzunun üzerinden söyledi.

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Dünyadaki son çocuk bile olsa onuöpmezdim."

"Tabii ki yapmazsın." Brody gözlerini devirdi ve atını ahırdan dışarı çıkardı.

O huysuz, hırçın atın üzerinde iyi olduğundan emin olmak için bir dakika onu izledim. At biraz ürkekti ama Brody onu dizginlemek yerine dizginleri ona verdi, boynuna eğildi ve sanki gerçekten bir at fısıldayıcısıymış ve at onun her sözünü anlıyormuş gibi sesi duyulmayacak kadar kısık bir şekilde kulağına konuştu. Sadece bu da değil, Brody ona eyersiz biniyordu. Raven eyerlenmek konusunda o kadar da deli değildi.

Brody'nin durumu kontrol altına aldığından emin olduğumda bakışlarımı Jude'a çevirdim. Bana midemi hoplatan yavaş ve tembel bir sırtıttı attı.

İşte o an en iyi arkadaşımın, varlığımın baş belası, mavi gözlerini daha da mavi yapan bronz teni, gamzeli gülümsemesi ve kare çene hattıyla güzel olduğunu fark ettim.

Şimdi kızların neden onun dikkatini çekmek için birbirlerini ezdiklerini anlıyordum.

Ondan nefret ediyordum. Onun hakkında konuşmalarından, onu süzmelerinden ve okulda ona notlar vermelerinden nefret ediyordum. Ashleigh Monroe'nun sarı saçlarını omzunun üzerinden savurmasından ve o ne zaman ona baksa pembe parlak dudaklarını yalamasından.

Gözümün önündeki şeyi fark etmeyecek kadar nasıl kör olabildim? Orada öylece durmuş, sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi ona bakıyordum.

"Şimdi kim yalan söylüyor?" dedi son sözü söyleyerek ahırdan çıkmadan önce. *Her zaman* son sözü o söylerdi ama bu sefer nabzım hızla atarken ve kalbim boğazımda hissedebileceğim kadar hızlı çarparken tek yapabildiğim az önce çıktığı kapıya bakmaktı.

Az önce ne olmuştu?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Lila

Jude kartlarımızı dağıtırken Kate'in telefonda anneme "SADECE İYİ ZAMAN GEÇİRİN," dediğini duydum. Telefonu hoparlöre almıştı, böylece arka verandadaki yerimizden annemi duyabiliyorduk. Kate ve Derek altıncı evlilik yıldönümlerini kutlamak üzere hafta sonu için evden ayrılmışlardı. "Lila'ya sahip olmayı sevdiğimizi biliyorsun. Aileden biri gibi."

Bu sözleri duymak içimi ısıttı. Aileden biri olduğumu, daha büyük bir şeyin parçası olduğumu ve McCallister'ların hayatında özel bir yerim olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Tek çocuk olmak beni o kadar da yalnız hissettirmiyordu. Hele de benim için kardeş gibi olan dört oğlum varken.

Kate arka verandaya çıktı ve telefonu bana uzattı. Gülümseyerek ondan aldım. Ellerim az önce yediğimiz karpuz yüzünden yapış yapıştı, bu yüzden telefonu piknik masasının üzerine koydum. "Selam anne."

"Selam tatlım. Her şey yolunda mı?"

"Evet. Jude ve Brody ile poker oynuyorum."

"Bahisler yüksek," dedi Jude, kartlarımı kontrol ederken yüzümü izleyerek. Ugh. Gelmiş geçmiş en kötü eldi. Piknik masasının üzerine koydum, yüzü aşağı bakacak şekilde. Kaybedecektim. *Yine kaybedecektim.* "Lila taşaklarını kaybetmek üzere."

"Hiç olmaması çok kötü. Şimdi benim... Benim boşa harcayacak fındığım var," dedi Brody, kendisi ve Jude'un gülmesine ve benim de onların aptalca, kirli şakalarına gözlerimi devirmeme neden oldu.

Para birimi olarak maymun cevizi kullanıyorduk. Geçen hafta M&M'leri kullanmayı denedik ama onları yemeye devam ettik ve ikinci elden sonra bahse girecek bir şeyimiz kalmadı.

"Sizden bu kadar yeter çocuklar. Terbiyenize dikkat edin," dedi Kate, evin içine doğru yürürken başını sallayarak. Onlara her zaman terbiyeli olmalarını söylerdi. Dinledikleri de söylenemezdi.

Yanlış bir fikre kapılmadan önce anneme "Fıstık için oynuyoruz," dedim. Kimsenin onun ergenlikle ilgili konuşmalarından birini daha dinlemeye ihtiyacı yoktu. Son zamanlarda, bize utanç verici olmanın ötesinde cinsel eğitim konuşmaları yapmayı kendine görev edinmişti. "Eğleniyor musun?"

"Öyleyiz," dedi, sesi tereddütlüydü. "Derek ve ben onun gençlik yılları hakkında konuşuyorduk."

Olamaz. Derek'in gençlik yılları ve yirmili yaşlarının başları hakkında birkaç hikâye duymuştum. *Hayatını değiştirmesine yardım eden bir melek*le tanışana kadar motorcu ve kötü bir çocukmuş ve hayatında gerçek *bir* yönü yokmuş. Bunlar onun sözleriydi.

"Eve gittiğimde, güvenli seks hakkında konuşmalıyız. uygulamalar."

Yanaklarım kızardı ve Brody ile Jude'un yüzlerindeki ifadeyi görmek istemediğim için gözlerimi sıkıca kapattım. Tıp mesleğinde bir anneye sahip olmanın tuzaklarından biri, hiçbir konunun sınır dışı olmadığı anlamına geliyordu.

"Anne, hoparlördesin," diye tısladım ve onu hoparlörden çıkaran düğmeye parmağımı soktum. Jude telefonu elimden aldı ve kulağına götürerek bana sıırttı. "Selam Caroline. Ben Jude. Bu tartışmaya katılmamanın bir sakıncası var mı?"

Brody kahkahalarla güldü. "Ben de gülüyorum. Bazı ipuçları işime yarayabilir."

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Annem bundan daha utanç verici olabilir miydi?

Jesse ve Gideon verandaya doğru koşarken Jude telefonu bana geri verdi, karo zeminde kayarak ilerliyorlardı ve arkalarında koştukları fiskiyelelerden kaynaklanan su birikintileri bırakıyorlardı. Neyse ki Jude ve Brody'nin hâlâ gülüyor olmalarının sebebini kaçırmışlardı.

"Hoşça kal anne. Bir kart oyununun ortasındayız, o yüzden gitmeliyim."

"Tamam, tatlım. Uslu dur ve yarın görüşürüz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandım, aramayı kestim ve telefonu eve geri götürdüm. Telefonu mutfak tezgahındaki yuvasına yerleştirdim ve Jude içeri girerken arkamı döndüm. Meşe dolabın yüksek rafından bir kavanoza uzanışını izledim. Yeşil tişörtünün etekleri yukarı sıyrılmış ve güneşten bronzlaşmış tenini ortaya çıkarmıştı.

"Hey," dedim, saçlarımı kulaklarımın arkasına topladım, havalı ve rahat davranmaya çalıştım.

Sırıttı. "Annenle seks konuşmasını dört gözle bekliyorum. Ama ergenlik hormonlarıyla ilgili konuşmanın üstesinden nasıl geleceğinden emin değilim. Ergenlik sana nasıl davranıyor, Rebel?"

Gözleri göğüslerime kaydı. Aslında hiç de göğüs sayılmazlardı. Hâlâ on yaşında bir çocuk gibi görünüyordum ve henüz regl bile olmamıştım. Ashleigh Monroe'nun aksine, o geçen yıl adet görmüştü ve memeleri vardı.

"Sana davrandığından daha iyi. En azından kötü kokmuyorum." "Kötü kokmuyorum," dedi, alınmıştı.

"Hadi ama. Koku Ben, Rebel."

"Seni koklamak istemiyorum."

"Evet, biliyorsun." Yaklaştı, beni sıkıştırdı. Sırtım tezgâhın kenarına çarptı, kolları beni içine hapsetti, böylece onu koklamaktan başka çarem kalmadı. Kötü kokmuyordu. Yeni kesilmiş çimen ve kullandığı odunsu kokulu duş jeli gibi kokuyordu. Yaz mevsimi ve erkek gibi kokuyordu. Hiç de fena değildi. Ama ona bu kadar yakın olmak biraz başımı döndürüyordu ve bu hoşuma gitmiyordu ya da neden olduğunu anlamıyordum.

Bu Jude'du, dünyadaki en sinir bozucu çocuk. Peki neden birdenbire o bana bu kadar yakın dururken nefes alamıyormuşum gibi hissettim?

"Asi."

"Öyle mi?" Sesim nefes nefese çıkmıştı.

"Taşaklarını kaybetmek istemiyorsan, poker suratın üzerinde çalışman gerekecek." Benim yüz ifademi taklit etmek için acınası bir çabayla tüm yüzünü buruşturdu.

Dediğim gibi. *Can sıkıcı.*

Kolunun altına girdim ve verandaya döndüm, kendimi hasır bir sandalyeye atıp tavandaki vantilatörlerden gelen esintiyi yakalamak için yüzümü yukarı doğru eğerken kahkahası beni takip etti. Ağustos sıcağında burası kavurucu sıcaktı.

Brody ay çekirdeği yiyor ve kabuklarını korkulukların üzerine tükürüyordu. Yüzünde bazen takındığı o asık suratlı, huysuz ifade vardı.

Patrick Brody'nin velayetini alalı iki hafta olmuştu ve bu konuda tek bir kelime bile etmemişti. Nasıl olduğunu ve bu konuda ne düşündüğünü sormak istiyordum ama bunu nasıl yapacağımdan emin değildim.

Pantolonumdan çıkardığım bir ipi parmağıma dolayarak öyle bir çektim ki, gözlerim Jude'un sırtında bir delik açarken kan dolaşımı durdu. Verandanın en üst basamağında oturmuş, geçen hafta doğum günü için aldığı İsviçre çakısıyla bir kavanozun kapağına delik açıyordu.

"Al bakalım," dedi Jude, kavanozu Jesse'ye uzatarak. "Senin kendi ateşböceği yakalayıcın."

"Harika." Jesse ağabeyine sırttı, yüzünde sanki Jude ona güneşi, ayı ve gökyüzündeki tüm yıldızları vermiş gibi bir hayranlık ifadesi vardı. Jesse sekiz yaşında olmasına rağmen hâlâ en sevimli ve sevilesi McCallister'dı. "Teşekkürler, Jude."

"Ne zaman istersen."

"Yine de onları serbest bırakmalısın," dedi Brody, sesi sertti. "Onlara bakmayı bitirdikten sonra kapağı açmalı ve uçup gitmelerine izin vermelisin."

"Neden?" Gideon kumandasını onuncu yaş gününde aldığı Formula 1 arabasına doğrultarak sordu. Araba verandadan hızla geçti ve merdivenlerden aşağı uçmadan önce dur düğmesine bastı.

"Çünkü hiçbir canlı asla bir kafese ya da kavanoza konulmamalıdır. Bu doğru değil. Sen nasıl istersin?"

"Gerçekten büyük bir kavanoz olmalı," dedi Jesse kahkahalar atarak ve çok komikmiş gibi kalçasını tokatlayarak.

"Atlarını ahırda tutuyorsun." Gideon, uzaktan kumandalı yarış arabası parmaklıklara çarpıp tekerlekleri dönerken işaret etti.

"Evet, ben de bundan hoşlanmıyorum. Bir gün vahşi atlarım ve özgürce dolaşabilecekleri bir sürü arazim olacak."

Gideon evin içinde dolaşırken, arkasından çarparak açılan kapı Kate'in evin içinden bağırmasına neden oldu: "Sana kaç kere o kapıyı çarpmamamı söyledim? Bazen duvara konuşuyormuşum gibi hissediyorum."

Kavanozu bir futbol topu gibi kavrayan Jesse, arka verandanın üst korkuluğundan atladı ve poposunun üzerine düştü.

"Sana kaç kez üst korkuluktan atlamamamı söyledim," dedi Kate paravan kapının diğer tarafından. "Merdivenleri kullan."

Jesse sırtarak annesine el salladıktan sonra, henüz ortaya çıkmaları için çok erken olmasına rağmen yıldırım böceklerini aramak için arka bahçede koşturdu. Güneş tarlanın üzerinde yeni batıyordu, yaz sonu gökyüzü pembe ve turuncuya boyanmıştı. Hava şimdiden farklı kokmaya başlamıştı. Yeni açılmış kalemler ve meyve bahçesinden gelen elmalar gibi. Okul başlamadan önce sadece bir hafta daha özgürlüğümüz vardı ve ben şimdiden bunun bittiğini görmek için üzüliyordum.

Yaz mevsimi uzun, sıcak günler ve tüm gün süren beyzbol maçları demekti. Yatma vaktimizi çoktan geçmişti. Kayalıklardan yüzme havuzundaki serin, şişe yeşili suya atlamak. Yılın üç ayı boyunca oğullarım aşağı yukarı bana aitti. Ve ben de bundan hoşlanıyordum.

"Gözünüz Jesse'nin üzerinde olsun," dedi Kate bize. "Bir filme başlamak üzereyiz. Açılışı geçmemiz mucize olur.

Baban uykuya dalmadan önce krediler."

"Eğer bir aksiyon filmi seçseydin, uyanık kalırdım," diye homurdandı Patrick.

Kate güldü ve film izlemek için aile odasına yöneldiklerinde sesleri boğuklaştı.

Brody'ye yan gözle baktım, vahşi atlar hakkında söylediklerini düşünüyordum. "Güzel bir rüyaya benziyor," dedim. "Vahşi atlar ve toprak."

Brody ayçiçeği çekirdeklerini dişlerinin arasında kırdı ve hiçbir şey söylemedi. Bazı günler tüm bu 'erkeklik hormonları' ile başa çıkmaya çalışmak tam bir angarya oluyordu.

"Seninki ne?" Jude bana sordu. "Benimkini biliyorsun. Brody'ninkini de biliyorsun. Senin hayalin ne?"

Hayalim her şeyin olduğu gibi kalmasıydı. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyordum. *Bizim* değişmemizi istemiyordum. Ama bunu söyleyemedim. Kulağa aptalca geliyordu. Ayrıca, bu bir rüya değildi. Bir dilekti. Ve biz zaten değişiyorduk. Bunu Jude'un bazen Ashleigh'e bakışında görüyordum. Brody'nin kızlar onu izlerken yaptığı çalımlarda ve yanlarından geçerken onlara göz kırpıp kızarmalarına ve kıkırdamalarına neden olmasında gördüm.

"Bilmiyorum. Sanırım doğayla ilgili bir şeyler yapmak istiyorum. Mesela... peyzajcı ya da onun gibi bir şey."

"Sorun değil," dedi Jude ve değişiklik olsun diye benimle hiçbir konuda dalga geçmiyordu bile.

"Neden denizci olmayı bu kadar çok istiyorsun?"

"Ülkemiz için savaşmak istiyorum. Özgürlüğümüzü korumak için üzerime düşeni yapmak istiyorum." Böyle konuştuğunda sesi on üç yaşından daha büyük geliyordu, sanki geleceği çok iyi hesaplamış gibiydi.

"Bir fark yarattığımı hissetmek istiyorum," dedi sessizce.

"Sadece savaşmak istiyorsun," dedi Brody, elindekini yere atarak.

Kartlar açıldı. Eline baktım. Tam bir fuldü. "Savaş hakkında ya da sana silah doğrultulmasının nasıl bir şey olduğunu biliyormuş gibi davranmayı bırak. Gerçek dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorsun çünkü bu mükemmel küçük dünyada yaşıyorsun ve bildiğin tek şey bu."

Brody söyleyeceklerini söyledikten sonra verandadan atladı ve uzaklaştı. Şaşkınlıkla arkasından bakakaldım ve

Az önce ne olduğunu ve Jude'un sözlerinin onu neden bu kadar kızdırdığını anlamaya çalışıyordu.

Jude onun peşinden yürüdü ve omzundan tutarak yüzünü ona çevirdi. Verandanın basamaklarına doğru ilerledim ve izleyebilmek için en üst basamağa oturdum.

"Bu da neydi böyle?"

Brody başını salladı. "Sadece babanın dediği gibi doğruyu söylüyorum."

"Senin gerçeğin mi? Hiç savaşa gittin mi?"

"Her türlü savaş var Jude ve sen bunların hiçbiri hakkında bir bok bilmiyorsun."

"Bir tür uzman gibi görüldüğünüze göre neden bana anlatmıyorsunuz?"

Onlar karşı karşıya Kapalı, onların Omuzlar
Kare, onların Gözleri birbirlerinin kafasını
koparacakmış gibi kısılmıştı. "Jude'a neden bu kadar
yükleniyorsun?" Ben sordum.

Brody. "Bu onun hatası değil..."

İkisi de bana bakmadı ya da sözlerime dikkat etmedi, ben de cümlemi bitirme zahmetine girmedim. Benim bilmediğim bir konuda kızgındılar. İlk kez anlaşılamadıklarını görmüyordum. Özel hayatlarında çok kavga ederlerdi ama okulda ve toplum içinde her zaman aynı takımdaydılar ve her zaman birbirlerini savunurlardı.

Jude'un her zaman söylediği gibi, onlar bir aileydi ve aile her zaman önce gelirdi. McCallister'ların sloganı buydu.

"Bizimle kalmak istediğini sanıyordum," dedi Jude, sesi alçak ve öfkeliydi. Brody'nin kalmak istemediği düşüncesinin Jude'u derinden yaraladığı hissine kapıldım. Kırılmıştı ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Erkekler böyle yapar. Duygularını bastırırlardı. Patrick onlara her zaman 'dayanmalarını' söylerdi. "Burada yaşamayı sevdiğini sanıyordum."

"Şöyle söyleyeyim. İki seçeneğim vardı. Boktan. Ya da daha boktan."

"Bizimle yaşamamanın nesi bu kadar boktan?"

"Ben ailenizin sahiplendiği sokak köpeğiyim çünkü annem temiz kalamayacak kadar berbat durumda ve babam da..." Brody asıldı.

ve cümlesini askıda bıraktı.

"Peki ya baban? Onu tanımadığını sanıyordum."

"Yeterince tanıyorum."

Brody gitmek için döndü. Jude onu durdurmak için kolundan tuttu. "Ne biliyorsun ki?"

"Gerçeği söylemekle ilgili bir şey bu. Herkesin gerçeğini duyarsınız ve bu her zaman hoş olmaz."

"Baban nerede?" Jude tekrar sordu, bu işin peşini bırakmak niyetinde değildi.

"Hapishane. Bir hücrede kilitli. *Ömür boyu*. Şimdi mutlu musun?"

Aman Tanrım. Gözlerim açıldı. Babası hapiste miydi? Ömür boyu mu? Bu gerçekten çok kötü bir şey yaptığı anlamına geliyordu. Birini öldürmek gibi.

Brody'nin cevabı karşısında şaşkına dönen Jude kuzeninin kolunu bıraktı. Jude'un ilk kez söyleyecek bir şeyi yoktu. Ensesini ovuşturdu, yüzünde üzgün ama bunu nasıl söyleyeceğini ya da bunu düzeltmek için ne yapacağını bilemeyen bir ifade vardı.

"Evet," dedi Brody, Jude'un göğsünü iterek. "*Özgürlüğümüz* için savaşmaya gittiğinde bunu bir düşün."

Son sözlerini söyledikten sonra Brody arkasını döndü ve uzaklaştı.

"Brody." Peşinden gitmek istedim ama Jude kolumdan tutup beni geri çekti.

"Bırak gitsin. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var. Geri dönecektir." Jude'un sesi o kadar kendinden emindi ki ona inanmak istedim.

Brody'nin sahayı geçmesini izledim ve sonra çitlerden atladığı ve onu gözden kaybettim. Belki de Jude haklıydı. Belki Brody'nin yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Ama ya onun için orada olduğumuzu bilmeye ihtiyacı varsa?

O gittikten yaklaşık bir saat sonra Kate kapıya geldi ve Jesse'yi yatma vakti için içeri almamızı istedi.

Onu ahırın yanında, bulduğu küçük yeşil bir kertenkeleyle oynarken bulduk.

"Onu serbest bırak," dedi Jude. "Çimlerin arasına koyun." "Ama çim biçme makinesi onu yakalayabilir."

Bu yüzden küçük kertenkeleyi çitin yanına götürdük ve çitin diğer tarafındaki uzun otların arasına bıraktık.

Jesse, "İyi hayatlar, Böcek Gözlü," dedi ve dönüp eve doğru koşmadan önce el sallayarak veda etti.

Jude ve ben birbirimize baktık, ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Tek kelime etmeden çitlere tırmandık ve Brody'yi aramaya koyulduk.

Alacakaranlıktı, ateşböcekleri artık dışarıdaydı, dereyi takip ederken ağustosböcekleri yüksek sesle cıvıldıyordu. Diğer taraftaki tepelere ve ağaçlara baktım. Brody her yerde olabilirdi. "Belki de çiftlikte bir yerdedir."

Engibeli zeminde tökezledim ve Jude dizlerim yere çarpmadan önce beni dirseğimden yakaladı, sonra elimi daha büyük olan elinin içine aldı ve beni dere kıyısı boyunca yönlendirdi. Birleşen ellerimize baktım. İlk kez bu şekilde el ele tutuşuyorduk. Düşündüğümünden çok daha güzel bir histi.

Jude'la birlikte olmak beni hep güvende hissettirdi. Sanki beni her şeyden koruyabilirmiş gibi. Beni daha cesur hissettirdi ve bu hoşuma gitti.

"Nerede olduğunu biliyorum," dedi Jude.

On dakika daha yürüdükten sonra ağaçların arasından, pas kırmızısı bir kargo konteynerinin üzerinde oturan Brody'yi gördüm.

İyi olduğu için vücudum rahatladı ama aynı zamanda kıskançlık da çirkin yüzünü gösterdi. Çocuklar belli ki burayı biliyorlardı ama benden saklamışlardı. Elimi Jude'un elinden çektim.

"Bana bu yerden hiç bahsetmemiştin."

"Artık biliyorsun," dedi gözleri yüzümü ararken.

Poker suratımla ilgili söylediklerini hatırladım ve incindiğimi görmemesi için bakışlarımı kaçırdım. "Her neyse. Her küçük şeyi bana anlatmak zorunda değilsiniz." İncinmiş ve sinirlenmiş bir halde ilerledim.

"Hey." Dirseğimden çekiştirdi ve yüzümü ona dönmem için beni döndürdü.

"Ne?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ayağımı yere vurdum.

"Burası Brody'nin gizli yeri sayılır. Buraya gelip rahatlamayı seviyor."

"Oh. Şey... Sanırım..." Dudağımı çiğnedim, düşündüm. "Düşünmesi gereken çok şey var."

Jude başını salladı. "Evet. Onun için zor oldu."

Omzumun üzerinden Brody'ye, sonra tekrar Jude'a baktım. "Sence bizi burada mı istiyor?"

"Burada olmamızı *istiyor* mu bilmiyorum ama sanırım burada olmamıza *ihtiyacı var*." "Ne fark eder ki?"

Cevap vermeden önce bir an düşündü. "Bazen bir şey istediğimizi sanırsınız ama ihtiyacımız olan şey tamamen farklıdır."

Bazen Jude zekiydi. On dört yaşına yeni girmiş sinir bozucu bir çocuktan beklediğinizden daha zekiydi. Bazen de hiç can sıkıcı değildi. Azıcık bile.

Çenesini salladı. "Haydi."

Brody ile aramızdaki mesafeyi kapattık. Bizi gördü ama kaybolmamızı söylemedi. Tek bir kelime bile etmedi.

Yan tarafa nasıl tırmanacağımı ve Brody'nin bulunduğu tepeye nasıl çıkacağımı bulmaya çalışırken Jude arkamda duruyordu. Tırmanmak hâlâ güçlü olduğum bir alan değildi. Ben daha çözemedim Jude'un elleri belime dolandı ve tüy kadar hafifmişim gibi yerden havalandım.

"Küpeşteyi tut."

Korkuluklara uzandım ve o bana bir destek daha verirken iki elimle tutundum. Oluklu metali spor ayakkabılarımın parmak uçlarıyla kavrayarak kendimi yukarı ve aşağı doğru iterken, Jude metal duvara sorunsuzca tırmandı ve bacakları kenardan sarkacak şekilde kenara oturdu.

İki çocuğun arasında yerimi aldım ve üçümüz sessizlik içinde oturduk. Kötü bir sessizlik değildi. Rahat bir sessizlikti. Sanki kelimelere bile ihtiyacımız yokmuş gibiydi.

Gökyüzü karardı ve yıldızlardan oluşan bir battaniyenin altında sırt üstü uzandık. Jude yıldızlar ve takımyıldızları hakkında her şeyi biliyordu ve böyle açık gecelerde onları parmağıyla izleyebiliyordu. Aurora Australis, dedi ve ben de onun sözüne inandım çünkü astronomi onun ilgi alanlarından biriydi.

Bir keresinde ona yıldızlara neden bu kadar takıntılı olduğunu sordum. Binlerce ışık yılı uzakta olmalarına rağmen onları çıplak gözle görebilmemizin harika olduğunu söyledi. Ve gezegenimizin bizi yıldızlardan izleyenler için bir toz zerresinden başka bir şey olmadığını söyledi. Ona bunun beni küçük ve değersiz hissettirdiğini söyledim. O ise bunun tam tersi olduğunu, daha büyük bir şeyin parçası olduğumuzu söyledi.

Sanırım Jude da hayata böyle bakıyordu; hepimiz bir amaç için buradaymışız ve üzerimize düşeni yapmak bizim sorumluluğumuzmuş gibi. Ülkemiz için savaşıyor daha iyi bir şey yapmış olacağına ve sevdiği insanları koruyabileceğine gerçekten inanıyordu.

"Yıldızların burada daha parlak olduğunu biliyor muydun?" Jude söyledi. "Işık kirliliği olmadığı için. Şehirlerde onları görmek daha zor."

"Doğru," diye kabul etti Brody. "Eskiden yaşadığım yerde yıldızları hiç göremezdim."

Yıldızsız bir gökyüzünü düşündüm ve daha üzücü bir şey hayal edemedim. Yaşadığımız yerde gökyüzü daha büyüktü. Gündüzler göz kamaştıracak kadar parlaktı ve geceleri gökyüzü mürekkep mavisiydi, o kadar karanlıktı ki milyonlarca yıldızı görebilirdiniz.

Jude ortamı yumuşatmak için, "Senin yerinde olmak ne kötü," diye takıldı.

"Evet," dedi Brody gülerek ve kollarını başının altına sıkıştırdı. "Sanırım burası o kadar da boktan değil."

"Sanırım değil. Ama bazen bok gibi kokuyor. İnek gübresinin hava kirliliği açısından arabalardan daha kötü olduğunu biliyor muydunuz? Ve osurduklarında, bir roketle yakıt olacak kadar gaz yayarlar."

Hepimiz güldük ve her şey olması gerektiği gibi oldu. Ancak en iyi iki arkadaşınız erkek olduğunda, işlerin karıştığı zamanlar oluyordu. Onlardan biri olmak istiyordum ama aynı zamanda kız olduğumu görmelerini de istiyordum. Başka kızlara bakmalarından hoşlanmıyordum. Özellikle de Jude'un diğer kızlara bakmasından hoşlanmıyordum.

Ancak ortaya çıktığı üzere, bu sorunlarımın en küçüğü olacaktı.

Brody'nin de dediği gibi, farklı türde savaşlar vardı ve bazı savaşlar vardı ki ne kadar savaşırırsanız savaşın kazanamazdınız.

O yıl her şey değişti.

O yıl, bir kelimenin içime, bir kelimenin yapabileceğini düşündüğümünden daha fazla korku saldığı yılı.

Kanser.

"Onu yeneceğiz," dedi Derek, sesi inançla çınlıyordu.

Annem onu kollarının arasına alıp alnından öperken sadece gülümsedi. Bana doğru uzandı ve beni de çemberlerinin içine çekti, böylece dışarıdan bakmıyordum.

Keşke annem yerine Derek kanser olsaydı. Gözlerimi sıkıca kapadım ve dudaklarımı birbirine bastırdım, korkunç düşüncelerime ses vermedim.

Yine de kendimi bunu düşünmekten alıkoyamadım ve yıllar geçtikçe annem savaşı kaybediyordu, tüm kalbimle bunu diledim.

Ama bazı dilekler gerçekleşmez.

ALTINCI BÖLÜM

Jude

BAHÇE Lila'nın fikriydi, eve taşındıklarından beri bundan bahseden ama bir türlü yapamayan annesi için bir sürprizdi. Bahar tatilimizin ilk günüydü ve bu sabah erkenden, Derek annesini kemoterapiye götürdükten hemen sonra buraya gelmiştim. Geldiğimden beri Lila bana patronluk taslıyor, bir talim çavuşu gibi emirler yağıdırıyordu. Şimdi de evden dışarı fırladı ve kızgın bir kuş gibi kollarını çırparak bahçede koşmaya başladı. İçimden bir kahkaha patladı. Kendimi tutamadım. Kızginken çok komik görünüyordu.

Küreği elimden çekip aldıktan sonra kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve bakışlarının sıcaklığını hissettim.

"Bunların hepsi yanlış," diye feryat etti.

Gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Ona kendi çiçek tarhlarını kazmasını söylemenin eşiğindeydim. Ama yapmayacaktım. Bu Caroline içindi ama daha çok Lila içindi. Buna ihtiyacı vardı ve bunu ona veren kişi ben olmak istiyordum. Nisan güneşinde taşaklarımı terletmek ve Minnie Mouse tarafından bağırılmak anlamına gelse bile.

Kendimi kaybetmemek için birkaç derin nefes aldım. "Çiçek tarhları istediğini söylemiştin. Çiçek tarhları kazıyorum." Kazdığım toprağa baktım. Çiçeklik tam da onun belirttiği gibi uzun bir dikdörtgendi ve söyleyebileceğim kadarıyla mükemmele yakındı. "Nesi var bunun?"

"Annemle babamın yatak odasının penceresinden göremiyorum. Sorun da bu zaten." Omuzları çöktü, içindeki tüm mücadele tükendi. "Annem çiçekleri göremeyecek."

Annesinin mutfak penceresinden net bir şekilde görebileceğini ya da arka güvertede oturup içkisini içerken onları görebileceğini belirtme zahmetine girmedim.

Her sabah yaptığı gibi kahve içtim. Lila avluda volta atıp kazdığım yerden yaklaşık on adım ötede durduğunda ağzımı kapalı tuttum ve alnımdaki teri kolumun tersiyle sildim. "Burada olması gerekiyor."

Ben bütün bir çiçekliği kazmadan önce buna karar verseydi çok yardımı olurdu. Geldiğimde, çiçek tarhının buraya yapılması gerektiğini söylemişti. Ben bahçeyi kazıp topraktaki taşları temizlerken, o da malayla bitkiler ve çiçekler için delikler açıyordu. Yani şimdi tamamen yanlış olduğunu düşündüğü bir şey için saatlerce çalışmıştık.

"Emin misin?" Çimlerini daha fazla kazmadan önce sordum. Derek'in çimlerine ne yaptığımı gördüğünde ne kadar mutlu olacağından pek emin değildim ama babamın aksine, Derek çimleri biçerken düz çizgiler olmasıyla ilgilenmiyordu. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim ama bugün sanki nasıl görüldüğü umurunda değilmiş gibi düzensiz çizgilerini görünce gerçekten canımı sıkıyordu. Caroline'ın bakabileceği düz çizgiler olsun diye çim biçme işini kendim üstlenmek istedim. Evlerindeki pek çok şeyde de durum aynıydı.

Tamir edeceğim şeylerin zihnimde bir listesini yapmıştım bile. Gıcırdayan kapı menteşeleri için WD40. Güvertenin yeniden boyanması gerekiyordu ve korkulukların boyası dökülüyordu. Güvertedeki Weber ızgarası paslanmıştı ve onu kapalı tutmadığından şüpheleniyordum. Derek'in büyük bir hayranı değildim ve ailemin de öyle olduğunu düşünmüyordum ama hiçbirimiz tek kelime etmezdik. Hepimiz Caroline'ı severdik ve Derek de Lila'nın üvey babasıydı. Her ne kadar kaypak gözleri olsa ve ona güvenmesem de fikirlerimi kendime saklamam gerekiyordu.

"Eminim. Gitmesi gereken yer orası," dedi Lila, çiçekliğin olması gereken yere atıfta bulunarak.

Kasketimi çıkardım, elimi terli saçlarımda gezdirdim ve geriye doğru taktım. Dudakları beni hazırlıksız yakalayan bir gülümsemeye dönüştü. En iyi arkadaşımın ne kadar güzel olduğunu, gözlerinin güneşte ne kadar yeşil olduğunu ya da dudaklarının ne kadar dolgun ve öpülesi görüldüğünü ilk kez fark etmiyordum. Ama

Şu anda gülümsemesinde göğsümü geren bir şey vardı. "Bu gülümseme ne için?"

"Sen," dedi usulca, biraz gülerek, gözlerini kirli beyaz Chucks ayakkabılarına indirerek. "Bunu yaptığın için teşekkürler. Bana katlandığın için de teşekkürler. Biliyorum..." Gözlerini benimkilere dikti ve derin bir nefes aldı. "Sanırım son zamanlarda biraz şirretleştim."

Bir omzumu silktim, alt dudagını düz beyaz dişlerinin arasından çekiştirmesi beni büyüledi. Artık diş teli yok. Artık sarı güneş elbisesi giymiş sıska küçük bir kız da yoktu. Hâlâ küçük ve minyondur, gözlerimin içine bakmak için çenesini yukarı kaldırması gerekecek kadar kısaydı. O hala 1.80 boyundayken ben 1.80'e ulaşmıştım. Ama artık küçük bir çocuk değildi. Dalgalı kahverengi saçları dağınık bir topuz yapılmıştı ve topuzdan kurtulan saç telleri mükemmel yüzünü çerçeveliyordu. Sınıfımızdaki diğer kızlar gibi hiç makyaj yapmazdı ve ben bundan memnundum. Makyaja ihtiyacı yoktu.

Lila'nın burnunda beş çil vardı. Biliyordum çünkü saymıştım. "Bu anlaşılabilir bir şey. Ben çok daha kötü olurdum."

"Sen olsan ne yapardın? Benim yerimde olsaydın?"

"Bir bahçe eker ve mükemmel olduğundan emin olurdum."

Omzumun üzerinden bir noktaya baktı ve gözyaşlarını geri kırıptı. Lila ağlamazdı. Hiçbir zaman. "Başka ne yapabilirsin ki?"

Tam olarak ne sorduğundan emin değildim ama kendimi onun yerine koymaya çalıştım ve cevap vermeden önce bir dakika düşündüm. "Sanırım hoşuna gideceğini bildiğim şeyler yaparak onun yanında olmaya çalışırdım. Onun için önemli olan şeyler, böylece onu sevdiğimi bilirdi."

Lila elini uzatıp yanağıma dokundu. "Yüzünde kir var," dedi açıklama olarak, başparmağını elmacık kemiğime sürerken gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Yaklaştı, sadece bir adım ama şampuanının kokusunu alabileceğim kadar yakındı. Bahar yağmuru ve hanımeli. Derin derin nefes alarak ciğerlerimi

Lila'nın kokusu. Başımı döndürdü ve altımdaki zemin eğildi.

Onu öpebilirim. Şu anda onun ilk öpücüğünü çalabilirim. Başımı eğip dudaklarına yapışabilirim. Yumuşak olurlar mıydı? Tadı daha önce içtiği Dr. Pepper gibi olur muydu? O da beni öper miydi?

Onun ilk öpücüğü olmak istedim. Onun ilk her şeyi olmak istedim.

"Hey, hey, hey," dedi Reese, yanında diğer arkadaşımız Tyler'la evin yanından dönerken. Lila geri sıçradı ve sanki yasadışı bir şey yapıyormuş gibi elini çekip benden uzaklaştı.

Normalde gülerdim ama çiçek tarhının nereye yapılmasını istediğine dair çimenlere tebeşirle bir çizgi çizerken onu izlemekle meşguldüm. Buradan, her zaman giydiği o küçük kot pantolonunun içindeki kıcını mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

Tyler omzuma bir yumruk atarak beni kendime getirdi. "Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?"

"Kapa çeneni," diye homurdandım, onu duymamış olmasını umarak.

"Demek bu yüzden bize daha sonra gelmemizi söyledin," dedi Reese kaşlarını sallayarak. Kaşları saçlarından daha soluk bir kıvılcık tonundaydı.

Şimdi, sanki cennetten gönderilmiş gibi davranan Lila'yı selamlarken takviye çağırdığım için pişmanlık duyuyordum.

"Teşekkürler çocuklar, gerçekten minnettarım," diye haykırdı.

Sakin ol, Lila. Daha yararlı bir şey bile yapmadılar.

"Her zaman." Reese ellerini ovuşturdu ve bana baktı, işe koyulmaya hazırdı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Ona bir kürek attım. "Kazmaya başla."

Birkaç dakika sonra Brody, kulübemizden çaldığından şüphelendiğim talaş ve malç dolu bir el arabasıyla geldi. Babam bahçe konusunda çok titizdi ve aletlerinin envanterini tutardı.

ama Caroline için olduğu için aldırmayacağını biliyordum. Hemen arkasında Ashleigh ve Megan vardı. İki sarışın ellerinde kaplar ve abur cubur torbaları taşıyorlardı. Sözde Lila'nın arkadaşlarıydılar ama onlara güvenmiyordum. Gerçek arkadaş değillerdi. Bana yakınlaşmak için Lila'yla takılıyorlardı ama bunu ona söylersem bana kızar ve ukala derdi.

Ashleigh gülümsemesiyle beni hedef alarak, "Sevdiğin o keklerden yaptım," dedi. Vücudunun her kıvrımını saran kısa bir tişört elbise giymişti. Elimde olmadan göğüslerini fark ettim çünkü büyüklerdi ve tam karşımdaydılar. Sınıftaki her erkek onları süzüyor, Reese ve Tyler'ın ağzı sulanıyordu.

Ashleigh, beyzbol maçlarıma her zaman getirdiğı kekleri kastederek, "Şeytan yemeğı," dedi.

Lila bana baktı, gözleri yarıklara kadar kısılmıştı. "Şeytan yemeğini sevdiğin anlaşıyor," diye mırıldandı.

Güldüm. Ashleigh benden Lila'ya baktı, bu kadar komik olanın ne olduğundan ya da onunla dalga geçip geçmediğimden emin değildi. Ben gülmüyordum. Lila'nın kıskanması hoşuma gidiyordu. Gerçi bunu asla kabul etmezdi.

Jesse evin kenarına doğru koşarken, "Annem burada," diye bağırdı.

"Bitkileri ve çiçekleri boşaltman gerekiyor," dedi Gideon, 'sen' kelimesini vurgulayarak ve yeşil bir şeye dokunma düşüncesi bile yüzünü buruşturarak. Sanki Gideon'un açık havaya alerjisi vardı. Doğadan nefret ediyordu. Küçük bir kasabada yaşamaktan nefret ediyordu. Hatta Teksas'tan nefret ettiğini bile iddia ediyordu. Kısacası, Gideon hayatıyla ilgili her şeyden nefret ediyor ve sürekli kaçıp büyük bir şehirde yaşamaktan bahsediyordu.

Annem onun bir 'evreden' geçtiğini söylemişti ama anladığım kadarıyla bu evre gezegende geçirdiğı on bir yıl boyunca sürmüştü. Adam soğuktu. Duyguları varsa bile, asla göstermezdi.

Saçları benimkinden daha koyu, neredeyse siyahtı ve teni hiç güneş görmemiş gibi solgundu. Adam sanki bir

Mermerden oyulmuş bir Yunan heykeli. Bu soğuk dış görünüşün altında atan bir kalbin yaşayıp yaşamadığını söylemek zordu.

Megan, Gideon'a bakarak, "Kardeşin okuduğum kitaptaki ısıltılı vampire benziyor," dedi.

"Aman Tanrım, kesinlikle öyle," dedi Ashleigh. "Çok seksi biri."

"O daha *on bir yaşında*," dedi Lila, yüzünde tamamen katıldığı bir tiksinti ifadesiyle. "Yani bu sadece ürkütücü."

Buz olduğundan bahsetmiyorum bile, ateş değil.

Ashleigh sadece omuz silkti ve saçlarını parmağının etrafında döndürdü ve bugün yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmayacağını biliyordum. Gideon'la takılabilirdi. Tahmin edildiği gibi, Jesse Lila'nın trambolininde 'ölüme meydan okuyan hareketler' yaparken Gideon kendini güvertedeki şezlonga atıp Nintendo'suyla oynadı.

"Şunu izleyin. Çift takla atabilirim," dedi Jesse Ashleigh ve Megan'a, onun ne kadar sevimli olduğunu söyleyip duran esir izleyicilerine. Bu da onlara bir gösteri sunmak için kendini parçalayacağı anlamına geliyordu.

Reese ve Tyler beni ve Brody'yi babamın garaj yolunda park etmiş kamyonetine kadar takip ettiler. Kapısında McCallister & Sons İnşaat yazıyordu. Bu beni hep güldürürdü. Babamın oğullarından hiçbiri onun için çalışmıyordu, ancak her zaman bir gün işin bizim olacağını söylerdi.

Kamyonu boşalttığımızda, arka bahçe annemin subtropikal iklim için mükemmel olduğunu düşündüğü saksı bitkileri ve çiçeklerle doluydu. Az bakım gerektireceklerini ama güzel görüneceklerini iddia ediyordu.

Lila anneme sarıldı ve ona bol bol teşekkür etti, bu jestten o kadar etkilenmişti ki ağlıyor olabilirdi. Anlayamadım. Annem Lila'nın omzunun üzerinden bana baktı ve hüzünlü bir gülümseme verdi. Bakışlarımı kaçırdım ve kansere çare bulamadığımı için kendimi çaresiz hissetmek yerine en azından iyi bir şey yapıyormuşum gibi hissettiğim işime geri

döndüm.

Annemin aksine, mucizeler için dua etmeye inanmazdım. Ama bu sözleri anneme, Lila'ya ya da başka birine asla söylemedim. Sadece Lila'nın yüzünde bir gülümseme yaratması umuduyla arkadaşlarımla birlikte bir bahçe diktim.

Lila kendini işe verdi, sanki hayattaki tek görevi bu bahçeyi muhteşem hale getirmekmiş gibi çiçekleri dikti.

Daha sonra Caroline eve geldiğinde annemle birlikte arka güvertede oturdu ve biz çalışırken sessizce konuştular. Yorgun görünmesine rağmen Caroline'ın yüzünde bir gülümseme vardı, bu yüzden buna değdiğini biliyordum.

BAHAR yaza dönüştü ve ben daha ne olduğunu anlamadan Ağustos gelmişti ve on beşinci yaş gününe sadece iki gün kalmıştı.

Dün, sezon öncesi futbol antrenmanlarına başlamıştık ve Lila ponpon kız takımına seçildiğini açıklayarak beni şok etmişti. Amigo kız olmaya ilgi duyduğunu ilk kez duyuyordum ama bunun lisede amigo kız olan annesiyle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum.

"İlk gece ikinci aşamaya geçmeme izin verdi," dedi Reese bisikletlerimizi yüzme alanındaki bir ağacın arkasına bırakırken. "Tatilimizin son gecesinde bana sakso çekti. Öldüğümü ve cennete gittiğimi sandım."

"Yok artık. Yuttu mu?" Tyler sordu.

"Hayır. Ama karnının her yerine boşaldım. Onu parmaklamam da gerekti." Bir parmak tabancasını işaret etti ve başparmağını döndürdü. "Her şey o başparmakla ilgili."

"Başparmağınla ne yapıyorsun?" Tyler başparmağını telefonunun tuş takımının üzerine koyarak sordu. Not alsa şaşırmazdım.

"Ona vurduğunuzda 4 Temmuz havai fişeklerinden daha büyük bir patlama meydana geliyor. O gördüğünü söyledi

yıldızlar." Her zamankinden biraz daha havalı bir şekilde suya doğru yürüdü. Tyler'ın ağabeyinin yatağının altında sakladığı bir porno zulası vardı ve Haziran ayında bir gece porno maratonu yapmıştık. Reese'in bilgi kaynağının gerçek bir deneyimden ziyade bu olduğundan şüpheleniyordum.

"Ben saçmalık diyorum," dedim. Yaptığını iddia ettiği her şeyi yapmasına izin verecek birini bulmak bir yana, bir kızla konuştuğunu bile görmemiştim. Tişörtünü çıkardı ve solgun, çilli göğsünü ortaya çıkardı. Reese benden ve Tyler'dan daha küçüktü ama hızlıydı, bu da onu iyi bir koşucu yapıyordu.

"Ne derseniz deyin ama bu oldu."

Tyler elini dikenli siyah saçlarının üzerinde gezdirerek, "Sen şehir dışındayken ve hikâyeni destekleyecek bir tanık yokken bu tür şeylerin olması biraz şüpheli," dedi. "Bize nasıl yapıldığını göstermeye ne dersin?"

Reese'in yüzü gözle görülür bir şekilde soldu ve yutkunurken adem elması titredi.

"Kulağa adil geliyor. Bir kız seç. Herhangi bir kız," dedim, kendimi cömert hissederek. Kabul edelim, adamın hiç oyunu yoktu. "Ve hamleni yap."

"Hiçbir şeyi kanıtlamama gerek yok."

Omuz silktim. "Tamam. O zaman kararım değişmedi. Hikayen saçmalıktı."

Tyler, "Bu sadece senin aşırı aktif hayal gücünde oldu," dedi.

"Oldu, sana söylüyorum. Tamam. Diyelim ki bunu başardım. Ben başardığımda, siz iki mankafa da aynısını yapmak zorundasınız," diyerek bana ve Tyler'a meydan okudu.

"Hayır. Sakso çektirmekle övünen biz değildik." Tişörtümü havlunun üstüne, düz bir kayanın üzerine attım ve şişemdeki suyun kalanını içip elimin tersiyle ağzımı sildim. Bugün hava yüz derece olmalıydı. Serin su beni çağırıyordu ama şimdi yüzmeye gitmeden önce bu işi bitirmem gerekiyordu.

"Ya da tetik parmağımızı kullanarak." Tyler parmak tabancasıyla ateş etti ve biz güldük. Reese'in yüzü o kadar

kızardı ki

ve bir an için ona sataştığım için neredeyse kötü hissettim. Ama bu çabuk değişti.

"Tamam. Sıra sende." Sırıttı. "Aklımda tam aradığım kız var." Bakışlarını bir ağaç korusundaki piknik masasında Black Eyed Peas şarkısı eşliğinde dans eden bir grup kıza doğru takip ettim. Gözlerim her zaman olduğu gibi Lila'ya odaklandı. Yeşil çizgili bir bikini giymişti ve her şeyini gösteriyordu. Gergin karnı, güneşten bronzlaşmış bacakları ve geçen yaz orada olmayan göğüsleri. Kalçaları ritme göre dönerken ve uzun, dalgalı saçları etrafında uçuşurken büyülenmiş bir şekilde onu izledim.

Onu daha önce hiç dans ederken görmemiştim ama şimdi gözlerimi alamıyordum. Daha önce onu komşu kızının güzellğinde biri olarak düşünmüştüm. Ama şimdi gördüğüm şey farklıydı. Komşu kızın kadar seksi.

Onu bu şekilde dans ederken izlemek bir süredir şüphelendiğim bir şeyi doğruluyordu. O benim için çocukluk arkadaşımın daha fazlası olmuştu.

Reese öne doğru hamle yapmaya hazırlanırken omzundan tuttum. "Lila yasak bölge. Onun dışında herhangi bir kız."

"Sözlerinin 'Bir kız seç' olduğuna eminim. Herhangi bir kız. Şimdi geri mi çekiliyorsun, McCallister?" C 1 1 1 z göğsünü kabarttı. "Onun için doğru erkek olduğumu göreceğinden mi korkuyorsun?" "Onun için uygun kişi sen değilsin." Duruşumu genişlettim ve kollarımı terli göğsümün üzerinde kavuşturdum, kendimden emindim. ve

adam için Onu. Hayır. Reese. Hayır.

Tyler. Değil o

Her zaman bir köpek gibi etrafı koklayan dangalak Kyle.

"Sanırım bunu göreceğiz. Hey Brody," diye bağırды Reese.

Kuzenim tanımadığım bir kamyonun kasasından çıktı ve tepeden aşağı bize doğru ilerledi. Şortu ve tişörtüyle bile bir kovboy gibi yürüyor, görünüyor ve davranıyordu. Rodeoya katılmıştı ve bu yaz bronk biniciliğinde yarışıyordu. Bu da onun ne kadar çılgın olduğunu gösteriyordu.

Parmaklarını kirli sarı uzun saçlarında gezdirdi ve gözlerini güneşe karşı kısarak önümüzde durdu. "Ne var ne yok?"

Tyler, "Reese aile tatilinde bir hatundan sakso çektiğini iddia ediyor," dedi.

Brody homurdandı. "Bana masal gibi geldi. Sende hiç oyun yok, dostum."

Aynen benim düşüncelerim. Bazen Brody ve ben aynı fikirdeydik.

"Hepinize yanıldığınızı kanıtlamak üzereyim. Lila Turner'a yapacağım hamleyi izleyin." Parmaklarını çıtlattı ve omuzlarını açtı, büyük bir yenilgi olacağından emin olduğum şey için kendini hazırlıyordu.

Brody'nin kaşları saç çizgisine kadar kalktı. Bana bununla bir sorunum olup olmadığını soran sorgulayıcı bir bakış attı. Olmadığımı anladığına eminim.

Lila söz konusu olduğunda, tamamen aynı fikirdeydik. Kimse onunla uğraşamazdı. Ne erkekler ne de kızlar. Bundan emindik. Onu korumak bizim görevimizdi.

"Vurulup düşecek," dedi Brody. "Gösterinin tadını çıkaralım bari."

"Kızın Jude'a ait olduğuna dair notu kaçırmış olması çok kötü." "Nasıl kaçırmış olabileceğinden emin değilim.

Jude bunu okul hoparlöründen de duyurabilirdi, o kadar yüksek sesle ve açık."

İnkâr edemezdim. Lanet olası gerçek buydu. Ama Reese çok zeki biri değildi. İyi bir adamdı, birkaç vidası gevşekti ama dangalak değildi. Reese, Lila'nın üzerine yürürken arkada durup kenardan izlememin, gözlerimi kısmamın ve kollarımı göğsümde kavuşturmamın tek nedeni de buydu.

"Oh, şuna bakın millet, içeri giriyor. Bu tarafa bakıyorlar," dedi Tyler, sanki kendi gözlerimle göremiyormuşum gibi oyunu anlatarak.

Reese elini kavradı ve Lila'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. Bana doğru baktı ve gülümsedi. O gülümsemeyi biliyordum. O sinsi gülümsemeyi

beni kızdıracak bir şey yapmak üzereydi. Eğildi ve Reese'in kulağına, yüzüne bir gülümseme yerleştiren bir şey fısıldadı. Reese onun elinden güneş losyonu şişesini aldı ve kadın ona sırtını dönerek saçlarını bir omzunun üzerinden kaydırıp bronz tenini ortaya çıkardı. Bikini üstünü sadece boynundan ve sırtından bağlanmış bir ip tutuyordu ve onu Reese Madigan'a gümüş bir tepside sunuyordu. Sanki tenine dokunmak onun hakkıydı.

Olamaz. Olmaz.

Kendimi durduramadan, oynadıkları bu küçük oyuna bir son vermeye hazır bir şekilde onlara doğru ilerliyordum.

"Hey Jude." Ashleigh önüme geçerek Lila'ya giden yolu kapattı. Sarı saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve bana gülümsedi. "Bugün orada gerçekten iyi görünüyordun. Antrenmanda," diye ekledi.

"Teşekkürler."

"Önümüzdeki Cumartesi bir havuz partisi veriyorum. Sen de gelmelisin. Kimi istersen getir."

"Evet, belki," dedim, Lila'nın dikkati dağılmıştı, Reese'in iltifatıyla sırtına güneş kremi sürülüyordu ve bu işi berbat bir şekilde yapıyordu.

Ama elleri Lila'ya dokunuyordu. Nefes almakta zorlanıyordum.

"Takımdaki kızları davet ettim. Havuz kenarında takılırız ve rahatlarız." Bana bir kez daha gülümseyerek dilini pembe parlak dudaklarının üzerinde gezdirdi ve avuç içini çıplak göğsüme koyarak uzun kirpiklerinin altından bana baktı. "Eğlenceli olacak. Sen de orada olursan daha da eğlenceli olur."

Omzunun üzerinden bizi izleyen Lila'nın gözlerinin içine baktım. Bakışlarını hızla kaçırdı ama yüzünün düştüğünü görmeden önce değil. Hayal kırıklığı mı? İncinmiş miydi?

Bu sırada Reese'in yanındaki piknik masasının üstüne oturmuş konuşuyordu. Omuz omuzaydılar, kalçaları birbirine değiyordu ve Reese her kelimeyi dinliyordu.

sanki gezegendeki en büyüleyici yaratıkmış gibi ağzından çıkıyordu.

Kadının hiçbir parçası adamın hiçbir parçasına dokunmamalı.

Bunu frenlemenin birkaç farklı yolu vardı, ama Lila'yı yeterince iyi tanıyordum, eğer onu kapatırsam geri iteceğini biliyordum, bu yüzden farklı bir taktik seçtim.

Doğaçlama. Uyum sağla.

Üstesinden gel. "Hey Lila,"

dedim gelişigüzel.

"Öyle mi?" Kaşları kalktı, yüzünde merakını gizlemek için alıştırılmış bir can sıkıntısı ifadesi vardı. Bu kızı o kadar iyi tanıyordum ki aklından geçenleri okuyabiliyordum.

"Yarışa var mısın?"

"Ne tür bir yarış?"

Çenemi suya doğru salladım. "Şelaleye ilk varan kazanır."

"Ne kaybetmek istiyorsun?"

Beni yenebileceğini düşünmesi ne kadar gülünç. Bu tür iyimserliklere bayılıyorum. "*Kazanan o gün için bir köle alır.*"

"Yani *kaybettiğinde*, bütün bir gün boyunca benim emrime amade olacaksın."

Asi demeye kalmadan piknik masasından atlayıp Reese'in kaşlarını çatmasına neden olurken gülmemek için yanağımın içini ısırdım. Hey, onu uyarmıştım. Adil olan adildir. "Sıra sende. Tozumu yutmaya hazır ol."

Lila bir cesarete ya da benimle yarışma şansına asla karşı koyamazdı. Hiç kazanamamış olsa da bir gün kazanacağına inanırdı.

Suya doğru koşmaya başladı ve ben de dokuz yaşından beri yaptığım gibi peşinden koşmadan önce ona bir adım önde başladım.

Her zamanki gibi kaybetti ve şelaleye ulaştığında onu bekliyordum.

Islak saçlarını iki eliyle yüzünden uzaklaştırdı. "Bunu bilerek yaptın," diye suçladı, yeşil gözleri

Uzun kirpiklerinden su fışkırırken bana doğru daraldı. Güneş ışığı gözlerindeki altın benekleri seçiyordu. Çok güzeldi. Ateş ve küstahlık doluydu. Ve ona başka kimsenin sahip olmasını istemiyordum.

Onu öpmek istedim. Yüzündeki su tanelerini yalamak. Dolgun alt dudağını emmek.

"Ne yaptın?" Aptalı oynadım. Birbirimizin etrafında dönerek suda ilerliyorduk, uzun siyah saçları yaz güneşinin öptüğü yüzünden geriye doğru kayıyordu ve bir günlüğüne kölem olacağı fikri hoşuma gidiyordu. Hayal gücüm Lila'nın emrime amade olmasıyla ilgili olasılıklarla çılgına dönmüştü.

"Asla karşı koyamayacağımı bildiği için beni bir yarışa davet etti." "Bana asla karşı koyamaz mısın?" Bacağım onun altına sürtündü

Acaba o da hissetti mi diye düşündüm, vücudumda zonklayan o elektrik akımını.

Gözlerini devirdi. "Ben öyle demedim."

"Demek istediğin buydu." Kollarımı açtım. "Ben karşı konulmazım."

Bu da kendini sudan çıkarıp beni batırması için gereken tek davetiyeydi. Ellerimi beline doladım, onu sudan çıkardım ve hiçbir ağırlığı yokmuş gibi havaya fırlattım. Sudan sıçrayarak çıktığında yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

Güldüm. Çok tatlıydı. Tekrar üzerime atlaması sadece birkaç saniye sürdü. "Hiç öğrenmiyorsun, değil mi?"

Onu fırlattım. Havada uçtu. Ve ikimiz de nefes alamayacak kadar çok gülene kadar bu smaç oyununu birkaç kez daha oynadık. Neye güldüğümüzü bile bilmiyordum ve onun da bildiğinden şüpheliydim. Ama önemli değildi.

O benim en sevdiğim kişiydi. Şirretleştğinde bile. Başkalarıyla konuştuğumda bana hançer gözleri fırlattığında bile.

Kızlar. *Özellikle* o zaman.

Beni sinirlendiren tek kız oydu. Hayal kırıklığına uğratan. Kışkıandıran. Onu dünyadaki tüm kötü şeylerden korumak istememe neden olan tek kızdı. Zamanımı birlikte geçirmek istediğim tek kızdı. Her şey ve hiçbir şey hakkında konuşmak istediğim tek kız.

Gece geç saatlerde mesajlaşırdık. Bazen saatlerce mesajlaşırdık. Bazen sadece hangi süper gücü seçeceğimiz ya da Brody'nin yaptığı gibi Skittles ve M&M'leri karıştırmanın ne kadar yanlış olduğu gibi aptalca şeyler hakkında konuşurduk.

Ne konuştuğumuzun bir önemi yoktu. Saatin sabahın ikisi olması ve futbol antrenmanı için erken kalkmam gerekmesi önemli değildi. Onun sabahın ikisinde yanında olan kişi olmak istiyordum. Ne olursa olsun onun yanında olan kişi.

Lila benimdi. Hikayenin sonu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Lila

Çiçek tarhındaki yabancı otları, sanki annemi öldüren kanserden onlar sorumluymuş gibi söküp attım. Bu bahçeyi ekeli sadece bir yıl olmuştu ama her şey değişmişti. Daha da kötüye gitmişti.

Jude çim biçme makinesiyle bir tur daha atarken omzumun üzerinden baktım. Arka bahçemiz o kadar büyük değildi, bu yüzden babasının çim biçme makinesi yerine kulübedeki çim biçme makinesini kullanıyordu. Kollarındaki kaslar esnedi ve sırtı bana dönükken kaslı baldırlarını ve omuzlarının genişliğini takdir etmek için bir an durdum.

Kahverengi saçlarının uçları, ter lekeli beyaz tişörtünün yakasına değdiği yerde biraz kıvrılmıştı. Kate her zaman saçlarını kestirmesi için ona baskı yapardı ama ben saçlarının biraz fazla uzun olmasını severdim.

Anneme arka bahçede düz çizgiler vermeyi hayattaki misyonu haline getirmişti. Derek sadece gülmüş ve "Nasıl istersen" demişti.

Şimdi arka güverteye çıktı ve bana seslendi. "Ben dışarı çıkıyorum. Buzdolabını kontrol ettim. Akşam yemeği için her şey hazır gibi görünüyor."

Jude çim biçme makinesinin motorunu kesti ve taş gibi bir ifadeyle ona baktı. Buzdolabımız Kate'in getirdiği Tupperware kaplarındaki yiyeceklerle doluydu. Yapabildiği her şekilde yardım etmeye çalışıyordu. Annem yemek, temizlik ve çamaşır işlerini yapamayacak kadar zayıf düştüğünde, Kate ve annemin hastaneden arkadaşları bu işlerle ilgileniyordu. Ta ki ben onlara her şeyle ilgilenebileceğimi söyleyene kadar.

Yapabilirdim de. Bunu annem için yapmak istedim. Yapabileceğim her şekilde onun yanında olmak istedim. Evin temiz olması, çamaşırlar ya da kalan az enerjisini tüketen herhangi bir şey hakkında endişelenmesini istemiyordum.

"Evet, tabii, her neyse," dedim Derek'e, ondan ne kadar nefret ettiğimi görmesin diye yüz ifadem nötrdü.

"Nereye gidiyorsun, Derek?" Jude sanki bir yetişkine soru sorma hakkı varmış gibi sordu.

Derek siyah sakalını sıvazlayarak Jude'a bir bakış attı. Jude ona kaypak derdi ve sanırım onu öyle gösteren boncuk gibi gözleriydi. Annem çok akıllı ve kocaman bir kalbi olan biriydi. Sadece iyi zamanlarında yanında olan bir adama nasıl aşık olabilirdi? Bu aşk değildi. İyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıklıta yanında olacağına yemin etmişti.

"Dışarı çıkıyorum," dedi. "Bazı arkadaşlarla görüşeceğim." Bu bir şifreydi: Bir bara gideceğim ve orada bir fahişeyi tavlayıp Harley'imle gezdireceğim çünkü ben karım kanser hastası olduğunda motosiklet alan bir pisliğim. "Senin için sorun olur mu?"

Jude annemin kapalı yatak odasının penceresine baktı - annem daha önce kestirmek için yukarı çıkmıştı- ve iğrenerek başını salladı, nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Çim biçme makinesi tekrar gümbürdedi ve arka bahçemizi biçmeye devam etti.

Çimleri biçip biçme makinesini kulübeye geri götürdükten sonra, işin bir parçası olduğunu söylediği çim kırpıntılarını toplamasına ve poşetlemesine yardım ettim.

İşimiz bittiğinde arka kapı açıldı ve annem güverteye çıktı. Saçları yeniden uzamaya başlamıştı ama inceydi, kafa derisindeki şeftali tüyü gibi bebek saçları gözlerini kocaman gösteriyordu. Şimdi bahar güneşinin parıltısıyla savaşmak için büyük boy güneş gözlükleriyle kaplıydılar.

Ben daha güverteye ulaşamadan Jude onun yanındaydı. Kolunu onun beline doladı ve minderli bir çim sandalyeye oturmasına yardım etti. Ondan çok daha iri ve güçlü görünüyordu. Sağlığın resmiydi. O ise her gün biraz daha yok oluyordu.

"Teşekkür ederim, tatlım."

Jude ne zaman etrafta olsa ona yardım etmek için ısrar ederdi. Çok tatlı bir şeydi.

"Özür dilerim, terliyim." Koltuk altlarını koklayarak test etti ve beni kıs kıs güldüren bir surat ifadesi takındı.

"Leş gibi kokuyorsun. Kokunu buradan alabiliyorum," diye şaka yaptım ve beni kucaklamaya ve erkek teriyle boğmaya çalıştığı anda ulaşamayacağı bir yere kaçtım.

Annem maskaralıklarımıza gülüyordu.

"Arka bahçe çok güzel görünüyor," dedi. Bu Jude'un yüzünde bir gülümseme yarattı. Yaptığı işle gurur duyuyordu ve bunun annemi mutlu etmek için bir şeyler yapma çabası olduğunu biliyordum. Evimizde bozuk olan ne varsa tamir etmek için her zaman alet çantasıyla gelirdi. Çok becerikliydi.

"Bu pis kokulu çocuğa biraz su getirmeliyim."

"Acele et," dedi, bir köpek gibi nefes nefese kalarak. "Burada susuzluktan ölüyorum."

"Drama kraliçesi."

İçeri girdim ve buzdolabından soğuk su sürahisini aldım, Kate'in her zaman yaptığı gibi limon dilimleriyle süsledim çünkü Jude'un böyle sevdiğini biliyordum. Sürahiyi ve üç bardağı güverteye çıkardım ve annemin sandalyesiyle benimkinin arasındaki tik masanın üzerine koydum.

Hepimize birer bardak su doldurduktan sonra ben diğer şezlonga oturdum, Jude ise bize bakan korkuluklara yaslandı. Birkaç hafta önce korkulukları zımparalamış ve yeniden boyamıştı. Şimdi taze ve temiz görünüyorlardı, boyları parlak ve beyazdı. Annem ona ödeme yapmak için ısrar etmişti ama o parayı almayı reddetmişti.

"Seni seviyorum bebeğim," dedi annem bana. Sanki bunu bildiğimden emin olmak istiyormuş gibi bunu artık sık sık söylüyordu.

"Ben de seni seviyorum anne."

Bana gülümsedi ve sonra bu gülümsemeyi Jude'a çevirdi. Son zamanlarda, sanki bizi hazırlayabileceklermiş gibi bize 'konuşmalar' yapıyordu.

-Onu kaybettiğim için. Ama hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı.

"Size her baktığımda daha da büyümüş görünüyorsunuz çocuklar.

Yavaşla biraz. Bu kadar hızlı büyümeni istemiyorum."

Gözyaşlarını kırptırdı ve Jude ile ben fark etmemiş gibi davrandık.

"Peki... siz ikiniz henüz öpüşmediniz mi?"

Jude'un ağzından su fışkırdı ve yumruğunu göğsüne vurarak öksürdü. Yanaklarım alev aldı. Annem sadece güldü. Bazen çok utanç vericiydi.

Onsuz ne yapacaktım?

"Yani, sen ve Jude sadece arkadaşsınız, değil mi?" Ashleigh yanımdaki dolaba yaslanırken sarı saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürerek bana sordu.

Bu hafta sonu ödevim için gerekli olan kitapları sırt çantama doldurdum ve dolabımı kapattım. Ses neredeyse boş olan koridorda çınladı, herkes okuldan çıkıp hafta sonuna başlamak için acele ediyordu.

Karnım ağrıyordu. Çığlık atasım geldi.

"Yani, uzun zamandır ona vurgunum. Siz de annelerinizin arkadaş olması ve komşu olmanız nedeniyle arkadaş gibisiniz..." Ashleigh'nin söyledikleri beni bıçaklanmış gibi hissettirdi. Sanki Jude'un benimle takılmasının tek nedeni annelerimizin arkadaş olmasıymış gibi.

Kabul ediyorum, o Bay Popülerite'ydi. Bu yıl liseye başladığımızdan beri insanların onun etrafında nasıl davrandığını fark ediyordum. Jude bir sporcuydu, çok sayıda arkadaşı vardı ve onları kolayca kazanıyordu ve herkes onu seviyordu. Öğretmenler bile Jude'u seviyor ve diğer birinci sınıf öğrencilerine yaptıklarından daha fazla rahat davranıyorlardı.

Jude denemeden bile havalıydı ve insanların ona yönelmesini sağlayan bir karizması vardı. Sanki onlar

Onu her yerde takip etmeye hazır ve istekliydi. Ancak takımdaki bazı çocukların aksine, gücünü veya popülaritesini asla kötüye kullanmadı ve bence onu bu kadar özel yapan da buydu. Mesela, bir pislik gibi davranabilir ve diğer çocuklara bok gibi davranabilir ve yine de bundan kurtulabilirdi ama asla bu liderlik seviyesine inmedi.

"Senin için sorun olur mu?" diye sordu. "Onun için gidersem?"

Bu benim hayır deme şansımdı. Benden izin istiyordu. Jude ve ben arkadaştan çok daha fazlasıydık. Ve yine de... *biz sadece arkadaşık.*

"Evet, tabii. Her neyse. Jude ve ben sadece arkadaşız." Sanki bir ödül kazanmış gibi bana kocaman bir Colgate gülümsemesi yaptı. Kendi suratıma yumruk atmak istedim ama s u s m a k yerine konuşmaya devam ettim. "Neden benim için sorun olsun ki?"

"Neye tamam Rebel?" Sesi kulağıma alçak geliyordu. Tam arkamda duruyordu, bir tür Ninja gibi arkamdan yaklaşmıştı.

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Bana sinsice yaklaşmayı bırakmalısın."

Gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Neyi sorun etmiyorsun?"

"Hiçbir şey." Başımı salladım. "Bu... sadece... hiçbir

şey." "Hey. Yarın görüşürüz çocuklar." Ashleigh bize bir Jude için küçük bir el sallama ve ekstra özel bir gülümseme. Yarın başka bir havuz partisi veriyordu. Gitmeye hiç niyetim yoktu.

"Bunun ne hakkında olduğunu bana söylemek ister misin?" Jude sırt çantamı kaptı ve omzuna attı. Zaten kendi sırt çantasını ve ağır spor çantasını taşıyordu.

"Çantamı taşımak zorunda değilsin." Çantayı ondan almaya çalıştım ama elimi itti ve sanki buranın sahibiymiş gibi koridorda ilerlemeye başladı.

"Senden daha ağır." Kısa bacaklarıma uyum sağlamak için hızını yavaşlattı, böylece ona yetişmek için koşmak zorunda kalmadım. "Burada ne var ki? Tuğla mı?"

"Sadece ders kitapları."

"Okulun bitmesine sadece birkaç hafta kaldı."

"Biliyorum. Ama hâlâ ödevlerimiz var." Çok çalışıyordum, annemi gururlandırmak için hep A almaya kararlıydım. Üniversite hakkında konuşuyorduk ve ona tıpkı onun gibi Austin'deki Teksas Üniversitesi'ne gitmek istediğimi söyledim.

Arkamda bazı adamların kıs kıs güldüklerini ve saçma sapan konuştuklarını duydum. Bakmama gerek kalmadan seslerden birinin Kyle Matthews olduğunu anladım. Onu geri çevirdiğim için bana hâlâ kızgın olduğuna eminim. Ekim ayında beni mezuniyet balosuna davet etmişti. Aslında onu reddeden ben bile değildim. Birinin bana çıkma teklif etmeye cüret etmesine kızan Jude ve Brody'ydi.

Çocuklar. Bazen Jude ve Brody bana küçük bir kız kardeşmişim gibi davranırlardı. Jude da beni böyle mi görüyordu?

Kyle'ın müstehcen yorumlarını duymazdan gelerek hızlandım. Artık midem gerçekten ağrıyordu ve tek düşünebildiğim Ashleigh'ye Jude'a gitmesi için nasıl izin verdiğimdi. Neden ona söylememiştim... tam olarak neyi söylememiştim?

Hakaretlerin peşini bırakmaya niyeti olmayan Jude arkasını döndü ve Kyle'a ters bir bakış fırlatarak geriye doğru yürüdü. "Bir sorunun mu var, pislik?"

"Hayır. Ama küçük kız arkadaşın biliyor. Önce bitlendi, şimdi de bu. Vay be. Tam bir av, McCallister. Bahse girerim, paçavraya döndüğünde şirretleşiyordur, değil mi?"

Aman Tanrım. *Ne oldu?*

Jude, Kyle'ı bir dolaba çarptı. Ne olduğunu görmek için fazla oyalanmadım. En yakındaki kızlar tuvaletine koştum ve kendimi bir kabine kilitledim. Tam bir katliamdı. Her yer kan içindeydi.

Neden bugün beyaz bir kot mini giymiştim? *Neden mi?* Üzerimdeki çiçekli bluz kabarıktı, lastiği bel bandımın altını sıyrıyordu. Hasarı kapatmak için hiçbir şey yapmadı. Kate geçen hafta sonu beni alışverişe götürdü ve

Bu kıyafeti on beşinci doğum günümde giymiştim. O zamanlar çok şirin olduğunu düşünmüştüm. Her zamanki kot pantolon, tişört ve Converse'lerimden kurtulma çabasıydı.

On beş yaşına kadar adet görmemiş kaç kız vardır? Ben. İşte o.

Annemi istedim.

Lütfen iyileş anne. Sana ihtiyacım var. Ama iyileşmeyecekti. Kanser metastaz yapmıştı ve doktorların artık yapabileceği bir şey yoktu.

Ve çantam olmadan bir tuvalet kabiniinde kilitli kaldım. Çantamdaki hiçbir şey bu duruma yardımcı olamazdı. Tuvalet kâğıdı tomarlarıyla elimden geleni yapmaya çalıştım ama işe yaramadı. Sifonu çektim ve kapıya yaslandım, ayağımdaki babetlere sanki sorunuma bir çözümleri varmış gibi baktım.

Herkesin gittiğinden emin olana kadar dışarı çıkamazdım. Okul servisini kaçıracaktım. Sonra eve yürümek zorunda kalacaktım. Neden ben?

Hayal kırıklığı gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ama onları geri kırtım. Gözyaşları artık bana yardım edemezdi.

"Hey, iyi misin?" diye sordu tuvalet kabininin diğer tarafından bir kız sesi.

Sesi tanıımıyordum ama eğer konuşursam bana yardım e d e b i l i r d i . Sesimi bulmaya çalışarak birkaç derin nefes aldım. "Regl oldum da..." İçimi çektim, omuzlarım çöktü.

"Oh adamım, bu berbat. Bir şey ister misin? Sanırım tamponum var. Bekle biraz. Buldum."

Kapının altından bir tampon çıkınca yere baktım ve kızın parmaklarından aldım. "Teşekkürler. I..." Elimdeki tampona baktım, sonra kâğıt ambalajını yırttım ve biraz daha baktım. Annemin bana öğrettiği onca şey arasında tampon yerleştirmek bunlardan biri değildi. Tanrım, bu çok utanç vericiydi.

"Daha önce hiç kullanmadım." Ürperdim.

"Tamam. Sorun değil. Seninle konuşacağım. Ablam bana yardım etti. İlk seferinde biraz garip olacak ama alışacaksın."

Benimle konuştu ve bu konuda bu kadar sakin olmasaydı, zaten olduğumdan daha fazla aşağılanmış olacaktım. Garip hissettirdiğinden ve buna nasıl alışacağımdan emin olamadığımdan bahsetmiyorum bile. "Bu arada ben Christy. Christy Rivera."

İsme bir yüz koydum. Uzun, şık siyah saçlar, iri siyah gözler, tuhaf kıyafetler. Sanatçı çocuklarla takılıyordu. "Lila Turner."

"Birlikte birkaç dersimiz var." "Lila mı?"

Jude'un sesini duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Oh hey. O burada. Sen Jude'sun, değil mi?" "Evet. Christy, değil mi?"

"O benim."

"İyi misin Asi?" diye sordu, gür sesi fayanslarda yankılanıyordu.

"Burada olmamalısın," diye tısladım.

"Dışarı çık," dedi, kendisinin kızlar tuvaletinde olmasından ve benim beyaz kot eteğimde kanla bir kabinde kilitli kalmamdan etkilenmemiş gibiydi.

"I..." Yüksek sesle nefes verdim. "Yapamam."

"Bekle." Spor çantası bir gümbürtüyle yere düştü ve kapının altından çantayı karıştırdığını gördüm. Birkaç saniye sonra soluk mavi kapüşonunu kapının üzerinden attı.

"Hey, sonra görüşürüz çocuklar," diye seslendi Christy. "İyi hafta sonları."

"Teşekkürler. Her şey için."

"Sorun değil." Kapının arkasından kapandığını duydum ve sonra sadece ben ve Jude kaldık. Yalnızdık. Kızlar tuvaletinde.

"Jude... gitmelisin. Otobüsü kaçıracaksın." "Çoktan kaçırdım. Bizi alması için annemi aradım. Sadece benim kapüşonlu. Örtmek için yeterince uzun olacak..." O temizledi

Boğaz. "... biliyorsun."

Yanaklarım utançtan kızardı.

Tanıdığım diğer tüm kızlar çoktan regl olmuştu. Ben birinci sınıfın sonunda okul koridorunun ortasında regl olmuşum. Peki kim görmüştü? Bana gülen çocuklar dışında tabii ki. Jude. Yerin beni yutmasını diledim. Öyle bir şansım yoktu. Hâlâ toprağın üzerindeydim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, kalçasının ortasına kadar uzanan ve kanıtları örten büyük boy kapüşonlusunu çektiğimde. Sweatshirt annesinin kullandığı yumuşatıcı, odunsu duş jeli ve naneli sakız gibi kokuyordu. Onun gibi kokuyordu.

Ona bakamadan kabinden çıktım ve lavaboda ellerimi yıkadım. "Bu çok iğrenç."

"Hayır. Önemli bir şey değil."

Onun için söylemesi kolay. Banyodan çıkarken ona yan gözle baktım. İğrenmiş gibi görünmüyordu. Bana küçük bir gülümseme verdi ve benimle alay bile etmedi.

"Kapüşonluyu yıkayıp yarın sana geri getiririm."

"Sende kalsın," dedi ve ön kapıyı benim için açık tuttu.

Dışarı çıktım ve sıcak, bunaltıcı havadan derin bir nefes aldım. "Ama bu senin favorin."

"İşte bu yüzden sende kalmasını istiyorum." Yanıma geldi ve biz annesinin gelmesini beklerken üç çantayı da kaldırıma bıraktı.

"Ama neden?" Mantığını anlayamadığım için sordum.

"Çünkü Lila... eğer bir adam sana en sevdiği şeyi vermezse

hoodie, o senin zamanına değmez."

Yüzüne bakmak için başımı çevirdim. Gülümsedi, gamzeleri tam olarak ortaya çıkmıştı. Kapüşonunun iplerinden birini çekiştirirken nefesim boğazımda düğümlendi. "Kapüşonumu giymeni seviyorum. Sana daha çok yakışıyor."

Olmadı. Ona çok yakışmıştı. Tıpkı giydiği basketbol şortu ve tişört gibi. Her şey iyi görünüyordu.

Jude'u seçtim çünkü karmakarışık kestane rengi saçları, dolgun dudakları ve yüzümü okuyup ruhumun derinliklerini görebilen delici mavi gözleriyle genç bir tanrı gibiydi.

Birkaç uzun an boyunca öylece durup birbirimize baktık ve Ashleigh'e söylediğim tüm aptalca şeyleri geri almak istedim.

Çünkü Jude benimdi ve başkasının ona sahip olmasını istemiyordum.

Çünkü o gün Jude McCallister'a aşık olduğum gündü. On beşinci doğum günümünden altı gün sonra. İlk kez regl olduğum gün. Kızlar tuvaletine girip kapüşonunu bana vererek beni kurtardığı gün.

"Annem burada," diyerek içinde bulunduğum büyüyü bozdu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lila

BİR YIL DAHA GELİP GEÇTİ ve ben on altıncı yaş günümü Kate'in benim için yaptığı pastadaki tüm mumları üfleyerek ve bir mucize dileyerek kutladım. Beni dinlemeyen bir Tanrı'yla pazarlık ettim, takas ettim ve yalvardım.

Eğer karnemde hep A alırsam, annem daha iyi olacak.

Evi baştan aşağı temizlersem annem iyileşecek.

Kendimi fazladan bir mil koşmaya zorlarsam, annem daha iyi olacak.

Spoiler Uyarısı: İyileşmeyecekti.

Şimdi kanepede büzülmüş, dışarıda yaz fırtınası kasıp kavururken aptal bir vampir kitabının içinde kaybolmaya çalışıyordum. Aptal Bella. O kadar sinir bozucuydu ki kitabı odanın öbür ucuna fırlatmak istiyordum ama omurgası gelişecek mi diye okumaya devam ettim. Edward'ın sesi bile o kadar iyi gelmiyordu. Bütün bu yaygara da neydi?

Onu ısırıp vampire dönüştürmesini umuyordum.

O zaman belki eğlenceli bir hikayemiz olur.

"Hey Rebel. İyi misin?" Telefonuma cevap verdiğimde Jude sordu.

"Beni mi kontrol ediyorsun?" diye sordum. "Yoksa sadece sipariş ettiğim pizzadan mı yemek istiyorsun?"

"Pizza. Neden öyle demedin?"

Bir şimşek oturma odamın penceresinin dışındaki gökyüzünü aydınlattı ve gürleyen gök gürültüsünden duyulmamayı umarak ciyakladım.

"Hemen geliyorum."

Sanırım o gıcırtıyı duymuştu.

Bu yaz onu pek görmemiştim ama bilmemeyi tercih ettiğim pek çok şey duymuştum. Çalışıyordu.

Babası için inşaat yapıyordu ve ben de zamanımın çoğunu evde bahçeyle ilgilenerek, çamaşır yıkayarak, temizlik ve yemek yaparak geçiriyordum. Bugünlerde annem pek yemek yemiyordu.

Dakikalar sonra ön kapıyı açtığımda Jude içeri girdi, 1.80 boyunda, zayıf kasları ve geniş omuzlarıyla onu daha küçük bir çocukken tanıdığımı düşünmek garipti, yaramaz bir sırtışı ve gözlerinin içine düşen dağınık saçları vardı. Başını salladı ve üzerime yağmur suyu damlacıkları püskürttü. Gülmekten geri sıçradım.

"Islak bir köpek gibisin. Öyle de kokuyorsun."

Hayır, kokmuyordu. Güzel kokuyordu. Taze yağmur, kullandığı duş jeli ve her zaman çiğnediği Double Mint sakızı gibi.

"Pizza nerede?"

"Henüz siparişi vermedim."

Mutfağa doğru yürüdü ve siparişi vermek için telefonu eline aldı. Kontrolü ona bıraktım çünkü dışarıda bir yaz fırtınası şiddetleniyordu. Pepperoni pizza siparişini verdikten sonra alt kattaki banyodan temiz bir havlu aldı ve kapının arkasındaki kancaya asmadan önce saçlarına sürdü.

"Bakalım televizyonda ne varmış." Beni öne doğru itti, eli belimdeydi.

"Televizyon izleyemeyiz..." Bir gök gürültüsüyle sıçradım ve ellerimle yüzümü kapattım. "Tam bir pısıriğim."

"Hayır. Herkes bir şeylerden korkar."

Yan tarafındaki kanepeye oturdum ve o da öne doğru eğilerek sehpadan kumandayı aldı ve televizyona doğrulttu.

"Neden korkuyorsun?" diye sordum. "Hiçbir şeyden."

Koluna vurdum ve o da kanallar arasında gezinirken güldü. Bir beyzbol maçında durdu ve ben de

Kumandayı elinden zorla aldım ama ulaşamayacağım şekilde havada tuttu.

"Benim evim. Benim seçimim," dedim kumandayı almaya çalışarak. "Bunun için benimle dövüş," dedi, kumandayı ulaşamayacağım bir yerde tutarak. Kanepenin üzerine atladım ve kumandaya doğru hamle yaptım. Elim kumandanın etrafını sardı ve zaferle havaya kaldırdım ama zaferim kısa sürdü. Beni yakaladı, bacaklarımı altımdan çekti ve beni kanepeye yapıştırdı, yüzü Benimkinden sadece birkaç santim ötede.

Ağzına, hafifçe ayrılmış dudaklarına, aptal mükemmel dudaklarına baktım. Sonra o ağzın nerede olduğunu hatırladım.

Omzunu ittim. "Bırak beni," diye hırladım.

Sırıttı ve hiç karşı koymadan doğrulup oturdu. "Sen nasıl istersen, Asi."

Kumanda tekrar elindeydi, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Jude McCallister'dan nefret ediyordum. Gerçekten, gerçekten nefret ediyordum.

Televizyon gibi ışıklar da yanıp söndü ve bizi karanlığa gömdü.

"Sigorta kutusunu kontrol etmem gerek."

"Hayır." Dışarıda fırtına varken beni karanlıkta yalnız bırakma. Kanepeden kalkmasını engellemek için kolunu tuttum. "Bunu yapamazsın."

"Burada karanlıkta öylece oturmamızı mı istiyorsun?" "Bodrumda. Sigorta kutusu."

"Evet, genelde orada olurlar." Onu tuttuğum yerden kurtuldu ve ayağa kalktı. Bir şimşek daha karanlık odayı aydınlattı ve yüzünü bir saniyeliğine aydınlattı. "Hemen döneceğim."

"Bekle." Koltuktan fırladım. "Ben de seninle geliyorum." Yol göstermek için telefonunun fenerini kullandı ve ben de tişörtünün eteklerine tutunarak arkasından ayrılmadım. Benim de sınırlarım vardı. *O kadar da* pısırik değildim. Kendi başımın çaresine bakabilirdim ve bir erkeğin benimle ilgilenmesine ihtiyacım yoktu. *Çoğu zaman.*

Merdivenlerden bodruma inerken sohbet eder gibi, "Bu korku filmlerinde olan türden bir şey," dedim. "Yani, oraya inmeyin ve sonra kişi aşağı inmeye cesaret eder ve bum..." Etkili olması için ellerimi birbirine vurdum. "Bu bir zombi saldırısı ya da palalı bir deli dışarı atlıyor ve masum kurbanı doğruyor ve vücut parçalarını buzdolabında saklıyor-"

"Lila."

"Hmm?"

"Artık durabilirsin."

Derin bir nefes aldım ve çılgınlığımı dizginlemeye çalıştım. "Tamam."

Merdivenlerin dibine vardığımızda, tavan çok alçak olduğu için başını eğmek zorunda kaldı. Elimi tuttu ve el fenerini bodrumda dolaştırarak sigorta kutusunu aradı. Buradan nefret ederdim. Küf kokuyordu ve her gün boşalttığım nem alma cihazı bile havadaki nemi alamıyordu.

"Çamaşır ve kurutma makinesinin orada," dedim ve el feneriyle ona doğru yaklaştı.

"Neyi anlamıyorum biliyor musun?"

"Ne?" Anlamadığım pek çok şey vardı ama onun neyi anlamadığını bilmek isterdim.

"Korku filmi izlemeyi neden bu kadar çok seviyorsun? Onları izlediğimizde hiç korkmuyorsun bile. Tamamen iyisin. Ama bodrumlardan ve fırtınalardan korkuyorsun?"

"Çünkü korku filmlerinde olan şeyler gerçek değil, bu yüzden beni korkutmuyorlar. Fırtınalar gerçektir." Kanser gerçektir.

"Sana bir şey olmasına asla izin vermem," dedi, sesi alçak ve derindi, beni görünmeyen tehlikelerden koruyabileceğinden o kadar emindi ki. "Sen güvendesin. Biz de güvendeyiz. Her şey yolunda."

"Tamam." Ama her şey yolunda değildi. Ben her şeyi bir arada tutmak için o kadar çabalarken, her şey dağılıyordu ve ben de öyle.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, elimi nazikçe sıkarak yanımda olduğunu hatırlattı. Beton zemini geçtik ve sigorta kutusunun önünde durduğumuzda bana telefonunu uzattı.

"Kutuyu görebilmem için bana doğru tut." Dediğini yaptım ve ne yaptığını görebilmesi için ışığı sigorta kutusunun üzerine tuttum.

Bir süre inceledikten sonra birkaç düğmeyi çevirdi ve bodrum merdivenlerine baktı. Hâlâ karanlıktı. "Sigortalar değil. Elektrikler kesilmiş olmalı."

"Harika," dedim, omuzlarım çökmüştü. "Yani fırtınanın ortasında elektriksiz mi kaldık?"

"Öyle görünüyor. Hiç mumun var mı?"

Ekmeğimi kutuya attım ve Jude onu kapıp iki ısırıkta yedi. Pizzayı mahvetmiştik ve şimdi bir parça bile kabuk kalmamıştı.

"Peki, neden tezahürat takımını bıraktın?"

Bir omzumu silktim ve kolamdan bir yudum aldım, saçlarımdan bir perdenin yüzümün ona dönük olan tarafını örtmesine izin verdim. "Pek bana göre bir şey değildi."

Koluma bir fiske vurdu. "Neyin var?" "Bir şey yok."

"Hiçbir şeyin her zaman bir anlamı vardır." "Bunu Psikoloji 101'de mi öğrendin?"

"Bunu Lila 101'de öğrendim. Kitap sevdiğini biliyorum."

"Gerçekten mi?" Koltuğumda döndüm ve sırtımı kolçağa dayayarak bağdaş kurdum. O da arkasına yaslandı ve Nike giysili ayaklarını sehpanın üzerine koydu. Mumların alevlerinin titreşimi yüzünde dans ediyordu. "Yani beni okuyabildiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi, kendinden o kadar emindi ki.

"O zaman beni zaten bir kitap gibi tanıyorsan neden sorma ihtiyacı duyuyorsun?"

Elini saçlarının arasından geçirdi ve bana bakmak için başını çevirdi. Bakışlarıyla buluşmak için kendimi zorladım. Dudaklarını yaladı ve bir an için yüzünde bir suçluluk titreşimi gördüm. O kadar kısaydı ki hayal görmüş olabilirim.

Birbirimizin ilki olacağımıza söz vermemiştik. Arkadaştan öte bir şey değildik.

"Ne duydun?"

"Pfft." Elimi havada salladım. "Boş dedikodulara ayıracak vaktim yok."

"Hiçbir anlamı yoktu. Öpücük," diye açıkladı.

Duyduğuma göre, sadece bir öpücük değilmiş. Duyduğuma göre, öpüşmekten çok daha fazlasını yapmışlar. O aptal partiyi özlemiştim. Meyveli votka içkilerini, shot'ları, öpüşmeyi, seksi ya da Ashleigh'nin kötü şöhretli havuz partilerinden birinde olan diğer her şeyi özlemiştim.

Artık partilere gitmiyordum çünkü burada olmam gerekiyordu. Her ihtimale karşı.

Çoğu zaman annem uyuyordu. Bugünlerde uyanık olduğundan daha çok uyuyordu. Ama yine de. Uyanık olduğu ve bilgeliğini bana aktarmak istediği zamanları kaçırmak istemiyordum.

"Ashleigh'i öpmüş olman umurumda mı sanıyorsun?" Hayatımda duyduğum en saçma şeymiş gibi güldüm. "Neden umursayayım ki?"

"Çünkü birini öpersen umurumda olur."

Homurdandım. "Beni öpmek istemiyorsun ama başka kimsenin de beni öpmesini istemiyorsun."

"Seni öpmek istemediğimi nereden çıkardın?"

"İstiyor musun?"

Sanki içeri girip beni öpecekmiş gibi kıpırdandı. Tam o sırada ışıklar yandı ve televizyonun sesi o kadar yüksek çıktı ki neredeyse koltuktan fırlayacaktım. Jude uzaktan kumandayı kapıp sesi kıstı ve biz de hiçbir şey olmamış gibi arkamıza yaslanıp televizyon izlemeye başladık. Çünkü hiçbir şey olmamıştı. O bana baktı ama ben bakışlarımı

TV. Bir film izliyorduk ama ne olduğunu ya da ne hakkında olduğunu bile bilmiyordum.

"Artık gidebilirsiniz. Fırtına geçti."

"Tamam," dedi ama olduğu yerde kaldı, kanepede yanıma oturdu, teninin sıcaklığını hissedebileceğim ve erkek kokusunu alabileceğim kadar yakındı. Nefes alıp verişlerini duyabileceğim, göğsünün inip kalkışlarını hissedebileceğim kadar yakındı. Kalbi benimki gibi çılgınca atıyor m u y d u ? Nabızı hızla atıyor muydu? Zar zor nefes alabildiğimi hissediyordum. İkimiz de gözlerimizi ekrandan ayırmadık.

"Ashleigh'e sadece arkadaş olduğumuzu söylemişsin. Onunla ne yaptığının umurunda olmayacağını düşündüm."

Bu bir yıl önceydi, ben daha genç ve aptalken. "Ona tam olarak ne yaptın?" Orta parmağımı kullanarak başparmağımdaki çivit mavisi cilayı yonttum.

"Ben öpüşmem ve söylemem."

Orta parmağımı farklı bir şekilde kullandım. Nefesinin altında kıkırdadı. "Bu benim için mi... yoksa Ashleigh için mi?"

"Sen."

En iyisi buydu. Ağzının nerede olduğunu bilmekten daha da kötüsü vardı olmuştur oldu bilmek nerede onun vardı oldu. Yumruk attım.a atmak Yastık içinde hayal kırıklığı hangi yapılmış Daha da çok gülüyordu. Ben onun için bir eğlence kaynağıydım. On altı yaşındaydım ve hiç öpülmemiştim. Hepsi Jude'un suçuydu. İddiasını ortaya koymuştu ve diğer tüm erkekler benim yasaktı.

"O harika öpüşüyor. Aman Tanrım, çok ateşli," diye bağırdı Ashleigh. Beni sadece böbürlenmek ve bunu yüzüme vurmak için aradığından oldukça eminim.

Ne kadar şaşırtıcı olabilir ki? Sanki tonlarca deneyim. Ne yapacağını nereden biliyordu ki? Belki de sağda, solda ve ortada kızlarla takılıyordu ve ben

Sadece bundan haberim yoktu. Geçen yıl, benim kaçırdığım pek çok partiye gitmişti.

Artık asla onun ilk öpücüğü olamayacağım. Beni pm e k istediğinden bile değıl. Bilmiyordum.

Artık Jude ve benim birbirimiz için ne ifade ettiğimizi bilmiyordum. Eskiden çok basitti. O benim komşumdu. En iyi arkadaşım, bazen düşmanım, ama aslında değıl. Birlikte büyüdüğüm ocuk. Dünyadaki en sinir bozucu ocuk. Bay Her Şeyi Bilen. Bana itlere tırmanmayı, kayalardan atlamayı ve ağaca bağılı bir ipte sallanmayı öğreten çocuktur. Birlikte dizlerimin derisini yüzdüğüm çocuktur. O benim yazımdı. Çocukluk anılarımdı.

Fırtınadan korktuğumu bilen ve iyi olduğumdan emin olmak için sağanak yağmurda evime koşan ocuk. Eğıer o burada olmasaydı, kanepeye büzülmüş, yalnız ve karanlıkta olacaktım.

Serçe parmağını benimkiyle birleştirdi ve öylece oturduk, gözlerimiz televizyon ekranına yapışmıştı.

Ben ve regl olduğumda bana en sevdiği kapüşonluyu veren ocuk ve o benimle dalga geçmemiş ya da kendimi ucube gibi hissetmemeneden olmamıştı.

Anneme hikayeyi anlattığımda gülümsedi ve şöyle dedi,
"İşte ben buna gerçek bir aşk hikayesi derim." "Ben o kadar ileri gitmezdim."

"Bu bir şövalyelik hareketiydi. Bütün erkekler onurlu değıldir. Ve bu durumu bu kadar iyi idare edebilecek pek çok genç tanımıyorum. Aşık olduğunuzda, onun buna layık olduğundan emin olun."

Ön kapı açıldı ve Derek adımını atarken yukarı baktım. Oturma odasının içinde, bakışları benden Jude'a doğru kayıyordu. "Fırtına sırasında Lila'ya eşlik ettiğın için teşekkürler," dedi.

dedi, sanki benim güvenliğimi ve iyiliğimi umursuyormuş gibi elini siyah saçlarının arasından geçirerek, ki umursamadığından oldukça emindim.

"Evet, tabii. Tabii. Ne zaman istersen." Jude'un çenesi sıkılmıştı ve üvey babama onun burada olmamasıyla ilgili ne düşündüğünü söyleme dürtüsüyle savaştığını biliyordum. Gerçi bu yeni bir şey değildi. Artık hiç burada olmuyordu ve bu benim için sorun değildi.

Ama *kafamı* kurcalayan soru şuydu: *Annem burada olmadığında ne olacaktı?* Ben Derek'in çocuğu değildim ve gerçek babam hiçbir zaman resmin içinde olmamıştı. Bunu hiç umursamamıştım çünkü annem her zaman yanımdaydı ve o iki ebeveynin bir araya gelmesi gibiydi. Ama şimdi ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Annem Derek'in bana bakacağına dair güvence vermişti ve bakacağına söz vermişti.

Ama sözler tutulmamak üzere verilirdi ve onun sadece sözüne güvenemeyecek kadar çok sözünü tutmadığını görmüştüm.

Kendi düşüncelerine dalmış olan Derek vedalaştı ve ayak sesleri ağırlaşarak mutfığa doğru yürüdü. Buzdolabının açıldığını duydum ve ardından veranda kapısı açılıp kapanmadan önce bir bira kutusunun kapağını çevirdiğini duydum. Bu onun yeni gece ritüeliydi. Kendinden geçene kadar arka güvertede bira içmek. Bazen sabah onu orada bulurdum.

Sanki çoktan ayrılmış gibiydi. Onu nadiren görüyordum ve gördüğümde de önemli bir şey hakkında konuşmuyorduk. Bazen havadan sudan konuşmaya çalışıyordu ama bu o kadar garipti ki hiçbir şey söylememesini tercih ederdim.

Jude'un kaşları soru sorarcasına kalktı. "Derek ne yapıyor?" "Bira içiyor."

Sanki doğrudan annemin odasını görebiliyormuş gibi tavana baktı. "Doğru görünmüyor." Bir an tereddüt etti ve daha fazlasını söyleyebileceğini düşündüm ama ayağa kalktı ve ben de onu ön kapıya kadar geçirdim.

"İyi geceler, Lila."

"İyi geceler."

Karanlık onu yutana ve onu gözden kaybedene kadar eve doğru koşmasını izledim.

Sonra yukarı çıktım, yatmak için hazırlandım ve annemin odasına girdim, onu rahatsız etmemek için kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Jude'un bilmediği şey -kimseye söylemediğim şey- Derek'in boş yatak odasında uyuduğu ve son iki yıldır bunu yaptığı idi.

Yatağa annemin yanına sürünerek girdim ve nefes alışını dinledim. Bu sesle rahatladım ve onun hâlâ burada olduğunu bilerek uykuya daldım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Lila

KİTAP ellerimden kaydı ve bir gümbürtüyle yere düştü. Doğrudum ve kafam karışmış bir halde gözlerimi kırptım. Dehşet mideme yerleşti. Gözlerim karanlığa alıştığında annemin uyuyan halini seçebildim.

Gece hemşiresi Marge bana, "Git ve biraz uyu tatlım," dedi. Işıkları kapatmış olmalı.

Onun görevi annemi mümkün olduğunca rahat ettirmektir. Bu da ona ağrı için ilaç verdiği anlamına geliyordu.

"Anne, daha sonra döneceğim, tamam mı?" Sessizce söyledim, bilmesini istiyordum ama uyuyorsa onu rahatsız etmek istemiyordum.

"Güle güle bebeğim," dedi, sesi ancak fısıltı halindeydi. "Seni seviyorum."

Marge sanki benden kurtulmak için acele ediyormuş gibi beni kapıya doğru götürdü. "Ben ona göz kulak olurum." Gitme konusundaki isteksizliğimi hissederek, ikimizin de yalan olduğunu bildiği sözlerle beni rahatlatmaya çalıştı. "Her şey yoluna girecek."

Anneme son bir kez baktıktan sonra odadan çıktım ve koridorda birkaç saniye durdum. Artık yorgun değildim. Keyfim yerindeydi.

Odamda spor ayakkabılarımı giydim ve saçlarımı at kuyruğu yaptım, evden çıkarken telefonumdan saati kontrol ettim. Saat ondu. Koşmak için çılgınca bir saatti ama bunu her gece yapıyordum.

McCallister'ların evinin yanından gölgeli bir şekil geldi, büyük turuncu Ekim ayı yolunu aydınlatıyordu. Sanki beni bekliyormuş gibiydi. Beni bekliyordu.

"Bu kadar geç kalmayı bırakmalısın, Rebel." Telefonunun fenerini açtı ve bir hendek ya da çukurda tökezlemeyelim ya da bileğimizi burkmayalım diye önümüzde yere tuttu. "Bu çok tehlikeli."

"Benimle gelmek zorunda değilsin."

Homurdandı. "Sanki yalnız gitmene izin verecekmişim gibi."

Gece geç saatlere kadar koştuğumuzu kimse bilmiyordu. Son birkaç haftadır her gece, Jude yatak odasının penceresinden kafeslere tırmanıyor ve okul gecesi bile olsa orada beni bekliyordu. Tüm gün okul ve futbol antrenmanı yaptıktan sonra yorgun olsa bile.

Jude bu yıl ilk oyun kurucumuzdu ve ikinci sınıftan beri öyleydi. Futbol takıntılı bir kasabada bu büyük bir olaydı. Bütün bir kasabanın umutlarını ve beklentilerini omuzlarında taşıyordu ama baskı hissetse bile bunu asla belli etmiyordu.

Eskiden Jude'a her şeyin çok kolay geldiğini düşünürdüm. Elbette, doğal bir yeteneği vardı. Ama takımdaki hiç kimse Jude kadar çok çalışmadı. Her şeyini verir ve sahada her şeyini ortaya koyardı. Yaptığı her şey için aynı şey geçerliydi. Jude bir şeye kendini adadığında, ona yüzde yüzünü ve yüzde onunu verirdi.

Uzakta bir köpek uluyordu ama bunun dışında, nefes alış verişlerimizin ve toprak yolu döven ayaklarımızın sesi dışında ortalık sessizdi. Sonbaharın keskin havası odun dumanı ve çürüyen yapraklar gibi kokuyordu.

"Annen nasıl?" Bir tepeyi tırmanırken Jude sordu.

"Aynı," dedim ve konuşmamızı etkili bir şekilde sonlandırdım.

Söyleyecek başka bir şey yoktu ve onun aksine, koşarken sohbet edemezdik çünkü nefes almam gerekiyordu, bu yüzden Jude beni daha fazla zorlamadı.

Birinin ölmesini beklemek en acımasız cezalandırma biçimiydi. Her sabah okula gitmeden önce, eve geldiğimde onun orada olmayacağından endişelenirdim. Her gece uyumaya gittiğimde, uyandığımda gitmiş olacağından endişelenirdim.

Koşmaya devam etmek istedim, dünyanın sonuna kadar. Ya da en büyük sorunumun McCallister'larla buluşmak için elbise giymek olduğu zamanlara. Annem hastalanmadan ve Derek ayrılmadan önce. O zamanlar iyi bir adam mıydı?

Daha genç miydim? Gerçekten hatırlayamadım. Belki de ona hiç baba gibi davranmadığım için benim hatamdı. Ama annemle evlendiğinde sadece yedi yaşındaydım, yani çaba göstermesi gerekmez miydi?

"İyi misin?" Jude sordu.

Yakınından bile geçmedi. Ama koşmaktan bahsettiğini ve iyi olmadığımı söylersem hızını yavaşlatacağını ya da geri dönüp eve gideceğini biliyordum. Eve gitmeye hazır değildim. Koşmak benim bağımlılığım haline gelmişti ve buna ihtiyacım vardı. Unutmama yardım etmesine ihtiyacım vardı. Beni o kadar yoracaktı ki sonunda uykuya dalacaktım.

"Ben iyiyim." Ne demek istediğimi kanıtlamak için bir hız patlamasıyla ileri atıldım. Benim için bu rotayı koşmak bir çabaydı ve bırakmak istediğimi hissettiğimde bile devam etmek için vücudumu zorlamam gerekiyordu. Düz değildi. Tepelik ve engebeliydi. Jude içinse çocuk oynacağıydı.

O biyonik bir adamdı, adımları çok güçlü ve emindi, nefes alış veriş i ölçülüydü, en ufak bir nefes darlığı yoktu. Artık bir çocuk gibi görünmüyordu. Bir metre iki santim boyuyla, bana her zaman dev gibi görünen babasıyla aynı boydaydı. Karın kasları vardı ve bunu biliyordum çünkü yazın çimlerimizi biçerken bazen gömleksiz olurdu.

Evine döndüğümüzde ve esneme egzersizlerimizi yaptığımızda hala eve gitmeye hazır değildim. Uykunun gelmeyeceğini biliyordum.

"Yorulmadın mı daha?" diye sordu sanki aklımı okuyormuş gibi. Başımı salladım.

"Sorun değil ama."

Gitmek için döndüm. Bileğimden tuttu ve beni evinin yanına doğru sürükledi. Kafesin önünde durduk. Dönmesini beklemek için açık bıraktığı yatak odasının penceresine birkaç adım kala durdu.

"Haydi." Çenesini kafeslere doğru salladı. "Hadi gidip çatıda oturalım."

"Çatı mı?" Başımı geriye doğru eğdim ve beşik çatıya baktım. Çatıya nasıl çıkmamızı öneriyordu?

"Evet, Rebel, çatı. Yıldızlara daha yakın. Güven bana," dedi, dudağımı nasıl çiğnediğimi fark etmiş, 1.80 boyumla çatıya nasıl çıkacağımı merak etmişti. "Düşmene asla izin vermem."

Bunu söyleme şekli, sanki düşmeme izin vermeden önce ölecekmiş gibi, istediğini yapmamı sağladı. Bazen benden isterse bu çocuğu cehennemin kızgın çukurlarına kadar takip edeceğimi düşünürdüm. Ve bazen bu beni korkutuyordu. Benim üzerimde böyle bir güce sahip olmasını istemiyordum. Bu kadar sert geri itmemin nedeni buydu, bir santim vermesini istemiyordum, bir metre alacağını biliyordum.

Çatıya çıkmak kolay bir iş değildi ama Jude sözünde durdu ve şimdi burada, yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında çatıda uzanmış, dizlerimiz bükülmüş, ayaklarımız sedir kiremitlerin üzerine dikilmiştik. Buraya gelmek için tek yapmamız gereken kafese tırmanmak, tahliye borusundan ip cambazlığıyla geçmek ve taş duvara tırmanıp kendimizi çatıya çekmekti.

"Bir dahaki sefere merdiven kullanmalıyız."

"Bunun neresi eğlenceli?" Jude sordu ve ben güldüm.

Bu noktadan yıldızlar o kadar yakın görünüyordu ki, sanki uzanıp onlara dokunabilirmişiz gibi hissediyorduk.

Her şey değişiyordu ve ben bundan nefret ediyordum.

"Annem ölüyor, Jude. O ölecek." İnkâr etmeye bile zahmet etmedi. İnkâr edemezdi çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu. Annem ölecekti ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Jude elime uzandı ve elimi sıktı ve bir süre sessiz kaldık, düşüncelerimizin içinde kaybolduk, bakışlarımız yıldızlara odaklandı ve gerçekten oldu mu yoksa gözlerim bana oyun mu oynuyor anlayamadım ama çevremde kayan bir yıldız gördüğüme yemin edebilirdim. Başımı çevirdiğimde gitmişti.

"Yıldızlar düştüğünde ne olur, Jude?"

"Onları senin için gökyüzüne geri koyacağım," dedi, sesi çok emin geliyordu. Sanki böyle bir gücü varmış gibi. Sanki on yedi yaşında bir çocuk değil de bir tanrıymış gibi. "Senin için her şeyi yaparım, Lila."

"Bir şey var mı?"

"Herhangi bir şey." Yanıtında en ufak bir tereddüt yoktu, en kısa an için bile. Kendinden o kadar emindi ki. Böyle bir açıklama yapmak için ne kadar cesur ve ne kadar aptaldı. Ya yerine getiremezse? Ya ondan bana güneşi, ayı ve tüm yıldızları vermesini isteseydim? O zaman ne yapardı?

"Tamam. O zaman öp beni," diye meydan okudum sahte bir kabadayılıkla, sanki bu bizim cesaret gösterilerimizden biriymiş gibi.

"Seni öpmemi ister misin?" diye sordu, sanki beni doğru duyduğundan emin olmak istermiş gibi. Ve bu sefer sesindeki tereddüdü duydum. Belki de beni öpmek bile istemiyordu ve ben kendimi aptal yerine koymuştum.

"Lila," diye sordu, sesi alçak ve boğuktu. "Seni öpmemi ister misin?"

Öyle ya da böyle umurumda değilmiş gibi bir omzumu silktim ve ellerimin titremesini engellemek için avuç içlerimi kiremitlere bastırdım. "İstiyor musun?"

Sessizdi ve beni öpmek için hiçbir hamle yapmadı. Gece gökyüzüne baktım, görmek istemeyebileceğim şeyleri görmekten çok korkuyordum. Evet bile dememişti. Tanrım. Kendimi daha ne kadar utandırabilirdim?

Benden sadece dokuz ay büyüktü ve eskiden aramızdaki yaş farkını hiç fark etmezdim ama şimdi fark ediyordum. O partilere gidip bira içerken, kızların onu öpmesine ve oral seks yapmasına izin verirken, ben evde oturmuş annemin ölümünü izliyordum.

Hiçbir şeyin beni korkutmadığı kaygısız günlerime geri dönmek istiyordum. Yeniden pervasız ve cesur olmak istiyordum. Ve bunu onunla ya da onsuz yapmaya kararlıyım.

"Tamam." Kendimi ön kollarımın üzerinde yukarı ittim. "Eğer beni öpmezsen, öpecek birini bulurum."

Sözcükler ağzımdan daha yeni çıkmıştı ki kollarının arasına hapsoldum, yüzü bana o kadar yakındı ki tüm kenarlar bulanıktı. Bu eskiden güreştiğimiz zamanlardaki gibi değildi. Vücudum uğulduyordu ve tüm ağırlığını üzerime vermemek için kendini desteklemek için kullandığı kollarındaki titremeyi hissedebiliyordum.

"Çatıdan düşeceksin." "Buna değer," dedi.

Ve duyduğum şey, *benim* buna değdiğimdi. Benim için seve seve ölüme giderdi.

Yumuşak nefesi benimkine karıştı ve terinin, annesinin kullandığı yumuşatıcının ve sadece ona ait olan kokunun kokusunu alabiliyordum. Bu koku hafifçe başımı döndürdü. O kadar sersemlemiştim ki beni çatıya sabitlememiş olsaydı uçup gidebilirdim.

"Ben senin ilk öpücüğün müyüm?" diye sordu sessizce, ay ışığında yüzümü incelerken bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydı ve orada kaldı.

Bunu kabul etmek istemeyerek dudaklarımı büzdüm ve başımı salladım. "Hayır."

Sırıttı. "Evet, öyleyim." Tek koluna yaslanacak şekilde kaydı ve parmak uçlarını dudaklarımın üzerinde hafifçe gezdirdi. O kadar nazikti ki, yıldızları gökyüzüne geri koymaya söz veren bir çocuğun dokunuşu değil de yumuşak bir esinti gibi hissettirdi. "Başka kimsenin seni öpmesine izin yok."

Ve sorun da buydu. Benim kendisine ait olduğuma ama istediği herkesi öpebileceğine karar vermişti. Bu ikiye bölünmüşlük beni öfkeliyordu ve omurgamda aşağı yukarı lezzetli ürpertiler yaratan yumuşak dokunuşuna karşı kendimi çelikleştirirdim. "Fikrimi değiştirdim." Onu itip altından kalkmaya çalıştım ama o sadece güldü. "Seni öpmek istemiyorum."

"Beni öpmek istiyorsun. Bunu senin için iyi yapacağım."

"Berbat öpüştüğünü duydum."

"Evet de, Asi." Ağzı benimkinin sadece birkaç santim üzerinde geziniyordu. Alt dudağını yaladı ve ağzımdan çıkacak kelimeyi duymayı bekledi ve eğer bu kadar uzun süreceksse yıldızlar ölene kadar bekleyeceğini biliyordum. Benim rızam olmadan asla bir şey yapmazdı ama yine de tehlikeli hissettiriyordu. "Seni öpmemi ister misin?"

Bunu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Kendimi gerçekten bu zevkten mahrum etmeli miydim? Başımı salladım. "Evet."

Dudakları benimkilerle buluştuğunda gülümsüyordu. Dudakları dudaklarıma değdiğinde içimde bir şok dalgası oluştu ve bu gerçekten bir öpücük değildi, sadece bir öpücüğün başlangıcıydı. Sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş ve beni bu çatının tepesinde öpmek için hayatını ve uzuvlarını riske atmıyormuş gibi. Kollarımı boynuna doladım, belki onu düşmekten kurtarabilirim diye düşündüm.

Ve işte o zaman beni öptü. Beni sertçe öptü. Nefesim kesildi ve o da bu fırsatı öpücüğü derinleştirmek için kullandı. Dili benimkini okşadı ve aynı anda hem çok garip hem de çok harika hissettirdi. O inledi ve ben de iniltiye yakın bir ses çıkardım.

Yalan söyleyemem. Mükemmel bir öpücüktü.

Onu bu şekilde öpmeye devam edebilmek için seve seve çatıdan düşerdim. Bu öpücüğün bitmesini hiç istemedim.

ONUNCU BÖLÜM

Jude

LILA'YI ÖPMEK daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Onu öpmeyi asla bırakmak istemiyordum. Aletim o kadar sertleşmişti ki, kalçasını dürttüğünü hissetmesi gerektiğini biliyordum. Sırtını tavana dayadı, parmakları omuzlarıma gömüldü ve kalçalarını salladığında durup düşünmedim bile. Ona doğru itiyordum, koşu şortlarımızın ince ipeksi malzemesi kendimi içine gömmemi engelleyen tek bariyerdi.

Bu hızla bir öpücükten çok daha fazlasına dönüşüyordu. Bir çatıda kuru kuru sevişiyorduk ve ağzım boynundaydı, dişlerim köprücük kemiğini sıyrıyordu, parmakları saçlarımin ucunu çekiştiriyordu ve ben kafamda ona kendini o kadar iyi hissettirecek milyonlarca farklı yol buluyordum ki yaşadığı sürece başka bir erkeği öpmek istemeyecekti.

Ama bunu yapmaya devam edemezdik. Şimdi olmaz. Annesi ölürken burada çatıda olmazdı. Verdiğim sözlerden sonra olmaz.

"Sen Lila için iyi bir arkadaşsın. Bunu atlatması için sana ihtiyacı olacak."

"Onun için orada olacağım. Her zaman onun yanında olacağım."

"Biliyorum, tatlım. Sana sahip olduğu için çok şanslı. Sadece bana bir iyilik yap, tamam mı?"

"Herhangi bir şey."

"İlk seferini özel kıl."

"Öksürdüm, onu doğru duyduğumdan emin değildim. İlk kez mi?"

Güldü. "Seks, Jude. Bunu hiç düşünmemiş gibi davranma. Ölüyor olabilirim ama kör değilim. Ona nasıl baktığını görüyorum. Ama aceleye gerek yok. İkiniz de gençsiniz. Doğru zaman gelene kadar bekleyin."

"I..." Kıkırdadım. "Bu çok garip."

"Seks doğaldır. Garipleştirmeye gerek yok. Birbirinizi bulduğunuza sevindim. Bazen keşke diyorum... neyse, boş ver. Doğru kişi karşınıza çıkana kadar beklemek iyidir ve o doğru kişi dokuz yaşındayken karşınıza çıktığında, bu büyüü bir şeydir."

Sahip olduğum tüm irade gücüyle Kendimi durdurmak için geri çekildim ve azgın ereksiyonumu kontrol altına almaya çalıştım. Kolay bir başarı değildi. Onu o kadar çok istiyordum ki önümü göremiyordum. Kollarımı başının iki yanına dayayarak, şişmiş, öpücükle morarmış dudaklarına baktım. Tüm kızların okuduğu kitaplardaki o aptal vampirler gibi onu işaretlemek istiyordum.

Bana baktı, dudakları aralandı ve başımı eğip boynunu öptüm, hassas derisini yarın moraracağından emin olana kadar emdim.

Benimkini.

Üzerinden yuvarlanıp yanına oturduğumda "Az önce bana morluk mu yaptın?" diye sordu.

"Evet."

Dirseklerimin üzerine yaslandım, yaptığım işle gurur duyuyordum, gözlerini devirdi ve *iğrenç* dedi ama dudaklarında bir gülümseme vardı ve bunu o kadar da umursadığını sanmıyordum. "İlk öpücüğün nasıldı?" Keşke çenemi kapalı tutsaydım diye düşünerek sordum.

"Fena değildi. Güzel sayılırdı."

"Güzel miydi?"

"Sana büyük bir kafa falan vermek istemiyorum." O alt dudağını dişlerinin arasına aldı, aniden utandı. Çok şirindi. "Bütün öpücükler böyle midir?"

Güldüm ve ellerimi yüzümde gezdirerek bir iniltiyi bastırdım. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

Gülümsedi, zafer kazanmıştı, sanki bu bir yarışmaydı ve o kazanmıştı. Ki kazanmıştı. Yaşadığım en iyi öpücüktü. Çünkü o Lila'ydı. Hatırlayabildiğimden daha uzun süredir onu öpmek için can atıyordum. O kadar çok neredeyse

Bu seferkini daha da tatlı kılan öpücükler. Beklemek. İstemek. Özlem.

Daha fazlasını istedim. Her şeyden. "Güzel," dedi.

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve aylardır orada olan hüznü gördüm. Tekrar elini uzattım ve kendi elimde tuttum. "Onu hafife aldım. Sonsuza kadar burada kalacağını sanmıştım."

Bazen Lila'nın ne kadar küçük olduğunu unutuyordum ama şu anda çok küçük görünüyordu. Çok kırılgan. "Buraya gel."

Doğrudum ve onu yanıma çektim, kolumu omuzlarına doladım, onun yanında olduğumu bilmesini sağlamaya çalıştım. Kırıldığını hissedebiliyordum. Ağlıyordu. Kocaman sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve tek yapmak istediğim onun acısını dindirmek ve kendi acım haline getirmektir. Bunu onun için düzeltmek istiyordum ve bunu yapamadığım için kızgındım.

Sertçe yutkundum. Lila annesi hakkında sanki çoktan ölmüş gibi konuşuyordu ve belki de yapması gereken buydu. Onunla çelişmek, annesinin hâlâ iyi olma ihtimali olduğunu söylemek yalan olurdu.

"O en iyi anneydi."

Başımınla onayladım. Annemle birlikte o da harikaydı.

"Bana iyi bir şey söyle, Jude."

İyi bir şey düşünmek için beynimi yordum ve bunun yerine komik bir şey seçtim. Jesse'nin etrafta olması her zaman gülünecek çok şey olmasını sağlıyordu. "Üzümleri mikrodalgaya koyarsanız patlarlar. Bunu dün Jesse bir deney yaptığında öğrendik."

Lila güldü. "Adam deli. Annen ne yaptı?"

"Sadece başını salladı ve gülmemeye çalıştı. Şimdi jöle yapmanın daha kolay olacağını söyledi ve patlayan üzümleri parçalayıp fıstık ezmesi sandviçinin üzerine sürdü."

Lila şimdi gerçekten gülüyordu. "Jesse patlayan yiyeceklere kafayı takmış durumda. Pop Rocks ve Coke efsanesini test ettiği zamanı hatırlıyor musun?"

Homurdandım. Midesi patlamadığında çok hayal kırıklığına uğramıştı. Sadece geçirmesine neden olmuştu. "Cap'n Crunch'ın gerçek bir adı olduğunu biliyor muydun?" Jesse'yle ilgili daha fazla bilgi paylaşarak söyledim.

"Hayır. Ne oldu?"

"Kaptan Horatio Magellan Crunch."

"yle değil. Bunu uyduruyorsun."

"Hayır. Gerçek hikaye. Minnie Mouse'un adı da Minerva." Ona yan gözle baktım. "Minerva'ya benziyorsun."

"Elbette biliyorum. Böyle bir isimle neden Minnie dediğini anlayabiliyorum."

"Eminim yapabilirsin, *Delilah*."

Burnunu buruşturdu. "İğrenç, bana öyle deme."

"Neden demeyeyim? Bence havalı."

"yle mi?"

"Mmhmm. İncil'deki baştan çıkarıcı kadınlardan biriydi." "Samson'un düşüşü."

"Saçını kesmesen iyi olur," dedi. "Ben uyurken kesmesen iyi edersin."

"Cezbedici."

"Bunu senden beklemezdim."

Güldü ve onu tekrar öptüm. Ve tekrar. Ve tekrar.

Annem odama girdiğinde ona göz kırptım ve sert zeminde uyumaktan kaskatı kesilmiş omzumu oynatarak doğrudum. Annemin yüzündeki ifadeden neden burada olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Ah tatlım. Bütün gece seninle miydi?" diye fısıldadı annem.

Doğrulup elimi saçlarımın arasından geçirdim ve başımı salladım, bakışlarım Lila'yı arıyordu. Hâlâ yatağında uyuyordu ve bu kadar mışıl mışıl uyumayalı uzun zaman olduğu hissine kapıldım. Bu yüzden dün gece -daha doğrusu sabahın erken saatlerinde- bunu önermiştim. Spor ayakkabılarını çıkarır çıkarmaz ve başı yastığıma değer değmez derin bir uykuya daldı. Yatağa girip onunla birlikte uyuyup uyumamayı tartıştım ama bunun yerine yerdeki uyku tulumumu tercih ettim. Asil olduğumdan değil. On yedi yaşındaydım ve bir erkektim ve o kız bende saklanması imkânsız bir ereksiyon yaratmıştı. Eğer arkasından yatağa girseydim, uykusunda onu kuru kuru becermemek için kendime güvenemezdim.

"Onu uyandırmayın," dedim, ses tonum kısıktı.

Annem başını salladı, gülümsemesi hüznünlüydü ve ben annemi odadan çıkarken takip etmeden önce ikimiz de birkaç saniye Lila'nın uyumasını izledik. Kapıya kadar gelmiştim ki Lila'nın uykusu sersemi sesi beni durdurdu.

"Jude?"

Annem koridorda durakladı. İsteksizce odama döndüm, tüm dünyası yok olduğunda gördüğü ilk yüzün ben olacağımdan nefret ediyordum. Öte yandan, onun yanında olabildiğim için mutluydum. Annem ve ben konuşmak zorunda değildik. Lila yatağında doğruldu, dalgali saçları dağınıktı ve yüzündeki ifade... yüzündeki yıkım, bu hayatta bir daha asla görmemeyi umduğum bir şeydi.

"Lila, tatlım." Annemin sesi yumuşaktı. "Derek burada, tatlım. Çok üzgünüm." Annemin sesi sözcükleri söylerken çatallaştı ve kendini zor tuttuğunu görebiliyordum.

Lila ağlamadı. Tek bir damla bile gözyaşı dökmedi. Yataktan fırladı ve ayaklarını spor ayakkabılarının içine soktu. "Orada olmalıydım. Onun için orada olmalıydım."

Ona uzandım, sarılmaya çalıştım ama beni itti ve odamdan dışarı fırladı. Peşinden gittim ve koridorda babamla çarpıştım.

"Bırak gitsin. Derek onun için burada."

Fiziksel olarak buradaydı ama gördüğüm kadarıyla Lila ya da Caroline için orada değildi. Lila'nın babası bile değildi ama şimdi bir ebeveyn olarak sahip olduğu tek şey oydu. Bana sorarsanız boktan bir mazeret.

Alt katta kapının kapandığını duydum, sonra evin üzerine bir sessizlik çöktü ve her yer çok sessizdi.

Brody'nin kapısı açıldı ve koridorda boxer külotuyla bize katıldı, elini yüzüne sürdü. Kirli sarı saçlarının bir tarafı üzerinde uyuduğu için keçeleşmişti. "Neler oluyor?" diye sordu ve bir sonraki nefesinde, "Kahretsin," dedi, söylenmesine gerek kalmadan durumu okudu. "Lila'nın annesi."

"Sözlerine dikkat et," dedi annem ona, her şeyden çok alışkanlıktan.

"Lila'nın annesine ne oldu?" Jesse panik içindeki sesini birkaç oktav daha yükselterek sordu.

Babamın yanından geçip onu kardeşimle ilgilenmesi için bıraktım. Lila'nın bana ihtiyacı vardı.

Çıplak ayaklarım, koşu şortum ve uyuduğum tişörtümle koşarak evine gittim, dökülen yapraklar ayaklarımın altında çıtırdadı ve açık bırakılmış ön kapıdan içeri girdim.

"Nerede o?" Lila üst kattan çığlık attı. "Sakin ol."

"Annem nerede?" Üst katta bir kapı çarparak kapandı ve bir şeyin çarpma sesini duydum.

"Lila. Kes şunu!" Derek bağırdı.

"Onu almalarına nasıl izin verirsin?" diye haykırdı.

"Veda bile edemedim. Defol. Çekil. Bırakın beni. Bırakın beni."

Orospu çocuğu.

Ellerimi yumruk yaptım ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Düşünmeyi bile bırakmadan Derek'i ondan ayırdım, etrafında döndürdüm ve koridorun karşısına fırlattım. Duvara çarptı, bir resmi kancasından düşürdü ve yere düştü, çerçevedeki cam kırıldı.

Kolumla onu duvara yapıştırdım ve yüzüne doğru yaklaştım. "Ona dokundun mu?" Sesim öfkeyle titreyerek sordum.

"Benden uzak dur." Beni itip uzaklaştırmaya çalıştı ama benimle boy ölçüşemezdi. Ondan beş santim uzaktaydım ve bira göbeğinin yerinde kaslarım vardı.

Tişörtünü ellerimin arasına aldım ve gözlerinin içine baktım. Yüzü pancar kırmızısının endişe verici bir tonuna dönüşmüştü. "Sana bir soru soruyorum," diye çıkıştım. "Yaptın mı? Sen-"

"Jude. Dur. O hiçbir şey yapmadı. Sadece... her şeyi berbat etmeyi bırak." Kolumdan tuttu ve beni, bana ters ters bakıp omuzlarını açan Derek'in yanından uzaklaştırdı.

Az önce ne olduğundan tam olarak emin olamadan, dizlerinin üzerine çökmüş, duvardan düşen resmi tutan Lila'ya baktım. Fotoğrafta Lila doğum günü pastasının üzerindeki dört mumu üflüyordu ve annesi de yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onun hemen yanındaydı. Caroline o kadar genç ve sağlıklı görünüyordu ki, yeşil gözleri canlı ve siyah saçları parlaktı ve Lila'yı izlerken yüzünde o kadar çok neşe ve sevgi vardı ki, sadece ona bakarak neredeyse ağlayacaktım.

"Evine git, Jude." Sesi sessizdi. Kararlı. "O muydu-"

"Hiçbir şey yapmıyordu. Sadece git. Yalnız kalmak istiyorum."

Derek'ten birkaç adım geri çekildim. "Özür dilerim," diye mırıldandım, elimi saçlarımda gezdirirken. Boğazımı temizledim. "Düşündüm de..."

Tiksintiyle başını salladı. "Ne düşündüğünü biliyorum. Onu duydu. Evine git."

Ama eve gidip onu öylece bırakamazdım, bu yüzden gri halı kaplı koridordan yatak odasına kadar kan izlerini takip ettim. Kırık camın üzerine diz çöktüğü için dizleri kanıyordu. "Lila. Özür dilerim. I-"

Kapı yüzüme çarptı. Alnımı tahtaya bastırdım ve diğer taraftaki kilidin döndüğünü duydu, sanki beni dışarıda tutmak için o kadar çaresizdi ki kendini içeri kilitlemek zorunda kalmıştı. Gözlerim kapandı ve ellerimin avuç içlerini kapısına dayadım.

"Beni içeri al, Lila. Lütfen." Yalvarıyordum. Yalvarıyordum. Kulağa acınası geldiğimi biliyordum ama siktir et. Beni dışarıda bırakamazdı. Ben onun en iyi arkadaşıydım. Onu bu gezegendeki herkesten daha çok seven adam bendim. Caroline gitmişti ama ben hâlâ buradaydım ve beni içeri alması için yalvarıyordum.

Ve sevdim de. Onu sevmiştim. Onu sonsuza dek sevdim. Onu dokuz yaşımızdan beri seviyordum ve derede boğulacağından korkuyordum. Dördüncü sınıfta bana yumruk attığında onu sevmiştim.

Dokuzuncu sınıftayken ona en sevdiğim kapüşonlumu verdiğimde onu sevmiştim.

Onu onuncu sınıfta, üzgün bir kız olmasına rağmen futbol maçlarımda tribünden benim için tezahürat yaptığında sevmiştim.

Amigo takımından ayrıldıktan sonra da maçlara gitmeye devam etti çünkü tüm kasaba maçlara gidiyordu. Genellikle ailemle ya da Brody rodeolarından birinde değilse onunla birlikte otururdu. Bir Cuma günü okulda, maç günü, ona maçlarda giymesi için formalarımın birini vermeye çalıştım ama yüzüme geri fırlattı.

"Bunun bir anlamı olması mı gerekiyor?" Elindeki mavi formaya baktı, ismim ve on numara altın rengiyle süslenmişti.

"Uh, evet. Benim takımımdasın demek." Benimsin ve başka kimsenin değilsin demek. Bunu nasıl anlamaz?

Formayı yüzüme fırlattı ve yürüdü.
Uzakta.

Ama yine de onu sevmiştim.

Ne yazık ki, aptal bir bok olduğum için, aletimin düşünmesine izin verdim ve bir şekilde Ashleigh'in ağzına girmenin yolunu bulmuştu ve bir şekilde ağzım... evet, resmi anladınız. Bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylemek isterdim ama yalan söylemiş olurum.

Lanet olsun.

"Asi. Açık kalk." I şapırdadı ve avuç içi
benim elini kapısına dayadı. "Bırak
gireyim."

Bana ihtiyacın var.

Lila cevap vermedi. Kapının kilidini açmadı. Olduğum yerde kaldım, kapısına yapıştım ve bekledim. Ve içerideki yaşam belirtilerini dinledim. Ayak seslerinin odayı geçip yaklaştığını duyduğumda kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Rahat bir nefes aldım ve kapıdan bir adım geri çekilerek açılmasını bekledim.

İki saniye sonra hoparlörlerinden All-American Rejects'in "Move Along" şarkısı yükselince umutlarım suya düştü. Ayak seslerinin neden kapıya bu kadar yaklaştığını fark ederek geri sıçradım. Kapının hemen diğer tarafına bir hoparlör koymuş ve sesi sonuna kadar açmıştı. Müziği o kadar yüksekti ki duvarları titretiyordu.

Devam edin. Şirin, Rebel, şirin.

"Beni içeri alana kadar kapının önünde kamp kuracağım," diye bağırdım müziğin üzerine.

"Git. Evine."

Kapısının önüne oturdum ve kollarımı büktüğüm dizlerime yasladım. Hâlâ orada oturmuş, onun kızgın kız emo müziğini dinliyordum ki babamın iş botları önümde belirdi. Başımı kaldırdım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. Çenesi

Sıkışmıştı ve kendini kaybetmesine iki saniye kalmış gibi görünüyordu.

"Okul vakti geldi."

"Ben gitmiyorum." Bacaklarımı önüme doğru uzattım, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve sırtımı kapıya yaslayarak uzun bir yolculuğa hazırlandım.

"Jude." Burnunun kenarını sıktı ve sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Hemen yerden kalk ve kışını kaldırıp eve git. Yoksa bunun bedelini cehennemde ödeyeceksin. Anladın mı?"

"Okula gidemem. Şimdi olmaz..." Başparmağımı arkamdaki kapıya doğru salladım. Boşlukları doldur, baba. Üzgün kız diğer taraftaydı, belki de hüngür hüngür ağlıyordu ve onu bu şekilde nasıl bırakabilirdim ki?

Yapamazd

ım.

Yapamazdı

m.

"Bu gece maç var. Sen yıldız oyun kurucusun." Sanki böyle bir zamanda en önemli şey futbolmuş gibi. "Okula gitmelisin ve buna katlanmalısın. Herkes bu gece bir galibiyet bekliyor."

Zoru başarmak. Babamın sloganı. *McCallister'lar kazananlardır, pes eden değil.* Bu onun diğer ünlü sözüydü. Zaferden başka hiçbir şey kabul edilemezdi.

Eğer şimdi onunla eve gitmezsem gerçekten cehennem azabı çekerdim.

Burnumdan birkaç derin nefes aldım ve sonra ayağa kalktım. Cuma günüydü. Oyun gecesi. Ve Lila annesini kaybettikten sonra takımımı nasıl zafere taşıyacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ama benden beklenen buydu.

Futbol sezonu boyunca her Cuma gecesi o sahaya çıktım ve her şeyimi orada bıraktım. Kanımı, terimi ve üç hafta önce beyin sarsıntısı geçirip yere düştüğümde annemin gözyaşlarını. Ertesi Pazartesi yine o sahaya çıktım ve

Pratik. Çünkü kazananlar böyle yapar. Ne olursa olsun oyuna geri döndüler.

Koç benden bunu yapmamı bekliyordu. Takım arkadaşlarım bekliyordu. Kahretsin, tüm şehir bunu bekliyordu.

Ama ne kadar iyi oynarsam oynayayım, babam yine de neyi daha iyi yapabileceğime işaret ederdi. Cumartesi sabahı kahvaltısından her zaman korkardım çünkü o zaman maçın üzerinden geçer, play-by-play'den alıntı yapar ve oyunumdaki herhangi bir zayıflığa işaret ederdi.

Beni yanlış anlamayın. Futbolu ve babamı çok severdim. Ama bazen benden mükemmellikten daha azını talep eden sert bir eşek ve bir görev yöneticisiydi. Hafta sonları sabahın altısında bana antrenman yaptırdığında buna sert sevgi derdi. Geçtiğimiz yaz motokros sporuna başlayan Jesse'ye de aynısını yapmıştı. Brody'nin rodeo yarışmalarında da aynıydı.

En iyisi olmalıydık ve daha azı yeterli olmazdı. Gideon söz konusu olduğunda babam ne yapacağını bilemedi. Gideon spor yapmaktan nefret ederdi. İşin komik tarafı, doğuştan çok yetenekliydi ama babamın rekabetçi tavırlarından nefret ettiği için yarım yamalak yapardı ve bu da her zaman tartışmalara ve kapıların çarpılmasına neden olurdu.

Şimdi babam ve ben Turner'ların ön bahçesinden geçiyorduk, ayaklarımın tabanı yalınayak koşarken kapının önüne kadar aldığım kesiklerden dolayı sızlıyordu.

"Derek'i yumruklarken aklından ne geçiyordu?" diye sordu babam.

Babama onu yumrukladığımı mı söylemiş? Lanet olası çakal. "Bir yanlış anlaşılma oldu." Kaşlarını kaldırdı, bir açıklama bekliyordu. "Ben onun..." Boğazımı temizledim, varsayımlarımdan utandım ama yaptıklarım için tam olarak üzülmedim. "... Lila'ya karşı uygunsuz davranıyor," diye bitirdim, kendimi dünyanın en büyük pisliği olarak göstermemeye ve nazikçe ifade etmeye çalışarak. Ama hey, ben sadece onu savunmaya çalışıyordum.

"Ah." Babam anlamış gibi başını salladı ve başka bir şey söylemedi, biz sokaktan evimize doğru yürürken ağaçlar renk cümbüşüydü, sonbahar yaprakları solup ölmeden hemen önce hala canlı turuncu, kırmızı ve altın rengindeydi.

Soldu ve öldü.

Yolun dönemecine varmadan ve ağaçlar görüş alanımı kapatmadan önce omzumun üzerinden Lila'nın kahverengi kiremitli evine baktım. İkinci kattaki pencereden beni izleyen yüzünü gördüğümü sandım. Ama büyük olasılıkla beni penceresinden izlemek şöyle dursun, hiç düşünmüyordu bile.

"Sence öyle miydi? Bu endişelenmem gereken bir şey mi?" diye sordu babam ön verandamıza vardığımızda. Annem verandayı balkabakları, örümcek ağları ve hasır şapkalı, tulumun altına ekose gömlek giymiş bir korkulukla süslemişti.

"Sanmıyorum ama adama güvenmiyorum."

"Bir şey fark edersen bana söyle, duydun mu? Bunu kendi başına halletmeye kalkma. Daha kötüsü olursa, Derek'le ben ilgilenirim ve Lila'yı da buraya taşırız."

Ne dedin? "Bunu yapabilir misin?"

Başını salladı. "Caroline vasiyetinde buna yer vermiş. Ne olur ne olmaz diye."

Hay aksi. Bunu bilmiyordum ve Lila'nın da bildiğinden şüpheliydim. Ama babam bunu kendime saklamamı istedi, ben de öyle yaptım.

Önemi yoktu. Lila beni görmezden geldi. Benden kaçmak için elinden geleni yaptı. Mevsimler gelip geçti ve üzgün kız yeni arkadaşlar buldu ve erkeklerin gitar çaldığı, kızların Birkenstock giydiği ve koltuk altlarını tıraş etmediği iddialı çocuklarla partilere gitti.

Artık lezbiyen olduğuna eminim.

Dolabına not bırakmayı bıraktım. Onunla konuşmaya çalışmayı bıraktım. Cevapsız kalan mesajlar göndermeyi bıraktım.

Ne yaptığını ya da kiminle yaptığını umursamayı bıraktım. Eğer doğru olsaydı her şey çok güzel olurdu. Onun bahar yağmurunu ve hanımeli kokusunu özledim.

Beni öpüşünü özledim. Sanki ben onun oksijeniydim ve bensiz nefes alamıyordu.

Alçak sesle, gırtlaktan ve biraz da edepsizce gülmesini özledim. Gülüşünü özledim. Tüm gülümsemelerini. Dolambaçlı olanları, mutlu olanları, tatlı ve utangaç olanları.

Benimle kavga etmesini ve tartışmasını özledim.

Onu çok özledim ama bunun üzerinde durmak yerine benimle birlikte olmak isteyen kızlarla takıldım. Ashleigh, Megan ve Kylie gibi isimleri olan genel olarak güzel olanlarla. Tamam, üçüyle de takıldım.

Ama bu da ne? Rebel beni delirtiyordu.

Aklımı ondan uzak tutmanın tek yolu o yokmuş gibi davranmaktı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Lila

YEDİ AY. Derek'in ölen karısının çocuğuna bakmakla ilgilenmediğine karar vermesi bu kadar uzun sürdü.

Annem öldükten bir ay sonra, Derek kız arkadaşını benimle tanışması için eve getirdi. Ha, şaka. Onu benimle tanışması için getirmedi. Harley'siyle yanaşıp arkasından indiğinde ben de oradaydım. Adı Mindi'ydi, i ile yazılıyordu ve boyalı kotlar, dekolteli yakalar ve akrilik tırnaklar giyiyordu. Ağartılmış sarı saçlarının iki santimlik dipleri vardı ve topuklu ayakkabıları ön bahçemizde çukurlar bırakıyordu ama Derek sanki o dilimlenmiş ekmekten sonraki en iyi şeymiş gibi davranıyordu. Eğer annemin antitezini bulmaya çalışıyorsa, başarmıştı. Motorcu Barbie evimize ve annemin Derek'le paylaştığı yatak odasına taşınmıştı. Altı ay boyunca Mindi'yle uğraşmak zorunda kaldım; makyaj malzemeleri ve ucuz parfümleri banyonun raflarını dolduruyor, sigara dumanı paravan kapıdan içeri girip havamı kirletiyordu.

Jude'un ekmeme yardım ettiği bahçeyi kazmıştım çünkü Derek ve Mindi'nin güzel bir manzaraya sahip olmasını istemiyordum.

Küçük, önemsiz ve acıydım. Her şey ölü ve kırık.

Tek sürpriz Derek'in bu kadar uzun süre dayanabilmiş olmasıydı. Evi satılığa çıkaracağını ve Mindi'yle birlikte başka bir şehre taşınacağını bana bildirmek için on yedinci doğum günümün ertesi gününe kadar beklemişti.

Derek'in nereye gittiğini bile bilmiyordum ve sormak da istemiyordum.

Artık Haziran ayıydı, okul bitmiş, ev satılmış ve hayatım McCallister'ların evine götürülmek üzere birkaç kutuya sığmıştı.

İlk yılımdaki tek parlak nokta, kendisine şakayla karışık Tampon Kız diyen Christy Rivera'ydı. Ben ona hayat kurtarıcı derdim. Kulağa ne kadar acıklı gelse de, o benim kız olan ilk gerçek arkadaşımdı. Diğer iki en iyi arkadaşıma gelince. Onları çok özledim. Hem de çok.

Özellikle de Jude'u. Onu eksik bir uzuv gibi özliyordum ve onun bir kızdan diğerine gidişini izlerken, aramızın açılmasında kendimden başka kimseyi suçlayamayacağımı biliyordum.

Kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim. Sevdiğim bir insanı daha kaybetmeye dayanamazdım. Jude gidiyordu, liseden mezun olduktan hemen sonra askere gidecek ve Cypress Springs'ten ayrılacaktı, bu yüzden mesafemi korumak daha iyiydi. Eğer çok yaklaşırsam, bu sadece daha fazla acı verirdi.

Ama şimdi, onun ailesinin yanına taşınıyordum ve bu keşfedilmemiş bölgede nasıl yol alacağımı bilmiyordum. Ondan kaçmak bir seçenek olamazdı.

"NASIL GIDIYOR, L?"

"Şöyle söyleyeyim. İki seçeneğim vardı. Boktan. Ya da daha boktan" dedim, onun dört yıl önceki sözlerini kullanarak. Sanki bir ömür önceydi.

"Evet, anlıyorum." Brody yatağıma uzandı ve ellerini başının altına sıkıştırarak tavana baktı. "Yine de yıldızlarla dolu bir gökyüzün var."

"Ne?" diye sordum. Giysilerimi bavulumdan meşe çekmeceye aktarırken sordum.

Bu yatak odası eskiden misafir odasıydı ve Gideon'un Jesse'yle paylaştığı odadan taşınması gerektiğini duymuştum ama artık ben burada olduğum için kendi odasından feragat etmek zorunda kalmıştı. Bu da beni kötü hissettiriyordu, tıpkı bu yaşam düzeniyle ilgili diğer pek çok şey gibi.

"Senin yıldızların var," dedi tavanı göstererek.

Yukarı baktım ama ilk başta hiçbir şey

göremedim.

"Işığı kapat."

"Neden?" diye sordum. Diye sordum ama dediğini yaptım ve şifonyerin üzerindeki lambayı kapattım. Hava henüz o kadar karanlık değildi ama yatağımın üstündeki tavanda parlayan yıldızları görebilecek kadar karanlıktı. Onları inceledim, deseni çözmeye ve hangi takımyıldızı olduğunu anlamaya çalıştım ama astronomi bana göre değildi. "Hep burada mıydılar?"

İçinden kıkırdadı. "Hayır."

Jude. Ama bunu gerçekten yapar mıydı? Benim için? Artık benden nefret ediyordu. İstediğimi elde etmiştim. Beni yalnız bıraktı. Benimle hiç konuşmaya çalışmadı. Okul koridorlarında birbirimizin yanından geçerken bana bakmadı bile. Bana zorbalık etmedi. Hayatımı cehenneme çevirmek için elinden geleni yapmadı. Benden aktif olarak kaçmadı ya da beni görmezden gelmedi.

Sanki ben hiç yokmuşum gibi bana baktı. O zaman neden tavana yıldız koysun ki?

"Sen mi yaptın?" Brody'ye sordum.

Sadece güldü. "Siz ikiniz birbirinizi hak ediyorsunuz. İkiniz de aptalsınız."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Kate kafasını kapı aralığından içeri sokarak kelimelerin çıkmasını engelledi. "Merhaba tatlım. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Oh, um... Ben iyiyim. Teşekkür ederim." Işığı tekrar yaktım ve ona gülümsedim. Kate'i seviyordum. Tüm aileyi seviyordum. Ama Brody'nin şimdi nasıl hissettiğini biliyordum. Niyetleri iyi olsa da, kendimi yardıma muhtaç biri gibi hissetmekten nefret ediyordum.

"Brody. Çizmelerini Lila'nın yorganından çıkar," dedi

Kate. Botları bir gümbürtüyle yere çarptı ve ayağa kalktı, Beni botlarından dökülen ve ayçiçeği desenli yorganımın üzerine düşen kurumuş çamurla baş başa bıraktı. "Sonra görüşürüz, L."

Brody gittiğinde Kate yorganımdaki kiri masamın yanındaki çöp kutusuna attı, sonra da gelip önümde durdu ve kollarını uzattı. "Buraya gel, tatlım."

Bir adım öne çıktım ve beni neredeyse anneminki kadar güzel bir kucaklamayla sardı. Neredeyse. Saçlarımı okşadı ve bana sıkıca sarıldı, ben de ona sarıldım. Gözyaşlarımı yutmaya çalıştım ama boğazımdaki yumru çok büyüktü ve içimde bir şey çatladı. Sanki bir baraj yıkıldı ve tuttuğum tüm gözyaşları dışarı aktı.

O kadar çok hıçkırıyordum ki nefes alamıyordum. Beni sıkıca tuttu ve bırakmadı.

"Biliyorum, tatlım. Bırak içini döksün. Bazen iyi bir ağlamaya ihtiyacın olur."

Her şey kırılmıştı ve tüm parçaları nasıl bir araya getireceğimi bilmiyordum. Gözyaşlarım dindiğinde geri çekildim ve sanki gözyaşlarıma hazırlıklı gelmiş gibi sortunun cebinden bana bir paket mendil uzattı.

Gözlerimi sildim, burnumu sildim ve daha iyi hissedip hissetmediğimi sorduğunda başımı salladım. Bazı açılardan bu doğruydı. Kendimi boşlukta ve bomboş hissediyordum ama biraz daha iyi hissediyordum. Annem gitmişti ve geri gelmeyecekti ve bunu kabul etmek zorundaydım. Derek gitmişti, evimiz satılmıştı ve McCallister'ların tavan arasında saklanan birkaç kutu anım vardı. Eski hayatımdan geriye kalan tek şey buydu.

Bu benim yeni normalimdi. Uzun zamandır sevdiğim çocuğun ailesi tarafından evlat edinilmiş bir yetimdim. Daha fazla yaklaşmasına izin veremeyecek kadar korktuğum için kendimden uzaklaştırdığım çocuk. Annem öldüğünde yanında olmak yerine çatıda Jude'u öpüyordum. Annem sabahın birinde öldü. Onu terk ettikten üç saat sonra. Ama ertesi sabaha kadar öğrenemedim çünkü ahmak Derek o gece kız arkadaşı Mindi ile birlikteydi.

Bunun için ondan nefret ettim. Onu terk ettiğim için kendimden nefret ettim. Eğer kalsaydım, yalnız ölmek zorunda kalmayacaktı. Keşke bu kadar bencil olmasaydım.

Çevremden kapı aralığında bir hareket yakaladım ama baktığımda kimse yoktu.

O gece yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında uyudum.

"Yıldızlar düştüğünde ne olur, Jude?" "Senin için onları gökyüzüne geri koyacağım."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Jude

Bu yeni yaşam düzeninin üzerinden İki AY geçmişti ve ben şimdiden acemi birliğine gitmek için gün saymaya başlamıştım. Kabul edelim ki bu en az bir yıl daha sürmeyecekti. On sekiz yaşına girmeme daha iki hafta vardı. Birbirimizden uzaklaşmadan önce yazın geri kalanını ve son senemizi atlatmamız gerekiyordu. O zaman bile, o artık ailenin bir parçasıydı, bu yüzden ona bağılıydım.

Duşu kapattıktan sonra ellerimi yüzüme sürdüm ve fayansların üzerine çıkararak raftaki temiz havluya uzandım.

"Aman Tanrım. Ben... kahretsin. Bilmiyordum... um..."

Kıpırdamadan durdum, elim havluyu tutuyordu, meraklı gözleri çıplak bedenimde geziniyordu. Yanakları kızarmıştı ve açık kapı aralığında öylece duruyordu, kulağında kulaklıklar, kolunun üst kısmında bir iPod vardı, müziğin sesi o kadar yüksekti ki buradan bile duyabiliyordum.

Minik bir koşu şortu ve spor bir atlet giymişti, saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmıştı. Daha önce onu koşarken görmüştüm ve yanından geçip gitmiştim, onu toz içinde bırakmıştım, geçerken ona doğru bakmamıştım bile. Lila her zaman koşardı, her gün kilometrelerce koşardı, bu yüzden babam onu sonbaharda kızlar kros takımına katılmaya ikna etmişti.

McCallister'larla yaşayıp da bir spor dalında yarışmamanızı Tanrı korusun.

Bu arada, o hâlâ bakıyordu.

İyice, uzun uzun baksın. Utanacak hiçbir şeyim yoktu. Aslında, gurur duyacak her şeye sahiptim. Bu vücut için çok çalıştım. Üst üste ikinci yaz, babam için inşaatta çalışıyordum. Günde beş mil koşuyordum. Ağırlık kaldırdım, yüzdüm ve deri çantayı yumrukladım.

Artık atları barındırmayan ahırda. Brody atlarını çalıştığı çiftliğe taşımıştı. Babam da oraya bir spor salonu kurmuştu. Ve yarın sezon öncesi futbol antrenmanları başlıyordu. Formdaydım ve artık onun büyüdüğü çocuğa benzemiyordum.

Evet, bebeğim, bu doğru. Ben büyüdüm. Omuzlarım tüm dünyanın ağırlığını taşıyabilecek kadar genişti ve karın kaslarım o kadar sıkı ve sertti ki üzerlerinde bir çeyreklik zıplatabilirdiniz.

Aletim hazır ola geçti ve anında yarı direğe dayandı. Ondan nefret ediyor olabilirdim ama belli ki sikim farklı hissediyordu.

Gözlerini sıkıca kapattı. Sonra arkasını döndü ve banyodan koşarak çıktı. Ya da yüzüne çarparak kapanan kapıya koşmasaydı koşacaktı.

Diğer taraftan, birinin kıcıyla güldüğünü duydum.

Siktiğimin Brody'si.

"Ah." İnledi ve elleriyle yüzünü kapattı ve bu sefer utançtan değil acıdan olduğundan şüphelendim. Onu bir kez daha kurtarmaya gelmenin büyük bir dayatma olduğunu anlamasını sağlamak için yüksek sesle nefes vererek havluyu kalçalarımın altına sardım ve birkaç uzun adımda arkasında durdum. Yüzünü bana dönmesi için onu çevirdim, sonra kulağındaki kulaklıkları çıkardım ve hasarı değerlendirmek için boynuna doladım ama elleri yüzünü kapattığı için hiçbir şey göremiyordum.

"Asi. Ne halt ediyorsun?"

"Sanırım kırıldı."

"Bir bakayım," dedim sessizce.

Gözlerime bakmadan ellerini indirdi ve kanı gördüğümde Brody'ye lanet ettim. Aptal herif. Tuvalet kâğıdını açtım ve kanı burnunun altına sürdüm. Yüzünü buruşturdu ama temizlememe izin verdi. "Üzerine biraz buz koymamız gerek."

"Ben..." Yüzünün rengi soldu ve ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı. Eğer onu durdurmazsam düşeceğini biliyordum. İçgüdülerim devreye girdi ve onu sabitlemek için kollarının üst kısmından tuttum. Tutuşumu bıraktığımda kapıya doğru kaydı ve başını bacaklarının arasına koydu. "Tanrım. Bu çok utanç verici."

"Hangi kısmı?"

"Hepsi." Başını kaldırdı ve kapıya yasladı. Burnunun kırıldığını düşünmüyordum ama kırmızı görünüyordu ve şişmeye başlamıştı ve canının yanmış olması gerektiğini biliyordum.

"Havluma mı bakmaya çalışıyorsun? Havludan başka bir şey giymeden karşısında durduğumun bilincinde olarak sordum.

"Hayır. Kusmamaya çalışıyorum."

"Siz ikiniz içeride çirkinleşiyor musunuz?" Brody kapının diğer tarafından bağırdı. Bütün mahalleyi alarma geçirebilirdi.

Elime geçen ilk şeyi fırlattım, o da bir saç fırçasıydı. Rebel'in başının üstündeki kapıya çarptı ve sekti. Başını eğdi ve fırça ona çarpmadan önce elleriyle başını kapattı. İyi refleksler.

Sonra, anlayamadığım bir nedenle Lila gülmeye başladı. O kadar çok gülüyordu ki gözlerinden yaşlar geldi. "Ah," dedi, elleriyle burnunu kapattı ve sonra biraz daha güldü.

"Kafan iyi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır." Homurdandı. "Neden güldüğümü bile bilmiyorum. Ama ağlamaktan iyidir."

Çok ağlayıp ağlamadığını merak ettim. Onu ağlarken, *gerçekten* ağlarken gördüğüm tek zaman, taşındığı gece koridorda yatak odasının kapısının önünde sinsice beklediğim zamandı. Yanına gidip onu teselli etmeye çalışmamak için kendime hakim olmam gerekiyordu. Bu benim yapacağım şeydi.

ama artık aynı Jude ve Lila değildik.

Bu yüzden kendime onun beni istemediğini hatırlatmak zorunda kaldım. Ona *seni özledim* gibi aptalca bir şey söyleyerek kendimi aptal durumuna düşürmeden önce bunu tekrar yapmam gerekiyordu. Ya da daha kötüsü, *tek istediğim senin yanında olmakken neden beni dışladın?*

Ona kızgın olduğumu geçici olarak unutmuştum. Unutmuştum.

Beni uzaklaştırdığı ve bana bok gibi davrandığı için ondan nefret ettiğimi unutmuştum. Ve her zaman çok sağlam olduğunu düşündüğüm bir arkadaşlığı hiçbir şeyin bozamayacağını düşünerek yok ettiği için. Ama hayat bu. Seni ne zaman ters köşeye yatıracağını asla bilemezsin.

Bıkmıştım ve artık bu lanet olası banyodan çıkmak ve burnu kanayan üzgün kızı unutmak istiyordum.

"Kenara çekil, Asi." Kapıyı açıp koridora çıkabilmem için kapıdan yeterince uzaklaştı. "Umarım uzun uzun bakmışsındır, böylece ne kaçırdığını anlarsın."

Küçük mü? Olabilir.

Ama iyi davranmayı bırakmıştım. Hepsi onun suçuydu. Beni hayatına geri almak istiyorsa, bunu düşünmem için yalvarması, ayaklarına kapanması ve yalvarması gerekecekti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lila

BUGÜN Jude'un on sekizinci doğum günüydü ve benden nefret etmesine rağmen, son birkaç haftayı onun doğum günü hediyesi üzerinde çalışarak geçirmiştım. Şimdi hediyei ona verip vermemem gerektiğinden ya da hediyei isteyip istemeyeceğinden emin değildim.

Christy, "Sana en sevdiği kapüşonluyu verdi," dedi. "Bu altın standart haline geldi. Eğer bir erkek bana en sevdiği kapüşonluyu vermiyorsa, buna değmez."

"Bir kızı değerli kılan nedir?" Ben sordum. "Kırmızı ruj."

Güldüm. Christy bi-meraklı biriydi ve hem erkeklerle hem de kızlarla takılmıştı.

"Onunla konuşmalısın."

"Ve ne diyeceğim?"

"Onu özlediğini ve kemiklerini kırmak istediğini. Malları zaten gördün. T a d ı n a da bakabilirsin."

İnledim. Jude'u gördüğümünden beri iki hafta geçmişti ve gözlerimi her kapattığımda hayal edebildiğim tek şey buydu. Çıplak Jude. Güneşin öptüğü teni, yağsız kasları ve... Tanrım, onun TÜMÜNÜ görmüştüm. Uzman değildim ama sağlam görünüyordu. O şey içime nasıl sığacaktı ki? Beni istediğinden değil. Elinin altında kızlar varken neden istesin ki? Her yönden benden çok daha kolay olan kızlar.

Onunla aynı çatı altında yaşamak tam bir işkenceydi. Onu her yerde görüyordum. Film gecelerinde aile odasında. Kate'in oturup bir 'aile' olarak yemek yememiz için ısrar ettiği gecelerde yemekte. *Banyoda*. Neden kapıyı kilitlememiştı? İçeri girip onu görmemi mi istemiştı?

Üst katta iki banyo vardı ama diğeri doluydu. Muhtemelen duşları sonsuza dek süren Gideon'du. Orada ne yaptığını bilmek bile istemiyordum.

Neyse ki kapıyı hep kilitlerdi. Ailede en içine kapanık olan oydu. Diğer McCallister çocukları sert ve gürültücüyken, o daha sessizdi ve içine kapanıktı. Daha on dört yaşındayken, biraz göz korkutucu bir yakışıklılığa sahipti. Yüksek elmacık kemikleri, koyu renk saçları ve hiçbir şeyi ele vermeyen kutup mavisi gözleri.

Bu akşam Jude için ailece barbekü yapıp pasta yedik ve on sekiz mumunu üflediğinde dileğinin ne olduğunu merak ettim.

Benim dışımda herkes ona hediyesini vermişti, bu yüzden muhtemelen ona bir şey almaya zahmet etmediğimi düşündü. Ama bu, tüm ailesinin önünde ona vermek isteyeceğim türden bir şey değildi.

Şimdi yatağımda uzanmış, tavanımdaki yıldızlara bakıyor ve onun bir partiden eve dönmesini bekliyordum.

Christy'ye "Muhtemelen eve sarhoş gelecek ve başka bir kız gibi kokacak," dedim.

"O kızların hiçbirisiyle ilgilenmiyor. Onlar boş."

"Ve ben bir sürtüğüm. Peki ben ne oluyorum?"

"Hiçbir fikrim yok. Aşk sağır, dilsiz ve kördür," dedi ve beni güldürdü.

Çakılların üzerinde çıtırdayan tekerlek sesleri beni ön bahçeyi ve araba yolunu rahatça gören açık pencereme çekti. Tyler'ın cipinden inen Jude ve Brody'yi farlar aydınlatıyordu.

Evdeydiler. Brody kesinlikle sarhoştı ama Jude'dan emin değildim.

"Hey Christy," dedim. "Gitmem gerek." "Beni yarın ara, sürtük."

Yapacağıma söz verdikten sonra aramayı kestim ve telefonumu komodinin üzerine fırlatıp birkaç derin nefes aldım. Bu ya her şeyi daha iyi hale getirecek ya da tamamen yüzüme patlayacaktı.

Şans cesurlardan yanaydı.

Hediyeyi göğsüme bastırarak karanlık koridordan aşağı süzüldüm ve yol boyunca kimseye rastlamamak için dua ettim.

bir şekilde. Babasından korkmuyordum ama ona kızması için bir neden de vermek istemiyordum. Gecenin bir yarısı Jude'un yatak odasına gizlice girmek ikimizin de başını belaya sokabilirdi. Ben taşınmadan önce yemek masasında çocuklarla konuşulduğunu bana söyleyen Jesse'ydi.

"Lila bizim çatımız altında yaşadığı sürece ona bir kız kardeş gibi davranacaksın. Yeterince açık olabildim mi?" Patrick söylemişti.

Görünüşe göre Gideon, "Yani Jude ve Brody'nin Lila bizimle yaşarken onunla seks yapamayacağını mı söylüyorsun?" demişti.

Hikayeyi bana anlattığında on iki yaşındaki Jesse'yi gülmekten kırıp geçirmişti.

Jude ile seks yapmayı planladığımdan değil. Sadece doğum günü hediyesini vermek için odasına gidiyordum. Tamamen masumdu. Üzerimde şort ve eski bir tişört vardı, baştan çıkarıcı bir kadın kıyafeti değil. Makyajsızdım. Saçlarımı dağınık topuz yapmıştım.

İşte hiçbir şey. Jude'un yatak odasına girdim ve kapıyı arkamdan sessizce kapattım, kimseyi uyandırmadığım için rahat bir nefes aldım. Bir parça ay ışığı yatak odasını aydınlatıyordu ve ışıkları açıp açmamayı düşündüm. Neden ışıkları açmayayım ki? Hâlâ odasının ortasında durmuş tartışıyordum ki açık pencereden kafası göründü. Çılgılık atmamak için elimi ağzıma kapattım.

Neden ön kapıyı kullanmak yerine kafese tırmanıyordu?

Donup kaldım. Bu aptalca bir fikirdi. Gitmeliydim. O beni fark etmeden kapıdan sıvışmalıyım.

"Sen misin, Asi?" Sesi şaşırılmış gibi gelmiyordu. Ya da mutlu. Sesi, öyle ya da böyle gerçekten umurunda değilmiş gibi düzdü.

"Evet, benim."

Masasının lambasını yaktı, odaya yumuşak bir ışık yaydı ve döner sandalyeye oturup bana doğru döndü. Saçları dağınıktı ve sanki birisi

Bütün gece boyunca parmaklarını üzerinde gezdirmişti ve gözleri cam gibiydi ama ne kadar sarhoş olduğunu anlayamadım.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu, bakışları göğsümde tuttuğum paketlenmiş hediyeye inerken sesi alçaktı. Sanki ilk çocuğummuş ve benim için bu kadar değerli bir şeyden ayrılmaya dayanamıyormuşum gibi iki kolumla sıkıca sarmıştım.

"Sana doğum günü hediyesi vermek istedim." Daha çok bir soru gibi gelmişti ve bu kadar emin olmadığım için kendime lanet ettim. Bu büyük bir hataydı. Ona bu hediyeyi vermek için doğru zaman değildi ve hiçbir zaman doğru bir zaman olmayacağını düşünmeye başlamıştım.

Benden nefret ediyordu. Onu gerçekten suçlayabilir miydim? Ben de kendimden nefret ederdim.

Sandalyede arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirerek beni soğuk bir küçümsemeyle değerlendirdi. Hiçbir yanılsama içinde değildim. Bu duruma tamamen hakimdi ve bunu kendi yararına kullanacaktı. Ben onun incelemesi altında dururken mavi gözleri kukuletalıydı ve tepeden tırnağa vücudumun üzerinde geziniyordu. Tek kelime etmedi. Birkaç uzun, dayanılmaz an boyunca o kadar sessizdi ki kalbimin kulaklarımda çaldığını duyabiliyordum.

Beni kıvrılırken görmek istedi. Neden hâlâ orada bir aptal gibi durduğumu bilmiyordum. Neden şimdiye kadar kapıdan çıkmamıştım?

"Doğum günüm için ne istediğimi biliyor musun?" diye sordu sonunda.

Başımı salladım ve kendimi tuzığa düşürdüğümü bilmeme rağmen, "Ne istiyorsun?" diye sormadan edemedim. Sesim uzun zamandır kullanmamışım gibi cızırtılıydı.

"Sen. Önümde diz çök." Dudaklarını yaladı ve sanki tadına bakıyormuş gibi gözlerini kapattı. Sonra gözleri açıldı ve benimkilere kilitlendi ve gözlerinde farklı bir şey vardı. "Sikimi *yalamana* izin vermem için bana *yalvarmanı* istiyorum."

Çenem düştü ve onu yerden almak zorunda kaldım.
Kim olduğunu sanıyordu ki?

"Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" diye alay etti, sanki bu bizim meydan okumalarımızdan biriymiş ve bana meydan okuyormuş gibi.

Arkamı döndüm ve kapıya yöneldim.

Avuç içi başımın üstündeki tahtaya çarptığında elim kapı kolundaydı ve göğsüm kapıya bastırılmıştı, vücudu benimkiyle aynı hizadaydı.

Başını eğdi ve ağzı kulağımın kabuğuna yaklaşp sesi alçak ve boğuk çıkınca tüylerim diken diken oldu. "Kal, Asi. Sonuna kadar git. *Sana meydan okuyorum.*"

Bir adım geri çekildi ve ben de gözlerimi kapattım, alnımı kapıya dayadım. Sonra omuzlarımı dikleştirdim, tokmağı çevirdim ve kahkahasını duydum. Kahkahasında mizahtan eser yoktu.

"Devam et. En iyi yaptığın şeyi yap. Koş, Rebel, koş. Ama şimdi o kapıdan çıkarsan, geri dönme zahmetine girme."

Kapı kolunu bıraktım ve kolumu yanımda serbest bıraktım. Bana karşı bu ses tonunu kullandığını hiç duymamıştım ama söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordum. Eğer şimdi çekip gidersem, bunun geri dönüşü olmayacaktı.

Yavaşça arkamı dönüp onunla yüzleştim. Hediye mi tanrılara sunulmuş bir adak gibi yere bıraktım, omurgamı dikleştirdim, çenemi kaldırdım ve bakışlarıyla buluştum. Gözlerinde nabzımı hızlandıran ve kalbimin göğüs kafesine çarpmasına neden olan bir şey titreşti. Sanki serbest kalmaya çalışıyordu.

Geri adım atmıyordum. Meydan okuma kabul edildi. Jude beni asla ona oral seks yapmaya zorlamayacaktı, bunu biliyordum ama ben gönüllüydüm. Bunu yapacaktım. "Beni nerede istiyorsun?"

Cevap vermeyince, tam önünde durana kadar birkaç adım daha yaklaştım. Avuçlarımı göğsüne koyarak dizlerinin arkasına kadar geriye doğru yürüdüm.

yatağına vurdu. Ne yapacağımı görmek için meraklanmıştı, o da kabul etti. Bir kez daha itmemle yatağının kenarına oturmuş, beni izliyor ve bekliyordu.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve daha da yaklaştım, dizlerim kırmızı ve mavi örgülü halıyı sıyırarak açılmış bacaklarının arasına diz çöktü. "Beni burada mı istiyorsun?"

Avuçlarımı kalçalarına bastırdım, soluk kotunun altında kaya gibi sert kasları esniyordu. Keskin nefes alışını duyduğumda içimi bir heyecan kapladı.

Kirpiklerimin altından ona baktım ve dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "İstediğin bu mu?" Gözlerim ona kilitlenmişti, bir elimi kalçasından çektim ve parmak ucumla dudaklarımın dış hatlarını yavaşça çizdim, gözlerinin hareketi nasıl takip ettiğini fark ettim. "Bu dudakların sikinin etrafına sarılmasını mı istiyorsun?" O kadar cesurca, o kadar yüzüstüce sordum ki, sanki bu kelimeyi her gün söylüyormuşum gibi, oysa ağzımdan ilk kez çıkıyordu.

"Ne pis bir ağız, Rebel."

İki elimi de kalçalarının üstünde gezdirdim, gittikçe yaklaşıyordum. Artık geri adım atmak yoktu. Yapmayacaktım ve onun da bunu bildiğini söyleyebilirdim.

Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Nasıl oral seks yapacağımı, bir erkeği nasıl baştan çıkaracağımı ya da onu iyi hissettirmek için ne yapacağımı bilmiyordum. Ama bunu yapmak istiyordum. Bunu yapmam *gerekiyordu*.

"Tişörtünü çıkar," dedim.

Gözleri hâlâ bendeydi, dediğimi yaptı ve tişörtünü başına geçirip bir kenara fırlatarak bir sonraki hamlemin ne olacağını beklemeye başladı. Bronz tenine dokunmak, ellerimi çıplak göğsünün her santiminde, karın kaslarında ve kot pantolonunun bel bandına doğru inen o V'de gezdirmek istiyordum. Sanki vaat edilmiş topraklara gidiyormuş gibi.

Ama bunu yapmak yerine, iki parmağımı kot pantolonunun kemerine daldırdım ve yavaşça karnında gezdirdim. Durduğumda bir nefes çekti.

kotunun en üst düğmesinden. Çünkü tabii ki fermuarlı kot pantolon giyemezdi. Bu çok kolay olurdu.

"Pantolonunun düğmelerini aç."

Başını sallayarak bunu yapmayı reddettiğini belirtti, sonra kot pantolonunu düzeltti ve gözlerim eline kayınca sııttı. Alt dudağımı ısırdım. Elimi avucunun içine aldı ve ne kadar sert olduğunu hissedebilmem için aşağı doğru yönlendirdi. Beni istediğini bilmek bana güven veriyor ve beni teşvik ediyordu. Ellerim titriyordu ve bunun sinirden mi yoksa heyecandan mı olduğunu bilmiyordum, belki de her ikisi de, ama her şey yolundaydı. Ve o kadar tahrik oluyordum ki, gülünçtü. Meme uçlarım sertleşerek tepe noktasına ulaşmıştı ve kalçalarımı sıkıyordum.

"Yüce İsa, Asi."

Benim beceriksiz çabalarımın sabrı tükenene ve kendisi yapabilsin diye elimi kenara itene kadar parmaklarım düğmeleri karıştırdı. Sonra boxer külotunun bel bandını aşağı doğru itti ve sertçe yutkundum çünkü yüzümün hemen önündeki bu şey onu duştan çıkarken gördüğümünden çok daha büyüktü.

Bakıyordum. Gözlerimde bir eğlence görmeyi umarak gözlerimi onunkilere diktim ama mavi gözleri kararmıştı ve orada eğlenceye dair hiçbir ipucu yoktu.

"Eğer sen yapmayacaksan, ben kendim yaparım," dedi sesi gergin bir şekilde.

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Bunu yapmak istiyorum." "Burada ölüyorum, ne zaman hazır olursan..."

Tüm kabadayılığım pencereden uçup gitti. Baştan çıkarma sanatında tamamen berbattım. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ya yanlış yaparsam?" İrkildim. Kendimi çok savunmasız bırakıyor, alay konusu olmaya hazırlıyordum.

İçinden kıkırdadı. "Güven bana. Şu anda yapacağın her şey iyi hissettirecek. Sadece... elini etrafına sar."

Başımı salladım. Elimi ona doladığımda tısladı. Elimde kaya gibi sertti, teni kadife yumuşaklığındaydı ve

Resmen salyalarım akıyordu. Bu çılgıncaydı. Elimi aşağı indirdi, kendi elini benimkinin etrafına sardı ve sıktı. Sonra eli başımın arkasına dolandı ve ağzım ucuna sadece birkaç santim kalana kadar aşağı doğru yönlendirdi.

Dilim dışarı fırladı ve deneme yaptım, ilk başta kararsızdım, sanki bu yeni bir dondurma çeşidiydi ve bütün bir kâseyi almadan önce onu test etmek istiyordum. Ucunu yaladım ve o da bir küfür mırıldandı. Kendimi daha cesur hissederek elini ittim ve kontrolü ele aldım, yaladım ve emdim, onun tepkilerinden ipuçları aldım. Eli saçlarımı okşuyordu ve boğazının arkasından gelen gırtlaktan gelen sesler beni o kadar tahrik etmişti ki onu emerken kalçalarımı birbirine sürtüyordum.

Okul dedikoduları sayesinde bunun onun ilk saksosu olmadığını biliyordum ve bunun şimdiye kadar yaptığı en iyi sakso olmasını istiyordum. Ama beklemediğim şey, bunu onun için yapmaktan hoşlanacağımdı.

"Lila. Siktir," dedi, sesi gerilmişti. "Boşalacağım. İstemiyorsun-"

Bu bir uyarıydı ama ben aldırış etmedim. Onu istiyordum.

Hepsini. Her şeyini.

Kendimi tamamen kaptırmıştım ve o uzaklaşmaya çalışsa bile elimi ve dudaklarımı onun etrafında tuttum.

"Siktir, Rebel."

Onu izlemek için gözlerimi kaldırdım. Bunu sevmiştim. Benim için parçalanmasını izlemeyi seviyordum. Dudakları ayrılmış ve gözleri kapalı, o kadar güzeldi ki, keşke bu anı saklamak için bir fotoğrafım olsaydı.

Ilık, tuzlu sıvı boğazımdan aşağı fişkırdı ve son damlasına kadar yutarak hepsini içtim.

Onu bıraktığımda, kendimi tutamadım. Onu güldüren bir yüz ifadesi takındım. "Çok tuzlu," dedim. Bu onu daha çok güldürdü ama bu sessiz bir kahkahaydı çünkü onun yatak odasında yapmamamız gereken bir şey yapıyorduk.

"Mutlu yıllar bana." Boxer külotuna kadar soyundu, masanın ışığını kapattı ve yatağa tırmanıp bana sırtını döndü. "Çıkarken kapıyı kapat."

Midem bulandı ama dişlerimi sıktım ve yumruklarımı sıkarak gözlerimi yakan yaşları geri akıttım.

Ailesinin koridorun sonunda olduğu gerçeği olmasaydı, çıkarken kapıyı çarpardım. Ama bu tatmini bile yaşayamadım.

Dişlerimi üç kez fırçaladım. Çalkaladım ve tükürdüm. Çalkaladım ve tükürdüm. Ağzımı Jude'un tadından kurtarmaya çalıştım. Ama işe yaramadı.

Dilimde hâlâ onun tadı vardı. Bu gece epik bir başarısızlıktı. Ve az önce yaptığımdan daha da mı kötüydü? Paketlenmiş hediyeği onun odasında bırakmıştım.

O açmadan önce geri almak zorundaydım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jude

"Kelly'nin bana nasıl göz attığını gördün mü?" Su molası için durduğumuzda Reese sordu. Tezahürat takımından birkaç kız tribünlerde takılmış antrenmanımızı izliyordu. Reese'e bunu söylemekten nefret ediyordum ama Kelly onunla ilgilenmiyordu.

"Kelly tam arkada duran Austin Armacost'a bakıyor," dedim, annemin kutu kutu aldığı sporcu içeceğiyle elektrolitlerimi tazeleyerek kilerimizin her zaman dolu olmasını sağladım.

Reese onay almak için omzunun üzerinden baktı. "Lanet olsun. Bana baktığını sandım."

"Dostum. Sana hiç bakmıyorlar," dedi Tyler, elindeki plastik şişeden kafasına su dökerek. "Bununla yüzleş. Bakire olarak öleceksin."

"Bu çok sert. Brianna hâlâ senden uzak duruyor, ha?"

"Ben hayatıma devam ettim. Annen buna hazırdı."

"Seni orospu çocuğu. Annemi bu işe karıştırma." Takımdaki diğer birkaç kişi de Tyler'a katılarak Reese'i annesi hakkında azarladılar. Şimdiye kadar böyle şeyler duymaya alışmış olmalıydı. Annesi seksiydi ve bütün çocuklar onunla dalga geçiyordu.

Onları duymazdan gelip telefonumu kontrol ettim ve Brody'nin mesajını okuyunca içimden kıkırdadım.

**L odanı arıyor. Baş aşağı çevirmiş.
Onun bir şeyini mi çaldın?**

Sadece erdemi. Ve gururu. Bunu kabul ettiğine inanamıyordum. Ama lanet olsun ki bu, bir kızın benim için yaptığı en seksi şey değildi. Teknik bir yana, şimdiye kadar yaptığım en iyi sakso idi. Çünkü Rebel benim için dizlerinin üzerine çökmüştü. Bu da göreceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi.

Ek bir bonus olarak, o artık benim üvey kız kardeşimdi. Babam bana ve Brody'ye onun bize yasak olduğunu kesin bir dille söylemişti. Ona saygılı davranmamız gerekiyordu. Benim saygımı hak ettiği gibi. Benden hiçbir şey hak etmiyordu.

Ama kabul edelim, yasak yönü onu daha da ateşli hale getirdi. Başka hangi sınırları zorlayabilirdik?

"Sana o yengeçleri veren o muydu?" Austin Tyler'a sordu ve telefonumu spor çantama koyarken beni gerçekliğe geri döndürdü. Belli ki bir şeyleri kaçırmıştım. "O bok iğrençti. Tüylerin daha çıkmadı mı?"

"Sikimi yala ve kendin öğren." Austin ona parmağını gösterdi.

"Haydi hanımlar," dedi Koç ellerini birbirine vurarak. "Bu kadar dedikodu yeter. Bakalım bir sonraki antrenmandan sonra ne kadar konuşacaksınız. Sprint merdivenleri için sıraya girin. Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

"Lanet olsun, intiharlardan nefret ediyorum," diye homurdandı Tyler kale çizgisinde sıraya girerken. Düdük yüksek sesle ve tiz bir şekilde çaldı ve on yarda çizgisine doğru koşmaya başladık. Hiç durmadan geri döndük ve kale çizgisine doğru son sürat koştuk. Sonra yirmi yarda çizgisine kadar koştuk. Kalçalarım yanana ve üzerimden kovalar dolusu ter akana kadar böyle devam ettik.

Yükselen sıcaklıklar ve öğleden sonra güneşi üzerimize vururken, intiharlar pek eğlenceli değildi. Ama burası Teksas'tı. Futbol sadece bir spor değil, bir dindi. Bu yüzden koçlarımız için, kasabamız için, takımımız için canımızı dışımıza taktık.

Kondisyon antrenmanlarına aldırmadım. Eğitim kampı için iyi bir antrenmandı. Buna çok hazırdım.

Antrenmandan sonra kamyonetime doğru ilerlerken REESE de benimle aynı hizaya geldi. Yüzü endişe verici bir kırmızı tonundaydı ve bunun güneş yanığı mı yoksa sıcak çarpması mı olduğunu anlayamadım. "Beni bırakır mısın?" diye sordu, elini duştan ıslanmış ve artık turuncudan çok kızıla çalan saçlarında gezdirirken.

"Evet, tabii. Sorun değil." Reese sürekli otostop çekmek zorunda kalıyordu. Arabası boktan bir şeydi, bu yüzden yolda olduğundan daha sık arızalanıyordu.

"Düşünüyordum da," dedi okulun otoparkından çıkıp iki şeritli otoyola girdiğimde, klima açık ve müzik bangır bangır çalıyordu. "Seninle birlikte askere yazılmak istiyorum."

Ne oluyor lan? Bu birdenbire ortaya çıkmıştı. Reese'i anaokulundan beri tanıyordum ve bunu ilk kez duyuyordum.

"Denizci mi olmak istiyorsun?" Şüpheyle sordum.

"Evet, istiyorum. Birlikte askere yazılabiliriz. Arkadaşlık programı var, yani acemi birliğinde birlikte olacağız."

"İşlerin böyle yürüdüğünden emin değilim."

"İşverenle konuşabiliriz. Bakalım ne diyecekler."

"Askere gittiğimde, üçüncü MOS için direniyorum. O da piyade," diye açıkladım, onu caydırmaya çalışarak. Geleceğimi planlamıştım. Önümüzdeki birkaç hafta içinde Gecikmeli Giriş Programı kapsamında askere gitmeyi planlıyordum. Önce piyadeye sonra da keşif birliğine girmek istiyordum. Reese'i severdim. İyi bir adamdı ama alınmasın ama onu denizci olarak göremiyordum.

"Evet, biliyorum. Ben de bunu istiyorum. Kızlar üniformalı erkeklere bayılır. Bahse girerim çok fazla am bulacağız-"

Tam orada sözünü kestim. "Sırf am için yanıp tutuşuyorsun diye Deniz Kuvvetleri'ne yazılamazsın." Yemin ederim, adamın bahsettiği tek şey buydu. O kadar çaresizdi ki kokuyordu ve kızlar bunun kokusunu bir mil öteden alabiliyordu.

"Evet, biliyorum. Bunu yapmak istememin tek nedeni bu değil.

Bu sadece bir bonus."

Başımı salladım. "Daha iyi bir nedene ihtiyacın var. Bu büyük bir taahhüt. Sana göre olmadığına karar verirsen öylece bırakıp gidebileceğin ya da bırakabileceğin türden bir şey değil."

"Bütün bunları biliyorum," diye tersledi. "Uzun zamandır bunu düşünüyordum. Ve istediğim de bu."

Ona yan gözle baktım. Kararlı görünüyordu ama ben bu arkadaşlık meselesinden o kadar da emin değildim. "Sonunda birlikte olmayabiliriz. Bunun garantisi yok."

"Sen olsan da olmasan da yapacağım. Ama yine de dostluk programını yapmak istiyorum. Araştırmayı yaptım. Birlikte acemiliğe gideceğimiz kesin ve isimlerimiz alfabede yakın olduğu için aynı müfrezede olma şansımız daha yüksek. İsteddiğimiz her şey *yazılı hale* gelene kadar bir sözleşme imzalamak zorunda değiliz."

Tüm bunları bilmesinden etkilendim, sanırım biraz araştırma yapmıştı.

"Senin için sorun olur mu?" diye sordu.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Bir arkadaşım la gitmeyi hiç düşünmemiştim. Kendimi bildim bileli denizci olmak istiyordum ve bunu herkes biliyordu. Bu yüzden sessiz kaldım, çalılıklarla çevrili toprak ve çakıllı yola dönerken sorusuna bir cevap bulmaya çalıştım. Etrafta gölge verecek hiç ağaç yoktu ve şehrin diğer bölgelerinden her zaman on derece daha sıcak hissedilirdi.

Reese, hiç büyümeyen toprak ve seyrek otlarla kaplı bir arazide, iki katlı bir evde yaşıyordu. Annesi otoyolun kenarındaki bir bar olan The Roadhouse'da barmenlik yapıyordu ve sadece ikisi vardı. Eskiden iddia ettiği gibi ailece sahile tatile gitmiyordu. Gerçekte, Galveston'daki babasını ziyaret ederdi. Ama babasının onu gerçekten yanında istemediğini hissediyordum çünkü liseye başlamadan önceki yazdan beri onu görmemişti.

"Eğer istediğin buysa, seni durduracak değilim," dedim karavanının önüne yanaşarak. Tanıdığım onca yıl boyunca

Reese, hiç içeri davet edilmemiştim. Bunun utandığı için olduğundan şüpheleniyordum. Bu onun hatası değildi. Onu nerede yaşadığı ya da ne kadar parası olduğu gibi yüzeysel bir konuda yargılayacak değildim.

Brody bu mahalleden nefret ediyordu. Birkaç ay önce, Reese'in av köpeklerini evinin yan tarafındaki kafeslerde tutan komşusuyla bir tartışma yaşamıştı. Brody onunla yüzleşip bunun zalimce ve insanlık dışı olduğunu söylediğinde, adam bir av tüfeğiyle peşinden geldi. İzinsiz girdiği için Brody'yi vurmaya hakkı olduğunu iddia etti. Haftalarca Brody'nin tek konuştuğu şey o köpeklerdi. Şimdi kafeslerin ve köpeklerin gittiğini fark ettim. Hah.

Reese'e, "Kendini adamadan önce biraz daha düşün," diye ısrar ettim.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu, başını çevirip bana bakarak. "Bana bunu yapmaya neden bu kadar kararlı olduğunun bir numaralı nedenini söyle. Çünkü, dostum, sana söylemeliyim... oturduğum yerden, hayatın neredeyse mükemmel."

Komşunun ön bahçesine park etmiş hurdalara baktım. Veranda, üzerine yığılmış eski bir kanepa, ayakları eksik masalar ve pasla aşınmış beyaz eşyaların ağırlığı altında sallanıyordu. Ön verandada neden bir dondurucu ve çamaşır makinesi vardı?

Reese'in sorusuna yanıt olarak "Sanırım her zaman görev çağrısı gibi hissettim," dedim. "Kendimi bildim bileli bunun yapmam gereken bir şey olduğunu biliyordum. Bu benim amacım gibi geliyor. Sevdiğim insanları korumak benim sorumluluğum." Bunu yüksek sesle söylediğimde kulağa çok klişe geliyordu ama her zaman böyle hissetmişim, bu yüzden ona karşı dürüst davranıyordum.

"Buna saygı duyabilirim. Ama herkesin kendi fikrini söyleme hakkı vardır. Orduya katılmayı istemek için kendi nedenleri vardır."

"Buna hakkın olmadığını hiç söylemedim." "Evet, ama bunu ima ettin."

Yanlış. Askere yazılmak istemem için bana saçma sapan bir sebep sunmuştu, bu yüzden bunu nereden çıkardığını bilmiyordum. "Yani

Sebebiniz nedir?"

Bir dakika boyunca sessiz kaldı, ön camdan dışarı, kahverengi süslemeli hardal sarısı çift kanatlı arabaya baktı.

Geçerli bir sebep bulmayı beklemekten vazgeçmek üzereyken itiraf etti: "Hayatıma bir yön vermek istiyorum. Üniversiteye gitmek için ne param ne de notlarım var ve sonunda bir fabrikada çalışarak ya da beton işi yaparak ve bunun için gösterecek hiçbir şeyim olmadan çıkmaz bir işe girmek istemiyorum. Hayatta bir amacım olsun istiyorum, anlıyor musunuz?"

Ona baktım ve sanki onu yeni bir ışık altında görüyormuşum gibi hissettim. Reese her zaman şakacı biriydi ve pek çok insan onu ciddiye almazdı. Şimdiye kadar ben de ciddiye almamıştım. "Evet, anlıyorum. Anlıyorum."

Başını salladı ve kapının koluna uzandı.

"On sekizinci doğum gününe kadar bekleyeceğim ve eğer hâlâ istediğin buysa, birlikte gideriz." Doğum günü Kasım ayındaydı. O zamana kadar her şey olabilirdi. Ama bu gerçekten istediği bir şeyse, ben kim oluyordum da onu vazgeçirmeye çalışıyordum?

"Harika." Spor çantasını kapıp kamyonetimden inmeden önce yumruğuma vurdu.

Arabamı sürerken, lastiklerimden çakıl taşları fışkırırken, Reese'in gerçekliğinin benimkinden ne kadar farklı olduğunu düşündüm. Herkes benim kadar şanslı değildi.

Telefonumun hızlı arama tuşuna bastım ve Brody'nin açmasını bekledim. "Ne oldu?"

"Göğüs etli taco yemek ister misin? Ben ısmarlıyorum." "Kim öldü?"

Güldüm. Pislik herif. "Var mısın, yok musun? Açlıktan ölüyorum."

"O tacolara asla hayır diyemem. Ama sana söylediğim o saçmalıktan bahsetmiyoruz."

Bana söylediği şey o kadar iğrençti ki hâlâ aklım almıyordu. Dün gece bana bunu söylediğinde sarhoştu ve kafası iyiydi.

pişman oldum. Ama artık dışarıdaydı ve bana bunu mezara götüreceğime dair söz verdirdi. Ki götüreceğim.

Keşke ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı ama bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Arkadaşı olmak dışında sanırım. "Bunu planlamamıştım."

"Seninle orada buluşuruz. Ben de çiftlikten ayrılıyordum."

"On dakika sonra görüşürüz." Aramayı kestim ve telefonumu bardak tutucusuna attım. Lila'yı ya da pico de gallo'lu göğüs eti taco'nun en sevdiği yemek olduğu gerçeğini düşünmedim bile. Onu hiç düşünmedim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Jude

Lila'nın yatak odama geldiği gecenin üzerinden üç gün geçmişti ve o zamandan beri birbirimizle tek kelime bile konuşmamıştık. Ya koşuyor, ya seksi, iki meraklı kız arkadaşıyla takılıyor ya da çalışıyordu. Bahçe merkezinde çalışıyordu. Annem Lila'nın yeşil bir parmağı olduğunu ve her şeyi yetiştirebildiğini söylerdi. Ona bunun ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söylemek istiyordum. Lila odaya her girdiğinde sikim büyüyordu. Her şey düşünüldüğünde bu uygunsuz bir durumdu.

Bu gece akşam yemeği için eve gelmemişti. Brody bu hafta sonu bir rodeodaydı. Jesse bir pist gününden yeni dönmüştü ve akşam yemeği boyunca nasıl bir sonraki en ateşli motokros yıldızı olacağıyla övündü. Gideon ise her zamanki gibi taş gibi bir sessizlik içinde oturuyordu.

Tavuk ve brokoli güvecimi yerken, babamın konuşmasını dinledim. Gideon'a yönelikti, bana değil. "Gelecek hafta liseye başlıyorsun. Ders dışı aktivitelerin neler? Hangi sporları yapacaksın?" diye soruyordu babam.

"Hayatta spordan daha önemli şeyler var," dedi Gideon, çatalıyla bir parça brokoli kopardı ama yemedi.

"Spor size hayatı öğretir. Takım arkadaşlarınızla nasıl çalışacağınızı öğretir. Size nasıl kazanacağınızı ve nasıl kaybedeceğinizi öğretir. Size pes etmemeyi öğretir."

Yemeğimi bitirdim ve su bardağıma uzanarak kalanını höpürdeterek içtim.

Bardağıma bırakıp sandalyemde arkama yaslandım ve esnemeye başladım, sıcaktan ve uzun süren futbol antrenmanlarından dolayı uykum gelmişti. Cumartesi gününden bahsetmiyorum bile ve bugün erken saatlerde babam çimleri biçmemi ve sanki onun kişisel tamircisiymişim gibi evin milyonlarca t a m i r a t ı n ı yapmamı istemişti. Yani yorgundum ve aklım başka yerdeydi.

"İzin alabilir miyim?" Parmaklarımı meşe masaya vurarak sordum, artık gitmek istiyordum.

Bizim evde izin almadan masadan kalkıp gidemezsiniz. Çok garip kurallarımız vardı. Direksiyon başına geçmediğiniz sürece içki içmek serbestti. Kavgaya etmek sorun değildi, hatta teşvik edilirdi. Sokağa çıkma yasağımız varsa bile ben bunun farkında değildim çünkü uygulanmıyordu. Eve sağ salım ve tek parça halinde döndüğümüz ve ertesi gün yorgunluktan ya da akşamdan kalmalıktan şikayet etmeden sözlerimizi tuttuğumuz sürece her şey yolundaydı.

Ama masadan kalkmak için izin istememiz gerekiyordu. Buzdolabının üzerindeki çizelgeye göre tüm ev işlerimizi belirtilen günde tamamlamamız gerekiyordu. Büyük başarılarımız için altın yıldızların olduğu çizelgenin hemen yanında, genellikle sporla ilgili ve sadece kazandığımız takdirde. Yatak odaları düzenli tutulmak zorundaydı. Banyo zeminindeki ıslak havlular büyük bir suçtu. Kirli çamaşır sepetleri Cumartesi sabahı saat sekizde çamaşırhaneye konurdu, yoksa kendi çamaşırınızı kendiniz yıkadınız.

Hepimiz ABD Deniz Piyadeleri için eğitiliyorduk.

Babam bana kısa bir süre baktı ve başını sallayarak gitmeme izin verdi, sonra dikkatini yeniden idam mangasının önünde duruyormuş gibi görünen Gideon'a yöneltti. Gideon için üzülüyordum, gerçekten. Babamın gözetimi altında olmak berbat bir şeydi.

Tabağımı durulayıp bulaşık makinesine koyarken babam Gideon'a, "Jude'un futbol antrenmanına gitmek zorunda olduğu için şikâyet ettiğini duyuyor musun?" diye sordu. "İşler zorlaştığında bıraktığını görüyor musun?"

"Ben Jude değilim," diye homurdandı Gideon, sanki babamın bizi karşılaştırması benim suçummuş gibi bana ters ters bakarak.

Ben de ondan daha fazla sevmiyordum. Babamın bu saçmalığı yapmasından ve sanki bir yarıştaymışız gibi bizi birbirimize düşürmesinden nefret ediyordum.

"Birlikte bazı alıştırmalar yapmanızı istiyorum. Yarın sabahтан itibaren," dedi babam, sesi sertti.

Pazar günü kardeşimle birlikte antrenman yapmak istemedim.

Gideon başını salladı ve yüksek sesle nefes verdi. "Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor? Nefret ediyorum. Futboldan."

"Sence Jude tembellik etse ve en iyisi olmak için yüzde yüzünü ortaya koymasa bu kadar iyi olabilir miydi?"

Daha fazla dayanamadım. Kendimi kaybettim.

"Kendini rahat bırakmalısın," dedim ona. Çenesi sıkıştı, bakışları şimdi bana dönüyordu. Daralmış gözlerini görmezden gelerek ve çok ince bir buzun üzerinde kaymakta olduğumu çok iyi bilerek, aptal bir pislik gibi devam ettim. "O ben değil. Futbol ona göre değil. O hep A alır. Bir Ivy League üniversitesine gitmek istiyor ve girebilecek kadar da zeki." Bunu sadece Jesse söylediği için biliyordum. "Gerçek dünyada bu, lise sporlarında yarışmak isteyip istemediğinden daha önemli değilse bile en az onun kadar önemli."

Babam bana ters ters baktı, onu sorgulamaya cüret ettiğim için öfkeliydi. Neredeyse gülüyordum. Kulaklarından buhar çıkan çizgi film karakterlerinden birine benziyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama daha tek kelime edemedi annem araya girdi.

"Jude haklı Patrick," dedi annem, sesi yorgun çıkıyordu. Onunla bu yollardan defalarca geçmişti ve söylediğimiz hiçbir şeyin fikrini değiştirmeyeceğini zaten biliyordu. "Çocukları kıyaslamayı bırakmalısın. Gideon'un farklı ilgi alanları var ve bunu takdir etmeyi ve saygı duymayı öğrenmelisin. Her çocuk futbol oynamak istemez."

Buradaki işim bitmişti. Üzerime düşeni yaptım. Kendi mezarımı kazmıştım. Şimdi, annem davayı üstlenmişti ve ben de onu babamla sözlü tartışmaya bırakmıştım. Mutfaktan çıkarken meyve kâsesinden yeşil bir elma aldım ve Gideon'a baktım. Bana başıyla bir selam verdi, sadece çenesinin ucuyla ama bu onun teşekkür etme şekliydi. Bir kez olsun aynı takımdaymışız gibi hissetmiştim. Ve bu oldukça iyi hissettirdi.

Ama şu anda ilgilenmem gereken daha acil bir şey vardı. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yatak odanın kapısını arkamdan kapattım ve yatak odalarımızın kapılarında kilit olmadığı gerçeğine lanet ettim.

Paketlenmiş hediyeıi bugün kamyonetimden indirdiğimden beri saklandığı yerden çıkardım ve sırtımı yatak başlığına yaslayarak yatağıma oturdum, hediye kuağımdaydı. Bu hediye  gündür elimdeydi ve henüz amamış olmam bir mucizeydi.

Ambalaj kağıdı gece mavisıydi ve üzerinde altın yıldızlar vardı.

Hediye benim içindi, yani bana ait olmayan bir şeyi çalmış değildim. Onu ters çevirdim, elimi üzerinde gezdirdim, onu bulmak için odamı arayacak kadar önemli ne olabileceğini anlamaya çalıştım.

Siktir et.

Kağıdı yırttım, buruşturup top haline getirdim ve bir kenara attım. Sonra elimdeki kitaba baktım. Bir fotoğraf albümü m? Karalama defteri mi? Siyah bir zemin üzerinde Aurora Borealis'in süslediği kapakta altın kalemle şöyle yazıyordu: Jude'un Kitabı.

Açtım ve fotoğraf kolajını inceledim. oğunu tanıdım. Bu fotoğraflarda dokuz yaşındaydık.

O zamanlar çok tatlıydı. Ufak tefek ama vahşi. Her fotoğrafta ya gülüyor ya da glmsyorduk. Tanrım, o zamanları zlemişim.

Daha fazla anıyı ortaya çıkarmak için her sayfayı yavaşça çevirdim. Sadece fotoğraflar da değildi. El yazısı notlar da vardı. Beyzbol maçlarının ve gittiğimiz filmlerin bilet koanları. Onun için tarladan bir demet topladığımdan şüphelendiğim kurutulmuş kır iekleri. Onları mutfak penceresindeki kavanozun içine koymuştu. Gldğmz in fal kurabiyelerinden çıkan fallar. İlk yaz bize yaptığı dokuma dostluk bileklikleri.

Her şeyi saklamıştı. Bu fotoğrafların yarısının çekildiğini bile hatırlamıyordum ve Lila'nın duygusal bir tip olduğunu fark etmemiştim. Sanırım her gün yeni bir şey öğreniyorsun.

Her bir fotoğrafı, her bir anıyı inceledikten sonra sayfayı çevirdim ve bunun sonuncusu olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım. Ama geri almak istediği şeyin bu olduğundan şüpheleniyordum. Kapıya baktım. Ev sessizdi. Odamda yalnızdım.

Derin bir nefes alarak bana yazdığı mektubu okudum.

SEVGİLİ JUDE,

Bunu yüzlerce kez yazmaya çalıştım ama kelimeler hep yanlış çıktı. Belki de doğru kelimeler yoktur. Sanırım sadece kendi doğrularımı söylemem gerekiyor ve umarım beni anlamamanın ve affetmenin bir yolunu bulabilirsin.

Seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim. Sana bok gibi davrandım ve arkadaşlığımızı mahvettim. O zamanlar bana mantıklı geliyordu ama her geçen gün daha az mantıklı geliyor ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Ama nereden geldiğimi açıklamaya çalışacağım.

Seni içeri almaktan korkuyordum çünkü beni terk edecektin ve bir denizci olacaktın. Ve eğer seni kaybetmek için çok yakınlaşmana izin verirsem, o zaman sensiz nerede olurum?

Tek başına. Seni özlüyorum. Sefil.

Annem öldükten sonra, beni terk etme düşüncesi kalbimin kaldıramayacağı kadar ağırdı.

Seni uzaklaştırmamın başka bir nedeni daha var. Kendimi suçlu hissettim. Annem öldüğünde çatıda seni öpüyordum. Onun yanında olmalıydım. Yalnız öldüğünü bilmekten nefret ediyorum, anlıyor musun?

Ben de seni hayatımdan çıkardım. Senin hatan bile olmayan bir şey için seni cezalandırdım.

Ama seni her gün özledim. Seni o kadar çok özlüyorum ki canım yanıyor. Ve sana nasıl geri döneceğimi bilmiyorum. Bize. Her şeyin eskiden olduğu gibi olmasına.

Bence bu da sorunun bir parçası. Asla eskiden olduğumuz gibi olamayız çünkü değiştik. Hayat bizi değiştiriyor. Artık küçük çocuklar değiliz, dolayısıyla hiçbir şey eskisi kadar kolay değil. Ama bazı şeyler değişmedi.

Bazen bir mankafa gibi davrandığında bile, sen hala benim en sevdiğim insansın. Hala uyandığımda konuşmak istediğim ilk ve uyumadan önce konuşmak istediğim son kişisin. Hayatımda ne zaman bir şey olsa -iyi, kötü, çirkin... her aptal küçük ayrıntı. Keşke birlikte takılabilsen ve her şey hakkında konuşabilsek.

Sen hâlâ hayatımın en utanç verici, en küçük düşürücü gününde bana en sevdiği kapüşonluyu veren çocuksun. Ama sen olduğun için sorun olmadı. Sen her şeyi daha iyi yapıyorsun. Kötü günlerde bile.

Beni daha güçlü ve cesur hissettiriyorsun. Beni herkesten daha fazla güldürüyor ve gülümsetiyorsun. Beni kızdırıyor, kışkandırıyor ve çıldırtıyorsun çünkü bazı günler tek düşünebildiğim şey sen oluyorsun. Ve bu beni gerçekten çok kızdırıyor.

Bu mektubun bir anlamı var mı bilmiyorum ama sanırım söylemeye çalıştığım şey seni özlediğim. Jesse'nin dediği gibi, *çok, çok. Gerçekten, gerçekten.*

Annem ölmeden önce bana kalbime karşı cesur olmamı söylemişti. Aşkın sizi savunmasız bıraktığını ama doğru kişiyle birlikte sizi daha da güçlendirdiğini söyledi. O zamanlar bunu pek anlamamıştım ama sanırım şimdi ne demek istediğini anlıyorum.

Sana aşık olduğumu falan söylemiyorum... bu çok çılginca olurdu. Ama beni aynı anda hem zayıf hem de güçlü hissettiriyorsun. Yani, evet.

Buraya kadar geldin mi bilmiyorum ama hâlâ okuyorsan, umarım tekrar arkadaş olabiliriz. Bunu çok istiyorum.

Ve bilmiyorum, sanırım söylemeye çalıştığım şey şu ki, sen benim sabahın ikisindeki insanımdın. Sen benim insanımdın ve belki ben de seninkiydim diye düşünmek istiyorum.

Her şeyi berbat ettiğim için özür dilerim. Bunu sana verip vermeyeceğimden bile emin değilim ama yeterince cesursam veririm. Cesur olmak istiyorum.

Mutlu 18th Doğum
Günleri. Asla senin
değil,
Lila

Başımı yatak başlığına yasladım ve gözlerimi kapattım, ağrıyı hafifletmek için elimi göğsümde gezdirdim.

Neden bunları bana çok geç olmadan anlatmadı? Anlardım. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulurdum. Ona her zaman yanında olacağımı kanıtlamak için. İster Teksas'ta, ister Kaliforniya'da ya da nerede olursam olayım, onu hayatıma dahil etmenin bir yolunu bulurdum. Ama şimdi gitti ve arkadaşlığımızın içine etti ve bunun için onu nasıl affedeceğimi bilmiyordum.

Birkaç tatlı söz ve birkaç fotoğrafın her şeyi değiştirmesi mi gerekiyordu? Olmasını beklediği şey bu muydu?

Cep telefonum cebimde titreyerek düşüncelerimi böldü. Çıkardım ve mesajı okudum.

Hey J, bu gece bize gelmek ister misin? Ailem dışarıda olacak.

Bu bir koddu: Hadi seks yapalım.

Ona mesaj attıktan sonra telefonumu komodinin üzerine fırlattım ve gelen mesajları görmezden geldim. O kızların hiçbirisi benim için bir şey ifade etmiyordu ve bunu en başından beri açıkça belirtmiştim. Bir kız arkadaş aramıyordum. Asla onların erkek arkadaşı olmayacaktım. Ashleigh ona asla aşık olmayacağımı anladığında hayatına

devam etmişti ve ben de

üniversiteli bir çocukla çıkmaya başlayınca rahat bir nefes aldı.

Kylie bir erkek arkadaş aramıyordu. Sadece seksten hoşlanıyordu, bu da her şeyi daha kolay ve çok daha az karmaşık hale getiriyordu.

Lila'nın mektubunu üç kez daha okudum ve tüm fotoğraflara tekrar baktım, her kelimesini ezbere bilene kadar altlarındaki küçük notları okudum.

Asla senin değil, imzalamıştı.

İşte burada yanıliyordu. O her zaman benim olmuştu ve bir süre ben de onun olmuşum. Sadece gözlerinin önündekini göremeyecek kadar kördü. Aşkımı tıpkı o futbol forması gibi suratıma fırlatıp atmış ve çekip gitmişti. Onun yanında olmak için elimden gelen her şeyi yapmışım ama çabalarımın karşılığında ne elde etmişim? Taşaklarıma bir tekme. Çünkü böyle hissettiriyordu.

Bu, gururumu incitmekten daha derine gitti. Kalbimi ayaklar altına aldı.

Lanet olsun sana, Rebel.

Yatak odamın kapısının çalınmasıyla kitabı yatağımın altına sakladım. Kapı açıldı ve babam hiç de mutlu görünmüyordu. Odaya doğru ilerledi ve yemek masasındaki sözlerimin pek de iyi gitmediğini söyleyebilirim.

Kahretsin, işte başlıyoruz. Hiçbir iyilik cezasız kalmaz.

"Ne oldu?" Yatağımın başucundaki tenis topunu aldım. ve karşı duvara fırlattı. Duvara çarptı ve geri sekti. Havada yakaladım ve tekrar fırlattım. Fırlat. Yakala. Fırlat. Yakala.

"Yemek masasında olanlar neydi?" diye sordu, bakışları annemin sergilemek için raflara koyduğu spor kupalarına ve madalyalara takıldı. Onları sürekli odamdan çıkarıp tavan arasına saklıyordum ama sanki sihirli bir değnek değmiş gibi yeniden ortaya çıkıyorlardı.

"Sadece kardeşimi savunmaya çalışıyorum." Tenis topunu duvara vurmaya ve bir elimle yakalamaya devam ettim.

"Seninle konuşurken bana bak." İç çekerek topu elime aldım ve bacaklarımı yatağın üzerinde sallayıp ayağa kalkarak onunla yüzleştirdim. Bu oda ikimiz için de çok kalabalıktı, sanki ikimizin de rahatça nefes alabileceği yeterli alan ya da hava yoktu. "Kardeşlerin için bir rol model olmalısın. Senden daha iyisini bekliyorum, Jude. Ve yemek masasında beni baltalaman kabul edilemez." Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu, şüphesiz bir özür bekliyordu. Ben de onun duruşunu taklit ettim ve ona baktım. Üzgün değildim ve bunu söylemeye de niyetim yoktu.

"Kardeşlerin seni örnek alıyor. Sen tamam dersin, Gideon inanır."

Bu aslında gülünçtü. Gideon hiçbir zaman benim en büyük hayranım olmamıştı ve söylediğim her şeye inandığından ya da beni örnek almakla ilgilendiğinden şüpheliydim. Zaten bütün mesele de buydu. Benim izimden gitmesi beklenmemeliydi. Gideon ve ben gece ve gündüz gibiydik ve hiçbir zaman yakın olmasak da o benim kardeşimdi, bu yüzden onu her zaman savunurdum.

"O futbol oynayacak ve sen de onunla oyunu üzerinde çalışacaksın," dedi babam kararlı bir şekilde, tartışmaya yer bırakmadan.

İnanılmaz bir kahkaha patladı içimde. Başımı salladım. "Anlamıyorum. Onun futbol oynaması senin için neden bu kadar önemli?"

"Çünkü o iyi. Tıpkı senin gibi doğal bir yeteneği var."

Babama Gideon'un futbol oynamaktan nefret ettiğini söylemek anlamsızdı, bu da oynamaya zorlanırsa sahada yarım yamalak oynayacağı anlamına geliyordu. Babam koçla konuşup Gideon'u takıma alırdı ve bu iş biterdi. Gideon bir Maverick olurdu, Cuma geceleri mavi ve altın rengi formayı giyerdi ve sonunda kendini yedek kulübesinde bulurdu. Öfkesini benden çıkarırdı çünkü 'onunla çalışmaya' zorlanıyordum.

Gideon babama ve bana zaten olduğundan daha fazla kızmaya başlayacaktı. Her zaman babamın gözdesi olduğumu söylerdi ama fark etmediği şey, bunun tam olarak plajda bir gün olmadığı idi. Daha fazla sorumluluk getiriyordu.

Kısacası, tüm bu durum tam bir karmaşaydı. "Bu onun iyiliği için. Kardeşinin sertleşmesi gerekiyor. ve kendi savaşını vermeyi öğrenmeli. Gerçek erkekler böyle yapar," dedi babam odamdan çıkmadan önce, kapı arkasından bir kesinlik çınlamasıyla kapandı.

Gerçek erkekler. Bizi tıpkı kendisi gibi yetiştiriyordu. Annem babama katlandığı için bir azizdi. Aşk. Gerçekten kördü.

O gittikten sonra kafesten aşağı indim, tarlayı adımladım ve ahırın kapısını açtım. Sonra kırışlerden sarkan deri çantayı parmak eklemlerimin derisi yarılıp kanayana kadar yumrukladım. Çünkü gerçek erkekler böyle yapar.

Savaşılar, kan döktüler ve duygularını bastırdılar. Zorluklara göğüs gerdiler ve asla öl demediler.

Gerçek erkeklerin ağlamasına, şikayet etmesine ya da hayatın adaletsizliğini sorgulamasına izin verilmezdi.

Gerçek erkekler her zaman kazanırdı. Kazanan ganimeti alır.

Vücudumda zerre kadar enerji kalmadığından emin olduğum yorucu bir antrenmandan sonra ahırdan çıktığımda hava çoktan kararmıştı. Tarlayı geçerken, ellerimden kan damlıyor ve ter saçlarımı başıma yapıştırıyordu, Lila'nın yatak odamın penceresine doğru tırmandığını gördüm. Kısa bir süre durdum ve evin yanından onu izledim. Gölgelelerin arasında durduğumu görmemişti. Ama yatak odamın penceresine tırmanmadı.

Çatıya doğru gidiyordu.

Aklından ne geçiyordu?

ON ALTINCI BÖLÜM

Lila

İNSANSIZLIK. İşte bu buydu. Tam bir delilik. Ama bunu yapmaya kararlıyım. Karanlıkta. Emniyet kemeri ya da ip olmadan ve düşüşümü engelleyecek hiçbir şey olmadan.

Sakin olun. Aşağıya bakmayın. Bir sonraki dayanağınızı bulun ve tırmanmaya devam edin.

Cesur ol.

Sonunda ölsem buna değer miydi? Ya da felçli? Ya da kırık uzuvlarla? Riskleri düşünemezdim. Artık yolu yarılamıştım. Zirveye ulaşana kadar devam etmek zorundaydım.

Dikey olarak zorlanmanın aslında bir tırmanıcı için iyi bir şey olduğu ortaya çıktı. Jude futbol antrenmanındayken spor salonundaki aletleri üst vücut gücüm üzerinde çalışmak için kullanıyordum. Zayıf ve hafıftım ve gün geçtikçe daha da güçleniyordum.

Tebeşirlenmiş ellerim taşı kavrarken ve bir sonraki dayanağımı bulup kendimi daha yükseğe iterken kendi kendime "Bunu başarabilirsin" dedim.

Neredeyse geldim. Ayaklarımı drenaj borusu boyunca sürüyerek ağırlığımı taşımaya devam etmesi için dua ettim. Yukarı uzanırken parmak uçlarım çatının kenarı boyunca uzanan oluğu sıyırdı. Parmak uçlarımla yukarı doğru ittim ve daha iyi bir tutuş elde ettim, sonra ayak parmağımı tırmandığım taş duvarın harcına soktum ve kendimi yukarı çektim. İşte her şey burada koptu. Diğer ayağım altımda sallanıyordu ve tutunamıyordum.

Alnımdan boncuk boncuk ter akıyordu ve midemde beni buza çeviren bir çukur vardı. Panik beni sardı, damarlarımdan adrenalin fışkırdı ve kalbim öyle bir çarpmaya başladı ki göğsümün duvarlarını delip geçecekmiş gibi hissettim.

Kalpsiz Lila. Kalbi yanı başında yere saçılmıştı.

Vay anasını. Ölümüne düşecektim. Beni yakalayacak bir güvenlik ağı yoktu. Düşmemi ve yere çarpmamı engelleyecek hiçbir şey yoktu. Tost olacaktım. Canım yanacaktı.

Buradan nereye gideceğim? Ne yapacağım? Terli ellerim kaydı ve hayatımı kurtarmak için tutunmaya çalışırken kalbim küt küt atmaya başladı. Daha fazla dayanamazdım.

"Aşağı bakma." Sesi üstümden geliyordu ve başıma hücum eden kanın sesini zar zor duyuyordum. İnledim. Oh Tanrım. "Beni dinle."

"Tamam."

"Seni tuttum. Düşmeyeceksin. Tuttum seni."

Gözlerimi sıkıca kapattım, rahatlama bedenimi sular altında bıraktı.

"İyi bir dayanak bul ve yukarı it. B u n d a n sonrasını ben hallederim."

Onunla tartışamadım bile. Çatının kenarına eğilmiş, beni tutup güvenli bir yere çekmeye hazırlanıyordu. Ya onun dediğini yapacaktım ya da ani bir ölümü göze alacaktım. Tamam, belki ölmezdim ama ikinci kattan düşmek canımı çok yakardı.

Ayak parmaklarımı içeri sokup yukarı ittim ve aynı anda elleri koltuk altlarımdan beni sardı. O çekerken ben de ittim, karnım sedir kiremitlerine sürtünüyordu, ta ki vücudumun büyük bir kısmı çatıya çıkana ve dizlerimi altına alıp sırtüstü yuvarlanana kadar. Sonra çatıya uzandım, efordan nefes nefese kalmıştım, nabzım hızla atıyor ve kalbim deli gibi çarpıyordu.

Ve uzun bir süre ikimiz de tek kelime etmedik. Gözlerimi kapalı tuttum ama onu yanımda hissedebiliyordum. Birbirimize dokunacak kadar değil ama terini koklayacak ve vücudunun sıcaklığını hissedecek kadar yakındık.

Bir kez daha beni kurtarmaya gelmişti ve bundan nefret ediyordum. Bu kendim için yapmak istediğim bir şeydi.

Kendimi yapmam gerektiğine ikna ettiğim bir şey. O zamanlar neden bu kadar önemli göründüğünden şimdi emin değildim.

Oh evet, sıvı cesaret olmalı.

İlk konuşan o oldu. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Bir kahkaha attım. "Kimse senden beni kurtarmanı istemedi." "Ne kadar sarhoşsun?"

Bir omzumu silktim. Votkalı birkaç şeftalili buzlu çay içmiştim. Kafam güzeldi ama sarhoş değildim ve şimdi kendimi taş gibi ayık hissediyordum ama ona bunların hiçbirini anlatmadım. Ona göldeki partiden ya da öptüğüm çocuktan bahsetmedim. Ona çocuğun sevimli olduğunu ama dudaklarının benimkilerin üzerinde yanlış hissettirdiğini söylemedim. Dokunuşu vücuduma elektrik akımı göndermedi. Nabzım hızlanmadı. Kalbim çılgınca atmıyordu. Dudakları, elleri Jude'a ait değildi.

Ve ilk öpücüğümün anısını daha iyi bir şeyle değiştirerek silemediğim için beni çok kızdırmıştı. Çünkü belki de daha iyi bir şey yoktu. Belki de Jude en iyisiydi ve hiç kimse onunla kıyaslanamazdı.

Ona partide Kylie'yi gördüğümü de söylemedim. Bana Jude'u sordu ve bu gece nerede olduğunu öğrenmek istedi. Ona hiçbir fikrim olmadığını söyledim ki bu doğrudu. Ayrıca umursamadığımı da söyledim ki bu da bir yalandı.

Ama neden hep sarışınları seçiyordu? Onlar da her zaman uzun boylu, iri göğüslü, her yönden benim zıttım olan sarışınlardı. Doğru ya. Sanırım bütün mesele buydu.

"Tanrı aşkına, Rebel," dedi, sesi kızgın çıkıyordu. "Bu sefer gerçekten kendini aştın. Eğer dikkatimi çekmeye çalışıyorsan, bunu yapmanın daha kolay yolları vardı."

"Ne gibi? Sana oral seks yapmak gibi mi?" Hayatımda duyduğum en komik şeymiş gibi güldüm. Kahkahalarım manik sınırdaydı ve tekrar konuşmadan önce kendimi toparlamamı bekledi. Sözlerinin duyulduğundan emin olmak istiyordu.

"Neredeyse ikimizin de ölümüne neden olmayacak bir şey yaparak mesela." Sesi alçak ve öfkeliydi ve belki biraz da

incinmiştim, bilmiyordum. Artık söyleyemiyordum. "Ama evet, başka bir oral seks işe yarayabilirdi. En azından bundan bir çıkarım olurdu."

"Dikkatini çekmeye çalışmıyordum. Dikkatini çekmek istemiyorum."

"Evet. Anladım. Geçtiğimiz on ay boyunca bunu açıkça belirttin."

Hırpalanmış kalbimi de yanına alarak gittiğini hissettiğimde hala gözlerim kapalıydı. Gözlerimi açtığımda, çatıda yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında yalnızdım ve yanımda sadece pişmanlığın acı tadı ve tuzlu gözyaşlarım vardı.

Gökyüzünde dönen yıldızları izledim ve en parlak olanı bulmaya çalıştım. Ama bulamadım. Tek düşünebildiğim annemin şu anda beni ne kadar hayal kırıklığına uğratmış olabileceğiydi.

Jude'un hediye mi açıp açmaması ya da aptal mektubumu okuyup okumaması umurumda bile değildi, çünkü açıtsa bile bir şey fark etmemişti. Benim suçluluk duyguma ve korkuma tutunduğum gibi o da incinmişliğine ve öfkesine tutunmaya devam edecekti. Hiçbir şey değişmemişti. Ve asla değişmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.

Çatıdan aşağı inmeye çalışmak yerine, tavan penceresinden sürünerek içeri girdim. Jude benim için açık bırakmıştı. Kibarlık olsun diye değil, beni tekrar kurtarmak zorunda kalmasın diye.

ERTESİ SABAH tırmanma duvarına gittim, biraz akşamdan kalma ve biraz daha üzgündüm ama yine de tırmandım ve kendime bunun beni daha güçlü ve cesur yapacağını ve yıldızlara kendi başıma ulaşabileceğimi söyledim. Onsuz.

Patrick geçen Noel'de yaptığımız bir konuşmadan sonra bana üyeliği ve tırmanış ayakkabılarını vermişti. Bana kendimi daha güçlü hissetmemi sağlayacak şeyin ne olduğunu sordu ve ben de bunun tuhaf ama iyi bir soru olduğunu düşündüm. Ona nasıl tırmanacağımı öğrenmek

istediğimi söyledim.

tırmanmak için. Bu bana daha iyi olmak istediğim bir şey gibi gelmişti. Sahip olunması gereken iyi bir yaşam becerisi gibi. Ve her şey böyle başladı. Bu benim olayımdı. Tam olarak bir sır değildi. Brody bunu biliyordu. Christy biliyordu. Ama Jude'a hiç söylemedim çünkü artık konuşmuyorduk.

Tırmanma duvarından çıkarken, Brody'nin kamyoneti tam önümde durduğunda sırt çantamın askılarını iki omzuma geçirmiş, eve doğru üç buçuk mil koşmak üzereydim. Tam anlamıyla. Beni ezmekten kıl payı kurtuldu. İşte Brody buydu. Yerleşik kötü çocuk ve seri kalp kırıcı hizmetinizde.

"Bırakmamı ister misin, Şeker Dudak?" Ön koltuğa doğru eğildi ve açık pencereden bana Brody McCallister'a özgü sırıtışını yaptı, dişleri güneşten bronzlaşmış tenine karşı bembeyazdı.

Güldüm. "Bana öyle demeyi kes." Bu lakap beni özel hissettirmek için değildi. Bunu pek çok kız için kullandığını duymuştum. Sırt çantamı kamyonete attım ve tırmanıp kapıyı kapattım. Kamyoneti at, deri ve yediği Twizzlers'ın siyah meyan kökü gibi kokuyordu. Siyah meyan kökü seven tanıdığım tek kişiydi. Nisan ayındaki on sekizinci doğum günü için ona bir kasa kök birası ve jumbo paket Twizzlers vermiştim. O da bana on yedinci yaş günüm için bir kutu Dr. Pepper ve bir paket çörek vermişti.

Bir eli direksiyonda, diğeri hoparlörlerinden bangır bangır yükselen Akon'un "Smack That" şarkısının ritmine uyarak arabayı sürüyordu ve dışarısı Hades'ten daha sıcak olmasına rağmen camları açılmıştı ve klimayı açmayı reddediyordu. Her zaman yapay hava solumaktansa terlemeyi tercih ettiğini söylerdi. Brody kapalı kalmaya dayanamazdı ve camları açık bir arabada bile durmakta zorlanırdı.

Sağa dönmek yerine iki şeritli otoyolda dümdüz gitmeye devam edince, "Dönüşü kaçırdın," dedim. Beni görmezden geldi ve ben de koltuğumda geriye yaslanıp ona yan gözle baktım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Satın alma sırası bende."

"Neyi satın alacaksın?"

"Tacos."

"Beni taco yemeye mi götürüyorsun? Ne demek satın alma sırası sende? Sana hiç taco almadım."

Sadece güldü ve parmaklarını uzun kirli sarı saçlarında gezdirdi. "Rodeo nasıl geçti?" Sordum çünkü eğer beni öğle yemeğinde taco yemeye götürüyorsa, buna kesinlikle itiraz etmezdim.

"Tüm Teksas'ın en iyi eyersiz at binicisiyim, işte böyle oldu."

Homurdandım. "Kafan o kadar büyük ki on galonluk şapkanın içine sığmasına şaşıyorum."

"Yirmi galona yükselttim," diye şaka yaptı ve tek yapabildiğim gülmek oldu. Onu daha önce hiç kovboy şapkasıyla görmemiştim.

Bugünlerde Brody ile takılmak neden bu kadar kolaydı? Yüksek sesle iç çektim, sesi onun müziği tarafından bastırıldı.

Yol kenarındaki barbeküye girdiğinde gözlerim büyüdü. Olamaz. Hayır, hayır, hayır.

"Beni eve götür. Tako istemiyorum."

Jude'un yüzündeki ifadeye bakılırsa o da beni gördüğüne pek sevinmişe benzemiyordu. Gözleri kısıldı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, tüm bu senaryodan mutsuz olduğu belliydi. Kamyonetine yaslanmış Brody'yi bekliyordu ama onun yerine beni de almıştı.

Brody bizi kandırmıştı.

"Şimdi geri adım atmayacaksın, değil mi?" Brody sordu ve sesindeki meydan okumayı duydum. Sorusu bana yönelikti ama Jude'un duyabileceği kadar yüksekti. Bu da ikimizin de geri adım atmayacağı anlamına geliyordu. Bizi öldürse bile birlikte taco yedik. İçine arsenik katılmış olsa bile birlikte taco yedik.

Jude aslandı ve ben de boğaydım. Dün gece anlamıştım. Aslan ve Boğa. Bunlar takımyıldızlarıydı.

yatak odanın tavanına asmıştı. Bizdik ve bunu neden yaptığını anlayamadım.

Bir keresinde gece geç saatlerde yaptığımız rastgele sohbetlerden birinde ona "Bir aslanla bir boğa karşı karşıya gelse kavgayı kim kazanır?" diye sormuştum. Aslanın her zaman kazanacağını söylemesini beklerdim çünkü diğer şeylerin yanı sıra üstünlük kompleksi vardı ve gerçekten de ormanın kralı olduğunu düşünüyordu.

Ama beni şaşırtarak şöyle demişti: "Duruma göre değişir. Eğer dövüşen bir boğa olsaydı ve kapalı bir alanda olsalardı, boğa kazanırdı. Aslanı boynuzlarıyla mızraklardı. Eğer açık alanda, aslanın doğal yaşam alanında olsalardı, aslan kazanırdı. Aslanların zarafeti, hızı ve çevikliği daha fazladır."

Bir boğa ve bir aslan yol kenarındaki bir barbekünün önündeki piknik masasına oturup pico de gallo ile göğüs eti tacomaları yeselerdi kim kazanırdı? Kimse kazanamazdı. Çünkü aslanlar sadece uğruna savaşacak bir şeyleri olduğunda savaşır. Ve Jude benim için savaşmayı bırakmıştı.

Ancak siparişlerimizi dışarıya taşıdıktan ve Brody yanımdayken ağaçların gölgesindeki piknik masasında karşılıklı oturduktan sonra, Jude spor ayakkabısının ucunu masanın altında benimkinin ucuna çarptı. Kazara olduğunu düşündüm ama ayağımı olduğu yerde tuttum ve o ayağını çekmeyince bunun bir anlamı olup olmadığını merak ettim.

Takomdan başımı kaldırdım ve onun gözleriyle karşılaştım. Tarladaki kır çiçekleri gibi mavi, mavi gözleriyle. Gözlerimiz kilitlenip birbirini tuttu ve masanın öbür ucuna uzanıp çenemi avucunun içine alıp başparmağını çenemde gezdirdiğinde ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. "En dağınık yiyen sensin."

"Biliyorum," dedim, sesim ancak fısıltıyla çıkıyordu çünkü elini çekmiş ve artık bana dokunmuyor olsa da hâlâ hissedebiliyordum. Ve elinin içinde bir şey duymuştum.

Neredeyse nazik olan ve beni yapışkan bir yığına dönüştüren ses.

"Tam zamanında," dedi Brody. "Hepimiz yeniden arkadaş olabilir miyiz? Siz iki salağın ortasında maymunu oynamaktan bıktım usandım artık."

Bakışlarım önce Brody'ye sonra tekrar Jude'a kaydı. "Bizi özledim," dedim, kendimi savunmasız bırakarak ve fazlasıyla dürüst davranarak.

Ama cesaretin gerçek tanımını buydu. Mesele kimin bir duvara tırmanabileceği ya da timsahlarla dolu bir derede sallanabileceği değildi.

Cesur olmak, dürüst olmak ve insanları incitecek şeyler yaptığınızı kabul etmek anlamına geliyordu. Annem bana bunu anlatmaya çalışmıştı ama ben mesajı tamamen kaçırmıştım. Ta ki şu ana kadar. Ve şimdi her şeyi öylesine kör edici bir netlikle görüyordum ki, nasıl bu kadar kör olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ve özrümü kabul etmesi için dua ettim. Çünkü burada, kendi gerçeğini sunan ve onu biraz rahat bırakması için yalvaran bir kızdım. Lütfen, sana kendi ellerimle sunduğum bu kalbi al. Ona karşı nazik ol. Onu kırma.

Durum tersine dönseydi ben de onun için aynı şeyi yapar mıydım? Bilmiyordum.

"Çok inatçısın, Rebel. Çok sinir bozucu. Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun?"

Bu ne cüret? Bütün bu on aylık çekişme boyunca bir aziz gibi davranmamıştı. "Aptalca şeyler hakkında mı konuşmak istiyorsun? Ashleigh, Megan ve Kylie hakkında konuşalım. Ve sen... Tanrım, sen en sinir bozucu adamsın. Öyle bir kahraman kompleksin var ki beni her şeyden kurtarman gerekiyormuş gibi hissediyorsun."

"Evet, ölüme düşmene izin vermek çok daha iyi. Aklından ne geçiyordu?"

"Sadece bir dakikalığına panikledim ama iyi olacaktım. Bunu yapabileceğimi biliyorum."

"O çatıya bensiz çıkmayı aklından bile geçirme."

"Sana ihtiyacım yok."

"Benim de sana ihtiyacım yok." "Seni özlemedim bile."

"Hiç aklımdan geçmedin."

Brody içini çekti ve başını salladı. "Oh, işte başlıyoruz. Eski günlerdeki gibi."

"Ne dilediğine dikkat et," dedi Jude ve üçümüz güldük. Neye güldüğümüzden bile emin değildim ama iyi hissettiriyordu. Sanki dünya yeniden düzelmiş gibiydi.

YEDİKTEN SONRA, Jude'la birlikte manzaralı yoldan eve döndük, otoyol yerine sessiz arka yolları tercih ettik, camlarımız açıktı ve öğleden sonra güneşi ön cama vuruyordu. Eve doğru bile gitmiyorduk. Bizi tepelerin ve vadilerin üzerinden geçiren, çayırların, derelerin ve avize ağaçlarıyla kaplı kayalıkların, çok büyük gökyüzünün, bulutsuz bir mavinin manzarasına sahip en sevdiğim virajlı yoldaydık. Ve en son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlayamıyordum. Yine onunla birlikte olmak, hiçbir yere gitmemek, müzik setinden Black Keys'in "Tighten Up" şarkısının çalması. Her şey vardı.

Bu kadar uzun süre onsuz nasıl yaşadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onsuz. Çünkü o her zaman benim insanım olmuştu. Ve onsuz hayatım çok daha boştu.

"Mektupta söylediklerinde ciddi miydin?" diye sorarak şüphelendiğim şeyi doğruladı. Hediye açmış, mektubu okumuş ve bana sormak için şimdiye kadar beklemişti.

"Okumaman gerekiyordu."

"O zaman neden yazdın? Eğer bende kalmasını istemiyorsan neden odama getirdin?"

"Senin almanı istiyordum ama sonra fikrimi değiştirdim." Sanki o gece olanları hatırlatmaya ihtiyacımız varmış gibi durakladım, kelimelerin aklımda yer etmesine izin verdim. Unutacak kadar sarhoş olduğunu sanmıyordum. "Aramak için geri döndüğümde gitmişti. Sen de uyuyor numarası yapıyordun."

Kıkırdadı. "O gece odamdan çıkar çıkmaz onu sakladım."

"Sen bir pisliksin," dedim ama sözlerimde hiçbir ısırık yoktu. Gerçekten öyle demek istememiştim. Gerçi o bazen bir pislik, bazen de düpedüz bir pislikti. Ama kimse mükemmel değildir.

"Dün gece nereye gittin?" diye sordu.

"Bir partiye."

"Bir parti. Birinin seni öpmesine izin verdin mi?"

Muhtemelen dün gece tam olarak nerede olduğumu biliyordu ve tam bir rapor almıştı. Ya da belki Austin Brody'ye söylemiştir. İyi arkadaşlardı ve Brody, Austin'in ailesinin çiftliğinde çalışıyordu. Bunu dokuz yüz doksan dokuz numaralı hata olarak kabul edelim. Son on ayda yaptığım tüm hataların sayısını unutmuştum. "Belki."

Sol eli direksiyonda sıkılaştı ve sağ eli uyluğumun üstüne indi. "Peki nasıldı?"

Önce sağ eline, sonra da direksiyonun üzerindeki eline baktım. Parmak eklemlerinde kesikler vardı, derisi kırmızı ve çiğdi. "Ellerine ne oldu?"

Kalçamı sıktı. "Sorudan kaçmayı bırak."

"Ben öpüşmem ve söylemem." Güldüm. Az önce ona kendi ilacının tadına baktırmıştım. Hırladı ve kalçamı tekrar sıktı.

"Taş gibisin bebeğim," dedi ve sanki test etmek istercesine bir kez daha sıktı.

"Sana söylemem gereken şey bu değil mi?"

"Ne kadar kirli bir zihin. Bu kadar kası nereden buldun?"

"Koşarak. Tırmanma duvarına tırmanarak. Ve çalışarak spor salonunda."

"Öyle mi?" Bana baktı. Başımı salladım. "Birlikte çalışmaya başlayabiliriz."

"Hiçbir şey için acele etmeyelim."

Güldü ve elini çekti, diğer kolunu camdan dışarı sarkıtmak ve Black Keys'in "Howlin' For You" şarkısı çalmaya başladığında kamyonun tavanına vurarak tempo tutmak için direksiyona doğru uzattı. Profiline, düz burnuna, dolgun dudaklarına ve ılık bir esintinin karıştırdığı dağınık kestane rengi saçlarına baktım. Artık bir çocuk gibi görünmüyordu. Çenesinde kirli sakal vardı ve dudaklarımı onun üzerinde gezdirmek istedim. Hassas tenimi pürüzlendirmesine izin verdim. Boynunu öpmek için dayanılmaz bir dürtü duyuyordum. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek ve karın kaslarını yalamak. Onu ısırarak ve bana yaptığı gibi iz bırakmak istiyordum.

Bana baktı ve sanki aklımı okuyabiliyormuş ve düşüncelerimin beni nereye götürdüğünü biliyormuş gibi yavaş, tembel bir sırıtışla beni onurlandırdı.

"Yani... bu tekrar arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor?"

Homurdandı ve gözlerini yola çevirdi. "Bana arkadaşlık teklif etmeyi aklından bile geçirme."

"Hangi bölgede olmak istiyorsun?"

"Kıyafetlerini yırtıp dilimle, ellerimle ve devasa aletimle sana pis şeyler yapacağım."

Gözlerimi devirdim. "Ah lütfen. O kadar büyük bile değil." Yine homurdandı. "Evet, öyle."

Karşılaştırma yapmak için bir dayanağım olmadığından, buna gerçekten itiraz edemezdik. Ve oldukça büyük görünüyordu. "O pis ağzınla beni öpmene izin verirsem şanslısın."

"Bu pis ağzımın neler yapabileceğini öğrenebilirsen şanslısın."

Aman Tanrım.

Bir yıl ne kadar fark yaratıyor.

"Bu iş nasıl yürüyecek? Artık birlikte yaşadığımıza göre." Eve doğru giderken yüksek sesle düşündüm. Pazar günleri ailecek yemek yediğimiz için eve gitmemiz gerekiyordu.

"Bana bırakın. Nerede bir istek varsa, ben bir yolunu bulurum."

Tipik Jude. Hiç değişmemişti. Hâlâ her şeyi halledebileceğini düşünüyordu. Hâlâ kontrolün onda olması gerekiyordu. Ama neden sadece ikimizin de yararına olacak bir konuda onunla kavga edeyim ki? Yine aynı takımdaydık, yani ikimiz de kazanacaktık. Uzun zamandır istediğim bir şey için neden savaşıyım?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Lila

"ŞİMDİ NE OLUYOR?" Jude sordu.

"Seks yapıyorlar."

Ağırlıklar kauçuk zemine çarptıkça çınliyordu. Bir kahkahayı bastırdım ve yeşil elmamı ısırdım, gözlerim önümdeki sayfayı tararken ekşiliği yanaklarımı buruşturdu.

"İskoç eteği giyen adamla seks mi yapıyor?" Jude sordu.

"Jamie, evet. Seksi bir canavar," diye alay ettim, bir ısırık daha aldığım da elma tatmin edici bir çıtırtı çıkardı ve deri koltuktaki yerimden ona yan gözle baktım. Birkaç hafta önce Kate aile odası için yeni bir koltuk almıştı, biz de eski kanepeyi ahıra taşımıştık. Sırtımı kolçağa dayamış, dizlerimi bükmüş, kitaplığımı yukarı kaldırmış oturuyordum. uyluklarıma karşı.

Jude kaşlarını çattı. "Yani kocasını aldatıyor."

Aldatma konusundaki görüşlerini biliyordum. Ona göre bu, güveni tamamen kıran sert bir sınırdı. Bu tür bir sahtekârlıktan sonra geri dönüş olmadığını söyledi. Ona ikiyüzlü olduğunu söyledim, birlikte olduğu diğer kızları hatırlattım ama birlikte olmadığımız için bunların sayılmayacağını iddia etti.

"Teknik olarak hile yapmıyor," dedim. "Zamanda geri gitti, bu yüzden sayılmaz."

"Hâlâ sayılır. Hâlâ evli."

Bir omzumu silktim ve elmamı bitirip çekirdeğini sehpa olarak kullanılan tahta sandığın üzerine koydum. Ahırda ısıtma olsaydı, neredeyse burada yaşayabilirdiniz.

"Peki, ben savaş bölgesindeyken beni aldatırsan, bu aldatma sayılır mı?" Eldivenli yumruğu deri çantaya bir gümbürtüyle çarptı.

Onun bir savaş bölgesinde olduğunu düşünmekten nefret ediyordum ama bunun üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Olan olmuştu. O gün

Şükran Günü'nden sonra, o ve Reese askere yazıldılar. Bu bir hafta önceydi ve ben hala inkar ediyordum.

"Bu sayılır," dedim. "Bu farklı bir şey." Gözlerimi kitaptan ayırıp onu izledim. Az önce kapüşonunu çıkarıp bana fırlatmıştı, ben Aralık soğğundan korunmak için tişörtümün ve taytımın üzerine giymiştim, o ise sadece siyah bir koşu şortu ve gri bir tişört giymişti.

Jude soğğ hiç hissetmezdi. O her zaman sıcaktı, benim kişisel ısıtıcım gibiydi.

Onun antrenmanlarıyla kıyaslandığında benimkiler şaka gibiydi ama ona eşlik etmem hoşuna gidiyordu ve kanepede oturup onu seyretmek hiç de zor değildi. Ona her baktığımda sanki daha da büyümüş ve güçlenmiş gibi görünüyordu. Bir gram yağ olmadan tamamen yağsız kaslıydı ve artık bir çocuktan çok bir erkeğe benziyordu.

Kirişlerden sarkan ışıklı ampuller etrafında bir hale etkisi yaratıyordu. Ama Jude melek değildi.

"Yani zamanda geriye gidip beni aldatsaydın, bunun sayılmayacağını mı söylüyorsun?" diye ısrar etti.

Thwack. Thwack. Güm. Her güçlü yumrukta kollarındaki kaslar esniyor, gözlerini torbaya dikmiş sanki düşmanıymış gibi bakıyor ve varsayımsal olarak aldattığım adamın yüzünü hayal ediyordu. Eğer Jude'u aldatmış olsaydım, ki asla aldatmazdım, benden uzaklaşmadan önce adamı lime lime eder ve bir daha arkasına bakmazdı.

Onu çok iyi tanıyordum. Güçlü yanlarını, hatalarını, zayıflıklarını ve kırılganlıklarını biliyordum. Hiç zayıflığı ya da kırılganlığı yokmuş gibi davranmayı severdi ama ben daha iyi bilirdim. Jude bir kez hak iddia etmeye görsün, sahipleniciydi ve sorgusuz sualsiz sadakat isterdi. Kalbiyle cömertti ama ona haksızlık ederseniz, öfkelenirdi. Egosu her zaman övündüğü siki kadar devasaydı ve dramatik bir yeteneği vardı ki bunu çılgınca eğlenceli buluyordum.

Kusurları ve her şeyiyle onu sevdim. Gerçekten, derinden, delicesine. Gezegende onun on üç numara ayakkabılarını doldurabilecek başka biri olduğunu düşünmüyordum. Bu yüzden onu aldatmak aklımın ucundan bile geçmedi. Ama yine de onun damarına basmaktan zevk alıyordum.

"Teknik olarak, kocası henüz doğmamıştı bile, bu yüzden sayılmaması gerektiğini düşünüyorum." Bu çürük bir bahaneydi ve ahlaki tartışmanın hangi tarafında durduğumdan bile emin değildim. Ama bu bir kurguydu, gerçek hayat değil. "Zamanda geriye gidip seksi bir İskoçla karşılaşma ihtimalim yok, o yüzden endişelenmene gerek yok."

Çenesini sıktı, onu yatıştırma çabamdan etkilenmemişti ama yorum yapmadı. The White Stripes'ın hoparlörlerden yükselen "Seven Nation Army" şarkısı eşliğinde torbayı yumruklamaya devam etti.

"Seks nasıl gidiyor?" diye sordu birkaç dakika sonra, alnındaki teri kolunun tersiyle silerken.

"Sıcak."

Bu onun ilgisini çekti. "Ne kadar sıcak?"

"Çok sıcak." Elimle kendimi yelpazeledim, gerçekten oynuyordum. "Beş alarm ateşi kadar sıcak. Jamie'nin tüm hareketleri var." Dudaklarımı yaladım ve elim kalçalarımın arasına kayarken bir porno yıldızına yakışır alçak bir inilti çıkardım. Duyması gereken tek şey buydu. Onu kızdırmak çocuk oyuncağıydı. O kıskanç bir aşıktı ama ben de öyleydim ve şikâyet edecek değildim. İkimizin de yararına olduğu sürece.

Eldivenlerini yere atarak bana doğru yürüdü. İçimi bir heyecan kapladı, beklentim artıyordu. Ne olacağını biliyordum ve onun için hazırdım.

Bu şarkıyı ve dansı birkaç aydır yapıyorduk ve artık o pis ağzın bana neler yapabileceğini biliyordum. Ellerin, dudaklarının ve devasa aletin de neler yapabileceğini biliyordum. Yani, çoğunlukla.

"Artık ona ihtiyacın olmayacak." Kitabı elimden kaptı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Kitap bir gümbürtüyle yere düştü.

"Hey!"

İtirazımı görmezden gelerek ayak bileklerimden kabaca tuttu ve sırtım düzleşene kadar beni kanepeden aşağı sürükledi. Parmaklarını tozluğumun bel bandına geçirerek, ayak bileklerime gelene kadar bacaklarımdan aşağı kaydırıldı.

"Kaçmam gerekirse diye spor ayakkabılarımı çıkarmayayım."

Güldü ve esnek likrayı spor ayakkabılarımdan üzerinden çekti, ardından taytımı kanepenin arkasına fırlattı. Bacaklarımı yukarı çektim, ayaklarım minderin üzerinde düz duruyordu ve o da üzerimde diz çökerek kalçalarımı birbirinden ayırdı.

"Biri bizi yakalayabilir," dedim, ellerim kemerine uzandı ve şortunu aşağı iterek onu sınırlarından kurtardı, hareketlerim aceleyle ve sıfır incelikle. Hızlı ve kirli, biz böyle seviyorduk.

"Mmmhmm." Duvardaki düğmeye uzandı ve dudakları benimkilerle çarpışmadan önce bizi karanlığa gömdü. Elleri vücudumun kıvrımlarını ve eğimlerini keşfederken ve bana karşı yavaşça sallanırken öpücüklerine açgözlülükle başının arkasını tuttum. Aramızdaki tek engel siyah dantelli iç çamaşırdı.

Sınırları zorlayan iki kirli cocuktuk, her an yakalanmamıza iki saniye kalmıştı. Ahır kapısının dışında bir asma kilit vardı ama içeriden kilitlemenin bir yolu yoktu.

"Buna havaya ihtiyacım varmış gibi hissediyorum," diye mırıldandım, beni uyluklarımdan titremesine ve bacaklarımdan arasındaki ağrının donuk bir zonklamaya dönüşmesine neden olan öpücüklerle uyuştururken göğsüm kabarıyordu.

"Ben de."

Dudakları hâlâ benimkilere mühürlüydü, külotumu kenara kaydırıldı ve iki parmağını kaygan kıvrımlarımda gezdirdi. Bacaklarımı beline dolayarak kalçalarımı salladım.

"Neden bu kadar ıslaksın?" Sesindeki suçlamayı duydum.

Kalın bir parmağı içime daldırıp başparmağı karnımda ısı biriktiren ve omurgamda yukarı ve aşağı elektrik zonları gönderen sıkı sinir demetini ovarken, "Seni izlemekten, seni seksi canavar," diye nefes aldım. "Aman Tanrım."

"Sen mi aradın?"

Tırnaklarım omuzlarına battı ve bedenim kahkahalarla sarsıldı. Derin bir öpücükle yuttu, dili benimkini okşarken eli sihir yapmaya devam etti, sıkı bariyeri aştı ve orta parmağının birkaç ay önce bulduğu bir noktayı ovdu.

Kalçalarım kıpırdadı, sırtım kanepeye doğru eğildi. Parmağı yerine içimde olsaydı nasıl hissederdim?

"Ben gidiyorum-"

Tam o sırada elini çekti ve bunu yüksek sesle söylediğim için kendime lanet ettim. Parmaklarım çaresizlik içinde saçlarının ucunu çekiştirdi. "Jude."

"Dayan bebeğim."

Parmaklarım deri mindere gömülürken o vücudumda aşağı doğru hareket etti ve ağzı elinin yerini aldı.

"Benim için parçalan," diye mırıldandı, parmakları ve dili tam da bunu yapmamı sağladı. Orgazm, kıvranıp inleyene kadar içimde birikti, ellerim başını kavradı ve onu bana tutarken dili ve başparmağı birlikte çalıştı, diğer eli gömleğimin altında, parmaklarının arasında meme ucumu sıktı.

"Aman Tanrım. Jude," diye bağırdım, sessiz olmamız gerektiğini unutarak. Kalçalarım sıkıştı ve parçalanırken kapalı göz kapaklarımın arkasındaki ışık kırıldı.

Yassılaştırmış dili hassas kıvrımlarımın arasını yalayarak beni derinden sarsan orgazmın etkisinden kurtarıırken bacaklarım hâlâ titriyordu. Başını tutup kendime doğru çektim ve beni sertçe öptü, dilini ağzımın içine soktu, böylece kendi tadıma bakabildim.

Benden uzaklaşarak topuklarının üzerine oturdu ve kendine birkaç güçlü vuruş yaparken gözlerim eline kaydı. Gömleğimi ve eşofmanımı yukarı çekerek ona çıplak karnımı sundum ve kendimi dirseklerimin üzerine ittim. Onun kontrolünü kaybetmesini izlemek hoşuma gidiyordu. Gözleri kapandı ve kasları gerildi, üzerime eğilip tek koluyla kendini tuttu.

"Kahretsin, Asi," diye homurdandı. "Bak bana ne yaptın." Karnıma ılık sıvı fışkırdı ve kendini kanepeden itip karanlıkta tökezlemeden önce nefesini tutması birkaç saniye sürdü. Elinde bir havluyla dönerek beni temizlemek için havluyu kullandı. Sonra kanepeye çöktü ve ayaklarını sandığın üzerine koyup beni kucağına çekti.

"Yarın için hazır mısın?" Ona sarıldım.

Başını salladı, eli kalçamı okşuyordu. "Formamı yıkamadın, değil mi?"

Jude'un batıl inançları vardı. Gerçekten batıl inançları vardı. Maç günü her zaman üç Red Bull içerdi. Giyinirken sol çorabını sağ çorabından önce giyerdi. Maçtan önce diz çöker ve Hail Mary duasını okur, sonra da üç kez istavroz çıkarırdı. Şimdi yeni batıl inancı, bana verdiği formayı yıkamamamdı çünkü bu onların galibiyet serisini bozacaktı. "Ve sana bir maç kaybettirmekten sorumlu olmak mı? Asla. Kirli giyeceğim."

Kalçamı sıktı. "Aferin kızıma."

"Ben de kötü olabilirim." Dişlerim kulak memesine battı. "Dişlerini bir kenara bırak, Asi."

Acıyı hafifletmek için emdim ve Jude'dan bir inilti çıkardım. Zevkle birlikte biraz acıyı da seviyordu. "Seni İskoç eteği içinde görmeyi çok isterim. Jamie gibi."

"Bu senin fantezin mi?" Elini gömleğimin altına kaydırды ve büyük, sert ellerinden biriyle göğsümü kavradı, dudakları çeneme değerken sıktı ve yoğurdu.

"Mmhmm. Eğer yarın kazanırsan, okula İskoç eteği giyerek geleceksin. Önümüzdeki Cuma günkü moral toplantısı için" diye ekledim.

"Bu bir meydan okuma mı?" Başparmağı meme ucumun kalkık tepesine dokundu ve ben de kucağında kıvranarak nefesimi içime çektim.

"Evet." Elim sert göğsünde gezindi ve şortunun içine daldı, elimi sert uzunluğunun etrafına sarıp sıktığımda nefesi kesildi. "Altına da bir şey giyemezsin. Komando gibi giyinmek zorundasın."

"Meydan okuma kabul edildi." Ve bunu yapacağını biliyordum. Pep Rally'de, 1.800 kişilik öğrenci topluluğunun önünde İskoç eteği giyecek ve en ufak bir utanç duymayacaktı. Yüksek sesle ve gururla giyecekti. Jude bir meydan okumaya asla karşı koyamazdı. "O eteği alsan iyi olur bebeğim, çünkü yarın kazanıyoruz. Ve kazandığımızda, eğer değil, benim aşk kölem olacaksın."

"O zaman gücünü saklasan iyi olur. Şövalyelerin aşılmaz bir savunması olduğunu duydum."

"Ben tam penetrasyondan yanayım." Beni etrafında döndürdü, böylece ona biniyordum.

"Hep konuşuyorsun. Ben hâlâ bakireyim." Vücudumu onunkine sürtüyordum, sürtünmeyi istiyordum, külotum sıırılsıklamdı.

"Kapa çeneni ve öp beni, sürtük." İkinci raunda hazır olana kadar öpüştük.

KAPI PATLAYARAK AÇILDI ve beraberinde ısıtılmış tenimi donduran soğuk bir hava getirdi. Panikle Jude'un üzerinden kalkmak için çabaladım. Kalçalarımı sıkıca kavradı ve beni olduğum yerde sıkıca tuttu. "Burada kal."

Kapıda kimin olduğunu göremedim ama saniyeler sonra ışıklar yandı ve onun sesini duydum.

"Hey J. N'aber?"

J. Ugh. Dişlerimi sıktım ve gözlerimi Jude'a diktim. Sanki bu onun için bir tür şakaymış gibi kıkırdadı. Kıskançlık çirkin yüzünü gösterdi. Aceleyle

Jude'un üzerinden tırmandım ve *yanlışlıkla* taşaklarına diz çöktüm. Oops.

Yüzü buruştu ve çenesi sıkıştı, verdiğim acıdan kurtulmaya çalışıyordu. "Lanet olsun, Rebel?" diye hırıldadı.

Hissettiğim anlık suçluluk duygusu, az önce ahıra kimin girdiğini hatırladığımda yerini memnuniyete bıraktı.

Hak etmişti. Sweatshirt'ü kalçamın ortasına gelecek şekilde aşağı çekerek Brody ve Kylie'ye döndüm. Şimdi de onunla mı yatıyordu? Brody o kadar çok gülüyordu ki iki büklüm olmuştu. Neyi bu kadar komik bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kylie, Brody'yi daha da güldüren bir sırıtışla, "Böldüğüm için özür dilerim," dedi.

Affedersin, kışım. Elinde bir şişe votka taşıyan uzun bacaklı sarışın, Jude'un on aylık aramız boyunca neler yaptığını hatırlatıyordu. Kışını zar zor örten ekose pileli bir etek ve file çorapların üzerinde uyluk hizasında siyah botlar giymişti. Siyah deri ceketinin altına, üzerinde hiç duymadığım bir müzik grubunun adının yazılı olduğu bir tişört giymişti.

Bu kadar havalı görünmesinden nefret ediyordum. Okulda bizden sadece bir yıl ileride olmasına rağmen benden daha sofistike ve dünyevi.

O ve Jude kirlenmiş miydi? Birlikte ne yapmışlardı?

Kylie artık üniversite birinci sınıftaydı, yani en azından onu okulda görmek zorunda değildim. Küçük bir zafer.

Istırabımı yuttum. Cam kırıkları gibi hissettim.

Omuzlarımı dikleştirdim, omurgamı dikleştirdim, bana seslenen Jude'u duymazdan geldim ve Kylie'nin yanından hızla geçtim, beni durdurmaya çalışan Brody'yi iterek yolumdan çektim. Ot ve alkol kokusu üzerine sinmişti. İşte o zaman Brody'nin kafayı bulduğunu ve zil zurna sarhoş olduğunu anladım. Onun dünyasında sıradan bir Cuma gecesi idi. Brody için endişelendim.

Ama řu anda tek dűřűnebildiđim Jude ve Kylie'ydi. Jude'un Kylie'yi űpmesi. Jude... Birlikte ne yapmıřlardı?

Ellerimi yumruk yaparak eve dođru yűrűdűm, verandanın ıřıđının zayıf parıltısı yolumu gűsteriyordu. Kanım kaynıyor, iđimi ısıtıyor, bu yűzden sođuđu hissetmiyordum bile.

Neden benim bekűretime dokunulmadıđı halde onunla yatmıřtı?

Ancak tarlanın yarısına geldiğimde tozluklarımı saygınlığımla birlikte ahırda bıraktığımı fark ettim.

Sevmekten nefret ettiğim  ocuk yatak odamın penceresinden içeri tırmanıp parke zeminde sessizce sűrűndűđűnde gece yarısını geçmişti. Yűksek topuklu ayakkabılarını çıkarmak için kenara oturduğunda yatak onun ağırlığıyla alçaldı ve sonra yorganı kaldırıp kollarını başının altına sokarak yanıma kaydđ. Bakışlarımı yatak odamın tavanındaki aslan ve boğaya, ayla yıkanmış yatak odamda parlayan yıldızlara sabitlemiştim ama gűz ucuyla onu izliyordum. Temiz hava, Double Mint ve odunsu kokulu duř jeli gibi kokuyordu. Ev gibi kokuyordu. O benim için buydu. Benim evim. I imde korku sarmalları açıldı ve yılan gibi kıvrıldı. Kalbimin etrafını sararak ciğerlerimdeki havayı boğdular.

McCallisterlar benim ailem değildi. Gidecek başka yerim yokken beni yanlarına alan insanlardđ.

Jude'u sevmek tehlikeliydi. Benim kaybedecek ondan çok daha fazla řeyim vardı. Aramızda iřler yolunda gitmezse, sadece arkadař olmaya geri dűnebilir miydik? řűpheliydim. İliřkimiz yarın  okse ve yanıp kűl olsa, onun hűl  sevgi dolu bir evi ve ailesi olurdu. Bana ne kalırdđ?

Düşüncelerimin kafamda dönüp durduğu bu gibi gecelerde en çok annemi özliyordum.

Jude yanıma doğru kayarak daha yakın, çok yakın oldu; elimi çenemin altına sıkıştırdığı yorganı sıkıca tuttuğu yerden çekip kalbinin üzerine koyarken vücudunun sıcaklığı içimi ısıtıyordu. Avucumun altında, kalbinin benimkiyle senkronize bir şekilde attığını hissedebiliyordum.

"Her zaman sadece sen oldun," dedi, sesi sessiz yatak odamın durgunluğunda alçak ve boğuktu. "Sadece sen, Rebel."

Ama başka kızlarla birlikte olmuşken bu nasıl doğru olabilirdi? Birkaç dakika boyunca sessizce uzandık, yıldızları seyrettik, kalbi elimin altında sabit bir şekilde atıyordu, göğüslerimiz aldığımız ve verdiğimiz her nefeste yükselip alçalıyordu. En yüksek sesle konuşan Jude'un sessizliğiydi. Ve hareketleri. Her zaman sözlerin, onları destekleyecek eylemler olmadan hiçbir şey ifade etmediğini söylerdi. Beni bütün gece bu konuda düşünmeye bırakabilirdi ama yapmadı.

"Uyuyor olman lazım. Yarın gece büyük bir maçın var."

"Senin yatağında daha iyi uyuyorum. Kalmamı istediğini söyle."

Söylemek istediğim şey, onun gitmesini asla istemediğimdi. Bu gece değil. Hiçbir zaman. Ama bunu söyleyemedim. "Kalabilirsin. Eğer istersen."

İhtiyacı olan tek davet buydu. Yan yattı ve bedenimi kendine doğru çekerek bir kolunu belime doladı. Vücudum onun kıvrımlarına o kadar mükemmel oturuyordu ki. Bu kadar mükemmel olduğu için ona lanet ettim. Kusursuz değil, yani hatasız. Sadece benim için mükemmeldi. Bazen şansıma inanamıyordum. Bu çocuğu daha dokuz yaşındayken bulmuştum ve o da beni diğerlerinin arasından seçmişti.

"İyi geceler, Lila." Saçlarımı öptü, o kadar nazik ve sevgi doluydu ki sanki onun için değerli bir şeymişim gibi, korkularımı bir kenara ittim. Kendime işkence etmeye devam etmek istemiyordum.

Kylie'yle yaptığı ama benimle yapmadığı şeyleri düşündüm. Onu başka biriyle düşünmek istemiyordum. Duymak istediğim üç kelimeyi söylememiş olsa da bunu hissedebiliyordum. Beni *seviyordu*.

"İyi geceler, Jude." *Seni seviyorum. Sadece seni.*

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lila

Mavi ve altının birleştii bir cepheydik, kalabalığın iinden geen bir elektrik akımı vardı, o kadar elle tutulurdu ki ona dokunabilirdim. Tadına bakabilirdim. Stadyum ışıklarının altında Jude McCallister bir tanrıydı. Bu gece yanıyordu.

Ta ki dördüncü çeyrekte her şey dağılana kadar.

"Lanet olsun," diye homurdandı Patrick tam önümdeki sıradan. Ellerini havaya kaldırdı. "Bu da neydi böyle? Bu Jude'un attığı ikinci top çalmaydı. Kazanmaya çok yaklaştık."

Kate Patrick'e "Her şey kazanmakla ilgili değil," dedi. "Çocuklar iyi mücadele ettiler. Yüreklerini ortaya koyarak oynadılar ve ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Önemli olan da bu."

Kaşlarını çatı, yatıştırılmayı reddetti. McCallister'larla yaşadığım altı ay içinde aile dinamikleri hakkında çok şey öğrenmiştim. Jude'un babasının kazanmaya önem verdiğini söylemek yüzyılın en hafif tabiriydi. Oğullarına karşı çok sertti ama en çok Jude'a karşı sertti. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim ve Jude da hiç şikâyet etmemişti ama bazen babası tam bir pislik olabiliyordu.

"Savunmaları kafalarını kışlarından çıkarsaydı, belki bir yerlere varabilirdik," dedi Patrick, skor tabelasını tekrar kontrol ettiğinde tiksintiyle homurdanarak. Dijital rakamlar değişmemişti. Mavericks - 40; Knights - 43. "Jude'un akı oyunda değildi. Son top çalmanın onu sarsmasına izin verdi."

Christy ve ben bakıştık. Kaşlarını kaldırdı. Jude'un adına hakarete uğramıştim ve onu savunmak istedim. Patrick'in söyledikleri doğru değildi. Jude o topu kaptırdıktan sonra öylece yatıp ölmedi, oynamaya devam etti ve her zaman yaptığı gibi elinden geleni yaptı.

Başımın arkasına bir şey çarptı ve elimi saçıma götürüp koltuğumda dönerek Brody'ye baktım. Sadece güldü ve ağzına bir avuç ay çekirdeği daha attıktan sonra koltuğunda öne doğru eğildi. "Rahatla, L."

Ona parmağımı uzattım ve neredeyse kucağında olan Kylie'yi tamamen görmezden gelerek tekrar öne doğru döndüm. Sanırım Jude ve Brody paylaşmayı sorun etmiyorlardı.

"Acaba üçlü mü yaptılar?" diye düşündü Christy. Keskin bir nefes aldım. Elini ağzının üzerine kapattı. "Özür dilerim. Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup Christy'nin sözlerini aklımdan uzaklaştırdım ve Mavericks'in daha fazla yarda kaybetmesini izledim. Patrick ayağa kalkmış, hakemlere bir şeyler bağıırıyordu. Kate onun kolundan tuttu ve koltuğuna geri çekti. "Sakin ol," dedi sertçe. "Bu sadece bir oyun."

"Bu sadece bir oyun değil. Bu bir futbol. Ve Jude'un oynadığını göreceğiniz son maç."

"Henüz bitmedi," dedi Jesse, elleri yumruk haline gelmişti. "Jude hâlâ başarabilir. Bunu tersine çevirebilir."

"Tatlım, artık çok geç-"

Jesse annesinin cümlesinin geri kalanını kesti. "Çok geç değil," diye ısrar etti. "Jude bunu yapabilir. Yapabileceğini biliyorum."

Jesse'nin Jude'a olan körü körüne inancını ve iyimserliğini sevdim. Kardeşinin bu oyunu tersine çevirebileceğine gerçekten inanıyordu. Biz vardı aşağı tarafından üç ile sadece üç saniye kalmıştı. Jude kaskına vurarak oyunu değiştireceğini belirtti. Aklında ne olduğunu bilmiyordum ama bu maçı kazanmak için bir mucize ya da Tanrı'nın bir eylemi gerekir.

Jude topu aldı ve zaman kalmamışken topu gökyüzüne fırlattı. Bu, orta sahadan atılan bir Hail Mary pasıydı; kat etmesi gereken çok fazla yarda olan ve elinde başka hiçbir seçenek kalmayan bir oyun kurucunun çaresizce yaptığı bir hareketti.

Top son bölgeye doğru spiral çizerken on iki bin taraftar nefeslerini tuttu. Austin Armacost atladı

Üç savunmacının arasından sıyrılıp yakalamayı başardı.

"Vay anasını," diye bağırdı Brody arkamdan, az önce tanık olduğum şeye inanamayarak sahaya bakarken. "Başardı. Gerçekten başardı."

Ayaktaydık, kalabalığın bağırışları ve tezahüratları kulakları yırtan desibellere ulaşıyordu. Herkes az önce inanılmaz bir şeye tanıklık ettiğinin farkındaydı. O kadar muhteşemdi ki buna neredeyse mucize diyebilirdiniz. Division I yarı finallerinde galibiyet golünü atmak için kırk beş yardalık bir pas.

"Topu yakaladı!" diye bağırdı spiker, heyecanı o kadar büyüktü ki sürekli tekrarlıyordu. "Buna tanık olduğuma inanamıyorum. Bu efsanelere konu olacak bir şey. Teksas futbolunu işte bu yüzden seviyoruz."

"Jude McCallister'dan ne atış ama. Mavericks'in açık alıcısı Austin Armacost'un ellerine doğru kırk beş yarda," dedi diğer spiker.

"İşte benim oğlum!" Patrick bağırdı, Jude'un kazanmasıyla ses tonunu değıştirmişti.

"Sana yapabileceğini söylemiştim!" Jesse havayı yumruklayarak çığlık attı. Ellerini ağzının üzerine kapadı ve çığlık atan hayranlarının oluşturduğu kalabalığa doğru bağırdı. "Hey. Bu benim kardeşim. Şanslı Yedi Numara. Eyalet şampiyonasına gidiyoruz. Evet bebeğim." Jesse küçük bir zafer dansı yaptı.

Gülüyor ve ağlıyordum, ikimiz de zıplarken Christy'ye sarılıyordum. O futbolu sevmezdi bile ama bu gece herkes taraftar olmuştu.

Christy'yi serbest bıraktım ve bakışlarım Jude'u son bölgede bulana kadar sahayı aradım. Oyuncular zaferlerini kutluyor, birbirlerinin üzerine atlarken moralleri yükseliyor, omuzlarını ve yumruklarını birbirine vuruyorlardı. Zafer kutlamalarında bile çok fiziksellerdi. Birbirlerini yere düşürüp bir yığın haline geldiklerinde uzuvları birbirine karışmış ve ter içinde kalmışlardı.

Erkek arkadaşınızın galibiyet golü için kırk beş yardalık bir pas attığını her gün göremezsiniz. Ama sihir yaratabilen biri varsa, o da Jude'du. Midas'a sahipti

Dokunmak. Dokunduğu her şey altına dönüşüyordu. Acaba ben de elmacık kemiklerimi ve göz kapaklarımı kaplayan altın tozu kadar parıldıyor muydum? İçten içe aydınlandığımı hissediyordum, o kadar parlaktı ki kontrol altına almak imkânsızdı.

Bu onun kutlama gecesiydi. Parlayacağı geceydi. Soğuk, berrak bir Aralık gecesinde tribünde dururken, yıldızlar stadyum ışıkları tarafından bastırılırken, Jude'un bir kez daha farklı bir hayali olmasını diledim. Benimle UT Austin'e gelmesini ve futbol oynamasını diledim. Ya da Teksas'taki herhangi bir üniversitede. İstedliğini seçebilirdi. Tam burs alabilirdi. Birlikte olabilirdik.

Ama neler olabileceğini düşünmek faydasızdı.

Bir sözleşme imzalamıştı. Aktif görevden ayrılmadan önce hayatının beş yılı imzalanmıştı.

Şimdi Jude'un takım arkadaşlarıyla birlikte sahada koşuşunu izliyordum, yumrukları havada. Kaskı elinde, saçları terden kayganlaşmış, gözlerinin altında siyah savaş boyası vardı. Bana insanlar arasında bir dev gibi göründü. Omuzlukların altında inanılmaz genişlikteki omuzları dar beline doğru iniyor, kalçaları yanları altın çubuklu mavi futbol pantolonuyla kaplı, sahada görebildiğim tek oyuncu oydu. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Her maçtan sonra yaptığı gibi tribünde ailesini arıyordu. Bizi gördüğünde sırttı ve kaskını havaya kaldırdı. Ona bir öpücük gönderdim. Eliyle yakaladı ve yumruğunu kalbine vurdu.

Seni seviyorum, diye bağırmak istedim, stadyumdaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

O çocuğu o kadar çok seviyordum ki bazen canım acıyordu.

Gülümsemesi daha da genişledi, yanaklarındaki gamzeler ortaya çıktı ve ben de ona aptal gibi sırttım. Sonra Christy, "Bu gece birinin şansı yaver gidecek" dediğinde gülüyordum.

Tek istediğim onu o sahadan çıkarmak ve kimseyle paylaşmak zorunda kalmayacağım yalnız bir yere götürmektir. Çok ağgözlü ve bencildim.

Ama onu kendime alabilmem için saatler geçmesi gerektiğini biliyordum.

Farlar parlıyor, şenlik ateşleri yanıyor ve araba teyplerinin sesi sonuna kadar açılıyordu; zaferlerimizi böyle kutluyor ya da bir maçtan sonra üzüntülerimizi böyle bastırıyorduk. Bu haftaki saha partisi Austin Armacost'un çiftliğindeydi. Bir saattir buradaydık ve Jude'u zar zor görebilmiştım. Su şişemin kapağını açtım ve bir yudum aldım, keşke gönüllü şoför olmasaydım d i y e hayıflandım.

"Burada dostumuzu acıyarak sikmek isteyen kızlar var mı?" Tyler kolunu Reese'in omzuna atarak bağırdı. "Oğlumuz denizci olacak. Yarın yola çıkıyor."

"Kapa çeneni," dedi Reese gülerek. "Ama cidden." Dışarıda takılan kız gruplarını taradı, gözleri bir arabanın kaputunda oturan, ellerinde meyveli şarap soğutucuları olan iki sarışında durdu. "Alıcı var mı?"

Gülüşerek başlarını çevirdiler. Reese, Brody'nin kamyonetinin bagaj kapağında oturmakta olan bana ve Christy'ye doğru ilerledi. O ve Kylie biz buraya gelir gelmez ortadan kaybolmuşlardı. "Christy. Ne diyorsun?"

Parmağını dudaklarına götürdü ve ciddi bir şekilde düşünüyormuş gibi başını öne eğdi. "Hayır."

Söndü. "Lanet olsun. Bunu gerçekten düşündüğünü sanıyordum."

"İsterdim ama gözümü başka birine dikmiş durumdayım."

"Öyle mi? Kim o?"

"Erkek değil, kadın."

"Vay be. Demek doğruymuş. Kızlara gidiyorsun."

"Ben fırsat eşitliğiyim. Kızlara da erkeklere de giderim."

"Sana daha büyük bir oyun alanı sağlar." Reese onun yanındaki bagaj kapağına yerleşti ve ben başımı salladım, o gülerken

seks hayatıyla ilgili sorular sorup durdu.

"Bebeğim, bebeğim, bebeğim." Jude gelip bacaklarımın arasında durdu. "Seni sevdiğimi söylemiş miydin?"

"Sarhoşsun," dedim, boynuma sokulurken gülerek. Sarhoş Jude çok sevimliydi. "Yani sayılmaz."

"Bu önemli. Seni seviyorum Lila ve bunu herkesin bilmesini istiyorum." Bana arkasını dönerek kollarını iki yana açtı, bir elinde bira şişesi vardı. "Lila Turner'ı seviyorum!"

"Arkadaki insanlar için daha yüksek sesle," dedi Tyler. "Yan ilçedekilerin seni duyduğundan emin değilim."

"Bir sonraki ilçe," diye alay etti Jude. "Bunu tüm Teksas'ın bilmesini istiyorum." Brody'nin kamyonetinin kasasına atladı ve avazı çıktığı kadar bağırdı. "Lila Turner'ı seviyorum."

"Evet. Biliyoruz," dedi Reese gözlerini devirerek. "Lila Turner'ı seviyorum!"

"Kapa çeneni McCallister," diye bağırdı biri.

Jude yere atladı ve tökezledi, kendini toparlarken gülüyordu. "Kahretsin. Yer düşündüğümde daha yakınmış."

Bu hepimizi güldürdü.

"Oyun kurucuna böyle mi davranılır? O bizim adamımız. Bizim MVP'miz, yo," dedi Austin, Jude'un sırtına vurarak.

"Bunu sensiz yapamazdım. Adamımsın," dedi Jude, kolunu Austin'in boynuna dolayarak ve parmak eklemlerini Austin'in başının üstüne sürterek. "O topu kim yakaladı? Sen. Sen. Sen. Sen. Lanet olsun. Seni seviyorum, dostum."

Birbirlerine tutunup sallanırlarken güldüm ve birbirlerini tutmasalar ikisinin de düşeceğinden şüphelendim.

"Yani bu, senin kızı öptüğüm için affedildiğim anlamına mı geliyor?" Birbirlerini bırakıp bira şişelerini tokuşturarak kadeh kaldırdıklarında Austin sordu.

Jude hırladı. "Neden bu konuyu açtın ki? Şimdi seni yumruklamak zorunda kalacağım."

"Hayır, yapamazsın." Kamyonetin arkasından atladım ve Jude'un eşofmanının kapüşonunu çekiştirerek onu kendime doğru sürükledim. Döndü ve beni kollarının arasına aldı, sarhoşluğun etkisiyle kavgasını unutmuştu.

"Seni seviyorum, bebeğim." Burnunu benimkinin yan tarafına sürttü, nefesinde bira ve viski kokusu vardı. "Seni çooooook seviyorum."

Eğer bana beni sevdiğini ilk kez bir futbol maçından sonraki şenlik ateşi partisinde, zil zurna sarhoşken söylemiş olmasaydı, her şey gerçekten harika olabilirdi.

Başını eğerek beni dudaklarımdan öptü, sonra dudaklarını çenemde gezdirdi. "Beni seviyor musun, Rebel?"

Başımı salladım.

Geri çekildi ve dikkatle yüzümü inceledi, gözleri alkolden cam gibiydi ama lazer gibi odaklanmıştı. "Anlat bana. Bunu duymam gerek."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. Bu sözleri kafamın içinde yüzlerce kez söylemiş olmama rağmen, ilk kez yüksek sesle söylüyordum.

Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum."

"Ve ne olursa olsun benimle kalacaksın. Üniversiteli bir adama aşık olup bana Sevgili John mektubu göndermeyeceksin, değil mi?"

Jude'un endişeli görüldüğünü ilk kez görüyordum ve bunu sarhoş olmasına bağlayabilecek olsam da durumun böyle olduğunu düşünmüyordum. "Hayır. Bunu yapmayacağım. Asla yapmam," diye teminat verdim, kollarımı boynuna doladım. "Sen benim için tek erkeksin."

"Öyle miyim?" Tekrar yüzüme bakıyordu, sanki gerçekten güvenceye ihtiyacı varmış gibiydi ve ben de onunla dalga geçmenin sırası olmadığını hissederek istediğini verdim. Gerçek buyken neden yalan söyleyeyim ki?

"Evet, öylesin." Beni ayaklarımdan üzerinden kaldırdı ve bacaklarımı beline dolayarak ayak bileklerimi birbirine kilitledim.

kamyonun yanına doğru yürüdü ve beni kamyona doğru itti, sırtım yolcu camına dönüktü.

"Hatta ne zaman Ben uzak uzakta.. sen hala
Aşk Beni mi?" diye sordu, ağzımın
kenarını öperek.

"O zaman bile." "Her
zaman mı? Sonsuza
kadar mı?" "Her
zaman ve sonsuza
dek."

"Beni bir daha terk etme. Beni bir daha asla uzaklaştırma. Eğer yaparsan, kalbim kırılır. Gerçekten, gerçekten. Kalbimi kırmak istiyor musun, Rebel? Kıracak mısın?" Savunmasızlığı her kelimesine sinmişti.

Başımı iki yana salladım. "Hayır," diye fısıldadım, güzel yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerinde gerçeği aradım. "Benimkini de mi kıracaksın?"

"Asla. Söz veriyorum. Hayatım üzerine yemin ederim ki seni her zaman seveceğim. Sen benimsin, ben de seninim ve bu böyle. Her zaman böyle oldu." Sözleri öylesine içtenlikle doluydu ki, kalbim tekledi ve boğazıma bir yumru oturdu.

Belki de o kadar sarhoştum ki yarın bunu hatırlamayacaktı. Belki de sözlerimizin hiçbir anlamı yoktu. Ama benim için her şey demekti. Ciğerlerimdeki havayı çekip alan ve onun nerede bırakıp benim nerede başladığımı merak etmeme neden olan bir öpücükle onları mühürledik. Birini onu sevdiğim gibi sevmek tehlikeli hissettiriyordu. Hayatın ne kadar acımasız olabileceğini biliyordum. Sevdiğin kişi göz açıp kapayıncaya kadar senden kopup gidebilirdi. Ama yine de yaptım.

Jude'a aşık olmuştum ve o kadar derine inmiştim ki artık geri dönüşü yoktu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Jude

Eyalet şampiyonluk maçını kaybettik. Düzeltiyorum. Sadece kaybetmedik. Kırk bin taraftarın önünde kıkırmıza tekmeyi yedik. Lise futbol kariyerimi üçüncü çeyrekte bileğimi burkarak sahadan topallayarak çıkmamla sonlandırdım. Küçük pislik Gideon, ben maçın geri kalanını yedek kulübesinde oturup bileğime buz koyarak geçirirken sırtıttı. Tahmin edildiği gibi, sezonu yedek kulübesinde ısınarak ve antrenmanları yarım yamalak yaparak geçirmişti.

Babam sağ olsun, kardeşim yenilgimden zevk alacak kadar benden nefret ederdi. Lise kariyerimin son maçı en iyi gecelerimden biri değildi.

Dört kez oyundan atılmıştım ve bu durum babamı o kadar kızdırmıştı ki maçtan sonra oyuncular takım otobüsüne binerken otoparkta koçlara bağırıyordu. Yüzü o kadar kızarmıştı ki tansiyonu tavan yapmış olmalıydı. Kalp krizi geçireceğinden ciddi ciddi endişeleniyordum.

Bu kaybı geride bırakıp hayatıma devam etmem birkaç günümü aldı. Günün sonunda, nelerin farklı yapılabileceği üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Maç bitmişti, bok gibi oynamıştık ve daha iyi olan takım kazanmıştı. Bu işler böyledir. Bazılarını kazanırsın, bazılarını kaybedersin.

Artık Noel arifesiydi, futbol sezonu geride kalmıştı ve ben gezegendeki en sevdiğim yerdeydim. Kız arkadaşımın yatağında.

Yastık yumuşaklığındaki dudakları benimkilerle buluştu ve her zaman yaptığı gibi beni öptü. Sanki ben onun oksijeniymişim ve bensiz nefes alamazmışım gibi. Öpücükleri benim tercih ettiğim uyuşturucuydu ve sadece onun bana verebileceği yüksekliğin peşine düştüm. Dizleri yanlarıma gömüldü, kalçaları belimi sıkıca kavradı ve zonklayan sikime sürtündü. İki ince tabaka

Pamuk, onun derinliklerine gömülmemi engelleyen tek engeldi.

Öpücüğü bıraktı ve doğrulup üzerime oturdu, avuçlarını çıplak göğsümde birleştirdi ve başını geriye attı. Ay ışığı onu gümüş rengine boyamıştı, boynunun sütunu açıktaydı. Parmaklarım kalçalarına saplandı, her zaman uyuduğu eski tişörtlerimden birinin altında göğsü kabarıyordu.

Tişörtün eteklerini çekiştirdim. "Çıkar şunu." Odasında birlikteyken fısıltıyla konuşuyorduk, seslerimiz o kadar kısıktı ki kelimeleri duymak için yakın olmamız gerekiyordu. "Seni görmeme izin ver."

İki eliyle aşağıya uzanarak tişörtünü başının üzerinden kaldırdı ve yere fırlattı, dantelli iç çamaşırları dışında artık bana karşı çıplaktı. Ellerim karnında, ipeksi yumuşak teninde gezindi ve göğüslerini avuçladı, başparmaklarım çakıllı meme uçlarını okşadı ve sıktı. Tavandaki yıldızlar üzerimizde parlıyordu ve odasının sessizliğinde tek duyabildiğim, kesik kesik nefeslerimiz ve dudaklarından gelen fısıltı yumuşaklığındaki inlemelerdi.

Belini kavrayarak onu sırtüstü çevirdim ve bacaklarının arasına diz çökerek kalçalarını birbirinden ayırdım.

Dudaklarının kenarlarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Yap şunu," diye fısıldadı ve sesi kısık olsa da içindeki meydan okumayı duydum.

"Ne yapmak?" Ne istediğini biliyordum. Ona henüz vermediğim tek şeyi. Pamuğu kenara çekerek parmaklarımla onu okşadım, daireler çizdim ve kaydardım, onları uyarılmasının ıslak sıcaklığıyla kapladım.

"Parmaklarını istemiyorum." Sabırsızlıkla elimi itti. "Ben seni istiyorum."

"Canın yanacak. Canını yakacağım."

"Umurumda değil." İç çamaşırını bacaklarından aşağı kaydırды ve odanın diğer ucuna fırlattı. Ben de onu takip ettim ve üzerine diz çöktüm. Kalçalarını kavrayarak onu tam altıma hizaladım ve ona karşı sallandım.

"Emin misin?" Yanıt olarak kalçalarını kaldırdı, sırtı şilteden kalktı ve ben de onun kaygan kıvrımları arasında süzıldüm. Çok iyi hissettiriyordu, tenin tene değmesi, vücudumdaki her hücrenin ateşlenmesi ve henüz onun içinde bile değildim.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diyerek dar duvarlarını aşmam için beni daha da teşvik etti.

Daha önce hiç bir kızın bekâretini almamıştım ve hiç çıplak kalmamıştım. Ama birinin ilkinin yapmaktan daha da ürkütücü olan, bu kişinin Lila, yani sevdiğim kız olmasıydı. Başımı eğip onu sertçe öperken ve ucumla girişini dürttüğümde kalbim göğsümün duvarlarında sekiyordu.

Bacaklarını belime doladı ve omuzlarımı sıkıca kavradı. Başımı kaldırdım, biraz daha içine girerken yüzüne baktım. Gözlerini sıkarak kapattı, irkildi ve keskin bir nefes aldı. Zar zor dayanıyordum. Ama olduğum yerde kaldım ve onun baskıya alışmasını bekledim.

"Bebeğim. Gözlerini aç." Gözlerini açtı ve dudaklarım dudaklarının üzerinde gezinirken ağzının kenarını öptüm. "Şimdi nefes al."

Biraz başını salladı ve omuzlarımı sıktı. "Tamam. Ben iyiyim."

Yüzünü izleyerek, yapabileceğimi düşündüğümünden daha yavaş bir şekilde içine doğru ilerledim. Kasları etrafımda bir yumruk gibi sıkıca kenetlendi ve bana yapıştı. Başının her iki yanında tuttuğum kollarım, kendime hâkim olabilmek için her zerremi kullanmanın verdiği gerginlikle titriyordu.

Bu hem cennetin hem de cehennemin bir arada tadılmasıydı. Gözyaşları yüzünden aşağı aktı ve fısıldadı,

"Durma." Kalçalarını kaldırıp başımı kendine doğru çekerken elleri omuzlarımdan boynuma ve saçlarıma doğru kaydı. "Yap şunu."

Dudaklarımı yanaklarında gezdirdim, gözyaşlarını öperek uzaklaştırdım. Acısını içime çektim ve sonra benden önce kimsenin gitmediği bir yere doğru ilerleyerek onu sonuna kadar ittim. Onunla

Ayrıcalık daha büyük bir sorumluluk getirdi ve bunu onun için iyi hale getirmem konusunda bana güvendiğini bilmek beni hem korkuttu hem de heyecanlandırdı. Onu tam ortadan ikiye böldüğümü, sadece benim için bir alan yaratmak için onu tamamen açtığımı hissettim. Gırtlığına kadar gömüldüğümde, pantolonunu ve iniltilerini yumuşak öpücüklerle susturdum. Parmakları kafa derime saplandı ve kaşları birbirine kenetlendi. "Şşş." Onu dudaklarından, çenesinden ve boynunun yanından öptüm. Ağzımı kulağının kabuğuna götürerek mırıldandım. "Şşş."

Onu mu yoksa kendimi mi rahatlatmaya çalışıyordum bilmiyorum ama kontrolümün elimden kaydığını hissedebiliyordum. Onu unutana kadar sikmemek, kendimi bu anın içinde kaybetmemek ve zevki sonuna kadar yaşamak için harcadığım çaba çok büyüktü. Terim alnına damlıyor ve tenimizin değdiği her yerde vücutlarımızı kayganlaştırıyordu.

"Bebeğim. İhtiyacım var-" Sesim gergin çıkıyordu ve dişlerimi sıkarak gözlerimi kapattım.

Lila parmak uçlarını dudaklarımin üzerine koydu. "Şşş."

Kalçalarını açarak küçük daireler çizdi ve beni daha derinlere çekti. Alnım onunkine düştü ve yumuşak nefesi benimkine karıştı. Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bana sahip olduğun her şeyi ver. Kendini tutma. Kontrolünü kaybetmeni izlemek istiyorum."

Lila'nın ne istediği ya da bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama sözleri ona karşı çok dikkatli olma kararlılığımı gevşetti. Onu daha derinlere doldurmak için geri çekilerek, duvarlarını uzun, güçlü itişlerle okşadım, o da karşıladı ve aldı, vücudu ayarladığım ritme uyuyordu.

Dünyadaki hiçbir şey, *hiçbir şey* Lila'nın içinde olmak kadar iyi hissettirmemişti.

"Seni
seviyorum."

"Seni
seviyorum."

Kan damarlarımda dolaşıyor, kalbim küt küt atıyordu. Başım dönüyordu ve yarı kördüm, omurgamın tabanında

sıcak karıncalanmalar başladı. Taşaklarım sıkılaştı ve yüksekliğin peşine düştüm,

Geri dönüşü olmayan noktaya ulaşana kadar her vuruş beni daha da yükseğe çıkardı. Artık durmanın hiçbir yolu yoktu. Lila kalçalarını salladı, tırnakları omuzlarıma batıyordu.

Patladım. Titreyerek onun içine boşaldım ve bu devam ediyor gibiydi. Vay anasını.

Tüm ağırlığımı vererek üzerine yığıldım ve o da bana tutundu, ikimiz de çok hareketsiz ve sessizdik. Birkaç saniye boyunca o kadar kemiksizdim ki hareket bile edemiyordum.

Onu ezebileceğimden korkarak üzerinden kalkıp yan döndüm, başımı elime dayadım ve parmak uçlarımla ağzını yokladım. "Sen iyi misin?"

Gülümsedi. "Evet. Ben iyiyim." Gülümsemesi yüzünden kayıp gitti. "Ben sadece... düşündüğümünden daha farklıydı."

"Lanet olsun." Elimini yüzümde gezdirdim, suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. "Özür dilerim. Yapmamalıydım-"

"Hayır." Elimini tuttu. "İyiydin. Sadece... çok yoğundu, anlıyor musun?"

Evet, biliyordum.

"Bunu benim dışımda biriyle yaptığını asla düşünmek istemiyorum. Bu çok..." Durdu ve derin bir nefes alıp verdi. "Bu çok samimi, biliyor musun? Ve bunu paylaşmandan nefret ediyorum-"

"Şşş. Söyleme. Seninle olmak daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu."

"İyi anlamda mı?"

"Hem de en iyi şekilde. İkimiz de bakireymişiz gibi davranalım. Çünkü öyle hissettirdi."

Gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Hemen döneceğim." Yataktan kalktım ve yerdeki boxer külotumu çektim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Banyoya. Seni temizlemek için bir havluya ihtiyacım var-"

Başını iki yana salladı. "Sen kal. Ben gideceğim. Döndüğümde burada olmanı istiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

o GECE kollarımda uyudu, sırtı göğsüme yaslıydı ve vücudu benimkiyle bütünleşmişti. Yüzümü saçlarına gömdüm ve Lila'nın kokusunu içime çektim. Bahar yağmuru ve hanımeli.

Sanki sadece dakikalar sonra telefonumun alarminin sesine uyandım. Bir iniltiyle yuvarlandım ve elim komodinin üzerindeki telefonuma uzanıp onu susturmaya çalıştı. Dışarısı hâlâ karanlıktı ve Lila mışıl mışıl uyuyordu.

Onun yumuşacık yatağında, sıcacık bedeni benimkine sarılmış halde, ellerim onun ipeksi yumuşak teninin her santimetresinde gezinirken kalmak istedim.

Ellerimi yüzüme sürerek esnedim ve doğruldum, sonra yerden giysilerimi alıp giyindim ve kaçış planımı oluşturdum. Lila'nın odasından çıkmanın iki yolu vardı. Birincisi. Koridorda sürünerek ilerlemek ve kimsenin beni duymamasını ummak. Birkaç hafta önce, banyodan çıkarken Gideon'la karşılaşmıştım. Nerede olduğumu bildiğine dair bir his vardı içimde ama bana boş boş bakmış ve hiçbir şey söylememişti.

İki numara. Onun penceresinden çık, verandanın çatısına atla ve direktten aşağı kay. Sonra evin yanından dolan ve odama tırman. Ev serbest. Bileğim yüzünden eyalet şampiyonluğu maçından beri o yolu kullanmamıştım ama artık yeterince güçlü olduğuna emindim. Bu yüzden bugünün kaybolma numarası olarak bunu yapmaya karar verdim.

Ona veda öpücüğü verdim ve ben gittikten sonra pencereyi kapatmasını söyledim. Hâlâ yarı uykulu bir halde "Seni seviyorum" diye mırıldandı ve bana kapatacağını söyledi. Gözleri kapandığında bir an tereddüt ettim. "Pencereyi kapatmayı unutma."

"Bebğim, dışarısı soğuk," diye mırıldandı küçük bir gülümseme ve esnemeyle. "Git. Ben yanıdayım."

Bu arada, onun penceresinden çıkıp çatıya çıktım.

Ayak bileğimdeki şiddetli ağrıyı görmezden gelerek evin yanından kafese doğru topallayarak yürüdüm ve rekor bir sürede odama geri döndüm. Pencereyi kapatırken, yatak odamın kapısının açıldığını ve sonra kapandığını duydum. Yatak odamın zemininden geçen ayak sesleri Lila'ya ait olamayacak kadar ağırdı.

Oh. Kahretsin.

"Jude." Gülme isteğimi bastırdım. Neden gülmek istediğimi bilmiyorum. Bu yüzleşmenin hiç de komik olmayacağına dair bir his vardı içimde.

Yüzümdeki aptal sırıtışı silerek pencereden babama doğru döndüm. Bir elimi saçlarımda gezdirdim, Lila'nın odasından geldiğimi bilip bilmediğine ve bunun ne kadar süredir devam ettiğine dair bir fikri olup olmadığına karar vermeye çalıştım. Bilmiyor olsaydı odamda dikilmeyeceğini hemen çıkardım. Sabahın altısında kendi yatak odamın penceresine tırmanmak için bir bahane bulabilirdim. Mesela, hey, sadece erken bir antrenman yapıyordum. Kimseyi uyandırmak istemedim.

Ya da Noel Baba'yı oynuyordum ve ahıra birkaç hediye saklamıştım. Ki bu aslında doğrudu. Hediyelerimi ahıra saklamıştım. Ama bunun işe yaramayacağını biliyordum.

Bu yüzden hiçbir şey söylememeyi ve beni neyle suçladığına bağlı olarak vereceğim yanıtı göre hareket etmeyi tercih ettim.

"Lila'yı al ve beş dakika içinde benimle ahırda buluş."

Gözlerim büyüdü ve keskin bir nefes aldım. Beklediğim ve olmasını istediğim şey bu değildi. "Onu bu işin dışında bırakabilir miyiz? Bu onun hatası değil-"

"İkinizi de ahırda bekliyor olacağım." Kapıya doğru yöneldi, sonra geri döndü, sesi alçaktı. "Şu ayak bileğine bir iyilik yap. Kapıyı kullan. Ve kimseyi uyandırmamaya çalış. Tüm ev halkını alarma geçirmeye gerek yok."

Başımla onayladım. Bu ihtiyacımız olan son şeydi. Ama Lila'yı bu işe bulaştırmasını beklemiyordum. Onu bu işe karıştırmamasını ve ikimizin de cezasını benim çekmemi tercih ederdim. Ama onun orada olması konusunda kararlıydı. Dolabımdan kapüşonlu bir tişört alıp başıma geçirdim.

Sonra da iyi haberi vermek için koridordan aŖađı süzüldü. YakalanmıŖtık. Babam bizi ahırda bekliyordu.

Ödenecek cehennem olacağına Ŗüphe yoktu ama bunun yükünü ben taşıyacaktım. Ya da birkaç dakika sonra tarlayı geçerken Lila'ya öyle söyledim, nefeslerimiz beyaz dumanlar halinde çıkıyordu, çimenleri kaplayan kırağı ve ağaçlar Ŗafak öncesi gümüş renginde parlıyordu.

"Bu işte beraberiz," dedi. AŖkımızın bir ilanı gibi eski beyzbol kapüşonumu giyyordu. "Ben de en az senin kadar suçluyum, bu yüzden sakın tüm suçı üstlenmeye kalkma."

Elini tuttum ve kendime doğru çektim. Kolumu beline dolayarak onu göğsüme doğru çektim, babamın bizi görüp görmediğini bile umursamadan. "Sana bir Ŗey söylemeyi unuttum."

"Ne?" diye sordu, kaŖları çatılmıŖtı. Hazırlanmak için o kadar acele ediyordu ki saçlarını taramak için bile durmamıŖtı. Bu halini seviyordum. Seks saçıydı. Uzun dalgalar sırtından aŖađı dökölüyor ve mükemmel yüzünü çerçeveliyordu.

"Bu gece mükemmeldi. Sen mükemmelsin. Ve ne olursa olsun ya da cezamız ne olursa olsun, buna değecek."

Gölümsedi, vücudu rahatlayarak sarktı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Sen buna kesinlikle değersin."

Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondururken ellerim aŖađıya indi ve kıcını kavradı. Bu öpücük daha fazla bir Ŗeye dönüşmeden önce isteksizce onu serbest bıraktım. "Hadi Ŗu işi bitirelim."

Omuzları çöktü, omzunun üzerinden ahıra bakarken cesareti biraz kırıldı.

Elini sıktım. "Her Ŗey yoluna girecek. Babam sana kızmayacak."

"Bu durumu daha da kötüleŖtiriyor. Özel muamele istemiyorum. Ve başının belaya girmesini istemiyorum." "Önemli bir Ŗey değil. Biz hallederiz."

"Tamam." Bana küçük bir gülümseme verdi. İkna olmuş gibi görünmüyordu ama babamı bekletmenin bize bir faydası olmazdı. Böylece yan yana ahıra doğru yürüdük ve ben topallığımı gizlemeye çalıştım ama o fark etti ve bıkkın bir iç çekişle başını salladı.

Kapı kapalıyken içeri girdiğimizde babam deri koltuğu işaret etti. "Oturun." Keşke bu kanepenin ne kadar hareket gördüğünü bilseydi.

Lila ve ben yan yana oturuyorduk ama birbirimize degecek kadar yakın değildik, o ise karşımızda duruyordu, kollarını kavuşturmuş ve bacaklarını hafifçe açmış, bize tüm güce sahip otorite figürü olduğunu söyleyen bir hakimiyet gösterisi yapıyordu. Ortamı henüz değerlendirmemiştım, bu yüzden neyin işe yarayıp neyin yaramayacağından emin değildim.

"İkiniz beni garip bir duruma soktunuz."

Buna itiraz edemezdım, o yüzden çenemi kapalı tuttum. Sesi kızgın gelmiyordu ama mutlu da değildi.

"Özür dilerim," dedi Lila. "Asla sana itaatsizlik etmek ya da kurallarını çiğnemek istemedim..." Sesi kesildi ve gözleri kucağında kenetlenmiş ellerine kaydı.

"İster inanın ister inanmayın, ben de bir zamanlar gençtim." Nefesinin altında kıkırdadı. Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. Gerçekten de bizi serbest mi bırakacaktı? "İşte bu yüzden kurallar var. Ne zamandır onun odasına gizlice giriyorsun?" diye sordu.

Ona yalan söyleyip bunun bir kerelik olduğunu söyleyebilirdim ama buna inanacağından şüpheliydim. Gözlerini bana dikmiş, beni bir yalanın içinde yakalamak için bekliyordu. Cevabı biliyordu ve bu bir sınavdı. Yüzüne karşı yalan söylemenin onu sadece kızdıracığını tecrübelerimden biliyordum. Vermeyi planladığı ceza her ne ise iki katına çıkacaktı.

Ben de dürüstçe cevap verdim.

"Eylül'den beri." Duruşunu gevşetti ve başından beri şüphelendiği bir şeyi doğrulamışım gibi başını salladı.

"Artık birbirinizin yatak odalarına gizlice girmek yok. İkiniz de benim çatım altında yaşadığınız sürece olmaz.

Anlaşıldı mı?" "Evet," dedi

Lila hızla.

Babamın bakışları bana döndü. İsteksizce başımı salladım. "Anladım."

"Bunu söyledikten sonra, on sekiz yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum." Yüksek sesle nefes verdi ve elini çenesine götürdü, çelişkili görünüyordu. "Ama dediğim gibi, beni kötü bir duruma soktun. Lila bizim sorumluluğumuzda. Annene sana bakacağımıza ve sana kendimizden biri gibi davranacağımıza söz verdik," dedi.

Lila ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Elini kaldırdı. "Bana teşekkür etmenize gerek yok. Bunu yapmaktan mutluluk duyuyoruz. Sen hiç sahip olamadığımız kızımız gibisin."

Gözleri yaşlarla doldu ve hiç düşünmeden ona yaklaştım ve kolumu omuzlarına doladım. Bana doğru eğildi ve gözyaşlarının dökülmesini engellemek için gözlerini sildi. Onu ağlarken görmekten nefret ediyordum. Onu üzgün görmekten nefret ederdim. Ama tatillerin onun için özellikle zor olduğunu biliyordum.

"Annen Jude'la birbirinize aşık olduğunuzu biliyordu. Belki siz bunu anlamadan önce bile," dedi babam Lila'ya, sesi hiç duymadığım kadar yumuşaktı. Onu üzmemi istemiyordu.

"Ne söyledi?" Lila'nın gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu, sesi çok umutluydu, annesinin bizimle paylaştığı herhangi bir şeyi duymak için her zaman umutsuzdu.

Babam gülümsedi ve bu onun yüz hatlarını yumuşattı, neden bunu daha sık yapmadığını merak etmeme neden oldu. "Jude'un değerli biri olduğunu ve büyüyünce iyi bir adam olacağını bildiğini söyledi." Sesinde bir parça gurur duyduğumu sandım ama emin olamadım. Annem koşulsuz sevgi ve övgüler yağdırıyor, babamın kötü polisine karşı iyi polis rolünü oynuyordu. "Annen birbiriniz için mükemmel olacağınızı düşünüyor gibiydi. Karım da aynı fikirdeydi."

Bunların hiçbirini duymamıştım. Babamın benimle paylaştığı bir şey değildi ve Lila sormasaydı paylaşacağından da şüpheliydim. Ama Caroline'ın ona

güvenmesi

Lila için en iyi erkek olmaya daha da kararlıyım.

"Belki ikiniz de içinde bulunduğum çıkmazı anlayabilirsiniz." Gerçekten şaşırmış gibi başını kaşıdı.

Açıkçası, bir sorun göremiyordum. Ben Lila'yı istiyordum, o da beni istiyordu. Birbirimize aşıktık ve seks doğaldı. Bunda büyütülecek ne vardı? Ama bunu dile getirecek kadar aptal değildim.

"Peki şimdi ne olacak?" Topu tekrar onun sahasına atarak sordum. Şu işi bitirelim ve Noel'in tadını çıkaralım. Birkaç saat daha uyumak da iyi olurdu. Bu arada, uygulamaya karar verdiği kuralları nasıl aşacağını planlamaya başlamıştım bile.

"Lila'nın tam karşısında uyuyan iki küçük kardeşin var. Jesse daha on üç yaşında. Yanlış bir fikre kapılmasını, annenle benim bu davranışa göz yumduğumuzu düşünmesini istemiyorum."

"Annelerden bahsetmişken, ben neden bu toplantıya davet edilmedim?" diye sordu annem ahıra girerken, dışarıda bırakıldığı için açıkça sinirlenmişti. Flanel pijama altı ve babamın polar ceketini giymişti. Lila'nın ayağındakilerle aynı çirkin, taba rengi kürk astarlı botları giymişti. Çok modaydı ve kızlar bir bulutun üzerinde yürümek gibi olduğunu iddia ediyorlardı.

"Patrick." Kaşlarını çatarak ona baktı. "Beni neden uyandırmadığını açıklayabilir misin?"

"Erkendi." Babam gözle görülür bir şekilde rahatsız görünüyordu ve annemle kapışırken kahkahalarımı bastırmak için yumruğumun içine öksürdüm. Bazen o kadar güçlüydü ki, durum gerektirdiğinde annemin ne kadar güçlü olabileceğini fark etmemiştim. Sanırım savaşlarını akıllıca seçiyordu. "Bu yüzden uykunu kaçırmak istemedim."

Annem ellerini kalçalarının üzerine koydu. Parlak bir gülümseme ve neşeli bir sesle bize dönmeden önce ona, "Seninle sonra ilgileneceğim," dedi. "Mutlu Noeller."

Lila ve ben ona Mutlu Noeller diledikten sonra bakiştık.

Kaşılarını kaldırdı. *Bu benim için olduğu kadar senin için de garip mi?*

Kaşılarımı kaldırdım. *Tuhaf. Ama devam et.*

Koltuğumda rahatladım ve kolumu kanepenin arkasına doğru uzattım. Yerleşsem iyi olacaktı. "Marşmelovlu sıcak çikolata getirdin mi? Ya da şu şekerli kurabiyelerden?"

Babam kaşılarını çattı, sesi sertti. "Bu kadarı sana yeter, ukala." Annemle arası hâlâ bozuktı ve bunu daha uzun süre duyacaktı. Ama ben de henüz paçayı kurtardığımızı düşünmüyordum, bu yüzden çenemi kapattım.

"Patrick'in ben araya girmeden önce söylediğı gibi," dedi annem, ona hançer gibi bakarak. "Jesse ve Gideon'u ve bunun gönderdiği mesajı düşünmeliyiz." Ellerini birbirine vurdu. "Bu yüzden eğer birlikte yatacaksanız bunu açıkta yapmaya karar verdik."

"Ne?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Kapı açık uyuyabilirsiniz." Sanki Bereketli Leydi'ymiş ve bize gelmiş geçmiş en güzel Noel hediyesini vermiş gibi gülümsedi.

Kanepeye yaslandım. Bu çılgınlık da neydi? "Kapı açıkken birlikte uyumamızı mı istiyorsun?" Doğru duyduğumdan emin olmak için tekrarladım.

"Evden çıkana kadar birlikte yatmamanızı tercih ederiz. Ama b u n u yapmak zorunda hissediyorsanız, kapı açıkken yapabilirsiniz."

Evet, kapı açıkken bir bok yapamazdık.

Babam sanki aklımı okumuş gibi güldü. "Kesinlikle," dedi ve düşüncelerimi gerçekten dile getirip getirmediğimi merak etmeme neden oldu.

Babam ellerini birbirine sürterek, "O zaman anlaştık," dedi. Bu konuşmayı yapmaktansa diş ameliyatı olmayı tercih edeceği izlenimine kapıldım. Her şey

Beklediğimden çok daha iyi geçmişti. Elbette çok garipti ama babam bu konuda hiç de katı davranmamıştı. Bunun Lila yüzünden olduğundan şüpheleniyordum. Ona hiç sesini yükseltmemiş ya da nezaket dışında bir şeyle davranmamıştı. Kız olduğu için mi yoksa onun kızı olmadığı için mi böyle davrandığını sorguluyordum. Her iki durumda da, bu bizim lehimize işledi.

Ahırdan çıkarken annem, "Ve artık o kafese tırmanmak yok," dedi. Koluma vurdu. "Morsalkımımı çiğnedin. Baharda geri gelmeyecek diye endişeleniyorum."

Annem kolunu Lila'nın omuzlarına doladığında Lila, "Senin için yeni sarmaşıklar dikebilirim," diye teklif etti ve ikisi birlikte en tuhaf Noel sabahında babamla benim önümde yürüdüler. Lila'nın bekâretini almıştım ve sonrasında ailece bu konuyu tartışmıştık.

Babam bana "Kapı açık uyuyabilirsin dediğimizde, aslında birlikte uyumayacağınızı kastettiğimizi biliyorsun," dedi.

"Evet, anladım." İçimden bir kahkaha patladı. "İyi oynadın."

"Ben dün doğmadım," dedi kıkırdayarak ve başını sallayarak, kendisiyle oldukça gurur duyuyordu.

Ama neyse ki hâlâ kamyonetim, ahır ve henüz keşfetmediğimiz pek çok gizli yerimiz vardı. Bu sadece daha yaratıcı olmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Doğaçlama. Uyum sağla. Üstesinden gel.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Lila

ZAMAN TÜKENİYORDU. Yavaşlatmak istedim. Daha fazlasını istedim. Son senemizin geri kalanı başımı döndürecek kadar hızlı geçmişti. On sekizinci yaş günümü kutladıktan kısa bir süre sonra balo gecesi geldi ve ben daha ne olduğunu anlamadan mezun oluyorduk.

Üç gün önce lise diplomalarımızı aldık. Bunun yeni bir maceranın başlangıcı olması gerekiyordu ama bana iyi bir şeyin sonu gibi geldi. Annemin kaçırdığı bir kilometre taşı daha. Jude'un gidişine bir adım daha yaklaşmıştık.

Şimdi telefonumun ekranına bakıyordum, ilk baştaki heyecanım bir başka mesajın gelmesiyle yerini mideme çöken bir korku taşına bırakmıştı. Az önce Christy'nin havuzunda tur atmıştım ve çıktığımda kendimi Zen gibi hissediyordum, kaslarım gevşemişti ama şimdi tamamen gergin bir haldeydim. Aptal bir mesaj yüzünden.

"Geldiler," dedim Christy'ye, bir şezlongda bağdaş kurmuş oturuyordu, kucağında bir kase kesilmiş meyve vardı. Dışarısı cehennem kadar sıcaktı ama o siyah bikinisi ve kocaman siyah güneş gözlükleriyle bir salatalık kadar serin görünüyordu.

"Ne dedi?" diye sordu ağzına bir üzüm atarak. "Sana daha fazla bilgi verdi mi?"

Başımı salladım ve telefonumu kanvas çantamın içine attım. "Hayır." Islak saçlarımı bir düğüm haline getirip bileğimdeki lastikle sabitledim ve karşısındaki şezlongun kenarına oturdum. "Tek söylediği kampa gittikleri ve bunun erkek erkeğe bir bağ kurma olayı olduğuydu. Şimdi de konuşmamız gerektiğini söyledi." Dudaklarımı kemirdim, midemde korku birikiyordu. Beni mahvetmesi için birkaç kelimesi yetecekti. "Bu sözlerden asla iyi bir şey çıkmaz."

"İyi haberler olabilir. Belki sana bir sürprizi vardır. Ya da belki de üç gündür yoktum.

ve amcığa ihtiyacım var."

Güldüm ama sesim cılız çıktı. "Eğer öyle olsaydı, cinsel içerikli mesajlaşıyor olurdu. Bu seks mesajlaşması değil. Kulağa ciddi geliyor." Annesinin ağaçların altında yoga dersi verdiği arka bahçeye baktım. "Kendinizi topraklayın," dedi bir grup bayanı pozlar boyunca yönlendirirken. Ağaç olmaları, uzun ve güçlü durmaları gerekiyordu.

"Sadece neden dürüst olamadıklarını anlamıyorum. Jude ve Brody'nin benden sır saklamalarına gerek yok," dedim bileğimdeki gümüş tılsımlı bileziği dalgınca çevirerek. Üç hafta önceki on sekizinci doğum gününden beri oradaydı. Gümüş yıldızın üzerindeki Swarovski kristalleri güneş ışığında p a r l ı y o r d u . O kadar parlaktı ki neredeyse kör ediyordu.

Jude doğum günüm için bana bir yıldız aldı. Lila Yıldızı adını verdiği gerçek bir yıldız. Orion takımyıldızındaki yıldızlardan biriydi ve gece gökyüzünde onu bulmak için sertifikalar ve bir harita ile birlikte geldi. Neden Orion'u seçtiğini sorduğumda, bu yıldızların Odysseus'a eve dönmesi için yol gösteren yıldızlar olduğunu söyledi. On yıllığına gitmeyi planlayıp planlamadığını ve geri dönüş yolculuğunun denemeler, sıkıntılar ve ayartmalarla dolu bir odyssey olup olmayacağını sorma dürtüsüne direndim.

Geleceğin ne getireceğini tahmin etmeye çalışmak anlamsızdı. Ve muhtemelen geleceği göremememiz en iyisiydi. Benden ayrılacak mıydı? Bana bir yıldız alan ve her fırsatta beni sevdiğini söyleyen adam bunu gerçekten yapacak mıydı? Bilmiyordum. Tek bildiğim garip davranıyordu.

"Belki de tam olarak söylediği şeydir. Kaynaşmak için kamp gezisine gitmişlerdir. Bu kadar büyütme. Kendini delirteceksin."

Çok geç kalmıştım. Üç gündür kendimi delirtiyordum. Aslında bundan daha uzun sürmüştü. Mezuniyetimizden önceki hafta boyunca Brody ile aralarında bir şeyler olmuştu. "Dışlanmış hissetmekten nefret ediyorum," diye itiraf ettim.

"Üçgenler aldatıcıdır. Üçlü yapmadığınız sürece, bir

kişi hep dışarıda kalır."

Gözlerimi devirdim. "O tür bir üçgen değil."

Kara kaşları çatıldı. "Tabii ki değil. Aynı zamanda en iyi arkadaşın olan iki seksi adamla yaşıyorsun. Neredeyse kardeş olduklarından bahsetmiyorum bile." Eliyle kendini yelpazeledi. "Tanrım, bu çok ateşli."

"Öyle değil," diye ısrar ettim.

"Evet, tamam." Christy kaseden bir çilek kopardı ve ısırdı. "Yani Brody'nin sana nasıl baktığını fark etmiyor musun?"

"Brody..." Sözlerine itiraz ederek başımı salladım. "Biz sadece arkadaşız. Bu konuya nasıl girdik ki?"

"Bu kamp gezisinde neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk."

Sanki cevapları barındırıyormuş gibi yüzme havuzunun mavi derinliklerine baktım. "Ya benden ayrılırsa?"

Bana daha iyi bakabilmek için güneş gözlüklerini burnundan aşağı kaydırды. "Bu yüzden mi sikini almak için eve gitmek yerine hâlâ burada oturuyorsun?"

Kasesinden bir dilim ananas aldım, yerken dizim zıpladı. O haklıydı. Oyalanıyordum. Eve gitmezsem kötü haberi duymak zorunda kalmayacaktım. Kaçınılmaz olanı erteleyebilirdim. Şezlonga uzandım ve güneşi ve güvensizliğimi engellemek için gözlerimi kapattım.

On beş... yirmi dakika geçti, meyveler bitmişti ve Christy kolumu ittiğinde ben hâlâ Teksas güneşinin altında kavruluyordum. "Eve git. Haberi al. Ve rapor ver. Randevum için hazırlanmalıyım."

Bu beni harekete geçirdi. Bol pamuklu atletimi ve kısa pantolonumu giydim. Parmak arası terliklerimi giydim, çantamdan arabamın anahtarlarını çıkardım ve omzuma attım. Eve gitme ve müzikle yüzleşme vakti gelmişti.

Christy ıslak havluları kollarının arasına alarak, "Seksten sonra beni ara," dedi.

"Bu geceki randevundan sonra beni ara. Ve iyi eğlenceler." "Eğer eğlenirsek, seni aramayacağım."

"Aynısı benim için de geçerli."

"Orospu," diye seslendi arkamdan, yüzme havuzunun etrafından dolanırken, parmak arası terliklerim fayanslara çarpıyordu.

"Aşüfte," dedim omzumun üzerinden. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Eve dönerken kendime moral konuşması yaptım. Belki de kötü bir haber değildir. Neden öyle olacağını düşündüm ki? Aylardır her şey harikaydı. Balo gecemiz hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Dans ederken bacaklarımın etrafında süzülen inci grisi tül etekli, gümüş payetli, askılı bir elbise giymiştim. Jude, elbisemin eteğiyle uyumlu papyonlu kömür grisi bir smokin giymişti. O balo kralı seçildi, Ashleigh de kraliçe. Ama biz duyurudan önce ayrıldık ve bunu ancak daha sonra mesaj yoluyla öğrendik. Jude popülerlik yarışmalarını umursamazdı. Tek umursadığı geceyi benimle bir otelde geçirmekti.

İlişkimiz sağlamdı. Jude ve ben birbirimize aşık olduk. Her şey güzeldi. Belki de *fazla* iyiydi. Bu düşünceyi kafamdan attım. Karamsarlık beni bir yere götürmezdi.

Ahırın kapıları ardına kadar açıktı, hoparlörlerden Eminem bangır bangır çalıyordu, ben fark edilmeden kapının dışında gizlenirken portatif vantilatörler en yüksek ayardaydı.

"Sekiz... dokuz... on," diye bağırdı Jesse. "Devam et, Jude. Yapabilirsin."

Tabii ki yapabiliirdi. Bugünkü hedefin ne olduğunu bilmiyordum ama Jude tüm gün boyunca barfiks çekebiliirdi. Sırtı bana dönüktü ve duvara bağlı barfiks çubuğunun üzerinde barfiks çekerken kaslarının dalgalanışını izledim. Gömleksiz ve terliydi, saçları karmakarışık. Tanrım, çok lezzetli görünüyordu. Tenindeki teri yalamak istedim.

İşte o zaman anladım. Bana ne söylemesi gerektiğini biliyordum. Bunu daha önce fark etmeyecek kadar aptal olabilir miydim? Ah, doğru ya. İnkâr.

Onsuz nasıl yaşayabilirdim ki? Beni her zaman terk edecek bir adama neden aşık olmuştum?

Derin bir nefes alarak, muhtemelen beni kış üstü yere serecek habere hazırlanmaya çalıştım. Bakışlarım, sanki kan davası güdüyormuş gibi torbayı yumruklayan Brody'ye kaydı. Christy yanıliyordu. Brody beni bir arkadaş, neredeyse bir kız kardeş gibi görüyordu, daha fazlası değil. Brody'yi seviyordum ama *aşık değildik*. Büyük fark vardı.

Varlığımı hisseden Brody bakışlarını kum torbasından ayırdı ve selamlamak için çenesini eğdi. O kendine has sırtışıından eser yoktu. Bir şeylerin ters gittiğini hissederek içeri girdim ve onun yanında durdum.

"Sen iyi misin?" Sessizce sordum.

"Yağmur gibi." Ama yalan söylediğini yüzünden anlayabiliyordum.

"Herhangi bir konuda konuşmaya ihtiyacın olursa, ben her zaman yanıındayım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Minnettarım. Ama ben iyiyim."

Omuzlarım çöktü. Bana sır vermeyecekti. Hiç anlatmış mıydı ki? Düşündüğümde, özel hayatını her zaman gizli tutmuştu. Her zaman ne kadar yakın olsak da, bana kendisi hakkında anlatmadığı çok şey vardı. Jude'a güvenir miydi? Sanırım anlatırdı.

Jude çubuğu bıraktı ve yere düştü, sonra bana doğru döndü.

Jesse sırtıttı. "Hey Lila. Duydun mu-"

Jude, Jesse'nin sırtını göğsüne yasladı ve bir eliyle ağzını kapatarak geri kalan kelimelerin ağzından çıkmasını engelledi. "Bu senin paylaşacağın bir haber değil, küçük kardeşim."

"Oops. Özür dilerim."

"İyisin." Jude, Jesse'yi serbest bırakmadan önce kızgın olmadığını göstermek için saçlarını karıştırdı.

Jesse yerden atlama ipini aldı ve zıplamaya başladı.

"Çok güzel ayak hareketlerin var," dedim ve iltifatım hızlanmasına neden olunca kahkahamı bastırdım. Jesse gösteriş meraklısıydı ama yine de çok sevimliydi ve vücudunda kötü bir kemik yoktu, bu yüzden her şeyden kurtuldu. Ailenin bebeği olduğu için herkes onun üzerine titrerdi ve o da herkesin sevgisiyle nasıl oynayacağını bilirdi.

"Hey sen," dedi Jude, kalçalarımı kavradı ve bir öpücük için beni kendine doğru çekti. "Seni özledim."

Kollarımı boynuna doladım ve ben de onu öptüm. "Seni daha çok özledim."

Brody inledi. "İkiniz beni hasta ediyorsunuz. Defolun gidin buradan."

Gülerek Jude'dan uzaklaştım. Mide bulandırıcı çiftlerden biri olmuştuk ve bu umurunda bile değildi.

"Ee... Haberleriniz nedir?" Ağzından çıkacak kaçınılmaz sözcükler için kendimi hazırladım.

"Çabucak bir duş alayım, sonra gezintiye çıkarız."

"Araba sürmek mi?" Elimini tuttu ve beni tarlaya doğru sürükledi, midem endişeyle çalkalanıyordu. Neden bana söyleyememişti ki? Neden ıstırabımı uzatıyordu?

Elimi bırakarak arka kapıyı benim için açtı. Yanından geçip klimalı eve girdim. Mutfakta, tezgahın üzerinde iki şeftalili turta soğuyordu. Jude'un en sevdiği.

Duş almak için merdivenleri ikişer ikişer çıkarken omzunun üzerinden "Bikinini çıkarma," diye seslendi.

On beş dakika sonra kamyonetini yolun kenarına, yüzme havuzunun yakınına park etti. "Neden yüzmeye gitmeden önce duş alıyorsun?" Kamyonetinin arkasından iki havlu alıp ağaçların arasından geçen toprak patikada yürürken sordum.

"Yolda beni koklamak zorunda kalmayasın diye."

Havlularımızı ve tişörtünü düz bir kayanın üzerine attı ve yüksek topuklu ayakkabılarını çıkardı, kırmızı bikinime kadar soyunmamı izlemek için arkamda dururken gözleri karardı. Parmağını kayışa geçirdi ve aşağı yukarı kaydırıldı. "Bu küçük kıyafeti sevdim."

"Evet, biliyorum. Sen seçtin." Bu anıyı hatırlayınca yanaklarım kızardı. Jude benimle birlikte soyunma odasına geldi.

"İyi bir zevkim var." Kalçalarımı kavradı ve beni kendine doğru çekerek başparmaklarını kalça kemiklerimin üzerinde gezdirdi. "Bir dahaki sefere bikini alışverişine çıkmak istersen, adamın benim."

İfadesini okumak için yüzümü yukarı kaldırdım. "Bir dahaki sefere yeni bir bikiniye ihtiyacım olduğunda, benimle alışverişe gelir misin?"

Cevap vermek yerine beni öptü ve sonra bıraktı. "Hadi yüzmeye gidelim."

Elini tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Yara bandını yırtıp atmaya ne dersin? Ne zaman gidiyorsun?"

Seninle ne kadar zamanım var?

Elini duştan ıslanmış saçlarında gezdirdi ve yüzünü buruşturdu. "İki hafta."

Ona baktım. Hayır. Öyle demedi. İki hafta demiş olamaz. Onu yanlış duymuştum. "Az önce ne dedin sen?"

"Bebeğim. Bana öyle bakma."

Ondan uzaklaştım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. "Bana sana nasıl bakacağımı söyleme. Birkaç ayımız var demiştin. İşverenin sonbahara kadar boş yeri olmadığını söylemiştin. Bütün yazı birlikte geçirecektik. Sonra ben üniversiteye, sen de eğitim kampına gidecektin." Nefes nefese kalmıştım. Bir sürü planımız vardı. Bu yazı şimdiye kadarki en iyi yaz yapacaktık. "Şimdi sadece iki hafta mı?"

"Evet." Tek söylediği buydu. "Evet."

"Bu yüzden mi Brody ile erkek erkeğe kamp yapmaya gittin? Herkes biliyor muydu? Son öğrenen ben miyim?"

"Hayır, nedeni bu değil..." Yüksek sesle nefes verdi.

"Oh, özür dilerim. Erkek arkadaşımın beni üç gün boyunca neden terk ettiğini sormama izin yok mu?"

"Böyle yapma." Çenesi sıkıldı, gözleri kısıldı. "Brody'nin başına gelenlerin seninle bir ilgisi yok. Bu onun anlatacağı bir hikâye, benim değil. Sana anlatmak istiyorsa, bu ona kalmış. Ve ben seni terk etmedim. Sadece üç günlüğüne gittim."

"Ve şimdi sadece iki hafta var ve ben çalışıyorum... Bahçe merkezinde haftada kırk saat çalışacağım ve izin almak için çok geç. Stella tatilde ve ben onun saatlerini alıyorum ve..." Durdum ve ellerimle yüzümü kapattım. Bu çok fazlaydı. Beni terk edeceği düşüncesiyle başa çıkamıyordum.

Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. "Hey. Her şey yoluna girecek. Eğitim kampına gidiyorum. Ölmeyeceğim. Doktorlar bana sadece iki hafta ömür biçmiş değiller" diye şaka yaptı.

"Bunu bilmiyorsun," dedim, sesim ellerim tarafından boğuklaştırılmıştı.

Göğsü kahkahalarla gümbürdedi. "Delirmiş gibi davranıyorsun, Asi. Hadi gel. Suya girelim," diye ısrar etti. "Burada taşaklarım terliyor."

Homurdandım. "Buna alışsan iyi olur. Yakında bir tatbikat eğitmeni emir yağdırırken ter içinde kalacaksın."

Bir insan bunu nasıl dört gözle bekleyebilir ki? Ama o bekliyordu. Görünüşe göre, onun için yeterince hızlı hareket etmiyordum. Beni bir hamlede havaya kaldırdı ve omzunun üzerinden fırlattı.

"Bırakın beni!" Yumruklarımı sırtına indirdim ama o sadece güldü ve suya girdi. Göğüs hizasına geldiğinde beni bir bez bebekmişim gibi havaya fırlattı.

Şu adam. Kafam ortaya çıkar çıkmaz ona saldırdım.

"Çok tahmin edilebilirsin,
Rebel." "Tam bir baş
belasısın."

"Sen de öylesin." Gülümsedi, bana sevdiğim gamzelerini gösterdi, gözleri güneş ışığında masmaviydi, ıslak saçları geriye doğru taranmıştı ve kalbimde Teksas büyüklüğünde bir sızı hissettim. "En güzel, en sinir bozucu, en inatçı baş belası."

"Ben de sana." Onu batırmaya çalışmak yerine kollarımı boynuna, bacaklarımı beline doladım ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm.

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Sen üniversiteden mezun olduktan ve ben de Deniz Kuvvetleri'ni bitirdikten sonra, tüm hayatımız boyunca birlikte olacağız. Seninle o kadar çok birlikte olacağım ki benden bıkacaksın."

"Tüm hayatını benimle mi geçirmek istiyorsun?"

"Planlıyorum. Neden? Aklınızda başka bir şey mi vardı?"

"Sonsuzluk çok uzun bir zaman. Bunu birlikte geçirmek istediğin kişinin ben olduğumu nereden biliyorsun?"

"Her zaman biliyordum. Benim için o sensin." "Fikrini değiştirebilirsin."

"Evet, ve bir timsah tarafından yenebilirim."

Güldüm. "Ne diyorsun sen?"

"Bunun gerçekleşme ihtimali yok denecek kadar az. Ben de bunu söylüyorum. Sen ne diyorsun?"

"Hazırlıklı olun. Denizci kız arkadaşlar tarihindeki en iyi denizci kız arkadaş olacağım."

"Bundan bir an bile şüphe duymuyorum. İyi miyiz?"

Başımı salladım ve her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Başka ne yapabilirdim ki? Destekleyici olmalıydım.

O artık buradaydı ve aramız iyiydi ve acemi birliğine gittiğinde onu ne kadar özleyeceğimi düşünerek birlikte geçirdiğimiz zamanın bir dakikasını daha boşa harcamak istemiyordum. Zamanımızı güzel anılar biriktirmek için kullanmak istiyordum, ayrı kaldığımızda ikimizin de tutunabileceği türden anılar.

Önemsiz gibi görünen tüm o tatlı, güzel anlar. En önemli olanlar onlardı ve ben her birini hatırlamak istedim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Jude

"GERGIN MISIN?" Lila sordu. Eski günlerin hatırına çatıya çıkmıştık ve gece gökyüzü hayal kırıklığına uğratmadı. Yıldızlarla doluydu, yaz havası ılık ve tatlıydı ve göğsümde vatan hasretine benzeyen bir ağrı vardı. Yarın sabah Lila'dan ayrılıyordum.

İlk içgüdüm bunu inkar etmek ve hayır, gergin değilim demektir. Ama bunun yerine gerçeği söylemeyi tercih ettim. "Birazcık. Sen iyi misin?"

"Hayır. Gerçekten değilim."

Ay ışığında yüzüne bakmak için başımı çevirdim. Koyu renk saçlarıyla tam bir tezat oluşturacak şekilde daha soluk parlıyordu. Burnundaki beş çili göremiyordum ama hâlâ orada olduklarını biliyordum. Verdiği cevap hayattaki seçimlerimi sorgulamama neden oldu. Neden askere yazılmaya bu kadar kararlıyım? Neden Lila'yla birlikte üniversiteye gidemedim? Futbol oynadım. Derslere girdim. Sonraki beş yılı onun yanında geçirdim.

"Ama ben olacağım. Ve sen de olacaksın. Sana inanıyorum, Jude. Bize inanıyorum. Her şeyin üstesinden gelebiliriz. Bunu bana sen gösterdin."

"Seni seviyorum,
Rebel." "Ben seni
daha çok
seviyorum."

"Bu iyi çünkü hayatımın geri kalanını seninle geçirmeyi planlıyorum."

"On sekiz yaşında bana nasıl sonsuza kadar söz verebilirsin?"

"Bu şimdiye kadar yaptığım en kolay şey. Hep sen oldun. Senden başka kimseyi istemedim. Ama..."

"Ama?" dedi.

"Ama bu kararı ben verdim. Bu benim seçimimdi. Eğer sen..." Lanet olsun. Bunu söylemek istemiyordum ama söylemek zorundaydım. Yapılacak en doğru şey buydu. Derin bir nefes aldım ve bıraktım. "Üniversite

deneyiminin tadını ıkarmanı istiyorum. Tüm niversite
eylerini yapmanı istiyorum. Partiler, tailgates ve...
Bilmiyorum. I

mutlu olmanı istiyorum, Lila. Eğer üniversitede biriyle tanışırsan ve sen-"

Parmaklarını dudaklarıma bastırarak kelimeleri durdurdu. "Sakın söyleme."

Elimi bileğine doladım ve hareket ettirdim. "Yapmak zorundayım. Gençsin ve sen... lanet olsun, çok güzelsin..."

"Önyargılısın."

Başımı salladım. "Öylesin. Dışarıda seninle birlikte olmak için her şeyini verebilecek pek çok erkek var. Ve bu fırsatı kaçırmışsın gibi hissetmeni istemiyorum. Beş yıl birini beklemek için uzun bir süre."

"Benden ayrılıyor musun?"

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Hayır. Sadece sana bir çıkış yolu gösteriyorum."

"Bir çıkış istemiyorum. Asla başka bir sen olmayacak. Benim için bir tek sen varsın, Jude."

Bir nefes verdim. "Şimdi böyle söylüyorsun ama bunun nedeni şimdiye kadar tanıdığın tek kişi olmam. Üniversiteye gittiğinde bir sürü farklı erkekle tanışacaksın. Erkeklerle-"

"Bunun nereden çıktığını anlamıyorum. Yıllarını erkekleri benden uzak tutmaya çalışarak geçirdin ve şimdi beni yeni biriyle tanışmaya mı zorluyorsun?"

"Hayır. Seni yeni biriyle tanışmaya zorlamaya çalışmıyorum. Ben sadece..." Boynumun arkasını kavradım. "Pişmanlık duymanı ya da bir gün senden beklemeni istediğim için bana kızmanı istemiyorum. On sekiz yaşında birinden bunu istemek çok fazla."

"Daha kısa bir süre önce bana sonsuza dek söz veriyordun. Yeni birini mi bulmak istiyorsun? Mesele bu mu?"

"Hayır. Başka kimseyi istemiyorum. Ama bunların hiçbirisi senin için adil değil. Binlerce mil uzakta olacağım..."

"Bir telefon ve bir e-posta uzağınızda olacaksınız. Ve izinli olarak evde olacaksın. Yılda otuz gün izin alacaksın, değil mi?" Başımı salladım. "Ve seni ziyaret edebilirim. Bunu başaracağız."

"Ama fikrini değiştirirsen anlarım." Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Daha önce hayattaki seçimlerini hiç sorgulamamıştıım. Çocukluğumdan beri planım buydu. Dürüst olmak gerekirse, yapmam gerekenin bu olduğuna neden ya da nasıl karar verdiğimi bile söyleyemezdim. Sadece her zaman doğru olduğunu hissetmiştim. *Benim* için doğru. Bencil biriydim. Ne istediğime o kadar odaklanmıştıım ki Lila'nın ihtiyaçlarını gerçekten hesaba katmamıştıım. Ve şimdi, her şey yüzüme çarptı.

Onu terk ediyordum. Annesi öldükten sonra beni itmesinin sebebi de buydu. O zamanlar samaladığını düşünmüştüm. şimdi bunun kendini korumak olduğunu anladım. Bu kadar bariz bir şeyi kavramam bu kadar uzun sürdüğü için kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Tereddütlerin mi var?" diye sordu. "Yani, hâlâ istediğin bu mu?"

"Eğer yapmasaydım, şansım olmazdı." "Bu bir cevap değil."

"Evet, Rebel. Hâlâ istediğim şey bu. Ama bu benim kararımıdı, sadece benim için verilmişti ve sen buna uymaya zorlanıyorsun. Bu yüzden sana bir çıkış veriyorum."

"Vay canına. Tamam. Ne kadar da büyüksün. Seçme şansım yokmuş gibi davranıyorsun. Yapmayı planladığın şeyin bu olduğunu bile bile seni *seçtim*. Gerçekten başka birini isteseydim, ona gitmeyeceğimi mi düşünüyorsun? Sen bile beni durduramazdın. Ben sadece seni istiyorum. Ve eğer bu değişirse, ki nasıl değişeceğini göremiyorum, o zaman devam ederiz. Bu arada..." Koluma bir fiske vurdu. "Mankafa gibi davranmayı bırak. Her zaman birlikte olmamız gerekiyordu. Zaman ve mesafe bunu değiştirmeyecek."

Ona inandım çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum. Belki de on sekiz yaşında birine bağlanmak delilikti. Belki de bu uzun mesafeli ilişkiyi yrtebileceğimize inanmak delilikti. Bizim yaşımızda, bu büyük bir taahhüttü. Tüm olasılıkların üstesinden gelebileceğimizi bize düşündüren neydi? Ama yapabileceğimize inancımız vardı.

"Seninle ilgili en çok neyi özleyeceğim biliyor musun?" diye sordu birkaç dakika sonra.

"Ne?"

"Saçın."

İkimiz de güldük. Ve sonra biraz daha güldük. Bu kızı sevmiştim. Her bir parçasını.

"On üç hafta sonra görüşürüz. San Diego, işte geliyorum." Göğsümü dürttü. "Mezun olsan iyi olur. Pasifik Okyanusu'nu görmek istiyorum. Seni görmek de güzel olacak," diye alay etti.

Ben gittikten sonra ağladı mı bilmiyorum ama ertesi sabah otobüs hareket ettiğinde gülümseyordu. Gülümsemesi parlaktı, güzeldi ve acemi birliği boyunca onu yanımda taşıdım. Bu benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu çünkü bunu benim için yaptığını biliyordum.

Sonraki beş yıl boyunca bu bizim olayımız haline geldi. Vedalaşırken hep gülümserdi ve sonradan öğrendim ki bunu onunla ilgili son anım olsun diye yapıyormuş. Yürütmeyi başardık. Zaman ve mesafe ilişkimizi yok etmedi.

Lila'ya sadık kalmak işin kolay kısmıydı. Onu hâlâ sevip sevmediğime dair bir soru yoktu. Lila'yı hep sevdim ve hep seveceğim.

Ama bazen sevgi yeterli olmaz.

BÖLÜM II

BÖLÜM YIRMI İKİ

Lila

BEŞ YIL SONRA

JUDE EVDEYDİ. O sabah uyandığımda aklıma gelen ilk düşünce buydu. Dört Temmuz hafta sonuydu ve döneli iki hafta olmuştu. Hâlâ burada olduğuna ve bu kez temelli döndüğüne inanamıyordum. Daha gözlerimi bile açmamıştım ama şimdiden onu düşünüyordum. Yatakta benden uzağa doğru kayarken yatağın onun ağırlığıyla alçaldığını hissettim ve gözlerimi açıp yan tarafıma döndüğümde sırtının görüntüsüyle karşılaştım.

Omuzlarını kamburlaştırmış, yatağın kenarına oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. İki gün önce uyandığımda onu sert zeminde uyurken buldum. Ona neden yerde uyduğunu sorduğumda bilmediğini söyledi. Kafası karışık görünüyordu, nerede olduğu ya da oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yok gibiydi ve bu beni korkutmuştu.

"İyi misin?" Onu ürkütmemek için sesim alçak ve sessizdi.

"Evet. Her şey yolunda."

Dizlerimin üzerinde yatağa doğru süründüm ve kollarımı ortasına dolayarak çenemi omzuna yasladım. "Kulaklarında hâlâ çınlama var mı? Ve baş ağrıların?"

Çenemin altındaki omuz omuz silkerek kalktı. Jude üçüncü ve son görevinde, bir bomba patlaması sonucu travmatik beyin hasarı geçirmişti. Detayları bilmiyordum çünkü bu konuda konuşmuyordu.

Bildiğim tek şey konvoyunun pusuya düşürüldüğü ve yol kenarına yerleştirilmiş bir bombayla vurulduğuydu. Altı denizci ölmüş, dördü yaralanmıştı. Kate ve ben bunu haberlerde okuduk. Eskiden haberleri araştırır ve ailelerle takılırdık.

Denizcilerin sohbet odaları, Jude'un bizden sakladığı bilgiler için çaresiz. Ona ne zaman orada işlerin nasıl gittiğini sorsam, her zaman sessiz olduğunu söylerdi. Endişelenecek bir şey yok. Yalan. Savaş bölgesinde her zaman endişelenecek bir şeyler vardır. Ama sanırım bu beni korumaya çalışmasının bir yoluydu.

Göğsümü sırtına bastırarak boynunun yan tarafını öptüm, ellerim aşağıya, pürüzsüz tenine ve dokunuşumla esneyen gergin kaslarına doğru indi. Sağ elim boxer külotunun bel bandının içine daldı ve sert uzunluğunun etrafını sardı.

Elimi tuttu ve çekti. Hayal kırıklığı içime çöktü ve topuklarımın üzerinde geriye yaslandım. "Sorun ne?" Sesimdeki acıyı maskeleyemeye çalıştım.

"Yok bir şey. Sadece şu anda buna hazır değilim." "Hazır gibi görünüyorsun."

Cevap vermeden yataktan kalktı ve meşe çekmeceli dolaba doğru yürüdü. Bir tişört ve koşu şortu çıkarıp giyinirken sırtına baktım.

"Hadi koşuya çıkalım," dedi, sırtı hâlâ bana dönüktü.

"Tamam," dedim yavaşça, olduğum yerde kalmaya devam ederek.

Koşu ayakkabılarını giymek için yatağın ucuna oturdu, sonra ayağa kalktı ve yüzünü bana döndü, yatakta beni bıraktığı yerde olduğumu görünce kaşları soruyla kalktı. "Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye sertçe sordu.

Gelmemi istedi mi ki?

Sevdiğin adama bakıp da onu tanıyamamak tuhaf bir duyguuydu. Belki de saçları yüzündendi. O askeri kesime asla alışamayacaktım ve uzamasını bekleyemezdim. Ya da belki gözleriydi. Onlarda daha önce hiç olmayan bir şey vardı. Sanki çok fazla ölüm ve yıkım görmüş ve bununla uzlaşamıyormuş gibi periliydi. Bu konuda konuşmak yerine içine kapandı ve ne zaman sorsam iyi olduğu konusunda ısrar etti.

"Evet, geliyorum." Bugün izinliydim, bu yüzden günü birlikte geçirmemizi istiyordum. Odadan çıktı ve arkasından banyo kapısının kapandığını duyduğumda derin bir nefes aldım ve giyindim.

O banyodan çıkarken yanından geçip içeri daldım. Dişlerimi fırçaladım, saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yaptım ve aynadaki yansımama baktım. Kendi yüzünüze o kadar alışıyorsunuz ki bir süre sonra onu görmeyi bırakıyorsunuz ama şimdi iyice baktım.

Pek değişmemiştim. Burnumda hâlâ bir tutam çil vardı. Aynı yeşil gözler ve kalp şeklinde bir yüz. Küçük burun, geniş ağız. Kaşlarım saçlarımdan bir ton daha koyu.

Hiçbir zaman odadaki en güzel kız olmamıştım ama her zaman görünüşümden memnun olmuştum. Jude bana her zaman güzel olduğumu söylerdi. Aslında daha çok sevimliydim ve iyi günlerimde bana güzel diyebilirdiniz. Ama *o* benim güzel olduğumu düşünürdü.

Şimdi, onun ne düşündüğünden emin değildim.

Beni çekici bulmayı ne zaman bırakmıştı? Yakın zamandaydı, bunu biliyordum. İzinli olarak eve geldiğinde, ellerini benden uzak tutamazdı. Beni unutana kadar becerirdi. Ama eve geldiğinden beri geçen iki hafta içinde bana bir kez bile dokunmamıştı.

İç çekerek ona mutfakta katıldım. Dairenin geri kalanı gibi küçük ve bej rengindeydi. Saksıdaki bitkilerim pencere kenarında, papatyalarla dolu bir kavanozun yanında duruyordu; donuk bir odayı aydınlatma girişimimdi bu.

"Annen bugün senin için bir parti düzenliyor." Bir muz soydum ve bir ısırık aldım, Jude'un spor içeceği içerken boğazının sallanmasını izledim. Sözlerimi kabul etmedi ve ben de beni duymadığını düşünerek tekrarladım.

"Seni ilk seferinde duydum." Boş şişeyi çöpe attı ve tezgâhtan anahtarlarını aldı, anahtarlığı parmağında döndürdü. "Hazır mısın?"

Cevabımı bekleme zahmetine bile girmedi. Kapıdan çıkmıştı. Muzumu bitirdim, bir bardak su içtim ve hazır olduğumda kapıdan çıktım.

İki katlı tuğla apartmanımız, Hill Country kırsalının ortasında, tarlalar ve belirli bir tasarıma uymayan dağınık evlerle çevriliydi. Daire özel bir şey değildi ama kiramız ucuzdu, böylece paramızı bir gün satın almayı umduğumuz ev ve arazi için biriktirebiliyorduk.

Koşuya çıkmadan önce Jude bir güneş gözlüğü taktı. Henüz erkendi, güneş bulutların arkasına saklanmıştı ve hava o kadar da parlak değildi ama güneş gözlüğü takmıştı. Bu garipti. Jude hiç güneş gözlüğü takmazdı. Denizci gibi görünüyordu. Bir jarhead gibi. Ve bu kadar farklı görünmesinden nefret ediyordum. Ama bunun görünüşüyle hiçbir ilgisi olmadığını, tamamen davranışlarıyla ilgili olduğunu biliyordum.

Cezalandırıcı bir tempo tutturdu ve ben de ona ayak uydurmak için kendimi zorladım. Bacaklarım yanana kadar koşacağımızı ve bittiğinde yere yığılacağımı hissediyordum.

Ayaklarımız onun en sevdiği rotalardan birindeki toprak yolda ilerlerken Jude'a yan gözle baktım. Engebeliydi, bazı kısımları dikti. Yerden yükselen kireçtaşı kayalıkları bulutlara doğru uzanıyordu ve baharda yağan yağmur sayesinde tarlalar yemyeşil olmuştu.

Bir keresinde Jude'dan Afganistan'ı tarif etmesini istemiştim. Neye benziyordu? Hava nasıldı? Bunun gibi şeyler. Her zaman bilgiye aç olan ben, Jude'dan ayrıntılar isterdim, böylece benimle olmadığı zamanlarda nerede olduğunu hayal etmeye çalışırdım.

"Nerede olduğunuza bağlı," demişti. "Arazi acımasız olabilir. Dik, sivri uçlu, jilet gibi dağlar. Çöl. Diğer yerlerde haşhaş tarlaları ve mısır tarlaları vardır. Kışın donarsınız, yazın ise terden ölürsünüz. Kum her yere giriyor. Yani *her yere*. Sen

akrepler tarafından sokulmamak için dikkat etmek zorundasınız. Kum pireleri ve tatarcıklar konusunda yapabileceğiniz pek bir şey yok."

Bana bazen aylarca düş almadan kaldığını söylemişti. Keşif yaparken, medeniyetten kırk kilometre uzakta, ıssız bir yere bırakılıyorlardı ve her şeyi sırtlarında taşımak zorunda kalıyorlardı. Yani engebeli arazide olmanın yanı sıra, yüz kilodan fazla yük taşıyorlardı. Haftalarca kuru bot giymediklerini çünkü çamurda ve boylarına kadar suda yürüdüklerini söyledi.

Kulağa cehennem gibi geliyordu. Ama bunların hiçbirinden şikayet etmemişti.

Tökezledim ve Jude dirseğimi tutarak düşmeden önce beni yakaladı. Refleksleri çok hızlıydı ve sanki milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi hissettirse de, sabitleyici eli bana hemen yanımda olduğunu hatırlattı.

"Gözlerini yoldan ayırma, Asi. Bana bakmayı kes." Bir süredir lakabımı kullanmamıştı ve aptalca bir şekilde bu bana umut verdi. Sanki sırf benim için çocukluk lakabını kullandı diye aramız düzelecekmiş gibi. "Elimde değil. Sen Sadece çok güzel," diye dalga geçtim.

"Güzel," diye alay etti. "Ben zayıf, acımasız bir dövüş makinesiyim."

"Kavga bitti," diye hatırlattım ona. "Artık evdesin."

"Evet. Evim." Sanki kirli bir kelimeymiş gibi söyledi. ağzında acı bir tat bıraktı.

Koşmayı bıraktım ve ellerimi dizlerimin üzerine koyarak nefes almak için eğildim. Ter alnımdan gözlerime damlıyor ve onları yakıyordu. Şimdiden üç mil koşmuştuk ve yakın zamanda yavaşlamayı ya da bırakmayı planlamadığı izlenimini vermişti. Ama bundan da öte, sanki karnıma bir yumruk indirmiş gibi hissediyordum. Bir keresinde bana evi olduğumu söylemişti ama şimdi buradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi konuşuyordu.

Gelip önümde durdu. "İyi misin?" Cevabımı duymak istemiyor gibiydi.

İyi değildim. Azıcık bile değil. Doğrudum ve sanki kendimi ondan korumam gerekiyormuş gibi kollarımı kendime doladım. "Seni özledim, Jude. Seni çok özledim."

Sanki bu bir şakaymış gibi güldü. "Ben buradayım. Tam önünde duruyorum."

"Öyle misin? Gerçekten burada mısın?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve çenesini sıktı. Koyu renk güneş gözlüklerinin ardındaki gözlerini göremiyordum ama bana dikilmiş olduklarına bahse girebilirdim. "Bu da ne demek şimdi?"

Güneşi engelleyen meşe ağaçlarıyla çevrili iki katlı koyu yeşil çiftlik evine baktım. Bu yüzden mi evin etrafında ot bitmiyordu? Ev, çalılıklarla çevrili bir toprak parçasının üzerinde duruyordu. Bir ağacın dalında bir lastik salıncak asılıydı ve verandada kuyruğunu sallayan bir İrlanda Seteri oturuyordu. Sanki evde olduğu için mutluydu. İçimi bir hüznün ve özlem dalgası kapladı ve boğazımdaki yumruyu yutamadım.

Çocukluğumu özledim. Çocukluğumuzu. Yaz mevsimimizi. Paylaştığımız tüm o tatlı ve güzel anları. Jude ve Lila'yı, eskiden olduğumuz gibi olmayı özledim. Ama bunları onun anlayacağı kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyordum. Eski Jude anlayabilirdi ama karşımda duran bu soğuk, mesafeli adam gülüp geçmeye çalışacaktı.

"Seni seviyorum Jude ve seni çok uzun zamandır seviyorum."

Bir kahkaha attı ve elini kesilmiş saçlarının üzerinde gezdirdi. "Ben de seni seviyorum. Bütün bunlar da nereden çıktı?"

"Bilmiyorum. Sanki..." Omuzlarım çöktü. Beş uzun yıl boyunca onu beklemiştim. Beş uzun yıl boyunca tekrar birlikte olacağımız günleri ve ayları saymıştım. Ve şimdi o buradayken, sanki hiç burada değilmiş gibi hissediyordum. "Çok uzaktasın. Çok uzaktasın. Ve artık seninle nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Sanki

Sana bir şey söyleyemem çünkü seni üzeceğinden ya da kızdıracağından korkuyorum." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz anında pişman oldum. Her şeyi yanlış söylemişim.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Sesindeki suçlamayı duydum. "İlişkimizi bitirmek istediğini mi söylüyorsun? Bana söyleyemediğin şey bu mu?"

"Ne? Hayır. Tanrım. Neden böyle bir şey düşündün ki?"

"Kahretsin, bilmiyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Belki de bana küçük arkadaşın Christy ile kendi işini kurmayı planladığını söylemediğin içindir. Konuşmak ister misin? Benden sakladığın her şey hakkında konuşmaya ne dersin?"

"Senden hiçbir şey saklamıyorum. Sana işten bahsedenden bendim. O bendim, Jude. Ama dinlemediğini düşündüm çünkü bu konuda yorum bile yapmadın."

"O sen değildin. Annemden öğrendim."

Ona baktım. Annesinden öğrendiğine gerçekten inanıyordu. "Ciddi misin? Sana bunu ne zaman söylediğimi hatırlamıyor musun? Geçen haftaydı. Video oyunları oynuyordun."

Eskiden hiç yapmadığı bir şey daha. Artık sürekli o aptal video oyunlarını oynuyordu.

Önce gökyüzüne sonra bana baktı ve haklı olduğumu anladığını yüzünden anladım. "Kahretsin. Ben... siktir." Alt dudağının kenarını ısırды ve ben bu küçük hareketin ne kadar seksi olduğunu fark etmemeye çalıştım. Geçmişte bunu yaptığında ona her şeyi affedebilirdim. Elini bir siperlik gibi alnının üzerinde tuttu ve şakaklarına masaj yaptı. Ona başının ağrıyıp ağrımadığını sormak istedim ama bu konuda onu sürekli rahatsız ediyormuşum gibi hissettim ve çenemi kapalı tuttum. "Bunun için üzgünüm. Şimdi sen söyleyince hatırladım."

İçimi bir panik sarsıntısı kapladı. Bu ne anlama geliyordu? Hatırlamıyordu ama şimdi hatırlıyor muydu? Jude bir filin hafızasına sahipti. Yıllar öncesine ait şeyleri hatırlıyordu.

canlı ayrıntılarıyla anlatabiliyordu ama şimdi ona bir hafta önce söylediğim bir şeyi bile hatırlayamıyor muydu?

"Jude..." Ne söyleyeceğimden emin olmadan başladım. İyi olup olmadığını sorup durmak anlamsızdı çünkü iyi olmadığı açıktı. "Doktorlar başını kontrol ettiklerinde ne dediler? MRI çektiler mi? Onlar-"

"Lila. Bunu büyük bir olaymış gibi göstermeyi bırak," diye tersledi. "Beyin sarsıntısı geçirdim. Futbol oynarken geçirdiğimden daha kötü b i r şey değil."

Ona inanmadım. Yalan söylüyordu. "Bayıldın mı? Bilincin yerinde değil miydi?"

"Ben iyiyim. Endişelenecek bir şey yok, tamam mı?" dedi, sesi şimdi daha yumuşaktı, sanki bana güven vermeye çalışıyordu. Elini başımın arkasına doladı ve beni kendine doğru çekti. Kollarımı beline doladım ve yüzümü ona doğru eğdim.

Gülümsediğinde, eskiden tanıdığım Jude'a benziyordu. "Bu kadar endişeli olmayı bırak."

"Sana göz kulak olmam gerek. Sen benim erkeğimsin."

"Ve bunu sakın unutma, bebeğim." Elleri yüzümü çevreledi ve beni öptü. "Her şey yolunda."

Ona inanmaktan başka çarem yoktu.

"Koşmaya devam etmek istiyor musun?" Sanki nerede olduğumuzu yeni fark ediyormuş gibi etrafına bakındı. "Bu kadar uzağa geldiğimizi fark etmemiştim. Geri dönmeliyiz. Koşmak için iyi misin?"

Başımı salladım ama endişem hâlâ içimi kemiriyordu. "Evet, ben iyiyim. Mesafeleri koşabilirim, sorun değil."

"Tempoyu yavaşlatacağım. Böylece istersen konuşabiliriz." Denediğini kabul ederek gülümsedim.

"Tamam.

Kulağa hoş geliyor."

Düzgün bir tempoyla yola çıktık, koşudan çok koşu gibiydi ve konuşmamı engelleyecek kadar nefes nefese değildim. "Bana biraz daha işten bahset."

İlgisinden cesaret alarak ona Christy ile birlikte nasıl bir çiçek tasarım stüdyosu açmak istediğimizi anlattım. Üniversite boyunca bir çiçekçinin yanında yarı zamanlı olarak çalışmışım ve son bir yıldır Sadler's Creek Vineyard'da etkinlik planlayıcısı olarak çalışıyordum. Hill Country, Teksas'ın düğün başkentiydi ve çiçek tasarım stüdyosu düğünlere ve etkinliklere hitap edecekti.

"Biraz kredi almamız gerekecek ama gerçekten bu işi başarabileceğimizi düşünüyorum. Gideon bizim için bir iş planı hazırlayabileceğini söyledi."

"Kardeşim Gideon mu?" Jude sanki başka bir Gideon varmış gibi şaşırarak bir sesle sordu.

Güldüm. "Evet, kardeşin Gideon. Çok zeki ve işletme okuyor." Gideon Columbia Üniversitesi'nde üçüncü yılına giriyordu ve yazı New York'ta bir risk sermayesi şirketinde staj yaparak geçirecekti. Ama Jude'un Eve Hoş Geldin partisine katılabilmek için dün gece uçakla gelmişti.

"Kulağa hoş bir fikir gibi geliyor," dedi Jude. "Başarılı olacağından eminim. Birikmiş param da var, böylece kredi almana gerek kalmayacak."

"Teşekkürler ama o para başka bir şey için, değil mi? Yani, eğer hala konuştuğumuz şeyi yapmak istiyorsan..."

"Değişen bir şey yok. Yüzük taktım, değil mi?"

Sol başparmağımı yüzük parmağımdaki pırlantanın üzerine sürterek biraz güldüm. "Evet, yaptın."

"İşte böyle. Hala seninle evleneceğim. Hâlâ bir arazi satın alacağız ve ben hâlâ bizim ve dört çocuğumuz için o rüya evi inşa edeceğim."

Güldüm. "Dört konusunda hiç anlaşılamadık." "Aklın başına gelecektir."

"Tüm bunları hâlâ istiyor musun?"

"Neden istemeyeyim ki?"

"Bilmiyorum. Sadece... bir süredir bu konu hakkında konuşmamıştık."

"Sadece iki haftadır evdeyim."

O haklıydı. Sadece iki hafta olmuştu. Sabırsız davranıyordum, saçmaladığımdan bahsetmiyorum bile. O hâlâ Jude'du. Hâlâ hayatın kendisinden daha çok sevdiğim adamdı. Ve her şey yoluna girecekti. Sadece tekrar birlikte olmaya alışmamız gerekiyordu.

Konuştüğümüz için kendimi çok daha hafiflemiş hissediyordum ve gelecek için yeniden umutlanmıştım.

"Yarışa ne dersin?" Sahte bir iyimserlikle sordum.

"Hâlâ beni yenebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bir gün yapacağım ve sen hüznle ağlayacaksın.

O gün için yaşıyorum."

Sadece güldü. "Bahis nedir?"

Tam o sırada bir ıslık sesi duydum ve ardından büyük bir patlama ve çatırtı geldi. Bunun tarlada patlayan havai fişekler olduğunu anlayamadan sırtım yere çarptı ve tüm rüzgârım kesildi. Üzerime çöken ağır bir yük göğsümü daraltıyor ve ciğerlerime hava çekmemi zorlaştırıyordu. Bir çukurda yattığımı ve üzerime bastıran ağırlığın Jude olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü, vücudu beni korumak istercesine üzerimi örtüyordu.

"Jude." Onu üzerimden itmeye çalıştım. Başını kaldırdı ve bana baktı. Yüzünden benim yüzüme terler akıyordu. Kalbinin göğsümde çarptığını hissedebiliyordum. Ağırlığını ön koluna verdi, böylece yükünü ben taşı mıyordum ama o hâlâ başka bir yerdeydi, burada benimle değil.

"Jude. Sorun yok. Sadece havai fişeklerdi. Sen iyisin." Üzerimden yuvarlandı ve dizlerini büküp alnını çapraz kollarına dayayarak oturdu. Yanına oturdum ve sırtını ovdum çünkü başka ne yapacağımı ya da ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Tişörtü terden sırlıslıkla olmuştu ve aldığı ve verdiği her düzensiz nefeste sırtının yükselip alçaldığını hissedebiliyordum.

Karşımızdaki tarlada bir grup çocuk üç şişe roketi daha fırlattı. Jude'un sırtı elimin altında kaskatı kesildi ve kasları patlamaya hazırlanır gibi gerildi. Bunu yapan aptal çocuklara lanet ettim. Ama biz çocukken 4 Temmuz'da aynı şeyi yapardık. Buna bayılırdık. Patlama ne kadar büyük olursa, bizi o kadar mutlu ederdi.

"İyi misin?" İyi olmadığını bildiğim halde ona sordum. Çok aptalca bir soruydu ama ne yapacağımı şaşırmıştım. Sizi havai fişeklerden korumak için bir çukura atan bir adama ne söyleyebilirdiniz ki? Pek bir şey diyemezdim.

Birkaç derin nefes aldı, gözleri bende değil sahadaydı. "Seni incittim mi?"

Başımı salladım ama o bana değil uzaklara baktığı için bunu göremedi. "Hayır. Ben iyiyim. Bana zarar vermedin. Sadece senin için endişeleniyorum."

Açıkçası, bu söylenecek yanlış bir şeydi. Tiksintiyle homurdanarak ayağa kalktı. "Benim için endişelenmeni istemiyorum. Hadi kaçalım."

Beni beklemeden, sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi koşmaya başladı. Mesaj açıktı. Onun için endişelenmeme izin yoktu.

Reese Madigan'ın adını anmama izin verilmedi. Nasıl öldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Jude'un o ilk görevde kafasından nasıl vurulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sorduğumda beni susturdu.

Tek bildiğim Jude'un ilk görevinden sağ ve tek parça olarak döndüğü ama Reese Madigan'ın eve bayrağa sarılı bir tabutla geldiği idi. Dört yıl önce o yaz günü mezarlıkta dururken, yalnız bir borazancı TAPS çalarken ve mavi elbiseli bir denizci Reese'in annesine katlanmış bayrağı uzatırken, "Jude'u benden almadığın için teşekkürler Tanrım" diye sessiz bir dua etmişim.

Ve bu benim çirkin gerçeğimdi. Gelecek olanların ilki.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Jude

Sarhoş olma yolundaydım ama yeterince sarhoş değildim. Bu mezuniyet partisi tam bir işkenceydi. Herkes benden mutlu olmamı bekliyordu. Evde olduğum ve düzenli hayatıma devam edebileceğim için minnettar olmamı bekliyordu.

Eskiden ne zaman izinli olarak eve gelsem, burada olduğum için mutlu olurdum. Ama şimdi temelli evdeydim ve birliğimdeki adamların bana bok atacağı kadar çok konuştuğum kıza geri döndüğümde, artık ait olmadığım bir yerdeymişim gibi hissediyordum.

Boktan bir duyguydu, çünkü mutlu olmak istiyordum. Bunu her şeyden çok istiyordum.

Hayatımın artık ne amacı vardı? Buradan nereye gitmem gerekiyordu? Sanki çölün ortasında, Tanrı'nın unuttuğu bir ülkede savaş yokmuş gibi bensiz devam eden bu dünyada nereye sığıyordum?

Kaybedilen onca hayat ya da dökülen onca kan kimsenin umurunda değildi. Hala devam ediyor olması kimsenin umurunda değildi. Umurlarında bile değildi. Dört Temmuz sadece havai fişek patlatmak, sarhoş olmak ve barbekü yapmak için bir bahaneydi.

Altı hafta önce Afganistan'ın engebeli dağlarında isyancılar tarafından kuşatılmıştım. Konvoyumuz pusuya düşürülmüş, operasyonumuz tehlikeye girmişti. Önümdeki kamyon yol kenarına yerleştirilmiş bir bombayla vurulduğunda altı ölü, dört yaralı vardı. Bayılmış olmalıyım. Kendime geldiğimde yolun kenarındaydım ve oraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Keskin nişancı mermileri kayaları parçalıyor ve tepemde patlıyordu. Beyaz fosforlu duman havayı doldurdu ve kurşunlar az önce fırlatıldığım kamyonu sekti.

"Hava desteğine ihtiyacımız var." Reyes'in silah sesleri arasında telsizden bağırdığını duydum.

Sağıma baktım. "Tommy." Karnım yerde, bedenimi kana bulanmış toprak ve kayaların üzerinde sürükledim. "Gitmemiz gerek."

"Hareket edemiyorum. Sıkıştım kaldım. Bacaklarımı hareket ettiremiyorum."

Şimdi de pastanın üzerindeki maytaplara baktım. yıldızlar ve çizgiler. Annem masayı önüme koyarken gülümsüyordu. "Eve döndüğün için çok mutluyuz, tatlım."

Zorla gülümsedim. "Burada olmak güzel," diye yalan söyledim. Ve bunun doğru olmaması beni kızdırdı. Neden kendimi bu kadar hissiz hissediyordum, sanki hayatımı bir film gibi izliyordum ve ondan o kadar uzaktaydım ki onu gerçekten yaşamıyordum?

Etrafım ailemle çevriliydi. Sevdığım insanlarla. Babam üzerinde çalıştığı projelerden ve Pazartesi günü işe döndüğümde beni göndereceği şantiyeden bahsediyordu. Gideon, Lila ile yeni iş girişimi hakkında konuşuyordu. Jesse, rodeoda olması gereken ama beni görmek için eve gelen Brody ile motokros hakkında konuşuyordu. Yolda olmadığı zamanlarda Brody, Austin Armacost'un çiftliğinde bir Airstream'de yaşıyordu ve burada hâlâ çiftlik işçisi olarak çalışıyordu. Bir at çiftliği satın almak için para biriktiriyordu ve masadaki herkes gibi hala büyük hayalleri ve planları vardı.

Annem evimle ilgili en çok neyi özlediğimi sordu ve ben de "Lila'yı. Ve ailemi."

Bu gerçektir ve annemi gülümsetti.

Lila hemen yanımda oturuyordu ama bana dokunduğunda bile hissetmedim. Bunu ona nasıl açıklayabilirdim? Açıklayamazdım. Tek yapabildiğim umut etmek ve bunun değişmesi için dua etmektir. Sadece iki haftadır evdeydim. Daha iyiye gitmeliydi.

Biradan bir yudum daha aldım ve tek yapmak istediğim uzaklaşıp yalnız kalmakken kendimi masada kalmaya zorladım. Ama istesem de çekip gidemezdim.

Kulaklarım çınlıyordu ve başım çok sert çarpıyordu, görüşüm bulanıklaşmıştı. Altımdaki zemin eğildi ve başım o kadar dönüyordu ki kendimi lunaparktaki bir binekten inmiş ve aynalar evine fırlatılmış gibi hissediyordum.

Kendimi sabitlemek için Lila'nın eline uzandım ve cankurtaran simidimmiş gibi sıktım.

Kurtar beni, Lila. Boğuluyorum.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jude

SOLUK KASIM GÜNEŞİ çatlak panjurların arasından süzülüyordu ve ben yatak odasının zemininde sessizce ilerlerken borular tıngırdayıp tıslıyordu. Banyoda çişimi yaptım ve lavabonun üzerindeki aynadan kaçınarak ellerimi yıkadım.

Güzel günleri daha parlak hale getiren bir şey bulmuştum ve saklandığım yere uzanıp onu seramikten çıkardım. Chop. Chop. Kes. Kokla. Başım hemen açıldı ve donuk dünya teknik renklere büründü. Dilimi karıncalanan diş etlerimin üzerinde gezdirdikten sonra rulo halindeki Franklin'i burnuma götürdüm ve bir fırt daha çekmek için eğildim. Dişlerimi gıcırdatarak kendime bunun yeterli olduğunu söyledim. Beni çarpıp yakmadan kafayı bulmamı sağlayacak sadece birkaç satır. Kendimi kontrol etmek çok önemliydi ve ben bu konuda iyiydim.

Zulayı saklandığı yere geri koyarak burnumu sildim ve dişlerimi fırçaladıktan sonra ilk aşkıma döndüm.

Onun için *acı* çekiyordum. Onu *arzuladım*. Ona *ihtiyacım vardı*. Vücudumdaki her kas ve kemikle. Göğsümdeki organ üç kez atıyordu.

Lila. Lila. Lila.

Nabzım fırladı ve tüm kan başımdan zonklayan sikime doğru aktı. H â l â uyuyordu, yan yatmıştı. Çarşafın altından çıplak bir şekilde kayarak, kolumu beline doladım ve onu vücuduma doğru çektim, ona doğru ittim, o kadar sertti ki neredeyse acı veriyordu.

Ne kadar uzun süre beklersem, ödül o kadar tatlı oluyordu.

Bacaklarının arasını ovuşturarak uyuyan yüzünü izledim. Ağzı gevşemişti ama gözleri hâlâ kapalıydı. Bu beni caydırmadı. Islanmıştı. Bir parmağımı içine soktum, onu hissettim ve başparmağım klitorisine bastırırken inledi.

"Günaydın," dedim kısık sesle, boynunun yan tarafını öperek.

"Sana da güneydın," diye mırıldandı, seksi küçük kışını ereksiyonuma sürüyordu.

Güzeldi. Buna hazırды. Onu sırt üstü çevirdiğimde bir çığlık attı ve içine girmemi engelleyen pamuğu çekip yırttı. Sonra başımı bacaklarının arasına gömdüm ve ziyafet çektim, yatağı kuru bir şekilde kamburlaştırdım, ağzım ve parmaklarım onu becerirken azgın ereksiyonum için sürtünme aradım. Bacakları titriyor ve amı dilimin etrafında kenetlenirken kalçaları başımın etrafında kenetleniyordu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı.

"İşte böyle, bebeğim." Hiçbir uyarıda bulunmadan onu ters çevirip elleri ve dizleri üzerine yatırdım ve içine girdim.

"Siktir, evet." Elimle saçlarını yumruklayarak içine girdim. Diğer elimle, kıçını bana doğru iterek beni itme için karşılayana kadar klitorisini ovuşturdum. Başımı geriye attım ve içine boşaldığımda kükredim. Kolları gevşedi ve kıçı havada yatağın üzerine yığıldı.

Yine de yeterli değildi.

Seks beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı. Aletimi içinden çıkardıktan iki saniye sonra ayağa kalktım ve ellerimi saçlarımın arasından geçirerek volta atmaya başladım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Doyumsuzdum. Tüm silindirleri ateşliyordum. Hareketsiz kalamayacak kadar hızlanmıştım.

"Ne yapıyorsun?"

"Hadi duş alalım." Böylece seni tekrar becerebilirim.

Esnedi ve gözlerini kapattı, sevimli bir kedi yavrusu gibi yan tarafına kıvrıldı. "Bugün izin günüm. Uyumam gerek. Yatağa geri dön."

"Evet, olmaz." Onu kaldırdım ve omzuma attım.

Duşu açtım, kalçalarının arkasından kavradım ve onu yukarı kaldırdım, bacakları belimi kavradı ve sırtı

Ben içine girdikçe fayanslara çarpıyordu. Tırnakları derimi çizdi.

"Evet bebeğim," diye homurdandım. "Canımı yak. Senin için kanımı akıt."

"Ben... Jude," diye nefes nefese kaldı, parmakları saçlarımı çekiştiriyordu. Acımasızdım, ne durdum ne de yavaşladım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Daha, daha, daha. Her şeyden.

Yaşadığımı hissetmeye ihtiyacım vardı.

Sırtını kamburlaştırdı ve haykırdı ama onu zar zor duydum. Derime batan tırnaklarının acısını hissetmedim. Omzuma batan dişlerinin acısını hissetmedim. Tek hissettiğim, yükümü onun derinliklerine boşaltma ihtiyacıydı.

Boğazımdan kopan bir kükremeyele boşaldım ve kendimi tutmak için iki avucumu başının yanındaki fayanslara dayadım. Başım omzuna düştü ve nefesimi tutmaya çalıştım.

"Bırak beni," dedi sessizce, alçak sesi kulaklarımdaki uğultu tarafından bastırılmıştı. Omzumu itti. "Jude. Bırak beni."

Başımı kaldırdım ve birkaç kez gözlerimi kırptırarak ona odaklandım. "Çok ateşlisin Rebel. İçinde gömülü kalmak istiyorum. Komşuları uyandıracak kadar yüksek sesle adımı haykırmanı duymak istiyorum."

Başını salladı, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Kimsin sen?"

Ona verecek cevabım yoktu. Ellerimi beline dolayarak onu üzerimden kaldırdım ve yere bıraktım. Duşun spreyinin altında gözleri kapalı ve kolları korunmak için kendine sarılmış bir şekilde duruyordu. Benden korunmak için.

Yalnız kalmak istediğini hissederek onu duşta bıraktım.

Kot pantolon ve tişört giymiştim, gizli zulamdan beni canlandıracak, karanlık bir günü daha aydınlık hale getirecek kadar hızlı bir darbe aldığım da duştaki su hala akıyordu. Mutfığa doğru yürümeden önce şifonyerin üzerindeki aynada burnumun temiz olup olmadığını

kontrol ettim. Karnım

Karnım zil çalıyordu ve hiç a değildim ama Lila için güzel bir Şey yapmak istiyordum. Ben de kahvaltı hazırladım. Bir barış teklifi. Acınası bir normallik denemesi.

Mutfakta bana katıldığında omleti soėumuŐtu ve tereyağlı kızarmış ekmek lastik gibiydi. Ama yine de bir tabak pastırma ve bir bardak portakal suyuyla birlikte önüne koydum. zerinde kapuŐonlu bir tişört ve eşofman vardı, ıslak saçlarını topuz yapmış ve yüzünü makyajsız bırakmıştı. Çok taze ve temiz görünüyordu, sanki benden kalan her izi cildinden temizlemiŐ gibiydi. Lila'nın burnunda hâlâ beş il vardı. Ve o benim için hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel Şeydi.

Onu sevmiştim.

Geri dönülmez bir Şekilde. Tamamen. ılgınca.

Ve hayatımdaki en iyi Şeyi yavaş ama emin adımlarla mahvediyordum.

Tabağına baktı ama yemeğe dokunmadı. "Teşekkür ederim."

Başımı salladım ve ona bir fınan kahve doldurdum, kendi fınanımı da doldurduktan sonra boktan dairemizdeki daracık mutfağımızda, kk mutfak masamızda karşısına oturdum.

"zr dilerim." Sessizliği doldurmak için aklıma gelen tek Şey buydu.

"yle olduğunu biliyorum." Bir parça pastırmayı kemirdikten sonra tabağına bıraktı ve ben neredeyse bebek gibi ağlayacaktım. Çünkü bu lanet kahvaltıyı yemesi için ona ihtiyaım vardı. Her Şeyi daha iyi hale getirmek için bir Şey yapmam gerekiyordu ama o Şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bana iyi bir Şey söyle, Jude."

En bariz cevabı bulmadan önce beynimi yokladım. "Sen. Sen iyi bir Őeysin."

Başını iki yana salladı. "Peki başka?"

"Wild at Heart çok iyi. Tam da tahmin ettiğim gibi başarılı oluyorsun."

Altı hafta önce Christy ve Lila yeni işyerlerini açtılar. Çiçek tasarım stüdyolarının bulunduğu sedir kiremitli kulübenin tüm işlerini babam ve ben yapmıştık. Bir duvarı yıktık ve yerine Fransız kapılar koyduk. Çiçek düzenlemeleri için çinko kaplı ahşap adalar inşa ettik. Tüm malzeme ve aletlerini koymak için ahşap dolaplar ve raflar yerleştirdik. Pürüzsüz bir beton zemin döküldü ve duvarlar rustik ahşapla kaplandı. Güzel bir yerdi ve Lila mutluydu, yeni girişiminden heyecan duyuyordu ve benim için en önemli şey de buydu. Onun mutluluğu.

"Kendi hayatında iyi olan hiçbir şey düşünemiyor musun?"

Hayır. "*Sen* benim hayatımsın."

"Ben de bundan korkuyordum." Kapüşonunun cebine uzandı ve masanın üzerine bir şey attı. Pembe artı işaretine o kadar uzun süre baktım ki bulanıklaşmaya başladı.

"Jude?"

"Bebğim," diye mırıldandım. Kendimden nefret etmenin acı safrası boğazımın arkasını yaktı. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken parmağındaki pırlanta mutfak penceresinden gelen ışığı yakaladı. İki Noel önce ona evlenme teklif etmiştim. Diz çökerek onu her zaman seveceğime, asla terk etmeyeceğime ve her zaman onun için olabileceğim en iyi erkek olmaya çalışacağıma söz vermiştim. Ona dünyaları vaat etmiştim ama henüz yerine getirmemişim.

Gözlerim onunkilerle buluştu ve mutlu olması gereken bir günde yeşil derinliklerinde dolaşan korku ve endişeyi gördüm. Masadan kalktım ve onu sandalyeden kaldırıp kollarıma aldım. Sıkıca sarıldı, yanağını göğsüme bastırdı ve ben de gözlerimi kapatıp ona tutabilmem için dua ettiğim sözler verdim.

"Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım, Rebel. Söz veriyorum senin yanında olacağım. Yolun her adımında." Başının tepesini öptüm ve o da yüzünü yukarı kaldırarak geri çekildi. "Seni seviyorum Rebel. Seni o kadar çok seviyorum ki."

"Bundan memnun musun? Yani... En iyi zamanlama olmadığını biliyorum ama..."

"Bebek için her zaman iyi bir zamandır. Bir bebeğimiz olacak."

"Evet, öyleyiz." Endişeyle alt dudağını kemiriyordu. "Çok erken olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Hepsini istiyorum." Ve istedim de. Bu bebeği istedim. Bir aile olmamızı istiyordum. Her şey daha iyi olacaktı. *Ben daha iyi olacaktım.* "Ama kahvaltını yapmalısın. Yeni bir omlet yapacağım, tamam mı? Bir yığın krebe ne dersin? Ne var biliyor musun? Her şeyi yaparım."

Biraz güldü. "Omlet iyidir. Fazla abartma."

"Bana soruyu tekrar sor."

"Hayatında iyi olan ne var, Jude?"

"Öncekiyle aynı cevap. Sen." Başımı eğdim ve onu usulca öptüm. Nazikçe. Sanki camdan yapılmıştı ve çok bastırırsam paramparça olacaktı. Öpücüğü derinleştiren ve dişlerini alt dudağıma geçiren Lila oldu. Benim kızım. O bir savaşçıydı.

"Bir dahaki sefere beni becermeye karar verdiğinde, beni de yanında getirmeyi unutma."

"Sen benim ya bineceğim ya da öleceğimsin, bebeğim. Seni asla arkamda bırakmayacağım."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Jude

Afganistan'da bir gelincik tarlasını geiyorurur. Ben  ndeyim, Reese hemen arkamda.  leride çocuğu görüyorum. Bugün elinde bir cep telefonu var. Uzaklaşmadan önce bana sırtıtıyor.  hbar etmem gerektiğini biliyorum ama etmiyorum. O sadece bir ocuk, en fazla on ya da on iki yaşında. Masum bir ocuk neden konumumuzu Taliban'a bildirsin ki?

Sadece birkaç dakika sonra, ateş edilmeye başlandığında bir yolda yürüyorduk. Bir duvarın arkasına saklanıp siper alıyorum. Reese'e bağırıyorum ama artık çok geç. Yere düşüyor ve ben de siperimi terk edip ona doğru s r n yorum. Bir kalaşnikof bana doğrultulmuştu.

T feğimi kaldırdım ve onu görüş alanıma aldım. Tetiği çektim ve onu vurdum. Yere düşerken çocuğun gözleri açılıyor. Tekrar baktığımda, bu bir ocuk değil, bir bebektir. Karnım yerde, kendimi kana bulanmış toprakta s r kl yorum. Bir kurşun başımın üzerinden vızıldayarak geçiyor ve hemen yanımda bir toz bulutu oluşturuyor. Bir sonraki kurşunun ateşlendiğini ya da nereden geldiğini bile görmüyorum ama hissediyorum. Yüzüm amurun içinde ve boğuluyorum. Kafama beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi hissediyorum.

Her şey ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor ama camiden gelen ezan sesini hâlâ duyabiliyorum. Başımı kaldırıp gözlerimdeki teri k rpıştırıyorum ve bulanık görüşümü düzeltmeye çalışıyorum.

Bağırıyorum, Reese'in yardımı ihtiyacı var, ama kimse beni duymuyor.

Kirden sırlıklam olmuş elimi Reese'in boynuna bastırarak kanamayı durdurmaya çalışıyorum. "Dayan dostum.  yi olacaksın."

"Bir Hail Mary alabilir miyim?" Sesi bozuk. Ağzından nehir gibi kan akıyor.

" yi olacaksın." Bu sözleri tekrarlayıp duruyorum, ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum ama biliyorum ki

Olmaz.

Reese'in gözleri mavi Afgan gökyüzüne boş boş bakıyor.

Ama bu Reese değil. Az önce vurup öldürdüğüm çocuk ya da Talib de değil. Yeşil gözlü ve siyah saçlı bir bebek.

Ayağa kalkıyorum ve bir adım geri sendeliyorum, botlarım yere sağlam basıyor. Kanım donuyor ve ter içinde kalıyorum. Bunun bir hata olduğunu biliyorum. EYP patlamadan hemen önce yere bakıyorum.

Nabzım hızla atıyor ve kalbim çarpıyordu. Panik boğazıma kadar tırmandı, terden sıırıslıklam olmuş tenimdeki tüyler diken diken oldu.

Ölüyordum. Ölmek üzereydim. Tüm hava ciğerlerimde sıkışmıştı ve kafamın içinde bir yük treni hızla ilerliyordu. Nefes alamıyordum.

"Jude. Bir şeyin yok. İyisin. Sadece bir rüyaydı. Nefes al. Nefes al. Ver. Nefes al. Dışarı." Kelimeler kulağıma ulaşana kadar tekrarlamaya devam etti ve ben de onun dediğini yaptım, ciğerlerimi oksijenle doldurmaya ve sonra da bırakmaya çalıştım. Nefes almak ne zamandan beri bu kadar zorlaşmıştı?

Sırtımı yatak başlığına yasladım ve gözlerimi kapadım, bitkin ve tükenmiş bir haldeydim. "Seni incittim mi?" Nefesim tekrar normale döndüğünde sordum. On dokuz yaşında değildim, arkadaşımın gözlerimin önünde ölmesini izlemiyordum ve Afganistan'da da değildim. Teksas'taki yatağında, çocuğuma hamile olan Lila ile birlikteydim. "Ben bir şey yaptım mı..."

"Hayır. Hayır, sadece çırpınıyordun. Ve sen... bağıırıyordun."

Hay sikeyim. Çırpınıyor ve bağıırıyor muydum? Gözlerimi açtım ve ellerimi yüzümde gezdirdim. "Özür dilerim. Seni korkuttum mu?"

"Hayır," diye yalan söyledi.

Tabii ki yaptın, pislik. Ne tür bir psikopat uykusunda bağıırıp çağırır? Başım çok ağrıyor.

Orospu çocuğu ve ışık daha da kötüleştirdi ama masa lambasını açtım çünkü yüzünü görmem gerekiyordu. Lila'yı görmem ve iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Yanıma oturdu ve yüzüne bakmak için başımı çevirdim. Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Ben iyiyim," diye beni temin etti. "Rüyan ne hakkındaydı?"

Ona söyleyemedim. Rüyam çok gerçektir. Lila'nın bana bakıp insanları öldüren bir adam görmesini asla istemedim. Tanık olduğum ya da yaptığım onca şeyi bilmesini asla istemedim. O hayaller bir kez kafana girdi mi, bir daha çıkmıyordu. Bu yüzden onu savaşın dehşetinden korumak için onları hep ayrı bir bölmede sakladım. Ama şimdi o kadar kolay kontrol altına alınamıyordu. Gerçek hayatıma sızıyordu. Son beş yıldır yapmayı başardığım gibi savaşı geride bırakmak yerine, beni eve kadar takip etmişti.

Gözlerim ellerine kaydılar. Bileğini tutuyordu. Baktığımı görünce bileğini bıraktı ve ellerini yorganın altına sakladı.

"Lila. Bileğine bakayım." Başını salladı. "Bir şeyim yok."

Lanet olsun. "İyi değil. Bir bakayım."

İsteksizce elini iki elimin arasına almama izin verdi. Elimden geldiğince nazik olmaya çalıştım ama yüzünü buruşturdu ve şimdiden şişmeye başladığını görebiliyordum.

"Ben ne yaptım?" diye sordum, sesim kelimelerle birlikte çatlıyordu. Göğsüm sıkıştı ve zar zor nefes alabiliyordum. Lanet bir bebek gibi ağlamak istiyordum. Dün sabah monitörde bebeğimizi görmüştüm, kalbi sabit ve güçlü atıyordu ve olabileceğim en iyi baba olmaya yemin etmiştim.

"Sen hiçbir şey yapmadın. Ben sadece... bendim. Yataktan düştüm."

"*Yataktan mı düştün?*" Elim karnına gittiğinde boğazımın arkasındaki safra yakıldı. "Sen iyi misin? Bebek iyi mi?"

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. İyiyim," diyerek elini benimkinin üzerine koyarak bana güvence verdi.

Nasıl iyi olabilir ki? Bunların hiçbiri iyi değildi.

Üç yastık yığdım ve dirseğini üzerine koydum. "Elin kalbinin üzerinde olacak şekilde kolunu yukarıda tut. Bu yardımcı olacaktır..." Neye yardım edecek? Şişliğe mi? İçindeki bebeğe mi? Kendi akıl sağlığına mı? İşler nasıl bu noktaya gelmişti? Lila'yı kendimden korumam gereken günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. "Sana biraz buz getireyim."

Neyse ki Lila'nın bileği burkulmamıştı ama birkaç gün sarılı kalması gerekiyordu. Geceleri onunla yatağa giriyor ve uyuyana kadar bekliyordum. Sonra yere ya da kanepeye geçerdim. Bazen oturma odasında volta atıyor ya da soğuk iliklerime işleyene kadar balkonda oturuyordum.

Geceleri birkaç saat uyuyabilirsem şanslıydım. Onunla yatmak için bile kendime güvenemiyordum. Viskiye ve hakkında hiçbir şey bilmediği uyuşturucuları bırakmaya çalışıyordum. Lila için daha iyi olmaya çalışıyordum. Doğmamış bebeğimiz için. Bileğini incittiğim geceden beri bir kilise faresi kadar ayıktım ve iki hafta başka bir olay olmadan geçmişti.

Bugüne kadar.

Patlamak üzere olan bir bombaydım ve bunu nasıl kontrol edeceğimi ya da öfkemi nasıl dizginleyeceğimi bilmiyordum.

"Neler oluyor?" diye bağırdı babam. "Jude. Bırak gitsin."

Babamın beton işlerini yapan küçük pislik Pete'e tutunduğum yeri bıraktım ve onu ittim. Sonra dönüp uzaklaştım, aramıza mesafe koymam gerekiyordu.

"Buraya gel," diye seslendi babam arkamdan. "Bitirmen gereken bir işin var."

Yüzümü ona döndüm, yumruğumu Pete'in aptal suratına indirmemek için kendime tam olarak güvenemiyordum. "Gitmem gerekiyor."

"Saat öğleden sonra iki. Bana neler olduğunu anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

"Neden Pete'e sormuyorsun?"

"Dostum." Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece sohbet ediyordum. Bana deli muamelesi yapmana gerek yok."

Çenem sıkıştı ve burnumdan nefes almaya çalıştım. "Sadece sohbet mi ediyorsun? Afganistan'ın nerede olduğunu biliyor musun? Haritada bulabilir misin?"

"Hey dostum, bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum. Eskiden denizciydin, değil mi? Yani, öldürmek için eğitildin. Tek yaptığım kaç tane çapulcu öldürdüğünü sormaktı," dedi babama. "Ve beni duvara çarptı, psikopat."

Ellerim yumruk oldu. Dangalak babama mızızlanıyordu. Kafasını kışına sokmak istedim. Liseye birlikte gitmiştik ve o zamanlar onu pek tanımıyordum ama Kyle Matthews'la takıldığını biliyordum ki bu çok mantıklıydı.

"Ben öldürmek için eğitilmedim," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Senin gibi aptal pislikleri korumak için eğitildim. Ve onlar paçavra kafalı değil. Onlar insan. O yüzden ne dediğine dikkat et."

"Tamam, tamam. Gösteri bitti," dedi babam, diziyi izlemek için çalışmayı bırakan ekipteki çocuklara. "Pete. İşinin başına dön ve fikirlerini kendine sakla. Bu temeli atmamız gerekiyor. Ve sen," babam beni işaret etti ve iki parmağıyla sanki emirlerini yerine getirmem için eğitilmiş bir köpekmişim gibi beni çağırdı. "Benimle gel."

O uzaklaşırken arkasından baktım, tamamen onu takip etmemi bekliyordu. Bunun yerine, kamyonetime doğru yürüdüm ve içine tırmandım. Uzaklaşırken, dikiz aynamda geri gelmem için bağırdığını gördüm.

Yirmi dakika sonra otoyoldan ayrıldım ve Roadhouse'un önüne park ettim.

Kapıdan içeri girdiğimde bayat bira ve sigara kokusu beni karşıladı, görüşüm loş iç mekâna uyum sağladı. Çok renkli Noel ışıkları vitrinin arkasında parlıyordu.

Barda bir country şarkıcısı, her notada çatırdayan teneke hoparlörlerden feryat ediyordu. Barda bir tabure çektim, benim gelişimle toplam müşteri sayısı dörde çıktı ve barın arkasındaki Budweiser aynasındaki yansımama baktım.

"Kedinin sürüklediği şeye bakar mısın? Pek iyi görünmüyorsun, bebeğim." Colleen Madigan bir şişe Bud'ın kapağını kapattı ve karton bir bardak altlığı üzerinde önüme koydu. Üst rafa uzanarak bir şişe viski ve bardağın üzerine koyup ağzına kadar doldurduğu iki shot bardağını aldı. Kadehini kadeh kaldırmak için kaldırdı. "Oğlumun şerefine. Huzur içinde yatsın. Ve bu da sana. Reese seni çok severdi. Daha iyi bir arkadaş isteyemezdi."

Shot'ları içtik ve bardaklarımızı barın üzerine koyduk. Viski boğazımda bir iz bıraktı. Akü asidi gibi. Yalanların tadı böyleydi. Bardağımı yeniden doldurdu ve ben buradan çıkamayacak kadar sarhoş olana kadar içmeye devam edeceğini biliyordum.

Reese annesine çok benziyordu. Kumral saçları, mavi gözleri ve soluk çilli teni ona miras kalmıştı. Lila bana ne zaman bakım paketi gönderse, Reese'e de bir tane gönderirdi ve her zaman güneş kremi koymayı ihmal etmezdi. Yüzme havuzundaki o günden beri bu onların küçük bir şakası haline gelmişti.

Reese'in annesine o gün gerçekte neler olduğunu anlatmak istedim. Reese'in ölmesinin benim suçum olduğunu söylemek istedim. Onun düşündüğü gibi bir kahraman değildim. Resmi rapora göre bir denizci arkadaşımı kurtarmaya çalışırken kafasından vurulmuştum. Düşmüş bir kardeşi.

Reese bir keresinde beni her yerde takip edeceğini söylemişti. Bunu söylediğinde daha cocuktuk. Yıllar sonra beni acemi birliğine, piyade okuluna ve Afganistan'a kadar takip etti.

Ama onu hayal kırıklığına uğrattım.

Artık Reese ölmüştü ve ben yaşıyordum.

Başarısız oldum.

Hayatta olmayı hak etmediğimi düşünüyordum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Jude

"JUDE. UYAN."

Gürültüyü ve ışığı engellemek için yastığı başımın üzerine çektim. Kahretsin, kafam patlayacaktı. Omzumu tuttu ve beni sarstı. Ellerini savuşturdum, sonra benden koparmaya çalıştığı yastığı daha sıkı kavradım.

"Şunu keser misin?" Hırladım. Üç gündür uyumamıştım. Belki de bir haftadır. Bu noktada, kim sayıyordu ki?

"Jude. Bir sorun var. Yataktan çıkman gerek." "Sorun ne? Senin küçük çiçek aranjmanların mükemmel mi?" Mırıldandım.

"Seni pislik." Omzumu itti ve geri çekilirken ayak seslerini duydum, sonra kapı çarparak kapandı ve gözlerimi tekrar kapattım.

Kaç tane uyku hapı almıştım? Fark etmezdi. İşlerini yapıyorlardı. Kabusları uzakta tutuyorlardı. Uyandığımda dışarısı karanlıktı ve saatin kaç olduğu, hatta hangi gün olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Midem homurdandım ve en son ne zaman yemek yediğimi hatırlamaya çalıştım.

Bir çift eşofman ve tişört giydim, ayaklarımı Nike ayakkabılarıma soktum ve koridordan banyoya doğru yürüdüm. Ağacımızın Noel ışıkları oturma odasında mavi mavi parlıyordu. Daire sessizdi. Çok sessizdi.

Lavaboda ellerimi yıkarken aynada kendime baktım. Bu da kimdi böyle? Bana benzemiyordu bile. Ellerimdeki suyu silkeledim ve saçlarımda gezdirdim. Hâlâ kısaydı. Lila bundan nefret ederdi ama ne zaman uzamaya başlasa kendime kısa bir kesim yaptırırdım. Beni bunu yapmaya neyin zorladığını bile bilmiyordum. Diğer taraftan, en az bir haftadır tıraş olmamıştım ve bu kirli sakaldan çok sakala benziyordu.

Kahretsin dostum, topla kendini.

Koklama testi bana kötü koktuğumu söyledi. Bir hafta boyunca içinde uyuduktan sonra çöplükten yeni çıktım.

Bir duşa ihtiyacım vardı. Yemeğe ihtiyacım vardı. Ama önce Lila'dan özür dilemeli ve ne istediğini öğrenmeliydim.

Adını söyledim ama cevap alamadım. Daire küçüktü, bu yüzden burada olmadığını teyit etmek iki dakikadan az sürdü. Mutfak tezgahından cep telefonumu aldım ve kaçırdığım mesajlar arasında gezindim.

Kelimeler ekranda bulanıklaştı. Birkaç saniye sessizce durdum, kalbim kulaklarımda çınlarken telefonuma baktım, sonra boğazımdan bir ılgık koptu.

"Fuuuck!"

Buzdolabının yanındaki duvarı yumrukladım. Bir kere. İki kez. İyi bir ölçü için üç kez. Kolumdan aşağı kan damlıyordu ve kırılan parmak eklemlerimin acısını zar zor hissediyordum.

Tezgâha tutunarak başımı eğdim ve nefes almaya çalıştım.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, lanet olası hayır.

Tezgâhı iterek döndüm ve geri dönüşüm kutusuna bir tekme attım, boş şişeler ve teneke kutular mutfak zeminine uçtu, camlar fayanslara çarparak kırıldı. "Seni değersiz bok parçası."

Tezgâhtan anahtarlarımı alıp kapıyı arkamdan kilitledim ve koşarak merdivenlerden indim.

Kendime çok geç olmadığını söyledim. Hâlâ onun yanında olabilirdim. Elini tutabilirdim. Bunu atlatmasına yardım edebilirdim. İhtiyacı olan adam olabilirdim.

Kamyonetime atladım, geri vitese taktım ve gaza bastım. Bir korna sesi duydum ve frene bastım, durup arkamı kontrol ederken lastiklerim gıcırdıyordu. Allah *kahretsin*.

Gözlerimi sıkıca kapatıp birkaç derin nefes aldıktan sonra yerime geri çekildim ve arabamdan indim.

Kamyon.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Brody açık penceresinden bağırdı. "Onu neredeyse eziyordun, seni aptal pislik."

Bakışlarım Brody'nin kamyonetinin açık yolcu kapısının yanında duran Lila'ya kaydı. Ve Tanrı yardımcım olsun, yüzünde annesinin öldüğünü öğrendiği sabahki ifadenin aynısı vardı.

Birkaç uzun adımda tam önünde duruyordum. "Özür dilerim bebeğim." Onu kollarıma almaya çalıştım ama o beni itti ve aramıza mesafe koyarak bir adım geri çekildi. "Çok özür dilerim. Bilmiyordum..." Sesim kelimelerle çatallaştı. "Bilmiyordum."

"Önemli değil. Artık bitti."

Artık bitti.

"Teşekkürler Brody," diyerek beni başından savdı. "Tüm bunlar için özür dilerim. Ben sadece..." Ne diyeceğini bilemez bir halde başını salladı.

"Özür dileme. Yanında olabildiğime sevindim." Kamyonetinden indi ve kaputun etrafında dönerek üç kişilik bir daire oluşturdu. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu ona. "Beni istiyor musun-"

"Ben iyiyim. Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Bir gece için gereğinden fazlasını yaptın."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve üst kollarını ovuşturdu. Onu kendi kollarımla sarmak ve sıcak tutmak istedim. Benim eski beyzbol kapüşonumu giyiyordu. Onu bu kadar uzun süre sakladığına inanamıyordum. Bana sırtını dönerek Brody'nin kamyonetine uzandı ve bir havluyla çıktı. Bizimkilerden biriydi. Orman yeşili. Onları bize annem vermişti. "Her şey için teşekkür ederim," dedi Brody'ye, onun için bir gülümseme toplayarak.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Sözlerine sinirlendim ama ona, kızın ona değil bana ihtiyacı olduğunu söyleyecek durumda değildim. Bu gece o

onun için orada değildim. Ve bunun için kendimden nefret ettim.

Uzaklaşmaya başladı ve ben de onu takip ettim, onu daha iyi hissettirecek bir şeyler y a p a b i l m e k için beynimi zorladım. "Aç mısın? Yapabilirim-"

"Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, Jude."

"Evet. Tamam." Başımı salladım çünkü başka ne yapabilirdim ki? Belli ki az önce olanları sindirmek için zamana ihtiyacı vardı ve bunu yapmasına yardımcı olabilecek son kişinin ben olduğumu anlamıştı.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Kaldırımda durdum ve onun benden uzaklaşmasını izledim. Binanın ön kapısı arkasından kapandığında hâlâ onu izliyordum. Dairemiz ikinci kattaydı ve sürgülü cam kapıdan parlayan mavi Noel ağacı ışıklarına baktım. İçeride bir ışığın yanmasını bekledim ama hiç yanmadı.

Nişanlımla paylaştığım dairenin dışında sessiz nöbetimi sürdürürken yanıma gelen Brody, "Boku yedin," dedi. Nişanlım on haftalık hamileydi. İki hafta önce onunla birlikte doktor randevusuna gitmiştim. Kalp atışlarını dinlemiştik. Bebeğimizi monitörde görmüş ve olabileceğim en iyi baba olmaya yemin etmiştim.

Yalanlar. Tutulmayan sözler.

Kime dönüşmüştüm? Güvenilmez bir adam. Verdiği sözleri tutmayan ve güvenilmez bir adam.

"Şu anda o kadar berbat durumdasın ki ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Acı acı güldüm. "Bana berbat durumda olduğumu söylemene ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun? Bariz olanı göstermene ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?"

"Neye ihtiyacın olduğunu bilmiyorum ama bunu kendine ve etrafındaki herkese yapmaya devam edemezsin. Sana her ne oluyorsa, bu bok seni yiyip bitiriyor. Bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmalısın."

Bunu ondan duymak zenginlikti. "Senin bokunla uğraştığın gibi mi? Birden Dr. Phil mi oldun?"

Benden iğrenerek başını salladı. "Bana ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Ona ihtiyacım yoktu. Lila'ya ihtiyacım vardı. Ve eskiden olduğum adamı bulup, Jude McCallister kılığındaki bu pisliğin aklını başına getirmesini sağlamam gerekiyordu.

Merdivenlerden ikinci kata çıkarken adımlarım kalbim kadar ağırdı. Kapının kilidini açıp ittiğimde, zincir kapıyı açmamı engelledi, dolayısıyla daireye ve Lila'ya erişimimi engelledi. Sanırım bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Balkona tırmanabilir ve ona o şekilde ulaşabilirdim ama muhtemelen o kapı da kilitliydi. Bu yüzden dairenin dışında oturdum, sırtımı kapıya yasladım ve bekledim.

Geçen hafta paketleyip ağacın altına koyduğum Noel hediyelerini düşünüp duruyordum. O açmadan önce onlardan kurtulmam gerekiyordu.

Saatler sonra kapı açıldı ama zincir hâlâ takılıydı. Bana bu kadarını vermeye istekli olduğu için minnettardım. Hak ettiğimden daha fazlasını, bu kesinlikle kesindi. Eğildim ve omzumu kapının yanındaki duvara yasladım, böylece aralıktan onunla konuşabilecektim.

"Jude?"

"Buradayım, bebeğim."

"Acıdı. Çok acıdı."

Tavana baktım ve elimi göğsümde gezdirdim. Fiziksel acıdan mı yoksa duygusal acıdan mı bahsettiğinden emin değildim. Sanırım ikisinden de. "Özür dilerim. Yanında olamadığım için üzgünüm. Bunu tek başına yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ben-" Aptalca bir bahane bulmadan önce sözümü kestim. Benim acınası bahanelerime ihtiyacı yoktu. Bunlar hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Sözler, onları destekleyecek eylemler olmadan boştu. "Senin için ne yapabileceğimi söyle."

"Bilmiyorum." Bir an tereddüt etti. "Sadece konuş benimle, sanırım."

"Burada kalmamı mı istiyorsun?" En azından içeri girmeme ve yanına oturmama izin vermesini umuyordum. Ona sarılmama. sarılmama

Onu rahatlatmak için elimden geleni yaptım.

"Şimdilik. Bu sadece seninle konuşmamı kolaylaştırıyor."

İrkildim. Sonra metni okuduğumdan beri aklımda olan soruyu sordum. "Benim yaptığım bir şey miydi? Bebeği benim yüzümden mi kaybettik?" Cevabı için kendimi hazırladım. Onun gazabının, öfkesinin ve suçlamasının her zerresini hak ediyordum.

"Senin ya da benim yaptığım bir şey değildi. Doktor bunun bazen olduğunu söyledi." Birkaç saniye sessiz kaldı. "O bebeği çok istiyordum."

"Biliyorum." *Ben de biliyorum.*

"Ama sanırım... Sanırım bunu yanlış nedenlerle istedim." "Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes aldı. "Aklımın bir köşesinde, eğer bir bebeğimiz olsaydı, kalmak isteyeceğini düşünüp duruyordum. Belki de bebek seni benim yapamadığım bir şekilde mutlu ederdi."

Gözlerim kapandı ve kalbimin etrafındaki mengene bükülüp sıkıldı. Konuşacak kadar kendimi toparlamam birkaç saniye sürdü. "Kalmak istiyorum. Beni mutlu ediyorsun. Sen mutlu ediyorsun. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Hiçbiri," dedim kararlı bir şekilde, buna inanmasını isteyerek. "Hepsi benim suçum. Berbat durumda olan benim. Sen mükemmelsin."

Güldü ama ağladığını duyabiliyordum. "Ben mükemmel değilim. Yanlış şeyler söylüyor ve yapıyorum. Destekleyici olmak için çok çabalıyorum ama bu çok zor... bu çok zor. Ve seni suçlamıyorum. Sana bunu yapan savaştı. Kafanı karıştırdı ve seni farklı bir insana dönüştürdü ve bazı günler... çoğu günler..." Şimdi daha çok ağlıyordu ve kapıyı kırıp bizi ayıran zinciri kırma isteğimle savaşmak zorunda kaldım. Ama o benim nasıl bir canavar olabileceğimi çoktan görmüştü ve şimdi zorla içeri girmenin sırası değildi.

"Çoğu gün seni gerçekten özlüyorum. Seni o kadar çok özlüyorum ki canım yanıyor. Ve eğer bu bebeği doğurursak, senden bir parçaya sahip olmak gibi olacağını düşündüm. İkimizin de iyi yanlarını

Kollarımızda tutabileceğimiz ve bebeğimizin büyümesini ve güçlenmesini izleyebileceğimiz küçük bir insan. Kendimi çok aldatılmış ve çok kızgın hissediyorum. Vücudumun her zerresiyle Amerikan Deniz Kuvvetleri'n d e n nefret ediyorum. Nefret ediyorum, Jude. Gerçekten nefret ediyorum. Ve ne yapacağımı ya da bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

Bebegimizi yeni kaybetmiştik ve ben de Lila'yı kaybediyordum. Ve bunların hiçbirisiyle baş edemiyordum.

Noel'den üç gün önce evimizin kapısının önünde oturmuş, ne yapacağımı ya da bunu nasıl düzelteceğimi bilemez bir haldeydim. Eskiden hep bir cevabım vardı. Her zaman bir çözüm bulurdum. Daha iyi hale getirirdim. Ama bu sefer bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ve çaresiz hissetmekten daha kötü bir şey yoktu. Tüm gezegendeki herkesten daha çok sevdiğin kişiyi yüzüstü bıraktığın için kendini güçsüz hissetmek.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. *Babam geçen hafta bana "Erkek ol," dedi. "Kendini topla ve zoru başar."*

Ayağa kalktım ve avucumu kapıya bastırdım. "Kapıyı aç, bebeğim. Beni içeri al."

"Yalan söyledim. Seni suçlamadığımı söylediğimde yalan söylüyordum. Şu anda senden nefret ediyorum, Jude. Kendime güvenemiyorum..."

Alnımı kapıya dayadım, yeniden on yedi yaşındaymışım gibi hissediyordum, beni içeri alması için yalvarıyordum. "Bana ne yapacağın umurumda değil. Beni kum torbası olarak kullanabilirsin. Bana istediğin her şeyi yapabilirsin. Beni içeri al."

Bir anlık sessizlikten sonra zincirin metale sürtündüğünü ve kapıyı açtığını duydum. O üzgün kız gitmiş, yerine zar zor tanıdığım bir kadın gelmişti. Yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu ve daha kapı arkamdan kapanmadan saldırdı. Göğsüme, omuzlarıma, vurabildiği her yere vurdu.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı, histerik olmanın ötesinde. "Senden nefret ediyorum."

Karşı koymadım. Bana zarar vermesini *istedim*. Bana acı çektirmesini istedim. Onun acısını alıp kendi acım yapmak istedim. Bu yüzden tokatlarının acısını ya da beni ittiğinde avuçlarının göğsüme çarpmasını hissetmedim bile.

Sırtım kapıya çarptı ve ayakları tökezledi. Ona doğru uzandım, onu kollarıma çektim ve birbirimize sıkıca tutunarak hayata tutunduk. Batan bir gemideydik ve batıyorduk.

"Neden bunlar başımıza geliyor?" diye bağırdı, hıçkırıklara boğuldu. "Bize ne oluyor, Jude?"

Boğulurken onu tuttum, dibe batarken bile onu su üstünde tutmaya çalıştım.

Bunu
yapamazdım. Bu
anı değil. Bu
hayatı değil.

Hıçkırıklar vücudunu sarstı ve ben onun kırık parçalarını bir arada tutmaya çalıştım. "Acıyor," dedi kırık bir sesle.

"Biliyorum bebeğim, biliyorum." Onu kollarıma aldım ve yatak odasına götürdüm, gözyaşları tişörtümü ıslatıyor ve tenime akıyordu. Damarlarımda bir nehir gibi akıyorlardı. Onu yatağa yatırdığımda gördüğüm rüyayı hatırladım. Dünyanın öbür ucundaki bir ülkede, kanla ıslanmış toprak yolda, siyah saçlı, yeşil gözlü bir bebek.

Gömleğimi yumrukladı. "Beni bırakma."

"Yapmayacağım." Yatağa, onun yanına sürünerek uzandım ve onu kendime doğru çekerek yan yattım. Sırtını göğsüme yaslayarak bir top gibi kıvrıldı ve ben de elimden geldiğince nazikçe saçlarını okşadım. Uzun bir süre karanlık yatak odamızda sessiz kaldık ama titreyerek aldığı nefeslerden uyumadığını anlayabiliyordum.

"Bebeğim. Seni seviyorum. Bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabileceğimi söyle. Her şeyi yaparım."

"Yıldızları gökyüzüne geri koy, Jude. Onlar olmadan çok karanlık ve yalnız."

Yıldızları gökyüzüne geri koymak bir yana, tüm parçaları bir araya getirmenin bir yolunu bulamayacak kadar kırıldığınızda ne yaparsınız? Hiç bilmiyordum. Ama Lila için denerdim. Lila için her şeyi yapardım.

Ve denedim. İhtiyacı olan adam olmak için çok uğraştım. Hak ettiği adam. Ama son zamanlardaki çoğu şey gibi, iyi olan şeyler çok uzun sürmedi.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Lila

DAİRE KARANLIKTİ, içeri girdiğimde televizyon bangır bangır açıktı. Ceketimi koridordaki kancaya astım ve oturma odasına girerken saçlarımdaki yağmuru silkeledim.

"Nerelerdeydin?" diye sordu gözlerini duvardaki düz ekrandan ayırmadan.

"Sophie ve Christy ile yemeğe çıktım."

"Arkadaşlarınla yemeğe gittin. Ve bana danışmayı düşünmedin mi?"

"Sana danışayım mı?" Kanepenin yanındaki masa lambasını açtım. Jude irkildi ve parlaklığı engellemek için elini kaldırdı.

Bunun onun kötü günlerinden biri olduğunu anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu. Sabırlı olmam gerektiğini kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım. Alışması biraz zaman alacaktı ve her şeyin mükemmel olmasını bekleyemezdim. Ama dokuz aydır evdeydi ve iyileşmek yerine her şey daha da kötüye gidiyordu.

Kırmızı çerçeveli gözler benimkilerle buluştu. Çok boştular. Çok düz ve boş.

Çenesindeki kirli sakal bir haftadır tıraş olmadığını gösteriyordu ama kafasındaki saçlar kafa derisine yakın bir yerde toplanmıştı. Bundan nefret ediyordum. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyordum ama o saçlarını tıraş etmeye devam ediyordu.

Üzerinde son üç gündür giydiği tişört ve eşofman altı vardı. "Bugün evden hiç çıktın mı?"

Birasının geri kalanını bitirdi ve kutuyu diğer boşlarla birlikte sehpanın üzerine fırlattı, ardından bir tane daha açtı ve elinde kumandayla mindere yaslandı. Bir şimşek loş odayı aydınlattı ve gök gürledi ama bu beni korkutmadı bile. Ben

Artık fırtınalardan korkmuyordum. En azından dışarıda şiddetlenenlerden.

"Fark etmediysen söyleyeyim, dışarısı tam bir bataklık. Fırtınanın ortasında çatı kaplaması yapmak biraz zor. Babama göre sağlık ve güvenlik tehlikesi var." Her ne kadar ben bunda komik bir şey bulmasam da, bu ifadeyi gürültülü kahkahalar izledi.

"Jude," dedim usulca.

"Ne bok yediğim umurundaymış gibi davranmayı bırak." Elini havada salladı. "Git ne yapacaksan yap. Yoluna çıkmama izin verme. Bana bir şey danışmak için endişelenme."

Derin bir nefes aldım ve sabırlı olmak için dua ettim, bu son zamanlarda çok sık yapmak zorunda kaldığım bir şeydi. "Dün gece sana Christy ve benim Sophie ile akşam yemeği için buluşacağımızı söylemiştim. Seni de bize katılmaya davet ettim." Mutfak çekmecesinden bir çöp torbası aldım ve oturma odasına dönerek boş bira kutularını ve abur cubur ambalajlarını içine attım. "Beni dinlemiyordun. Video oyunları oynamakla çok meşguldün. Bu öğleden sonra nereye gittiğimi haber vermek için seni aradım ve mesaj attım ama cevap alamadım."

Artık cep telefonlarıyla ilgili tuhaf bir şeyi vardı. Kendi telefonunu neredeyse hiç kullanmıyordu ve muhtemelen nerede olduğunu bile bilmiyordu.

"Bu lanet bir yalan. Bana hiç söylemedin. Sorun olup olmadığını ya da akşamı benimle geçirmeni tercih edip etmeyeceğimi sormadın. Hiç evde olmadığını düşünürsek. Seni hiç görmüyorum. Küçük çiçek aranjmanlarını yapmakla çok meşgulsün. Bu saçmalığı yapmadan önce bana sormalısın, Lila."

"Şimdi senden izin mi almam gerekiyor? Denizci arkadaşlarınla üç günlüğüne ayrılmadan önce bana danışmadın ve nerede olduğunu bilmiyordum."

"Lanet olası bir cenazeye gittik," diye bağırdı. "Striptizcilerle yatıp uyuşturucu çekmiyordum. Bu bir cenazeydi, Tanrı aşkına."

"Bunu biliyorum, Jude. Biliyorum." Dişlerimi sıktım ve onu kızdıracak bir şey söylememek için sakinleştirici

nefesler aldım.

kapalı. "Sadece... Senin için orada olmak istedim. Bana söyleseydin, seninle gelirdim."

"Onu tanı mıyordun bile."

"Onunla telefonda konuştum. Bana onun hakkında her şeyi anlattın."

"Yakın olduğunu biliyordum. Senin için orada olurdum."

"Ben yokken kimseyi ağırladın mı? Barda bir adam mı tavladın? Benimle paylaştığın yatakta onu becerdin mi?"

Ağzım bir karış açık kaldı. "Aman Tanrım. Seni hiç aldatmadım, göt herif."

"Şimdi de ben göt oldum. The Roadhouse'da Tyler'la flört eden sensin ve pislik olan benim."

"Flört etmiyordum. Sadece konuşuyorduk. O senin arkadaşın."

"Ne hakkında? Bu kadar konsantrasyon gerektiren ne hakkında konuşuyordunuz?"

Sen. Senin hakkında konuşuyorduk. Ve Reese hakkında konuşuyorduk. Ama bunu ona söylersem, sadece üzüldü. "Hatırlamıyorum bile. Sadece konuşuyorduk."

"Bu lanet saçmalıktan bıktım." Kumandayı duvara fırlattı. "Yalanlarından bıktım."

"Ve her küçük şeyde çılgına dönmenden bıktım."

"Her küçük şey, ha?"

"Bana söz verdiğin şey bu değildi. Söz verdiğin hayat bu değil, Jude. İnşa edeceğin o rüya ev nerede? Daha bir arsaya bile bakmadık. Satın almak için evlere bile bakmadık. Bu boktan dairede yaşıyoruz ve-"

"Oh, bekle. Dur bakalım. Bir keresinde benimle birlikte olabilmek için iki katlı bir evde ya da çamurdan bir kulübede yaşayabileceğini söylediğini hatırlıyor gibiyim. Fikir mi değiştirdin bebeğim? Pazarlık ettiğin cennet bu değil miydi?"

"Seninle birlikte olabileceğim anlamına geliyorsa. Aynen öyle. Aşık olduğum Jude. Uzun zamandır sevdiğim Jude. Nerede

O adam mı? Bana ikolata alan ve en sevdiği kapüşonluyu veren adam. Yıldızları gökyüzüne geri koyacağına söz veren adam. Artık kim olduğunu bile bilmiyorum. Jude, biriyle konuşmalısın. Bir profesyonelle konuşmalısın. Lütfen. Yardıma ihtiyacın var."

"Zaten bildiğim bir şeyi bana söylemesi için bir profesyonele ihtiyacım yok. Kafadan atlak biriyim. Bunu düzeltmenin bir yolu yok. VA hastanesi de bir işe yaramıyor. Denedim, bebeğim." Sesi atlamış kelimeler, başı geriye düşüyor ve Kanepe.

"Denedim," dedi. "O kadar bıktım ki ve dedi. kaçış. at ve alt . ve lanet olsun O Be listesi."

n elini yüzünde gezdirdi, gözleri kasvetliydi.

"Biliyorum bebeğim, biliyorum." Kalbim, eve döndüğünden beri pek çok kez olduğu gibi onun için kırılılıyordu. "Sana yardım etmeme izin ver. Sana bir terapistle randevu ayarlayabilirim. Gazi İşleri'ne gitmemize gerek yok. Lütfen. Bunu senin için yapmama izin ver."

Başını ellerinin arasına aldı. "Özür dilerim. Her şey için özür dilerim. Benim üzgün kıcıımı terk etmelisin, Lila."

"Böyle şeyler söylemeyi bırak. Ben seninim. Her zaman seninim. Her zaman senin olacağım, Jude. Sadece bunu birlikte atlatmamız gerekiyor, tamam mı? Bunun üstesinden gelmeli ve sana yardım edebilecek birini bulmalıyız. Bu şekilde yaşamaya devam edemezsin. Hâlâ baş ağrıların var mı? Kulaklarında çınlama var mı?"

Omuz silkti ve ben de bunu evet olarak algıladım.

"Neden bir duş almıyorsun, ben de sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım, olur mu?"

"Bana beş yaşında bir çocukmuşum gibi davranmayı bırak." Ama sözlerinde hiçbir ısırik yoktu. Sadece yorgunluk ve omuzlarının çöküşünde beni korkutan bir yenilgi vardı. Eve geldiğimde onu burada bulamayacağım günün korkusuyla yaşıyordum. İki hafta önce onun birliğinden bir adam intihar etmişti. Ya Jude buna

değmeyeceğine karar verdiyse? Ya mücadeleyi bıraktıysa? O zaman onsuz nerede olurdum?

Jude hakkında böyle d    neceğimi milyon yıl geçse de tahmin edemezdim.

Ayağa kalktı ve ben de kollarımı ona doladım, bırakmaya korkarak sıkıca tutundum.

Bu gece dışarı ıkmamalıydım. Onu yalnız bırakmamalıydım. Ona daha sıkı sarıldım, bana izin verdiği kadar uzun s  re tuttum. Bazen dokunulmaktan ho lanmıyordu. Bazen de beni unutturmaya çalışırdı. Herhangi bir g  nde hangi Jude'u alacağımı asla bilemezdim.

Uzakla tığında, g  zlerine ulaşmayan bir g  l  mseme yi zorladı. Çok boş g  r  n  yorlardı. Sanki arkalarında hiçbir şey yokmuş gibi. Depresyonda olduğunu biliyordum. Acı çektiğini biliyordum. Ama ona nasıl ula acağımı ya da nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum.

"Seni seviyorum." Bunu yeterince sık s  ylersem, yeniden inanmaya ba layacağını d    n  p duruyordum. Bir şekilde ona o l a n sevgim onu kurtarmaya yetebilirdi.

"Ben de seni seviyorum."

Bu en zor kısımdı. Beni sevdiğini biliyordum. Ama bir zamanlar geleceğimizi hayal edebiliyordum ve şimdi o geleceğin neye benzeyeceği ya da bir geleceğimiz olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Artık bu konuda hiç konuşmuyorduk.

Hayatım dikiş yerlerinden iplik iplik d  k  l  yordu ve onu nasıl bir araya getireceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jude

Haplar ve viskiyle dolu bir denizde yüzüp gitmek ne kadar mutluluk verici olurdu?

Artık acı yok. Anı yok. Geriye dönüşler yok. *Huzur.*

Bir çukurda durdum ve motoru durdurdum. Ayaklarımın üzerinde sallanarak kamyonetimden çıktım.

Tarlaya doğru yürürken cebimdeki haplar şıngırdadı, parmak uçlarımdan bir şişe viski sarkıyordu. Tökezleyerek dizlerim yere çarptı. Kahretsin, bu komikti.

O kadar gülüyordum ki iki büklüm oldum.

Kendimi toparlayarak cebimden kehribar şişeleri çıkardım ve hapları avucumun içinde salladım. Onları geri attım ve şişedeki viskinin geri k a l a n ı y l a yıkadım.

Sonra uzun yeşil çimlerin üzerine sırt üstü uzandım ve gökyüzüne baktım. Gece karanlık ve yıldızsızdı. Olması gerektiği gibi.

Uzaklardan bir yerden bir müzik, bir bip sesi duydum.

Gözlerim kapandı.

Lila.

Lila.

Lila.

Üzgünüm bebeğim, çok yorgunum. Bu savaştan çok yoruludum.

Affet beni.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Jude

"JUDE, beni terk etmeyeceğine söz vermiştin. Söz vermiştin. Beni bırakmaya cüret etme."

Lila mı?

"Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Her zaman ve sonsuza dek, hatırladın mı? Bana geri dön. Bana geri dön, Jude. Sensiz yaşamak istemiyorum."

"Tanrım, Jude. Sen hiç pes eden biri olmadın. Şimdi de başlama."

Baba?

Gözlerime vuran parlak ışık karşısında irkildim ve tepemde duran adamın belli belirsiz şeklini seçebildim.

"Jude. Ben Dr. Leighton. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Sikeyim.

Gözlerimi tekrar kapattım.

OTUZUNCU BÖLÜM

Jude

"ÖLMEK Mİ İSTİYORDUN, Jude? İstedğin bu muydu?" "Hayır," diye yalan söyledim. "O hapları aldığımı bile hatırlamıyorum.

ve o alana nasıl girdiğime dair hiçbir fikrim yok."

"Özür dilerim. Yanlış şeyler söylediğimi biliyorum. Ben sadece... Seni seviyorum. Bunu birlikte atlatacağız, tamam mı?"

Gülümsemeye çalıştım. "Evet. Tamam." Elini sıktım. "Sen ve ben, bebeğim. Sonsuza kadar."

"Söz mü? Bana söz vermeni istiyorum, Jude."

"Söz veriyorum." O kadar yetenekli bir yalancı olmuştum ki, neredeyse kendime inanmaya başlamıştım.

Boş vaatler ve yalanlar. Ona sunacak hiçbir şeyim yoktu.

Onu terk etmem gerektiğini biliyordum. Onu incitecek başka bir şey yapmam an meselesiydi.

Altı hafta sonra, geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaştım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Lila

Yüzümü yastığına gömdüm, tuzlu gözyaşlarım pamuğu ıslattı. Onun için ağladım ve kaybettiğimiz bebeğimiz için ağladım. Eskiden olduğu çocuk ve bizden koparılan gelecek için ağladım.

Okyanuslar kadar ağladım ama yine de yetmedi.

Bana bıraktığı mektubu okumak için tam bir hafta bekledim. Neden bu kadar uzun süre beklediğimi bilmiyorum. Belki de onun sözlerini okumanın her şeyi gerçek kılacağından korkuyordum. Eğer veda notunu okumazsam, kahve ve tarçınlı çörek almaya gitmiş gibi davranabilirdim ve her an ön kapıdan içeri girip "Ben geldim bebeğim" diye seslenebilirdi.

Şimdi pis bej dairemizdeki kanepeye oturdum ve kendime bir kadeh şarap daha doldurdum. Güçlendirici bir yudum aldıktan sonra derin bir nefes aldım ve mektubu zarftan çıkardım. Gevşek yapraklı sayfalara yazılmıştı, kenarları spiralli defterden kopardığı yerden yırtılmıştı.

Mektubu açtığımda kucağıma bir çek düştü. Onu aldım ve inceledim. Tasarruf hesabında ne kadar parası olduğunu biliyordum. Çekin üzerinde yazan rakamla aynıydı. Sanki banka hesabını boşaltmak onun burada olmamasını telafi edecekmiş gibi. Çeki küçük parçalara ayırıp havaya fırlattım ve konfetilerin deri koltuğa ve parke zemine yağmasını izledim.

Senin paranı istemiyorum, pislik. Tek istediğim sendin.

Onun kalın harflerle yazdığı mektubu okumaya başladım. O

Mektupları asla el yazısı ile yazmazdı ve yıllar boyunca pek çok mektuplaştık. Ama bu ondan aldığım son mektup olacaktı, bu yüzden yavaşça okudum, yazdığı her kelimedeki nüansı aradım.

SEVGİLİ LILA,

Sözler anlamsız hale gelmeden önce bir insan ancak bu kadar çok kez özür dileyebilir. Ama milyonuncu kez tekrar edeceğim.

Özür dilerim.

Artık bunu yapamam.

Seni incitmeye devam edip her şey yolundaymış gibi davranamam. Tüm sorunlarımızın kaynağının ben olduğumu bile bile görmezden gelemem. Eskiden seni diğer erkeklerden daha fazla mutlu edebileceğime inanırdım. Senin sevgine layık olduğuma inanırdım. Ya da en azından öyle olmak için çabalayabileceğime. Ama artık o adam değilim. Ve sen çok daha iyisini hak ediyorsun.

Seni asla bırakmayacağıma söz vermiştim ama bırakmak zorundayım. Eğer kalırsam, sadece seni yok ederim.

İlk başta bunu böyle görmeyebilirsin ama zamanla senin için yapabileceğim en iyi şeyi yaptığımı anlayacaksın. Seni sevdiğim için gidiyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki benim yüzümden acı çekmeni izlemek beni öldürüyor. Her gün gözlerindeki ışık sönene kadar solmanı izledim ve bunun benim yüzümden olduğunu biliyordum. Bunu sana ben yaptım. Tek istediğim seni daha da parlatmakken gözlerindeki ışığı ben aldım.

Tanıştığımız günden beri seni korumak ve güvende tutmak istedim. Ama güvenliğinize yönelik en büyük tehdit birlikte yaşadığınız adam olduğunda ne olur? Seni herkesten çok sevdiğini iddia eden adam? Ben nasıl bir adam oldum ki sana bu kadar acı ve ıstırap çektiriyorum? Hayatında ihtiyacın olmayan türden bir adam.

Tek istediğim senin mutlu olman. Ve bunu nasıl yapacağımı bilmemin tek yolu seni özgür bırakmak.

Yıldızlar hala gökyüzünde, bebeğim. Sadece gözlerini aç ve yukarı bak. En karanlık gecelerde, en parlak şekilde parlarlar. Ve yakında bir gün, onları senin için gökyüzüne geri koymama hiç ihtiyacın olmadığını göreceksin. Sen

güçlü, cesur ve vahşi. Sen lanet olası bir savaşırsın, Rebel.
Hikayemizdeki gerçek kahraman.

Özür dilerim. Her şey için. Ama iyi olacağını biliyorum.
İşler sarpa sardığında, her zaman savaşarak geri dönüyorsun.
Artık hiçbir şeye inanmıyorum ama sana hâlâ inanıyorum.
Sana her zaman inanacağım.

Her zaman
sevgiler,
Jude

BÖLÜM III

BÖLÜM OTUZ İKİ

Lila

ALTI YIL SONRA

"SENİN İÇİN BİRİNİ BULDUM." Arabayı sürerken Bluetooth hoparlörlerden Sophie'nin sesi geliyordu, güneş gözlükleri gözlerimi bahar güneşinin parıltısından koruyordu. "Adam seksi. Boşanmış. Çocuğu yok. Ve o-"

"İlgilenmiyorum."

Sabırsızca iç çekti. "Neyin var senin? Oraya geri dönmen gerek. Brody yüzünden mi?"

"Brody yüzünden mi?" Sinyalimi yaktım ve Sunrise Anaokulu otoparkına dönmeden önce bir arabanın geçmesini bekledim.

"Çıkmamanızın sebebi."

"Bunun Brody ile bir ilgisi yok." Erkenciydim, bu yüzden otoparkın uzak ucunda, yapraklı bir meşenin gölgesinde bir yere çekip motoru durdurdum ama Sophie'yi hoparlörde bıraktım.

"Güzel. Boşuna değil ama sağda solda kadınlarla takılıyor, o yüzden senin biriyle tanışmanı engellemeye çalışıyorsa çok kızarım."

Niyeti iyiydi ama bu konuşmayı ilk kez yapmıyorduk. Sophie, ailesinin üzüm bağı Sadler's Creek'te pazarlama ve etkinliklerden sorumluydu ve bize pek çok iş gönderiyordu. Ne yazık ki, çöpçatanlık yapmayı da kendine görev edinmişti.

Sophie sağ olsun, yıllar boyunca bir sürü berbat randevum olmuştu. Randevularla işim resmen bitmişti.

Biraz temiz hava almak için camımı açtım ve başımı koltuk başlığına yasladım.

"Bu hafta sonu dışarı çıkalım. Ateşli bir adam buluruz." "Sen nişanlısın."

"Benim için değil. Senin için. Gençsin, seksisin ve bekar olman için hiçbir neden yok."

"Bekar olmayı seviyorum."

"Evet, bekar olmak düzenli seks yaptığında harika. Ki belli ki sen öyle değilsin."

"Sana hayatımın her ayrıntısını anlatmıyorum. Tek bildiğin, düzenli olarak seks yaptığım."

Hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi güldü. Gözlerimi devirdim. "O kadar da komik değildi."

Gülüşü soldu. "Onu bırakmalısın," dedi, sesindeki endişe gerçektir.

Kimden bahsettiğini biliyordum. Tabii ki biliyordum. İşin komik tarafı Sophie onu tanımıyordu bile. Aslında tanımıyordu. Onun tanıştığı adam benim aşık olduğum adam değildi.

"Gitmesine izin verdim. Hayatıma devam ettim." Ben hayatıma devam ettim ama o hep oradaydı. Kalbimde. Kafamda. En iyi anılarımda ve en kötü anılarımda. Bekâr olmamın sebebi oydu. İkinci ya da üçüncü randevudan öteye gidemememin sebebi oydu.

"Elbette yaptın. En son ne zaman seviştin?"

Telefonumu aldım ve hoparlörden çıkarıp kulağıma götürdüm. Geriye dönüp baktığımda, Sophie'yle hoparlörden konuşmak hiç de iyi bir fikir değildi. "Yine gündüz içmeye mi başladın?"

"Ben bir üzüm bağında yaşıyorum. Ne bekliyorsun ki?"

Solumdan gelen kısık bir kıkırdama başımı çevirmeme neden oldu. Brody yırtık kot pantolonu, gri tişörtü ve çamurlu iş botlarıyla arabama doğru ilerledi. Açık pencerenin önünde çömeldi, böylece göz hizamızdaydık, viski kahvesi gözleri mizahla doluydu.

"İyi günler, şeker dudaklı." Bana tüm kızların dizlerinin bağını çözen o büyüleyici Brody McCallister sırtışını yaptı. Ne yazık ki en iyi arkadaşımın cazibesine karşı bağışıklığım vardı.

"Bana öyle demeyi kes." Güldüm ve bu aptal lakap karşısında başımı salladım. "Sophie. Gitmem gerek."

"Tamam. Ama sana bir randevu ayarlıyorum. Mazeret yok. Hoşça kal," diye şarkı söyledi. Aramayı kestim ve telefonumu çantama attım, şimdiden randevudan nasıl kurtulacağımı planlıyordum.

"O haklı. Biriyle yatmalısın."

"Kulak misafiri olmamalısın." Arabamın kapısını iterek açtım ve yolcu koltuğundan çantamı aldım, elimi çiçekli elbisemin kısa eteğinin üzerinde gezdirdim.

"Arkadaşlarını hoparlöre almaktan daha iyisini bilmen gerekir," diye karşılık verdi.

Buna itiraz edemezdim. Arkadaşlarım filtrelerle gelmedi, bu yüzden daha iyi bilmeliydim.

Elini uzun kirli sarı saçlarında gezdirdi ve öğleden sonra arabaları almak için dolup taşan otoparkta yürürken omzunu açtı.

"Omzun hâlâ sorun çıkarıyor mu?" "Hayır.

Yağmur gibi."

Elbette öyleydi. Brody omzunun acıdığını kabul etmeden önce öldü. Yıllar boyunca o kadar çok kemiği kırılmış ve o kadar çok dikiş atılmıştı ki, tüm yaralarının sayısını unutmuştum. Eysersiz at binicisiydi ve iki kez dünya şampiyonu olmuştu. Vahşi atları kurtarmanın yanı sıra at yetiştirir ve eğitirdi.

"Senin burada ne işin var?" Noah'yı almak için benim günümdü ama Brody her zaman programımızı bozuyordu.

"Yeni atlar aldım. Noah'nın gelip onları görmek isteyebileceğini düşündüm."

Ben cevap veremedim Carrie Dunlop burnunu havaya kaldırarak yanımızdan geçti. "Umarım oğlunuza biraz terbiye vermişsinizdir."

Girişe vardığımızda Brody, "Oğlumuzun mükemmel bir terbiyesi var," dedi. "İhtiyacı olan sizin oğlunuz-"

Sözlerini kesmek için Brody'nin kaburgalarına dirsek attım. Onu kışkırtmaya gerek yoktu. Geçen hafta Noah, Brody ile kavga etmişti.

Carrie Dunlop'un oğlu. Noah o kadar tatlı bir gülümsemeye sahip mükemmel bir melek olabilirdi ki, vahşi bir çizgisi ve öfkesi olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Ama adamım, oh adamım, o her zaman yaptı. Gizliden gizliye Noah'la gurur duyuyordum. Carrie'nin oğlu bir kabadayıydı ve kızlara sataşırđı. Noah ise sevdiğini iddia ettiği ve bir gün evlenmeyi planladığı Hayley'i savunuyordu.

Bunun için onu kim suçlayabilir ki?

"Ne bekleyebilirsiniz ki? Çocuklar ebeveynlerinin davranışlarını taklit eder." Carrie, beni her zaman bıçak gibi kesen ve Brody'ye söylememesi gereken şeyleri söyleten o üstünlük havasıyla bizi bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Bu, oğlunuzun neden hep kabız görüldüğünü açıklıyor."

Aman Tanrım. Carrie'nin nefesi kesildi. Bize doğru son bir bakış fırlattıktan sonra, Lululemon egzersiz kıyafetleriyle, tasarım el çantası yanında, güçlü adımlarla yanımızdan uzaklaştı.

Yarına kadar, diğer tüm anneler bunu duyacaktı. Tabii çoktan kulak misafiri olmamışlarsa. Fuayeye adım attığımızda birkaç kaçamak bakışla karşılaştık. Diğer annelerin geçmesi için Brody'yi kenara çektim.

"Böyle şeyler söylemeyi bırakmalısın," dedim. "Artık on üç yaşında değiliz."

Sadece omuz silkti. Sözlerim bir kulağından girip diğerinden çıkıyordu. Brody'yi değiştirmek mümkün değildi ve bunu denemek boşa enerji harcamaktı.

"Şuna bir bakın." İşaret parmağını sınıfın dışındaki duvarda asılı olan ve üzerinde Noah, 4 yaşında yazan pastel boya resmine dokundurdu.

Öğretmeni bizi tanımlamak için kelimeleri yazmıştı. Anne. Baba. Büyükanne. Büyükbaba. Jesse Amca. Gideon Amca. AİLEM. Üstünde üçgen olan iki kare vardı ve her birinde EV yazıyordu.

Bir aile üyesi eksikti ama bunu belirtmedim. Noah, Jude ile hiç tanışmamıştı. Neden onu bir aile fotoğrafına dahil etsin ki?

Sanat eserini daha yakından inceledim. "Neden bu kadar uzunsun?" Öfkeyle sordum. "Noah ile aynı boydayım."

"Perspektif konusunda iyi bir tutumu olduğunu söyleyebilirim."

Bir kahkaha patlattım ve koluna bir şaplak attım. Sanki onu yaralamışım gibi ovaladı.

"Bu dövüş genini nereden aldığı hiç belli değil."

Gözlerimi devirdim. "Bunu senden almış."

Noah'nın sınıfının kapısını açtı ve içeri girdik. Noah kendi odasındaydı, sırt çantasını alıyor ve odasının yanında oturan Hayley ile sohbet ediyordu. Gökkuşağından bir tütü ile siyah bir tişört ve çorap giymişti, kahverengi saçları iki atkuyruğu şeklindeydi. Annesi onun sabahları giyinmeyi sevdiğini söylemişti. Çok şirinmiş.

Noah bizi görünce hızla bana doğru geldi ve ben de yere çömelerek onu kollarımın arasına aldım. Narenciye şampuanı ve boya kalemi gibi kokuyordu. Biraz fazla sıkı ve biraz fazla uzun tuttum, sonra kıvranmaya başladı ve elimden kurtuldu. Çekilmenin etkisini yumuşatmak için yanağımı okşadı. "Seni seviyorum anne."

Ah, kalbim. Yüzünü daha iyi görebilmek için kirli sarı saçlarından bir tutamı alnından ittim. Saçları uzun ve dalgalıydı, neredeyse Dallas Cowboys tişörtünün yakasına kadar uzanıyordu. Ne kadar süre kesmeden durabileceğimi anlamaya çalışıyordum.

"Ben de seni seviyorum bebeğim." Çilli burnunun ucunu öptüm ve ayağa kalktım.

"Baba!" Noah'nın yüzü sadece Brody için olan bir gülümsemeyle aydınlandı. Beni ne kadar sevse de, o tam bir babasının oğluydu.

"İşte benim küçük adamım." Brody onu kucağına alıp koridora çıkarırken ben de öğretmeniyile vedalaşıp arkalarından gittim. "Günün nasıldı, dostum?"

"İyi. Gerçekten iyi." "Bugün kavga yok mu?"

"Bugün değil," dedi karanlık bir sesle, gözleri annesi tarafından götürülmekte olan Chase'i takip ediyordu.

Brody kıkırdadı ve Noah'yı yere bıraktıktan sonra kapıyı bizim için açtı. "Gelip yeni aldığım Mustang'leri görmeye ne dersin?" Brody park alanını geçip kamyonetine doğru ilerlerken sordu, Noah'nın eli park alanından çıkan arabaların önüne fırlamaması için benimkini sıkıca kavramıştı. "O zaman şu çok sevdiğin göğüs etli tacolardan yiyebiliriz."

"Evet!" Noah'nın sırtışı kayboldu ve kaşları çatıldı. "Annem bu tacolara bayılıyor. O da gelebilir mi?"

"Annene her zaman kapımız açık. Bizimle geliyor musun, Lila?"

"Lütfen," diye yalvardı Noah, ela gözleri o kadar umut doluydu ki hayır diyemezdim. Brody'nin Noah ve benim için yapmış olabileceğim tüm planları alt üst ettiğinden bahsetmiyorum bile. Ortak ebeveynlik planımız en hafif tabirle esnekti.

"Tabii. Neden olmasın."

Noah, Brody'ye bakmadan önce beni bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Baba?"

"Evet dostum?"

"Nasıl olur da annemi öpmezsin?"

İnledim. İşte yine başlıyoruz. Bu Noah'ın son takıntısıydı.

"Yüzüme yumruk atmasından korkuyorum."

"Sen hiçbir şeyden korkmazsın," diye alay etti Noah. "Üç metre boyundasın ve kurşun geçirmezsin."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Brody oğlunu bu efsane üzerine yetiştiriyordu ve Noah da her kelimesine inanıyordu. Neden inanmasıydı ki? Babası onun kahramanıydı.

"Sadece tek bir şeyden korkuyorum, o da annem."

Noah kıkırdadı ve sanki bu hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi kalçasını tokatladı. "Sen de denemelisin." Bana yan gözle baktı. "Sana yumruk atmayabilir."

"Belki yaparım dostum, belki yaparım."

Brody kamyonetin arka kapısını açtı ve Noah'nın sırt çantasını ayak boşluğuna atarken biz de sabırla Noah'nın içeri girmesini bekledik. Kamyon yerden çok yüksekti ve Noah çok küçüktü ama her zaman her şeyi kendi başına yapmakta ısrar eder ve yardım etmeye çalıştığımızda sinirlenirdi.

Ben bebek değilim, diye alay ederdi.

Yemin ederim ilk sözleri "Yapabilirim" oldu. Bu da her şeyin on kat daha uzun sürdüğü anlamına geliyordu. Brody Noah'nın koltuğuna oturduğundan emin olurken sessiz kaldım ve kapı kapanıp Noah beni duyamaz hale gelene kadar tek kelime etmedim.

"Kafasına fikirler sokmayı bırak." Sesimi alçak tuttum. Pencereler kapalı olsa da, ona verdiğimiz değerden çok daha fazlasını duyuyordu.

"Fikirlerin hepsi ona ait."

"Onu doğru yola sokmalısın. Bizim bir aile olmamızı istiyor." Brody'nin kendisi için arkada tuttuğu iPad'le meşgul olan Noah'ya baktım. "Ona ikimizin birlikte olmayacağımızı anlatmaya devam etmeliyiz. Şimdi değil. Hiçbir zaman."

"Her şeyden önce, birlikte bir çocuğumuz var. Her zaman birlikte bir çocuğumuz olacak. Yani bu bizi bir aile yapar. Her gece benim yatağında yatıp yatmaman önemli değil. Ben her zaman senin ve Noah'nın hayatında olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum, Lila. Çocuğumun annesi olduğun için ve yirmi yıldır en iyi arkadaşım olduğun için senin yanıdayım. Bunu kafana sok." Demek istediğini anlatmak için işaret parmağıyla şakağıma vurdu. "Kalmak için buradayım."

Kalmak için buradayım. Bu sözlerdeki imayı kaçırmadım. O buradaydı. Jude değildi.

"Hayatına devam etmelisin, L."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bugün herkesin nesi var? Ben hayatıma devam ettim."

"Hayatına devam ettin,
ha?" "Evet."

"En son ne zaman seviştin?"

Hemen savunmaya geçerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Hayatta sevişmekten daha önemli şeyler de var. Çok meşguldüm. Yürütmem gereken bir işim ve büyütmem gereken bir oğlum var ve... Meşgulüm."

"Lanet olsun." Elini kalbinin üzerine koyarak geriye doğru sendeledi. Bu dramatik görüntü karşısında gözlerimi devirdim. "Benden sonra kimseyle birlikte olmadın, değil mi?"

"Ve bak nasıl sonuçlandı." Sözlerimden dolayı yüzünde oluşan acıyı gördüm, sonra yüzünü kapattı ve gözleri sertleşti.

"Planım bu olmayabilirdi ama bunu hiçbir şeye değişmezdim."

"Biliyorum," dedim ve hemen azarlandım. Noah yaptığım en iyi şeydi ve Brody de iyi bir babaydı. Bir adım öne çıkmıştı ve her zaman oğlunun yanındaydı. Benim kitabımda bu çok önemli bir şeydi.

"Öyle demek istemedim."

"Evet, yaptın. Ama şanslısın ki beni gücendirmen mümkün değil."

Bu doğru değildi. Kibirli gülümsemesinin ve kabadayılığının altında Brody hassas biriydi. "Egon bunun için fazla büyük," diye takıldım, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

"Benimle ilgili büyük olan tek şey bu değil. Bir at gibi asılıyım ve büyük silahlarım var."

Güldüm ve taş gibi sert göğsüne vurdum. "Dur."

"Eğer bu kaşıntıyı kaşımak istersen, sana gönüllü olarak hizmet etmekten mutluluk duyarım."

Böyle bir şey olmamıştı. Tek seferlik bir şeydi. Asla tekrarlanmayacaktı. Brody ve ben arkadaşlık ve birlikte ebeveynlik yapıyorduk ama ilişkimiz hiçbir zaman romantik olmamıştı. İşleri olduğundan daha karmaşık hale getirmeye gerek yoktu.

Arabama binerken Brody'nin telefonu çaldı. Kate'le konuştuğunu ve sesinin ciddi tonunu duyduğumda, dinlemek için durakladım.

"Ne oldu?" Gözleri bana kaydı, yüz ifadesi acımasızdı.

İlk aklıma gelen Jude'a bir şey olduğuydu.

Lütfen Tanrım, hayır, o olmasın.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jude

"Eve gitme vakti gelmiş gibi görünüyor, asi evlat," dedi Tommy, önümüze iki bira daha koyan barmene çenesini eğerek ve ardından bir üniversite kardeşlik partisine aitmiş gibi görünen bir grup adama doğru ilerledi.

"Öyle görünüyor."

Annemle telefonda konuşmuştum ve konuşacağıma söz vermiştim. Babam bir öküz kadar güçlüydü ve fiziksel olarak formunu korurdu, bu yüzden sadece kalp krizi geçirmekle kalmayıp üçlü bypass ameliyatı olması gerektiğini duymak şok etkisi yaratmıştı. Ameliyatın iyi geçtiğine dair bana güvence verdi ama endişeli ses tonu bana orada ihtiyacı olduğunu gösteriyordu. Ameliyattan çıkana kadar beni aramadı, böylece iyi haberleri verebilecekti. Bu arada ben de babamın ameliyatta olduğundan habersiz bir barda oturuyordum.

Bunun beni neden rahatsız ettiğinden emin değilim ama etti. Bu olay yıllar önce olsaydı, annemin ilk arayacağı kişi ben olurdu.

Biramdan bir yudum aldım ve Cypress Springs, Teksas'ta beni nelerin beklediğini düşünmemeye çalıştım.

Hatıralar. Altı uzun yıl boyunca kur yaptığım zalim bir metres.

Bakışlarım panelli duvardaki Route 66 tabelalarından pencerenin yanındaki uzun masada oturan kovboy çizmeli ve kısa pantolonlu esmer kadına kaydı. Onu izlediğimi fark edince bacak bacak üstüne attı ve bana kocaman bir gülümseme verdi. Yeşil yerine mavi gözleri benimkilerle buluştu. Yüzü kalp şeklinde değil, ovaldi. Yanlış bir fikre kapılmadan önce bakışlarımı kaçırdım.

Her zaman Lila'yı arıyordum. Her barda. Her sokak köşesinde.

Onu her yerde görürdüm. Hatta onu Nepal'de, Tommy ile birlikte depremten sonra afet yardım çalışmalarına yardım etmek için Katmandu'ya gittiğimizde bile görmüştüm. Sokakta bir kızı kovaladım ve omzuna dokundum. Tabii ki Lila değildi. Onu bundan iki yıl önce Teksas'ta yatağımızda bırakmıştım.

Tommy, "Yine onu düşünüyorsun," dedi. Soru değil, bir açıklama. "Onu görmeye hazır mısın?"

"Fazla seçeneğim yok gibi görünüyor. Onunla karşılaşmak zorundayım." Onunla karşılaşmak. Ne şaka ama. O da en az benim kadar ailenin bir parçasıydı. Bu noktada daha da fazla.

Tommy, Lila hakkında her şeyi biliyordu. Birliğimdeki çocuklar onun hakkında bu kadar çok konuştuğum için bana kızarlardı ama ben hiç umursamazdım.

Tommy ve ben, benim üçüncü, onun ikinci Afganistan görevi sırasında birlikteydik. Biz şanslı olanlardık. Ölümü o kadar çok kez aldatmıştım ki sayısını unutmuştum.

Ve işte buradaydık. Yaşıyorduk. Phoenix'te bir barda, müzik kutusundan yükselen "Beast of Burden" melodisi eşliğinde bira içerken, sesler müziğin ve tekila içen ve saçma sapan konuşan erkek arkadaşların gürültüsünün üzerinde duyulmak için yükseldi.

Şimdi geri dönüp geçmişimle yüzleşme zamanıydı. Geleceğimin hâlâ orada beni beklediğini düşünerek kendimi kandırmadım. Öyle olmadığını biliyordum.

Her seferinde bir gün. Artık hayatımı böyle yaşıyordum.

Nefes al. Nefes ver. Ve çoğu gün, bu yeterliydi.

"Ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" Tommy elini kumlu sarı saçlarında gezdirerek sordu. Daha kolay olduğunu iddia ettiği için saçlarını hâlâ küt kestiriyordu.

Pazusunda kartal, küre ve çapa dövmesi olmasaydı bile, yine de denizci olduğunu anlardınız. Tommy şu GI Joe aksiyon figürlerinden birine benziyordu.

"Annem babamın inşaat işini yürütmemi istedi." Yıllardır işi devralmamı istediğini ima ediyordu. Ben ise kaçıyordum.

Memleketimde sıkışıp kalmak istemedim. Artık her şey boka sardığına göre olmazdı. Bu nasıl taze bir cehennem olurdu?

"Belki de bunu düşünmenin zamanı gelmiştir." "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Yıllardır sert vuruyorsun. Mola verme zamanı. Dur ve çoraplarını değiştir."

"Botlarım kurudu." Biradan bir yudum daha aldım. "Ne dediğimi biliyorsun."

"Mola verdiğini görmedim."

"Ben doğal felaketler ve kaos için yaşıyorum. Diğerleri bundan kaçarken..."

"Tam ortasına doğru koşuyoruz," diye bitirdim.

İşte bu yüzden gazilerin öncülüğünde bir afet müdahale organizasyonu kurduk. Bizimle aynı hedeflere kendini adanmış binlerce gönüllüyle birlikte çalıştık. Her zaman ülkeme hizmet etmek istemiştım ve bunu yapmaya devam ediyordum.

Phoenix Takımı'ndaki sloganımız, insanların en kötü günlerinde yanlarında olmamızdı. Bana yabancı olan insanlar için orada olmama rağmen kendi ailemi ve Lila'yı hayal kırıklığına uğratmış olmam ironikti. Tek istediğim onun hikâyesindeki kahraman olmaktı. Onun yerine, kötü adam olmuştum.

Phoenix'teki hayatımı düzene sokmak iki günümü aldı. Tabii buna hayat denebilirse. Maddi anlamda fazla bir şey biriktirmemiştım. Sahip olduğum her şey kamyonetimin arkasına attığım iki spor çantasına sığıyordu.

Akşam yedide Phoenix'ten ayrıldım ve doğruca yola koyuldum. Bin mil. On dört saat. Hastaneye vardığımda temiz beyaz bir tişört giydim, kahve lekeli tişörtümü spor çantama attım ve otoparktan anneme mesaj attım.

ASANSÖR AÇILDI ve içinden çıkıp annemin açık kollarına atıldım. Dünya çapında bir kucaklayıcıydı ve beni sıkıca tuttu, hazır olana kadar bırakmadı. Lavanta kokusu sıcak ve rahatlatıcıydı, hayat ne kadar değişse de bazı şeylerin aynı kaldığını hatırlatıyordu.

Sonunda beni bıraktığında, parlak mavi gözleriyle yüzümü inceledikten sonra parlak bir gülümseme hediye etti. Gözlerinin etrafındaki birkaç çizgi ve ağzının etrafına kazınmış daha derin gülme çizgileri dışında aynı görünüyordu. Bal kahvesi saçları çene hizasında kesilmişti, teni bahçede çalışmaktan bronzlaşmıştı.

Yanağımı okşadı. "Ne kadar da güzel görünüyorsun."

"O kadar iyi görünüyorum, ha?"

"Harika görünüyorsun. Burada olduğun için çok mutluyum. Sonunda tüm çocuklarım yeniden tek bir çatı altında olacak." En azından bu ihtimal birilerini heyecanlandırmıştı. "Bir aile yemeğine oturmaya çok uzun zaman oldu."

Sözleri beni suçlu hissettirmek için değildi ama yine de hissettim.

"Jesse'yi kaçırdınız. Gideon'u almak için havaalanına gitti."

Jesse'yi birkaç ay önce bir motokros yarışı için Peoria'ya geldiğinde görmüştüm ama Gideon'u birkaç yıldır görmemiştim. Hayatlarımız o kadar farklıydı ki birbirimize benzetemiyordum. Gideon'un benim sahip olduğum her şeyden daha pahalı bir dolap dolusu takım elbisesi vardı. Jesse'ye göre Manhattan'da 'hasta' bir dairede yaşıyor ve Hamptons'da yazlıyordu.

"Artık burada olduğuna göre, bazı cevaplar alabilirsin." Koridorda babamın odasına doğru yürürken annem kolunu benimkine doladı. Yoğun bakımdan çıkarılmış ve özel bir odaya alınmıştı. Oraya giderken,

Hemşirelerden birini ismiyle selamladı ve bir hastabakıcıya parlak bir gülümseme verdi.

"Buraya cevap aramaya gelmedim. Buraya babamı ziyaret etmeye ve elimden geldiğince yardım etmeye geldim."

"Biliyorum." Kolumu okşadı. "Ama isimlerini söylememe bile izin vermediğine göre, bilmediğın çok şey var."

Bir kahkaha attım. "Bilmem gereken her şeyi biliyorum." Annem iç çekti. "Hâlâ çok inatçısın."

Yorum yok. Bu berbat durumun doğrularını ve yanlışlarını tartışacak değildim. Babamın hastane odasının önünde dururken olmazdı.

"Seni gördüğüne çok sevinecek. Onu solunum cihazından çıkardılar. Mızızlanıyor, hastanede sıkışıp kalmaktan şikâyet ediyor ama doktor çok iyi olduğunu söylüyor." Gülümsedi, rahatladığı her halinden belliydi. "Ben kahve almaya gidiyorum. İkiniz biraz yalnız kalırsınız." Uzaklaşmadan önce kolumu bir kez daha okşadı, adımları hızlıydı, düzgün endamı bir sonraki köşede kayboldu.

Metal kapı kolunu iterek babamın odasına girdim. Gözlerini açtı ve ben yatağına yaklaşırken kapı aralığına baktı.

Babam ve ben sarılmayı sevmezdik. En fazla tek kolla sarılıp sırtımızı sıvazladık. Bugün bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Kolunda serum varken ve göğsü yeni yarılmışken olmazdı.

"Hey yaşlı adam. Biraz ilgi için her şeyi yaparsın."

Yüzünü buruşturmasına neden olan bir kahkaha attı ve ben de yaptığım şakadan hemen pişman oldum.

Bir sandalye kapıp yatağının diğer tarafına taşıdım ve kapıya bakacak şekilde oturdum. Yine de sırtımı dönemedim.

"Sen kime yaşlı adam diyorsun?" Sesi boğuk ve cızırtılıydı, sanki konuşmak canını acıtıyormuş gibiydi. "Hâlâ kışını tekmeleyebilirim."

"Bundan bir an bile şüphe etmeyin."

"Demek seni eve götürmek için bu gerekiyor. Ölümün kapısını çalmak zorundayım."

"Ölümün kıyısında bile değilsin," diye alay ettim. "Dans etmeye hazır gibi görünüyorsun."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Babamın siyah saçlarının arasında birkaç tane daha gri vardı ve normalden daha solgundu ama yine de güçlü bir yapısı vardı ve onu bir yıl önce son gördüğümünden beri pek değişmemişti. Ama babamın hiç üşüttüğünü ya da hasta olduğunu hatırlamıyordum, bu yüzden onu hastane önlüğüyle, başkalarının merhametine kalmış bir halde görmek rahatsız ediciydi.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki buradan defolup gitmek istiyormuşum gibi." Burnundaki oksijeni söküp attı, inatçı piç kurusu.

"Evet. Hastaneler hiç eğlenceli değil." Gözlerim kalbini izleyen makineye kaydı, bipler ve bip sesleri kalbinin hâlâ güçlü ve sabit attığına dair bana güven veriyordu. "Yakında buradan çıkmış olacaksın."

"Beni iki hafta boyunca burada tutmakla tehdit ediyorlar." "Bunu bir tatil olarak düşün. Arkanıza yaslanın ve bırakın Sana iyi bak."

Homurdandı. Eğer onu iki hafta boyunca bir odada tutmayı planlıyorlarsa hastane personeline iyi şanslar. Babam duvarlara tırmanıyor olurdu. "Eve dönmene sevindim evlat."

"Burada olmak güzel,"
diye yalan söyledim.

"Kalacağını umuyorum."

Bu sözler beni dehşete düşürdü. "Şimdi buradayım. Ağgözlülük yapma."

Bu onu tekrar güldürdü ve sonra öksürdü. Kahretsin.

"Gülmek yok. Doktorun emri." Bir bardak su doldurdum. Yatağının başucundaki sürahiden su aldı ve pipeti ağzına götürdü. Birkaç yudum aldıktan sonra yastığa yaslandı, birkaç yudum su içmek için harcadığı çabadan bitkin düşmüştü. Bardağı masaya geri koydum.

"Kendimi yürümeye başlayan bir

ocuk gibi hissediyorum." "Kısa
sürede savaşacak hale geleceksin."

Başını salladı ve rahat bir sessizlik içinde oturduk ama aklında çok şey olduğu belliydi. "Seninle gurur duyuyorum.

Yaptığın işle gurur duyuyorum." Boğazını temizledi. İltifat etmek onun için kolay değildi. "İyi iş çıkardın." Yaptığımdan emin değilim. Yıllarımı iyi olmaktan başka her şeyi yaparak geçirmiştım. "Evet, dibe vurduğunuzda gidecek hiçbir yeriniz yoktur.

ama yukarı."

"Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Haklıydı. Son altı yıl içinde benim birliğimden iki kişi intihar etmişti. Başka bir istatistik olmaya çok yaklaşmışım.

Bana TSSB teşhisi konmuştu. Bu öylece yok olan bir şey değildi. Hâlâ tetikleyicilerim vardı. Hâlâ beni soğuk terler dökerek uyandıran ve ölüyormuşum gibi hissettiren kötü rüyalar görüyordum. Hâlâ geçmişe dönüşler yaşıyordum.

Bana hiç geçmeyebilecekleri söylendi. Ama artık o kadar sık değillerdi. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde çok fazla danışmanlık aldım, böylece nasıl daha iyi yönetebileceğimi öğrendim.

Her sabah uyandım ve günüme devam ettim. Her gün zihinsel olarak sağlıklı olmak için bilinçli bir çaba sarf ettim. Bu bile başlı başına büyük bir kazanımdı.

"Hiç pişmanlığın var mı? Deniz kuvvetlerine yazılmaktan?" diye açıkladı. Babam ve ben genellikle bu tür konuşmalar yapmazdık. Derin konulardan konuşmaz ya da hayat hakkında felsefe yapmazdık ama şimdi hiç konuşmadığımız bir konuyu açıyordu. "Hep merak etmişimdir, ben çok bahsettiğim için mi yaptın diye. Benim yüzümden mi askere gittin?"

"Hayır. Bu benim seçimimdi. Pişman değilim." Bana inanıp inanmadığından emin değildim ama verdiğim bir karar yüzünden suçluluk duymasına gerek yoktu.

Gerçek şu ki, iyi bir denizciydim ve Deniz Kuvvetleri'ndeyken orayı sevmiştim. Eve dönmek bir meydan okumaydı ve her zaman sevdiğim yerin bir savaş alanına dönüşmesi berbattı. Savaşı arkamda bırakmak yerine, cehennemi kendi kapımın önüne getirmiştım.

"Denizci olduğum zamanlar farklıydı," dedi. "Hiç savaş bölgesine gönderilmedim. Eğer bunu benim yüzümden yaptıysanız, bunun için üzgünüm."

Neden böyle konuştuğunu anladım. Hiçbir şey yoktu. gibi karşı karşıya senin kendi ölümlölük için yapmak sen sor senin hayat seçenekler. için çalışma ve analiz etmek Kararlarınız, hatalarınız, sizi şu anda bulunduğunuz yere getiren yanlış dönüşler ve dolambaçlı yollar. "Pek çok pişmanlığım var ama denizci olmak

Onlardan biri," diye kesin bir dille ifade ettim, buna inanmasını istiyordum.

İfademi doğru kabul ederek başını salladı.

Uzun zaman önce söylemem gereken sözleri nihayet söyleyene kadar birkaç saniye daha sessizlik sürdü. "Bu kadar uzun süre yok olduğum için özür dilerim."

Sadece fiziksel olarak gittiğimi kastetmedim, *gitmiştim*.

"Sen asla bir koşucu olmadın. Tam tersi. Eğer ayrılmak zorunda olduğunu hissettiysen, sanırım kendine göre sebeplerin vardı." Yaşlı adama yaşlandıkça yumuşayıp yumuşamadığını sormak istiyordum ama söyleyecek daha çok şeyi olduğunu hissediyordum. "Ama hazırlıklı ol," dedi. "Annen bu sefer o kadar kolay kurtulmana izin vermeyecek. İşi senin devralmanı istiyor. Son on yıldır söz verdiğim Hawaii tatiline çıkma zamanımızın geldiğini söyleyip duruyor." Durdu, sözlerinin üzerimde nasıl bir etki yarattığını görmek için yüzümü inceledi.

Tepkimi gizlemek için yüz hatlarımı düzelttim. "Onu tatile götürmelisin. İkiniz de bunu hak ediyorsunuz."

"Bu iş her zaman sizin olmalıydı. Bir adım öne çıkıp devralmanın zamanı geldi."

Bunun olmasından korkuyordum. İşi devralmamı isteyen sadece annem değildi. O da istiyordu.

"Emekli olmaya hazır mısın?"

"İşin içinde olmaya devam edeceğim ama yıllar içinde olduğum kadar orada olmama gerek yok. Bu

bahçede biraz zaman geçirmek iyi gelir. Belki golf oynarım."

Homurdandım. Babamı golf oynarken göremezdim.

"Biraz düşünün. Şu anda herhangi bir karar vermenize gerek yok."

Kapı açıldı ve beni daha fazla yorum yapmaktan kurtardı. Kanarya sarısı kocaman bir buket odaya girdi. Yıllarca koştuktan baldırları yontulmuş bir çift ince b a c a ğ a ilıştırılmış bir buket çiçek. Bu bacakları sıraya koysam bile seçebilirdim. Vücudunun her kıvrımını biliyordum. Her çukurunu ve kabarıklığını. Her çilini. İpeksi yumuşak cildinin her santimini.

Ya da en azından eskiden öyleydim. Eskiden Lila Turner hakkında her şeyi bilirdim. Umutlarını, hayallerini ve korkularını. Güçlü ve zayıf yanlarını. Yüzünü hafızama kaydettiğim çok sevdiğim bir kitap gibi okuyabilirdim.

Çiçekleri masanın üzerine koydu ve babamın hastane yatağının üzerinden birbirimize baktık. Şu anda, onu son gördüğümde olduğundan daha güzeldi. Koyu renk, parlak saçları çıplak omuzlarına dalga dalga dökülüyordu. Dolgun, pembe dudaklarını binlerce kez öpmüşümdür.

Benimkini. Ama o değildi. Artık değildi.

Eski günlerin aksine, izinli olarak eve geldiğimde, onu iki kez gafıl avladığımda, odanın öbür ucuna uçup kendini kollarıma atmadı. Tabii ki yapmadı. Neden yapsın ki? Artık birbirimize yabancıydık.

"Selam Lila." Sandalyemde arkama yaslandım, içimdeki kargaşayı gizleyen rahat bir duruş sergiledim. Sanki bu sıradan bir gündü ve son konuşmamızın üzerinden altı yıl geçmemişti.

"Hey Jude." Dudaklarını yaladı ve üstünü düzeltmek için titreyen bir elini kaldırdı. Omuzları açık olanlardan biriydi, papatyalı koyu maviydi. Eteği kottu ve önündeki pirinç düğmeleri inceleyerek çıtçıtlı olup olmadıklarını anlamaya çalıştım. Önemsizdi. Eteğini yırtmayacaktım.

Bu yüzden çıtçıtıtlı ya da düğmeli olması fark etmezdi.

Bakışlarımı Lila'dan ayırdım ve yüzünde eğlenen bir ifadeyle bizi izleyen babama odaklandım. Eğlenecek bir şey olduğundan emin değildim.

"Şey, ben... Gitmem gerek," dedi Lila ve kapıya doğru geri çekildi.

"Benim yüzümden gitme."

"Sadece çiçekleri bırakmak istemiştim." Babama gülümsedi. "En erkeksi olanları seçmeye çalıştım."

Babam gülümsemeye karşılık verdi, ona olan düşkünlüğü verdiği yanıtın sertliğinden anlaşılıyordu. "İyi iş çıkardın, hayatım."

"Ben, um..." Bana baktı. Göğsü derin bir nefesle yükseldi. Nefes al. Nefes verdi. "İşe gitmem gerekiyor. Yarın uğrarım Patrick. Seni tekrar görmek güzeldi, Jude."

Seni tekrar görmek güzeldi, Jude.

Sesi çok resmi, çok kibar, sanki sadece tanıdıkmişiz gibi.

Aceleyle çıktı, kapıdan çıkmak için neredeyse takla atıyordu. Kapı arkasından kapandığında, ona bakmaya devam ettim.

"Git," dedi babam, dokuz yaşımdan beri peşinden koştuğum kızın peşinden gitmem için bana onay verdi.

Oturduğum yerde kaldım. Artık çocuk değildik.

Ama şimdi onu gördüğüme göre, kesin olan bir şey vardı. O eski duygular hiç ölmemişti. Tüm hatalarıma, ona yaptığım tüm pisliklere ve ona yaşattığım cehenneme rağmen, onu sevmekten bir kez bile vazgeçmemiştim.

Soru şuydu, beni sevmeyi ne zaman bırakmıştı?

Eve farklı bir adam olarak döndüğümde, işte o zaman. Bunu gözlerinde ve yüzünde görmüştüm. Hiçbir zaman iyi bir poker yüzü olmamıştı. Gözleri yalan söylemezdi. İçlerindeki ışığı almıştım. Onu akla gelebilecek her şekilde hayal kırıklığına uğrattım.

Kalbini kırmıştım ve gerçek Lila tarzında, sallanarak geri gelmişti.

Atan organımı göğsümden söktü ve üzerinde tepindi. O her zaman bir savaşçı olmuştu. Onda en çok sevdiğim şeylerden biri de buydu.

Ama onun ve Brody'nin bana bu şekilde ihanet edeceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lila

KABUK ŞOKU. Jude'u gördükten sonra ben de böyle hissettim. Kimse beni eve geleceği konusunda uyarma zahmetine bile girmemişti. Belki de gerçekten geleceğinden emin değillerdi.

Kır çiçekleri ve mavi salkım tarlalarının yanından geçerken manzaranın farkına bile varmıyordum. Bahar, Hill Country'de yılın en sevdiğim zamanıydı. Yazın kavurucu sıcağı olmadan ılık ve güneşli. Esinti saçlarımı savuruyor ve yüzümden uzak tutmak için güneş gözlüklerimi başımın üstüne itiyordum.

Hala evde olduğuna inanamıyordum.

Çok iyi görünüyordu. Sanki son altı yıldır bir plajda uzanıyormuş gibi. Ki bundan oldukça şüpheliydim. Ama o beni terk eden aynı kırık adam değildi. Mavi gözleri berraktı. Boş ya da perili görünmüyorlardı. Sarhoş ya da kafası güzel değildi. Omuzları daha geniş, vücudu daha zayıf, saçları askere gitmeden önce olduğu gibi daha uzundu. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek için can attığım o dağınık, karmakarışık stil.

Önüme bir araba çıktı ve ben de frene bastım. Arabam kayarak durdu, terli ellerim direksiyonu kavradı. Kalbim boğazıma düğümlenmişti. Önümdeki arabayı kıl payı kaçırmıştım ve onların hiçbir şeyden haberi yoktu. Birkaç derin nefes aldıktan sonra ayağımı gaza bastım, iki elim direksiyonda, artık daha tetikteyim.

Tanrım. Dikkat bile etmemiştim. Jude'u görmek bana bunu yaptı. Beni pervasızlaştırmış ve sarsmıştı. Patrick'in hastane odasından çıktıktan sonra, dörtnala koşan kalbimi dizginlemem ve ellerimin titremesini durdurmam en az on dakikamı almıştı.

Bu çok saçmaydı. Üzerimde hala nasıl bu kadar gücü olabilirdi?

Ve işte oradaydı, tahtında oturan bir kral gibi sandalyesinde oturuyor, ayağa kalkıp beni selamlama zahmetine bile girmiyordu. Sarılmadı. Hiçbir şey yapmadı. O kadar soğuktu ki beni görmek umurunda bile değildi. Neredeyse sıkılmış görünüyordu.

Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim, dudaklarımdan sinirli bir hırıltı çıktı.

Buraya geri gelip kafamı karıştıramazdı. Beni terk ettikten sonra olmaz. Kendime onu içermeyen yeni bir hayat kurmak için çok çalışmışım. Hayatım güzeldi. Kendi işim vardı. Kendi evim vardı. Hayalimdeki ev değildi ama nehir kenarındaki kulübem bir vahaydı. Yeni bir başlangıç. Ve en önemlisi, Noah vardı. *O* benim tek gerçek aşkımdı. Bir numaralı önceliğim.

Her ne kadar amaçsızca araba sürmeye devam etmek istesem de böyle bir lüksüm yoktu. Dügün sezonuydu ve çok yoğunluk, bu yüzden arabamı geri çevirdim ve Wild at Heart'a doğru yöneldim. Benim mutlu yerim.

Çiçek tasarım stüdyosunun açık Fransız kapılarından içeri girdiğimde, şakayık ve okaliptüs kokusunu derin bir nefesle içime çektim ve tüm kötü şeyleri dışarı attım. Christy bir yoga delisiydi ve bunun dengeli bir yaşamın sırrı olduğunu iddia ediyordu. Ama rüyalarına giren ve kafasını karıştıran bir eski sevgilisi yoktu. Üzerinde yürüdüğü zemine tapan bir erkek arkadaşı vardı.

"Selam," dedi soğutucunun içinden çıkarken. Bugün siyah saçlarını Prenses Leia tarzında iki topuz yapmış ve beni yavrukurlara benzetecek haki bir şort tulum giymişti. Ama bunun altından kalkmayı başardı. Christy Rivera bir çuvalı bile şık gösterebilirdi. "Patrick nasıl?"

"O, şey... evet, o iyi. Patrick iyi." Tanrım, çok kötüydüm. Onunla neredeyse hiç konuşmamışım. Ama bu benim ilk

Hastane ziyareti. D n onu yoğun bakımda görmeye gittim. Bugün milyonlarca kez daha iyi görünüyordu.

Çantamı ahşap tezgâhın altındaki dolaba yerleştirdim ve Conrad düğünü için iş emrimi aldım. Renk paleti allık, krem ve yeşilin tonlarından oluşuyordu. Düğün Antebellum tarzı bir plantasyonda yapılacaktı. Daktiloyla yazılmış kelimeler sayfada bulanıklaştı.

Konsantre ol, Lila.

"Austin Wholesale az önce siparişimizi teslim etti. Envanter yaptım. Hepsi burada. Conrad düğünü için gelinin annesi bıraktı..."

Christy hâlâ konuşuyordu. Sözlerine odaklanmaya çalıştım ama yapamadım. Jude ne kadarlığına dönmüştü? Kalmayı mı planlıyordu? Kız arkadaşı var mıydı? Karısı? Aman Tanrım. Ya evliyse? Elbette, bunu duymuş olurdum. Değil mi? Ama emin olamadım. Ailesinden kimse benimle onun hakkında konuşmadı. Benim yanımda onun adını bile anmadılar.

"Lila!"

Başımı kaldırdım ve bakışlarım Christy'ninkilerle buluştu. "Ne?"

Kızgınlığı endişeye dönüştü, kara kaşları V şeklinde birbirine yaklaştı. "İyi misin?"

"Um, evet..." Kendi sözlerime itiraz ederek başımı salladım. "Hayır. Bilmiyorum." Omuzlarım   kt . Alnımı ovuşturarak gerginliğimi hafifletmeye çalıştım. "Jude geri döndü. Onu az önce hastanede gördüm."

Çenesi gevşedi. "Vay anasını." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Neden sa malamama izin vermek yerine bununla başlamadın?" Tek yapabildiğim omuz silkmek oldu. "Onunla konuştun mu?"

"Pek sayılmaz. Babasının hastane odasındaydık. Onu görmek çok zordu. Yani eskiden birbirimizi çok iyi tanıyorduk ama şimdi neredeyse yabancıyız."

"Evet, çok şey oldu." Dudaklarını büzdü ve oradaki yargıyı gördüm. "Uzun zaman oldu."

"Biliyorum. Sadece..." Başımı tekrar salladım. Ne bekliyordum ki? Beni kollarının arasına alıp affetmem için yalvarmasını mı? Beni ne kadar özlediğini söylemesini mi? "Harika görünüyor. Yeniden Jude gibi görünüyor." Bunun bir anlamı var mıydı bilmiyordum ama Christy için vardı. Jude'un kişiliğindeki köklü değişikliklere o da tanık olmuştu.

"Sadece dikkatli ol," diye uyardı. "Sana ne yaptığını unutma."

"Peki ya ona yaptığım şey?"

Bunu eliyle sinir bozucu bir sivrisinekmiş gibi savuşturdu. "O gitmişti."

Bu bir mazeret değildi ama bunun üzerinde duracak zamanım yoktu. Bunu aklımdan çıkarmam ve düğün çiçeklerine odaklanmam gerekiyordu. Sayfayı tekrar kontrol ettim ve bu sefer kelimeler anlamlıydı. On dört orta süsü. Gelinin annesi tarafından teslim edilecek vintage süt cam vazolar. Bir gelin buketi. Beş nedime ve sağdıç. Tören için bir çiçekli kemer.

Derin bir nefes daha aldım ve bıraktım. Her şey yoluna girecekti. Her şey yoluna girecekti. "İşe gitmem gerek."

"Tamam," dedi yavaşça, gözlerini yüzümden hiç ayırmadan. "Gümüş yıldönümü partisi için teslimat yapmam ve hazırlık yapmam gerekiyor. Ondan sonra Sadler's Creek'te bir konsültasyonum var. Ben dönene kadar iyi olacak mısın?"

"Git. Ben iyiyim." Bana şüpheli bir bakış attı. "Gerçekten. İlk şokun etkisi geçtiğine göre, iyiyim." Bunu kanıtlamak için ona bir gülümseme gönderdim. İkna olmuş görünmüyordu ama teslim edilmesi gereken çiçekler ve yürütülmesi gereken bir iş vardı. Bunlar benim boktan aşk hayatımdan daha öncelikli olmalıydı. Ya da duruma göre bunun eksikliği.

Soğutmalı teslimat kamyonunu yükledik, sonra onu uğurladım ve ihtiyacım olan çiçekleri topladım, çiçek ve yeşillik kovalarını düzenlemelerimizi yaptığımız iki çinko tepeli adadan birine taşıdım.

İşe koyuldum, sapsarı hazırladım, dikenleri ve dipteki yaprakları çıkardım. Sonraki birkaç saat boyunca şakayık, düğünçiçeği ve bahçe güllerinden oluşan bir denizin içinde kayboldum. Tozlu değirmencinin kadifemsi buzlu adaçayı yeşili yaprakları ve gümüş dolar okalıptüs, allık pembe, mercan ve krem yaprakları tamamlıyordu. Çalışırken, karşımdaki boy aynasında kreasyonlarımı her açıdan kontrol ettim.

Tüm düğünler gibi bu da çok güzel olacak.

Orta süsü ve buketleri bitirdiğimde, onları çalışma alanından, yarın sabah teslim edene kadar sulu ve taze kalacakları gömme dolaba taşıdım.

"Mutlu musun, Lila?"

Sesini duyunca döndüm ve elimi kalbimin üzerine koydum. "Tanrım, beni korkuttun."

Ne zamandır orada beni izliyordu?

Üzerinde beyaz bir tişört ve solmuş bir kot pantolonla kapının önünde duruyordu ve tam da hayallerimdeki gibi görünüyordu. Yakışıklılık Jude McCallister'ı tanımlamaya yetmezdi. Gençken ve yirmili yaşlarının başındayken seksi bir adamdı. Ama şimdi tam bir erkekti. Sert, erkeksi ve o kadar güzeldi ki gözlerimi alamıyordum. Jude gittikten sonra, bu anı birçok kez hayal ettim. Geri gelse nasıl hissederdim? Ta ki bir gün kendime onun asla geri gelmeyeceği fikrine alışmamı söyleyene kadar.

"Mutlu musun?" diye tekrarladı, avını takip eden bir avcı gibi bana doğru ilerliyordu. Zarif, güçlü, telaşsız. Yine de uzun bacakları aramızdaki mesafeyi hiç vakit kaybetmeden tüketti. Şimdi tam önümde duruyordu ve ben ona bu kadar yakın olmaya hazır değildim.

Mutlu musunuz? Bu şartlar altında garip bir soruydu.

"Bilmek istediğin bu mu? Evet dersem vicdanınız rahatlayacak mı?" Ondan uzaklaştım ve

Ellerimi meşgul tutmak ve ondan başka bir şeye odaklanmamak için çalışma alanına girdim. Yine de bunu yapmak zordu. Ne zaman etrafımda olsa, görebildiğim *tek şey* oydu.

"Vicdanın nasıl?" diye sordu, sesindeki suçlama yüksek ve netti. "Seni rahatsız ediyor mu?"

Sanırım sonuçta bunu yapıyorduk. Asla geri adım atmayacak biri olarak çenemi kaldırdım ve gözleriyle buluştum. Bana dikilmişlerdi. Mavi derinliklerinde dönen öfke benimkini körükledi. "Bana asla yapmayacağına söz verdiğin tek şeyi yaptın. Beni terk ettin."

Çenesindeki kaslar kıpırdadı. Ufacık. Belli belirsiz. Ama ben gördüm. "Yani kuzenimi becererek benden intikam alabileceğini mi düşündün?"

Bunu sanki bir intikam eylemiymiş gibi söyledi. "Sen burada değildin. Artık beni istemiyordun. Senin için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi beni bir kenara attın."

Az önce söylediklerime inanamıyormuş gibi gözlerini kırpmadan bana baktı. Çenesi sıkıştı ve duygularını dizginlemek için çok çalıştığı belliydi. "Bu adil değil ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

Bunun adil olmadığını biliyordum ve söylemeyi planladığım şey de bu değildi ama beni terk ediş şekli de adil değildi. "Hayat adil değil, Jude."

"Seni tanıdığımı sanıyordum. Sınırlarını bildiğimi sanıyordum. Kuzenimi becermenin de bunlardan biri olduğunu sanıyordum. Brody etek giyen her sürtükle yattı. İçine koyduğu bebekle birlikte sana cinsel yolla bulaşan hastalık da mı verdi?"

Etek giyen her kevaşe. Bunun için teşekkürler, Jude. "Brody ile aramda olanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum. Seni hamile bıraktı. Peki sence neden, Lila? Nasıl oldu da o kadar çok kızla yattığı halde hiçbirini hamile bırakmadı? Sana kadar. Hiç durup bunu düşündün mü? Belki de bunu bilerek yapmıştır."

Güldüm. Uzaktan yakından komik bile değildi ama başka ne yapabilirdim ki? Varsayımlarında o kadar yanıltıcı ki, gülünçtü. "Saçmalıyorsun. Bu bir kazaydı."

"Kendine bunu söylemeye devam et, bebeğim. Ben gittikten sonra ne kadar bekledin? Ya da bekle... Tüm bu zaman boyunca onu beceriyor muydun? Ben Afganistan'dayken onu arkamdan mı beceriyordun?"

"Saçmalama. Seni asla aldatmadığımı biliyorsun." "Ve sana inanmam gerekiyor. Bu çok komik."

"Sana asla yalan söylemedim." Gözlerinin içine baktım ve tüm cesaretimi toplayarak derin bir nefes aldım. "Beni terk ettin. Sadece bir veda mektubuyla. Her zaman tüm korkularınla yüzleştiğini sanırdım, meğer onlardan kaçıyormuşsun."

"Bunu bana çevirme. Kuzenimi *becerdin*. Belki de başından beri istediğin kişi oydu. Ya da ben gittikten sonra kasabadaki her erkekle yattın."

"Bu ne cüret!" Kanım kaynıyordu. Hâlâ damarıma basıyordu. Ayrıca, kalp ağrısı ve mutsuzlukla uğraşmaktansa öfkelenmeyi ve tartışmayı tercih ederdim. Öfke çok daha kolaydı. Kesik daha temizdi. Daha keskin.

"Sen benim kızımydın, Lila. *Benim kızım*. Bana böyle ihanet edeceğini hiç düşünmemiştim."

"Beni terk edeceğini hiç düşünmemiştim ama ettin. Ve o kapıdan çıkıp gittiğin gün, bana *kızım* deme hakkından da vazgeçtin. Artık senin değilim, Jude."

"Bu doğru mu?" Bana doğru ilerledi. Ben bir adım geri attım. Sırtım duvara çarpma ve kaçacak yerim kalmayana kadar bu tangoyu yaptık.

Jude ellerini başımın iki yanına koydu ve bana doğru eğildi. Naneli nefesi dudaklarımın üzerinde dans etti. "Söyle bana, Lila. Birbirimiz için hiçbir şey ifade etmiyormuşuz gibi mi davranmalıyız? Birbirimizin kalbini kırmamışız gibi mi davranalım?" Elleri duvardan aşağı kaydı ve kalçalarımın yanında durdu. "Birbirimizi hâlâ istemiyormuşuz gibi mi davranmalıyız?"

Sırtımı duvara yasladım, kalbimin şiddetli çarpışını kulaklarımla duyabiliyordum. "İstemiyorum," diye fısıldadım. "Seni aştım."

"Ve ben seni aştım. Seni çoktan unuttum bebeğim." Bakışları ağızma indi. Dudaklarım aralandı, küçük bir nefes kaçtı. "Seni hiç düşünmüyorum. Aklımdan hiç geçmiyorsun."

"Ben de seni hiç düşünmüyorum." İçime çektim ve kafamı dolduran onun kokusuydu. Sedir sabunu, erkeksilik ve duyularıyla oynayan tüm o feromonlar. Bu sadece kimyasal bir reaksiyon, dedim kendi kendime. Hiçbir anlamı yok. "Dikiz aynamdaki bir lekeden başka bir şey değilsin."

"Dudaklarının benimkilere karşı verdiği hissi hiç düşünmedim. Senin tatlı tadını. Seni becerirken çıkardığın o küçük sesleri." Gözleri kapalıydı ve bana dokunmuyordu bile ama mükemmel dudaklarından çıkan her kelime omurgamdan aşağı ve yukarı lezzetli ürpertiler gönderdi. "Seni hiç hayal etmiyorum. Beni rüyada mı görüyorsun yoksa beni unuttun mu hiç merak etmiyorum. Uykunda hâlâ adımı sayıklıyor musun?"

"Asla." Yaptığıma eminim ama bunu bana söyleyecek kimse yoktu.

"Yalancı." Başını eğdi, dudakları benimkinden sadece bir santim ötedeydi.

Sonra beni öptü. Tereddüt etmeden, izin istemeden, Jude beni öptü.

Ağız benimkinin üzerindeydi ve nefes almayı unuttum. Ürperdi ve boğazının arkasından bir ses geldi, o kadar derin ve gırtlaktan gelen bir hırıltı ki içimde yankılandığını hissettim. Öpücüğünü derinleştirirken içimde zevkten ürpermeler başladı. Düzgün düşünemiyordum. Hiç düşünmüyordum. Duvarı ittim, aramızdaki küçük boşluğu sildim ve bedenimi ona doğru bastırdım, parmaklarım saçlarına gömüldü. Saçları yumuşak ve ipeksiydi, oysa diğer her şeyi sertti, çelikten dövülmüştü.

Elleri kalçalarımı kavradı ve beni sanki tüy kadar hafifmişim gibi kaldırdı. Bacaklarım beline dolandı ve bizi kendi etrafımızda döndürdü, dudaklarımız mühürlü

kaldı. Biz

Birbirimizi yiyip bitiriyor, birbirimizin içinde boğuluyorduk ama yine de yetmiyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Çok uzun zaman olmuştu. Çok uzun zaman.

Öpüşme çılgınca ve vahşi bir hal aldı ve beni adaya bıraktı, bacaklarım hala onun beline dolanmış, eteğim kalçalarımın etrafında kıvrılmıştı. Elleri yanlarımdan aşağı kayarken dili boynumda gezindi. Sonra eteğimi yırtarak açtı ve külotumu kenara itti. İki parmağı kaygan tenimde gezindi ve başparmağı sıkı sinir demetinin etrafında döndüğünde inledim.

"Söyle bana, Lila. Brody seni bu kadar ıslatıyor mu? Bir öpücük için aklını kaçırmama neden oluyor mu?"

Sözleri beni şehvet dolu sersemliğimden koparıp aldı.

Ne yapıyordum ben? Bu adam kalbimi kırmıştı. Milyonlarca parçaya bölündü.

Onu ittim ve titreyen ellerimle eteğimin çıtçıtlarını yukarı kaldırarak adadan atladım. Aman Tanrım. Onunla yalnız kaldığım beş dakika içinde kendimi yarı çıplak bulmuştum ve beni çalışma masasının üzerinde becermesine sadece saniyeler kalmıştı.

Kendime olan saygım neredeydi?

"Git buradan," diye homurdandım, üstümü düzelttim ve jöleden yapılmış bacaklarımın üzerinde ondan uzaklaşırken bir elimle çılgın saçlarımı düzelttim. Hâlâ çiçekli kemeri tasarlamam gerekiyordu. Bugün hâlâ yapacak çok işim vardı.

Kendine gel, Lila. Orada değilmiş gibi davran.

Ona sırtımı dönerek pencerelerin altındaki ahşap raflardan malzemelerimi topladım. Pense. Tavuk teli. Zip bağları. Döndüğümde, tam karşımdaydı.

"Komik olan ne biliyor musun? Senin için geri geldim. Beni affetme şansın olup olmadığını görmek için geri döndüm. Bana ikinci bir şans verip vermeyeceğini görmek için geri döndüm. Ama onun yerine farklı bir cevap aldım."

"Geri gelmedin. Bekledim. Senin için endişelendim. Kimse senden haber alamadı, Jude. Sabah uyandığımda gitmiştin. Telefonunu mutfak tezgahının üzerinde parçalanmış halde buldum. Sana ulaşmamın hiçbir yolu yoktu. Öylece çekip gittin ve geride bıraktığın hiçbir insanı umursamadın bile." Gözyaşları tehdit ediyordu ama onları geri çekmeye zorladım. Onun için bir okyanus dolusu gözyaşı dökmüştüm. Beni ağlarken göremedi.

Çenemi kavradı ve yüzümü kendisine doğru eğdi. "Sensiz yaşayamayacağımı söylemek için geri geldim. Beni affetmen için yalvarmaya geldim."

"Sen neden bahsediyorsun? Bu ne zaman oldu?"

"Fark etmez. Sen de benim gibi seçimini yaptın." Bu sözlerle beni serbest bıraktı ve kapıya doğru yürüdü. İşte yine gitti, kalbimle vals yaparak ve ardında bir yıkım izi bırakarak.

Sen de benim gibi kendi seçimlerini yaptın. Hepimiz yanlış seçimler yaptık.

Lanet olsun sana, Jude. Neden buraya dönüp tüm bu duyguları tekrar alevlendirdin?

Ondan nefret ediyordum. Gerçekten nefret ediyordum.
Ondan çok nefret ediyordum.

Keşke bu doğru olsaydı, hayat çok daha basit olurdu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Jude

"BU AKŞAM YEMEĞİ ÇOK TUHAF OLACAK," dedi Gideon, düşüncelerimi yankılayarak.

Annem turtaları fırından çıkarırken içini çekti. En sevdiğim şeftalili olması gözümünden kaçmadı. Ya da Black Angus bifteklerinin tam sevdiğim gibi kalın ve mermer gibi olması. Gideon bu yemeğe "Müsrif Oğul'un Dönüşü" adını vermişti.

"Konuşmana dikkat et," dedi ona. "O telefonu bırak ve bir işe yara." Yemek tabaklarımızın bulunduğu dolabı işaret etti. "Masayı verandaya kur."

Ben salata için salatalık ve biber doğramaya devam ederken Gideon isteksizce elindeki yedi gün yirmi dört saat açık olan telefonunu cebine attı ve dolaptan tabakları aldı.

Annem, nedendir bilinmez, Pazar akşam yemeğinde tüm ailesini bir araya getireceği için çok heyecanlıydı. Aile derken, Brody, Lila ve oğulları da dahil olmak üzere hepimizi kastediyordu.

Lila'yı görmeyeli iki gün olmuştu ve Brody'yi henüz görmemiştim. Bu şekilde devam ederse mutlu olurum.

Jesse salatadan bir çeri domates kopardı ve kalçasını mutfak tezgahına yaslayarak parmaklarını açık kahverengi sörfçü saçlarında gezdirdi. Küçük kardeşim neredeyse yirmi beş yaşındaydı ama ben onu hâlâ bir çocuk olarak görüyordum. O her zaman ailedeki en rahat, en sakin kişi olmuştu ve zaman bunu değiştirmemişti. "Sence nasıl olacak?" diye sordu bana.

"Tek kelime etmeyeceğim." Bakışlarım, verandaya bir sürahi tatlı çay taşıyan annemi takip etti. "Annemi üzmem istemiyorum."

Brody ve benim yarım kalmış bir işimiz vardı ama bir aile yemeği bunu konuşmak için uygun bir yer ya da zaman değildi.

"Yani kavga çıkmayacağını mı düşünüyorsun?" Jesse hayal kırıklığına uğramış bir halde sordu.

"Kimse kavga etmiyor," dedi annem, içeri girerken kapı arkasından kapanıyordu. "Onlar yetişkin adamlar, artık çocuk değiller."

Gideon çekmecedeki kapıları aldı ve beni tarttı. "Eşit durumdalar ama ben paramı Brody'ye yatırıyorum."

"Ne oluyor be?" Jesse skandala uğradığını söyledi. Jesse'nin favorim olmasının iyi bir nedeni vardı. Sonuna kadar sadıktı. Gideon ya da Brody için söyleyebileceğimden çok daha fazla. "Jude elleri arkadan bağlıyken bile kazanabilirdi."

"Kavga olmayacak." Annem sanki yeniden sekiz yaşındaymışım ve temiz mutfak zemininde çamur izi bırakmışım gibi parmağını bana doğru salladı. "Beni duyuyor musun?"

"Kavga aramıyorum."

Gideon, "Sen ve Brody her zaman bir kavga arıyordunuz," dedi.

Hafızam beni yanıltmıyorsa, Brody her zaman kavga arardı. Sadece benimle değil. Ona yan gözle bakan herkesle. Beni hatırlamak istemediğim kadar çok kavgaya bulaştırmıştı. Her zaman onun arkasını kolladım. O bir aileydi ve aile her şeyden önce gelirdi. Bunu unutmuş olması çok kötü. Sırtımı döner dönmez bıçağı sırtıma sapladı.

Şeytandan bahset ve o da içeri girsin. *Pislik*. Pek değişmemişti. Benden birkaç santim kısa, zayıf, kaslı bir yapıya sahipti ve başını her zaman belaya sokan o ukala tavrı vardı. Sayamayacağım kadar çok olayda onu kurtarmıştım. Belli ki bunu da unutmuştu.

"Uzun zamandır görüşemedik," dedi, yüzünde eskiden öğretmenlere ve otorite figürlerine ayırdığı o asık surat ifadesi vardı. "Bu şekilde kalacağını umuyordum."

En azından bir konuda anlaşmıştık.

"Brody. Uslu dur," diye uyardı annem.

Güldüm ama işin içinde mizah yoktu. "Şimdi başlamak için bir neden yok. Brody her zaman kirli oynamıştır. Öyle değil mi?"

Kollarını göğsünde kavuşturup mutfak tezgâhına yaslandı ve çizmeli ayaklarını bileklerinden çaprazladı. "Ne istersen düşün kuzen. Her zaman her şeyi bildiğini düşünürdün."

Orospu çocuğu. Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Yumruklarımdan birini suratına indirmemek için kendimi zor tuttum. Ne düşündüğümü biliyormuş gibi güldü.

Eğer bu yemeği kan dökmeden atlatabilirsek bu bir mucize olur. Annem bunun iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebildi? Neden kabul etmiştim ki?

"Brody. Bu yemeği masaya taşı." Annemin ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Salata kâsesini Brody'nin göğsüne doğru itti. "Jude. Barbekü hazır olmalı. Biftekleri koy."

"Noah biftek yemiyor. Jesse sağ olsun." Brody Jesse'ye bir bakış attı.

Noah. Oğullarının adı buydu. Noah McCallister. "İyi ki hamburgerlerin nereden geldiğini sormadı. Ama Vejetaryen olmak çok daha sağlıklı." Jesse karın kaslarını sıvazladı. "Babamın kalp sağlığı için beslenmeye başlaması gerekecek, biliyorsun," dedi anneme. "Sebze yemeye başlaması gerekiyor."

Annem iç çekti. "Haklısın. Diyetimizi değiştirmem gerekecek."

"Sana iyi şanslar," dedi Gideon, başını telefonundan kaldırmadan. Yarın New York'a dönüyordu ama sanki ofisten hiç çıkmamış gibi görünüyordu. Siyah düğmeli gömleğinin manşetleri açıktı, bileğinde Rolex vardı, bacakları koyu renk kot pantolonla kaplıydı ve ayaklarında pahalı deri mokasenler vardı.

Sanırım istediği hayatı elde etmişti ama mutlu görünüyor muydu? Gideon'la ilgili kesin bir şey söylemek zordu. O ve babam hiçbir zaman aynı fikirde olmamışlardı ve burada olmak zorunda kalmasına içerlediğini hissediyordum.

Tezgâhtan biftek ve hamburger tepsisini aldım ve daha önce ateşlediğim kömür ızgarasına götürdüm. Izgara, verandanın hemen dışındaki kaldırım taşlı verandada, Brody Sikik McCallister'dan geçici bir süreliğine uzakta duruyordu.

Onu dinlemeyerek ızgara yaptığım t-bone'lara odaklandım. Buraya geri dönmek çok garipti. Evimiz hiç değişmemiştii; üç dönümlük bir araziye yayılmış, çatılı, taştan bir çiftlik evi. Lila'nın güneş ışığı sarısı bir güneş elbisesiyle arka bahçede koşturduğunu, saçlarının annesinin ördüğü örgüden döküldüğünü hayal edebiliyordum. Çıplak ayakları. Güneşten bronzlaşmış bir ten. Canlı yeşil gözler.

Çocukluk anılarım kendime ait bile değildi. İyi anılarımın hepsinde Lila vardı.

"Kim bu adam?"

Çocuğun sesiyle ızgaradan döndüm ve Brody McCallister'ın üç buçuk metrelik bir kopyasıyla karşılaştım. Ela gözleri merak ve suçlama karışımı bir ifadeyle bana bakıyordu. Onun gözünde ben, büyükannesinin verandasında biftek ızgara yapmaya ait olmayan bir yabancıydım. Bir an için sessizliğe gömüldüm. Brody'yi bu yaşta tanı mıyordum ama bahse girerim aynen böyle görünüyordu.

Birkaç saniyelik garip bir sessizlikten sonra Lila nihayet, "Bu senin Jude Amcan," dedi.

Jude *Amca*. Hay sikeyim. Bu konudaki her şey kulağa çok yanlış geliyordu ama yine de inkar edemiyordum. Ben çocuğun amcasıydım.

Küçük yumruklar beni yumruklarken kirli sarı saçlı bir kafaya baktım. Baba gibi, oğul gibi. Pisliğin sesini duydum.

verandada kıkırdıyordu. Bunu eğlenceli bulmasına şaşırmadım.

"Noah. Kes şunu." Lila omuzlarından tutup onu benden uzaklaştırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Ondan hoşlanmıyorum." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "O kötü bir adam."

"Hayır, değil. O iyi adamlardan biri." Sesinin kelimeler üzerinde bocaladığını fark etmeden edemedim. O bile neye inanacağından emin değildi. Haklıydı ama yine de canı çok yanıyordu. Bir zamanlar bana inanırdı. Ta ki ben onun bana olan inancını yok edene kadar.

Çocuk haklıydı. Ben kötü bir adamdım. Onunla göz hizasında olmak için çömeldim. Bunu neden yaptığımdan emin değilim. Belki de güvenini kazanmak için yanlış yönlendirilmiş bir girişimdi. Ona zarar vermek istemediğime dair onu ikna etmek için.

"Tıpkı babana benziyorsun."

Başını eğdi ve yüzümü inceledi, bana güvenip güvenmemesi gerektiğinden emin değildi. Çocuklar zekiydi. Bunu lisedeyken gençler futbol liginde koçluk yaptığım zamanlardan hatırlıyorum. Bir insanın güdülerini ve samimiyetini ölçmelerine yardımcı olan yerleşik saçmalık detektörleri vardı.

"Neden buradasın?"

"Ailemi ziyarete ve büyükbabanı görmeye geldim." "Ve üzgün olduğunu söylemek için?"

"Ne için üzgünsün?" Ne için özür dilemem gerektiğini düşündüğünü merak ederek sordum. Özür dilemem gereken bir sürü şey olduğunu biliyordum ama o bunlar hakkında ne biliyordu ki?

"Annemi ağlattığın için. Senin resimlerine baktığında ağlıyor ve ben bundan hoşlanmıyorum."

Göğsüm gerildi ve sözlerinin neden olduğu acıyı hafifletmek için göğsümü ovuşturdum. "Anneni ağlattığım için özür dilerim. Asla öyle bir niyetim yoktu. Annen benim için çok ama çok özel."

Hiç vakit kaybetmeden, "Onu seviyor musun?" diye sordu. "Noah." Lila onu susturmaya ve uzaklaştırmaya çalıştı ama

O bunu kabul etmedi. Yerinde durdu ve beklentiyle bana baktı, bir cevap bekliyordu.

Çocuklar. Konunun özüne iniyorlar, değil mi? "Evet. Onu hep sevdim." Bu doğrudu. Yalan söylemenin anlamı yok. Lila onu her zaman sevdiğimi bilmeliydi. Ne yazık ki aşk, bozulan her şeyi düzeltmeye yetmemişti. *Beni de.* Ben kırılmıştım. "Çok uzun zamandır benim en iyi arkadaşımdı."

Sanki anladığı bir şeymiş gibi düşünceli bir şekilde başını salladı. Henüz dört yaşındayken bunu nasıl yapabildiğinden emin değildim. "En iyi arkadaşım Hayley. Okulda bir kavgaya karıştım. Ve üzgün bile değilim."

Buna kıkırdadım, merakım daha da arttı. "Ne hakkında kavga ediyordunuz?"

"Chase'e yumruk attım. Hayley'i ağlattı."

"İyi adam. Doğru olanı yaptın."

"Jude," dedi Lila, sesi sertti ama kahkahalarını bastırmaya çalıştığı belliydi.

"O sadece aşkını savunuyordu, değil mi?"

Noah başını salladı. "Evet. Beni öptü." Işıl ışıl parlıyordu. Bu çocuk o kadar sevimliydi ki gülümsemeden edemedim. Lila'nın oğlu. Bu Lila'nın oğluydu.

"Şanslısın. Tek gerçek aşkını gençken bulmak iyidir. Seni onu aramak için bir ömür harcamaktan kurtarır."

Ben ayağa kalkarken o bu düşüncüyü düşündü. Gözlerim Lila'nıninkilerle buluştu ve bir an için sadece ikimiz vardık, yıllar akıp gidiyor, o yeşil gözler beni esir alıyordu.

"Jude," dedi usulca. Tüm söylediği buydu ama o tek kelimedede söyleyemediğimiz her şeyi duydum.

Yılların pişmanlığı, üzüntüsü, öfkesi ve vicdan azabı üzerime çöktü. Göğsümde o tanıdık sıkışma hissettim. Birkaç derin nefes aldım ama işe yaramadı. O hala oradaydı. Hâlâ bana bakıyordu. Hâlâ her şeyin daha farklı olmasını dilememe neden oluyordu.

"Biftekleri yakıyorsun," dedi Brody, sesi gergindi, varlığını kaybettiğim her şeyi hatırlatıyordu.

"İyi ki senin o zaman. Bifteğini hâlâ yakarak yiyorsun, değil mi?" Izgara bifteği ters çevirdim ve spatulayı üzerine bastırdım. Yağ cızırdadı ve duman havayı doldurdu. Mırıldandığı küfürleri duymazdan geldim. Bifteğimi az pişmiş tercih etsem de, lanet olası bifteği kendim yedim.

Yemek, koşullar göz önüne alındığında, herkesin bekleyebileceği kadar iyi geçti. Annem havadan sudan konuşarak gerginliği geçiştirmeye çalıştı. Oturma düzeninden kimin sorumlu olduğundan emin değildim ama ben Lila'nın tam karşısına yerleştirilmiştim. Brody onun solundaydı. Noah onun sağındaydı. Sevimli ve masumdu. Babasının bir pislik olması onun suçu değildi.

"Şehirde ne kadar kalmayı planlıyorsun?" Brody bana sordu. İma ettiği şey açıktı. Ne zaman gidiyorsun?

Noah mutlu bir şekilde iki top vanilyalı dondurma ile turta yiyordu ve babası ile amcası arasındaki gerginlikten habersizdi.

"Babamın bana ihtiyacı olduğu sürece."

"En azından birkaç ay sürer," dedi annem, sesi durumun gerektirdiğinden çok daha cıvıl cıvıldı.

Birkaç ay. Bu eğlenceli olmalı. Erkek gibi davranmalıydım. Babam ve annem için buradaydım.

Brody bana doğru sırtıtarak, sanki oraya aitmiş gibi bir kolunu Lila'nın omuzlarına doladı. Dişlerimi sıktım. Gözlerimin seğirdiğini hissedebiliyordum.

Lila ona görmezden geldiği bir bakış fırlattı. Kolu olduğu yerde kaldı, eski nişanlının omuzlarına dolandı. Çalan telefonunu cebinden çıkarıp aramaya cevap verirken bile kolu kıpırdamadı.

Bunu daha fazla izleyemeyerek ayağa kalktım ve annemin oturup dinlenmem için yaptığı ricayı görmezden gelerek masayı toplamaya, tabakları ve kaseleri istiflemeye başladım. Bu benim fikrim değildi

Rahatlatıcı. O kadar gergindim ki bir şeyi yumruklamam gerekiyordu. Ya da birine.

Bulaşıkları lavaboya koydum ve kenarını kavradım, omuzlarım kamburlaştı, göğsüm her nefeste yükselip alçaldı. İçeri. Dışarı. Al. Dışarı. Çenem o kadar sıkıydı ki azı dişlerimin çatlamadığına şaşırdım.

"İyi misin?" diye sordu sessizce, avucunun içiyle sırtımı ovuyordu. Sanki bebekmişim gibi beni yatıştırmaya çalışıyordu. "Jude... iyi misin?"

"Ben iyi miyim?" Sertçe güldüm. Aklını mı k a ç ı r m ı ş t ı ? "İyi tanımla."

"Arkanı dönüp bana bakabilir misin? Lütfen," diye ekledi, sesi endişe doluydu. Benim için endişelenme ihtiyacı hissetmesinden nefret ediyordum. Bu beni zayıf hissettiriyordu. Acınası. Yedi yıl önce buraya döndüğümde ve o beni iyileştirmek için elinden gelen her şeyi yapmaya çalıştığında hissettiğim gibi. Beni iyileştirmek için.

"Neden? Ne kaybettiğimi göreyim diye mi? Bunun bir kez daha hatırlatılmasına ihtiyacım yok." Sesimdeki acıyı ben bile duyabiliyordum. Derin bir nefes daha aldım, sonra dileğini yerine getirdim ve yüzümü ona döndüm.

"Brody az önce çıktı. Atlarından birini kontrol etmesi gerekti." Mutfığa girmeye cesaret etmesinin tek nedeni buydu. Brody gitmişti. Onu benimle yalnız bırakmasına şaşırmıştı. Gözleri kirli bulaşıklarla dolu lavaboya kaydı. "Sen durula, ben üst üste koyayım mı?"

Elimi yüzüme sürdüm ve nefesimin altında güldüm. Neden olmasın. Her şey yolundaymış gibi davranalım. "Elbette."

"Çok fazla enerjisi var." Bakışlarını lavabonun üstündeki pencereden dışarıya doğru takip ettim. Noah arka bahçede koşturuyor, Jesse de peşinden gidiyordu. "Şu Energizer tavşanlarından biri gibi. Sürekli hareket halinde." Dudaklarından gergin bir kahkaha kaçtı. Benim yanımda gergin olmak ya da utangaç davranmak onun yapacağı bir şey değildi ama birdenbire iki insan gibi olmuştu.

Birbirimizi yeni yeni tanıyoruz, nereden başlayacağımızı bile bilmiyoruz.

Bulaşık makinesine yerleştirmesi için ona bir tabak daha uzattım. "O hızlı bir koşucu. Senin gibi."

"Yine de seni asla yenemedim."

"Kazanmana izin verirdim ama bunu bir kez denediğimde yüzüme yumruk attın ve beni sana bir kız gibi davranmakla suçladın."

"Suratına yumruk atmadım." Güldü. "Şimdi de bir şeyler uyduruyorsun."

"Omzumdan olabilir. Kesinlikle bir yumruk vardı."

"Özür dilerim," dedi, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyordu. "Hayır, değilsin."

İkimiz de güldük ve bu gerginliği biraz azalttı.

Ben duruladım, o istifledi, ikimiz de iş bitene kadar konuşmadık. Bulaşık makinesi dolduğunda, kapatmak için kalçasını kapıya yasladı. Lavabodan döndüm, ıslak ellerimi kotuma sildim ve geldiğinden beri ona ilk kez iyice baktım.

"İyi görünüyorsun, Rebel." Uzun kirpiklerinin altından bana baktı. Pencereden içeri süzülen güneş cildine bal rengi bir parlaklık veriyor, yeşil gözlerindeki altın benekleri belirginleştiriyordu. Yutkunurken boğazı düğümlendi ve dudaklarını yaladı. Dişlerimi onun yastık yumuşaklığındaki dudaklarına gömmek istedim. Vücudunu kendime bastırmak ve gitmesine asla izin vermemek.

Hayatımdaki en iyi şeyi nasıl bırakıp gidebilirdim? Bunca yıl sonra bile hala bir cevabım yoktu. Kafamın o kadar karışık olması dışında, burada kalıp onu daha fazla istismara maruz bırakamazdım. "Annelik sana yakışıyor."

Gözlerini pişmiş toprak zemine indirdi. "Ben asla... Bu şekilde olmasını hiç istemedim. Seni incitmeyi hiç istemedim." Kesik kesik bir nefes aldı ve sanki bunun ona çok pahalıya mal olduğunu kabul ediyormuş gibi verdi.

Ben de onu incitmek istememiştim ve incitmiş olmak beni kahrediyordu ama olan olmuştu ve zamanı geri sarmanın ve hasarı geri almanın bir yolu yoktu. "Geçen günkü soruma hiç cevap vermedin. Mutlu musun?"

Gözlerimle buluşamayınca bakışları pencereye kaydđ. "Sana ne söylememi istiyorsun?"

"Gerçeği. Soruma cevap vermek bu kadar zor mu?"

"Sen söyle," diye meydan okudu, yeşilleri mavilerimle buluştu ve onu tamamen yok etmediğimi görmek beni mutlu etti. Hâlâ ateş ve küstahlık doluydu. Hâlâ çok sert ve meydan okuyucuydu. "Mutlu musun, Jude?"

Turnabout adil bir oyundur. Soruya onun kadar ben de cevap veremedim.

"KOŞ, NOAH, KOŞ," diye bağırdı Lila.

Ona yaklaşıp yaklaşmadığımı görmek için omzunun üzerinden baktđ. Bu onun çöküşüydü. Tökezledi ve dizlerinin üzerine düştü, Nerf topu hâlâ göğsündeydi. Yetişemiyormuşum gibi davrandım. Tekrar ayağa kalktı, koşuyor ve gülüyordu. Lila'nın oğlunun sert olacağını bilmeliydim. Ne zaman düşse ayağa fırlıyor ve gözyaşı bile dökmeden yoluna devam ediyordu.

Jesse kalabalığın gürültüsünü taklit ederek, "Gol," diye bağırdı. "Noah McCallister yine sayı yaptı."

Noah ona gösterdiğim şekilde topa vurdu ve küçük bir zafer dansı yaptı. Çok şirindi. Sonra yere yığıldı ve bir köpek gibi nefes nefese kaldı. Ben ona doğru yaklaştım ve o da bana sırtıttı. Yol boyunca bir yerlerde, benim kötü adam olduğumu unutmuştu.

"Seni yendim," dedi.

"Eminim öyledir. Kazananlara ne olur biliyor musun?" Gözleri büyüdü. "Dondurma mı alırlar?"

Güldüm.

"Artık dondurma yok," dedi Lila. "Banyo ve yatma zamanı için eve gitme vakti geldi."

Ayaklarını tekmeledi ve yumruklarını yere vurdu. "Hayır!" Lila onu tutmaya çalıştığında ayağa fırladı ve ondan uzaklaştı. "Yatağa gitmiyorum. Oynamak istiyorum."

Onu kucağıma aldım ve omzuma attım, küçük yumruklarını sırtıma vurup çığlık atarken tarlada koşmaya başladım. Öfke nöbetini görmezden geldim.

"Senin eski parti numaran," dedi Lila, oğlunu taşıma şeklime atıfta bulunarak.

"O da senin kadar ağır."

Güldü. Arka verandaya ulaştığımda sırtımı verandaya döndüm. "Büyükanne ve Gideon Amca'ya hoşça kal de."

Çocuk ne zaman dayak yediğini biliyordu. Omzumun üzerinden baktım. Başını kaldırdı ve el salladı. "Güle güle büyükanne. Güle güle Gideon Amca."

"Güle güle, tatlı oğlum. Cumartesi günü görüşürüz."

Gideon telefonundan başını kaldırdı. "Güle güle dostum. Kendine iyi bak." "Beni videoya çekecek misin?" Noah sordu.

"Hep öyle değil miyim? New York'tayken seni çok özlüyorum."

"Evet. Bensiz çok yalnızım."

"Kesinlikle öyle."

Kahretsin, ne biliyorsun ki? Gideon'un bir kalbi vardı.

"Deh, atçık." Ben koşarken Noah sırtımı tokatladı. Evin yanından araba yoluna doğru ilerledi.

"Vurmayı kes," dedi Lila ona.

"Atımı sürüyorum. Daha hızlı git."

Kıs kıs güldüm. "Annen de böyle söylerdi."

"Aman Tanrım. Kes şunu." Ama gülüyordu.

Lila mavi Volkswagen Jetta'nın arka koltuğunu açtı ve ben de oğlunu araba koltuğuna yatırdım.

"Emniyet kemerini ben takabilirim," diyerek beni yolumdan çekmeye çalıştı.

"Ben hallederim." Kayışı vücudunun üzerinden çekerek yerine oturttum. Bana karşı koymadı. Yorgun olan biri varsa, o da oydu. Elini kaldırıp yumruğumu onunkine vurmadan önce iyi ve güvenli olduğundan emin oldum. "Orada iyi iş çıkardın. Bahse girerim iyi bir futbolcu olacaksın."

Hâlâ her şeyin mümkün olduğuna inanan dört yaşındaki bir çocuğun özgüveniyle başını salladı. "Bir futbolcu ve bir kovboy."

Babasının oğlu olduğunu bir kez daha hatırlattı. "Annene karşı iyi ol." Terli saçlarını karıştırdım. "Kovboylar ve futbolcular öfke nöbeti geçirmez."

Başını salladı. "Tamam. Hoşça kal."

Çocuklar çok çabuk affeder ve unuturlar. Keşke yetişkinler de aynısını yapabilse.

Brody McCallister'ın oğluyla bağ kurmayı nasıl başarmıştım? Bugün olayların hiç de beklediğim gibi gelişmeyeceğini biliyordum. Burada olmamasının faydası oldu çünkü burada olsaydı bütün akşamın gerilim dolu geçeceğini ve büyük olasılıkla Noah'la futbol oynamak yerine izin alıp koşuya çıkacağımı garanti edebilirdim.

Kapıyı kapattım ve pencereden bakan Lila'ya döndüm, şüphesiz oğlunun güvenli bir şekilde bağlandığını iki kez kontrol ediyordu.

"Teşekkürler." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Seni yıprattı mı?"

"Hayır. Bütün gece devam edebilirim. Bütün gece. Gece. Uzun, bebeğim."

Yanakları pembeleşti. "Aman Tanrım, böyle şeyler söylemeyi bırakmalısın."

Evet, durup kendime artık bir çift olmadığımızı hatırlatmam gerekiyordu. Ne düşünüyordum ki ben? Artık birbirimiz için ne ifade ettiğimizi bile bilmiyordum. Kısa bir süre için Noah'ın Brody'nin çocuğu olduğunu neredeyse unutmuştum.

Noah'ya baktı. "Gitmem gerek. Sanırım..." Ellerini kavuşturdu ve beyaz Converse'inin topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Sonra görüşürüz."

"Evet." Ona dokunmamak için ellerimi ceplerime soktum. "Görüşürüz."

Bir an tereddüt etti, ağzı bir şey söylemek için açıldı ama belli ki başka bir şey söylemeden arabasının kaputunu çevirdiği için bundan vazgeçti.

Arabası gözden kaybolduktan uzun bir süre sonra hala garaj yolunda durmuş, ne söyleyeceğini merak ediyordum.

Seni özleyorum, Jude. Seni hala seviyorum. Birlikte kaçalım ve birbirimizin beynini sikelim. Dünyadan saklanalım ve ilk izne geldiğinde yaptığımız gibi bütün bir hafta sonu boyunca yatakta kalalım.

Bunları söyleyeceğinden şüpheliyim. Büyük ihtimalle, Eğer beni hiç düşündüyse bile kötü şeyleri hatırlıyordu. Ama tüm bunlardan önce dostluk ve sevgi vardı. Çok fazla sevgi.

Anılarımdan sıyrıldım ve yemyeşil tepelerin üzerinde güneşin batışını, pembe ve turuncuya boyanmış gökyüzünü, iki şeritli yolumuzun karşısındaki tarlada bir renk şeridi oluşturan mavi salkımları ve kır çiçeklerini izledim. Hava burada daha tatlı kokuyordu. Yeni kesilmiş çimenlerin ve annemin Dağ Defnesi'nin mor çiçeklerinin kokusu.

Evim güzel evim.

"İyi misin?" Jesse yanıma gelerek sordu. "Evet. Her şey yolunda." İyi değildi. Yakınından bile geçmiyordu. "Yine de zor olmalı, değil mi?"

Bir omzumu silktim. "Nereye gidiyorsun?" Elindeki kaska dikkat ederek sordum. Jesse her zaman iki tekerleği dört tekerleğe tercih etmişti.

"Tanner ve Mason ile buluşacağız. Arkamıza yaslanıp birkaç bira içeceğiz, biraz bilardo oynayacağız. Sen de ister misin?"

Gelmek mi?"

Liseden arkadaşlarıydı. Onları gerçekten tanımıyordum. Ben eğitim kampına gittiğimde Jesse sadece on üç yaşındaydı. Ben eve döndüğümde motokros için sponsorlukları vardı ve sürekli yollardaydı.

"Hayır. Ben iyiyim.

Teşekkürler." "Tabii."

Motosikletine doğru yürümeye başladı, sonra geri döndü. "Brody'nin yaptığının doğru olduğunu hiç düşünmedim. Ama pek ortalıkta değildim, o yüzden neler olduğunu tam olarak bilmiyorum."

"Geçmişte kaldı. Artık değiştiremeyiz."

"Sanırım değil. Yanlış bir fikre kapılma. Brody'den nefret etmiyorum.

Bence o iyi bir adam. Sadece Lila için doğru adam değil."

Artık Lila için doğru kişi olduğumdan da emin değildim ama bundan bahsetmedim.

"Hepimiz Noah'ı seviyoruz."

"İyi bir çocuğa benziyor."

"Evet, o iyi. Ne olursa olsun, bence sen ve Brody bunu konuşmalısınız. Biz hâlâ bir aileyiz. Bu asla değişmeyecek."

Müzik çalan bir kamyon geçerken yola baktım. "Nerede yaşıyorlar?" Sanki gerçekten 'konuşmayı' düşünüyormuşum gibi.

"Onlar mı?" Jesse'nin kaşları çatıldı. "Lila ve Noah'ı mı kastediyorsun?"

"Brody ile yaşamıyorlar mı?"

"Birlikte olduklarını mı sanıyordun?" "Birlikte değiller mi?" Şaşkınlıkla sordum.

Jesse güldü ve başını salladı. "Vay anasını. Seni seviyorum kardeşim ama bazen tam bir aptalsın."

Ona kaşlarımı çattım. İki elini de havaya kaldırdı. "Hey. Sana bilmek istediğin her şeyi anlatırdım ama sen hiç sormadın."!

Bunu bilseydim daha erken döner miydim? Pek emin değildim. Lila Brody ile yaşamıyor diye

birlikte bir çocukları olduğu gerçeğini değiştirmez.

BÖLÜM OTUZ ALTI

Lila

NOAH eve dönerken uyuyakaldı. Terli saçlarını alnından ittim ve emniyet kemerini açtım. Kot pantolonunun dizleri kir ve çimenle kaplanmıştı ve mavi tişörtünü ketçap lekesi süslüyordu. Göz kapakları titriyordu ama uyanmadı.

Onu kollarıma aldım ve oturduğu yerden kaldırdım. Ufak tefekti ama uyurken çok ağırdı. Arabanın kapısını kalçamla kapattım, Brody garaj yoluna girip kamyonetinden inerken onu yukarı kaldırdım.

"Burada ne yapıyorsun?" Arabamın yanında benimle buluştuğunda sordum.

"Onu yakaladım." Soruma cevap verme zahmetine girmeden Noah'yı kollarımdan aldı. Arabamın kilitlerini açtım ve onu takip ederek selvi ağaçlarının arasında yer alan iki yatak odalı kulübemin ön kapısına geldim. Jesse buraya Hobbit evi diyordu. Ama rahattı ve ben ve Noah için mükemmel büyüklükteydi.

Brody kenara çekildi, ben de kapının kilidini açtım ve ona yer açmak için kapıyı sonuna kadar ittim.

Oturma odasını geçerken "Onu yatakta mı istiyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım ve onu koridorda takip ettim, sonra banyoya girdim ve ılık sabunlu suyun altında bir el bezi yıkadım.

Noah'ın yatak odasında Brody, Kate ve Patrick'in onun için aldığı kırmızı yarış arabası yatağında onu soyuyordu. Odası kırmızı, beyaz ve lacivert renklerle dekore edilmişti, oyuncakları bir duvarı kaplayan alçak bir raf ünitesinin üzerindeki kanvas kutularda toplanmıştı. Meşe şifonyeri açtım ve bir çift SpongeBob SquarePants pijaması aldım. En sevdiği çizgi filmi.

Artık yarı uyanıktı, göz kapakları o kadar ağırdı ki onları zar zor açık tutabiliyordu ama bu onu denemekten alıkoymuyordu.

"Merhaba baba," diye mırıldandı Noah.

"Hey dostum. Seni bu tişörtten kurtarmamız gerek." Noah doğrulup kollarını havaya kaldırdı ve Brody'nin tişörtü çıkarmasına izin verdi. Artık iç çamaşırına kadar inmişti.

Ilık sabunlu bezle yüzünü silerken, "Çişim geldi," dedi. "Gerçekten çok kötü."

"Çabuk ol," dedim. Yataktan fırladı ve banyoya koştu. Noah'nın son dakikaya kadar beklemek gibi bir huyu vardı.

"Uh oh," diye duydum banyodan. "Kaçırdım."

Brody güldü. İç çektim. Yemin ederim Noah çoğu zaman kaseyi ıskalıyordu. Her zaman yerdeki çişini temizliyordum. Oturaktan. Bazen gösteriş yaparken duvara bile sıçırıyordu.

Noah'nın nihayet sakinleşmesini sağlamak bir on beş dakika daha sürdü. Beyaz yıldızlı lacivert yorganının altına sokulmuş, derin bir uykuya dalmıştı, gece lambasının açık olduğundan emin oldum ve Brody'ye oturma odasında katılmadan önce kapısını usulca kapattım.

Çerçevesiz bir fotoğrafı karşı duvarı kaplayan kitap raflarına geri koyarken kapı aralığında durakladım. Üçümüzün, yani benim, Brody'nin ve Jude'un çocukluk fotoğrafıydı. McCallister'ların arka verandasında oturmuş buzlu şeker yiyorduk. Kameranı bakmıyorduk ve fotoğraf bizi kahkahalarımızın ortasında yakalamıştı. Çok mutlu görünüyorduk. Çok kaygısız. Çocuklar muhtemelen o yaz çok komik buldukları o aptal turşu şakalarını yapıyorlardı. Ben ortada oturuyordum ve sanırım bu hep böyle olmuştu.

Şimdi onların arasını açmıştım ve bundan nasıl kurtulabileceğimiz ya da kurtulup kurtulamayacağımız konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Brody bana doğru döndü, sırtı sevilen kitaplar ve anılarla dolu raflara dönüktü; çerçevesiz fotoğraflar, biblolar ve annemle birlikte onun kemoterapi gördüğü yaz yaptığımız çömlek kâseler ve vazolar. I

Parke zemini geçtim ve yıpranmış deri koltuğa oturup bacaklarımı altına aldım.

"Atın nasıl?"

Elini ters çevirdi ve avuç içindeki kurumuş kanı inceledi. "Komşunun arazisindeki dikenli tellere dolanmış. Çiti tamir etmek zorunda kaldım. Bu atların özgürce dolaşabilecekleri otuz dönümlük bir arazileri var ama yine de sınırları zorlamaya çalışıyorlar. Vahşi atlarla ilgili bir şey bu." Başını kaldırdı, bakışları benimkilerle buluştu. "Çitler olduğu sürece, gerçekten özgür değildirler."

"Çitler onları korumak ve güvende tutmak için var."

"Evet, ama bunu bilmiyorlar. Bir çit görüyorlar ve diğer tarafta ne olduğunu bilmek istiyorlar. Tıpkı bizim çocukken yaptığımız gibi."

Bu doğrudu. Bize gitmememiz söylenen yerlere hep gitmiştik. Her zaman sınırları zorladık. "Neden buradasın?" Elimi kanepenin arkasında asılı duran tığ işi sarı battaniyenin üzerinde gezdirdim. "Seni beklemiyordum."

Gözlerini bana dikti. "Kendi oğlumu görmek için önceden aramam mı gerekiyor?"

"Hayır. Tabii ki hayır. Sadece seni burada gördüğüme şaşırdım." Hâlâ ayakta duruyordu, duruşu sertti, kolları çaprazdı. Bu sosyal bir görüşme gibi gelmiyordu. "Yemekte olanlar neydi?"

"Tüm bunlar neydi?" diye sordu, beni kasten anlamamıştı.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Neden kolunu bana doladın? Bunu Jude'un yüzüne vurmaya mı çalışıyordun?"

Ellerini havaya kaldırdı. "İşte yine başlıyoruz. Her şey Jude'la ilgili."

"Her şey Jude'la ilgili değil ama o..." Başımı salladım, bakışlarım kanepenin önündeki rustik ahşap sehpa takıldı. Jude onu yüz yıllık meşeden yapmıştı. "İkiniz kardeş gibiydiniz ve şimdi ondan nefret ediyormuş gibi davranıyorsunuz."

"Sana onun ne yaptığını hatırlatmama gerek var mı? Sadece affetmemi ve unutmamı mı bekliyorsun? Hayır. Böyle bir şey olmayacak. Sana bir şey söyleyeyim." Suçlamak için parmağını bana doğrulttu. "Eğer bu yola tekrar girmeye karar verirsen, Tanrı yardımcım olsun, Noah'ı bu boktan şovuna sürüklemesen iyi edersin."

"Benim boktan şovum mu? Vay canına. Ebeveynlik becerilerime bu kadar inandığın için teşekkürler. Noah benim bir numaralı önceliğim ve bana hiçbir şeyi hatırlatmana ihtiyacım yok."

"Tacizleri hatırlıyor musun? Sabahtan akşama kadar nasıl sarhoş olduğunu. Uyuşturucuları hatırlıyor musun? Bütün bunları hatırlıyor musun? Çünkü bugün tek gördüğüm, hâlâ Jude'un yıldızları ve ayı astığına inanan Lila'ydı."

"İstismar mı?" İtiraz edebileceğim tek şeye istisna getirerek sorguladım. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Jude beni istismar etmedi. Bunların hiçbirisi onun hatası değildi. Travma sonrası stres bozukluğu vardı. TBI geçirdi. Bunu biliyorsun. Jude bana *asla* zarar vermez."

Hiçbir erkek beni Jude gibi sevemezdi. Çok sevmiştik. Şiddetle sevmiştik. Ama hiçbir erkek de beni onun incittiği gibi incitemezdi.

"Ve yine de... o yaptı. Sana cehennemi yaşattı. Bunu tekrar yaşadığını görmek istemiyorum."

Brody'nin kalbinin doğru yerde olduğunu ve bu şekilde beni koruduğunu biliyordum ama yine de Jude'u savunma ihtiyacı hissettim. "Onu gördün." Kollarımı ayçiçeği desenli bir yastığa doladım. "Çok daha iyi durumda."

Sözlerim Brody'nin fikrini değiştirmede. O bir kin tutucuydu. Jude beni terk ederek sadece beni incitmemişti, Brody'yi de incitmişti. Arkasına bile bakmadan bizi terk etmişti. "Buraya senin için dönmedi, Lila. Ve ona ihtiyacın olduğunda yanında olmadığı da kesin. Ona geri dönmeden önce bunu aklında tut."

"Ona geri dönmeyeceğim." Dönmeyecektim. Bizim için artık çok geçti. Onarılamaz bir şekilde kırılmıştık. Ve Brody'nin de dediği gibi

Jude buraya benim için gelmemişti. Babasını ziyarete ve aile işlerine yardım etmeye gelmişti.

"Sanırım bunu göreceğiz. Jude her istediğini elde etmeye alışkındır."

Bu doğru değildi ve Brody'nin bunu nasıl söyleyebildiğini anlayamıyordum.

Bugün Jude ile vakit geçirmek pek çok anıyı canlandırdı, pek çok duyguyu harekete geçirdi. Noah'a karşı çok iyiydi ve bir süredir pek çok şeyi unutmuştum. şimdi Brody bana hatırlatmak için buradaydı.

"Bu yüzden mi uğradın? Jude'a tekrar aşık olmamam için beni uyarmak için mi?"

Başını iki yana salladı. "Sana gideceğimi söylemeye geldim."

Kalbim kt küt atmaya başladı. Yastığı bir kenara fırlattım ve ayağa kalktım. "Ne demek istiyorsun? Ayrılmak mı?"

"Geri döneceğim, L. Her zaman geri dönerim. Sadece birkaç haftalığına yola ıkıyorum. Cuma günü ayrılıyorum."

"Rodeo mu?"

Başını salladı.

"İstifa ettiğini sanıyordum."

"Paraya ihtiyaım var. Bir süredir bunu düşünüyordum. Artık Patrick'in iyi olacağını bildiğime göre gidebilirim." Bana bakmadan ensesini tuttu. "Noah'ı bu hafta birkaç gece misafir etmek istiyorum. Onu yarın okuldan alıp Perşembe akşamı bırakabilirim."

Cevap vermeden önce tereddüt ettim. Neden tereddüt ettiğimi bilmiyorum ama Brody genellikle bu tür şeyleri benim üzerime yıkmazdı. Bütün bu rodeo olayı birdenbire ortaya çıkmış gibiydi. Ama yine de bu işi bırakmayı hiç istemediğini biliyordum. Noah ve benim için bırakmıştı, sanırım şimdi de geri dönmek için can atıyordu.

"O benim de oğlum, Lila. Onunla vakit geirmeliyim," dedi, sessizliğimi reddetmekle karıştırarak. "Evimde onun için bir odam var. Bunu biliyorsun."

"Bunu biliyorum Brody. Noah ile vakit geçirmeni asla engellemeye çalışmadım. Elbette seninle kalabilir."

"Güzel. Anlaştık o zaman." Gitmek için döndü ve ben de onu kapıya kadar takip ettim.

"Jude yüzünden gitmiyorsun, değil mi?"

Kapının kolunu bıraktı ve bana bakmak için döndü. "İster inan ister inanma, hayatım Jude'un etrafında dönmüyor. Kalmamı mı istiyorsun? Kalırım. Sadece söylemen yeterli." Bakışları benimkileri tuttu. Başımı salladım. Ondan kalmasını hiç istememiştim. Bu her zaman onun seçimiydi.

"Kalmana ihtiyacım yok. Benim sorum bu değildi."

"Dürüst olacağım. O lanet paraya ihtiyacım var. Bir sürü faturam ve doksan yaşıma gelmeden ödemek istediğim bir banka kredim var."

Yani bu gerçekten bir para meselesiydi. "Bu yaz Noah'ın kreş parasını ödemek zorunda değilsin." Yakacak param olduğundan değil ama ona yardım etmek anlamına gelecekse bir yolunu bulurdum. "Ben hallederim."

"O senin olduğu kadar benim de sorumluluğum altında. Onunla sen ilgilenmeyeceksin. Kreş parasını ben ödeyeceğim. Senin ve Noah'nın hayatını daha iyi hale getirecek her şeyi seve seve ödeyeceğimi biliyorsun."

Bunu biliyordum. "Sen iyi bir adamsın, Brody." "Ne zamandan beri?"

"Her zamandan beri."

"Bana şirinlik yapma," diye takıldı, bana gülümsedi ve göz kırptı. "Bu sadece belaya yol açar."

Ve bela ihtiyacımız olan son şeydi.

"Özel biriyle tanışmalısın. Birini içeri almanın zamanı geldi." Kendimi bildim bileli Brody birileriyle takılır ve kimse fazla yaklaşmadan yoluna devam ederdi.

"Özel biri, ha? Senin gibi biri mi?" "Hayır.

Demek istediğim..." *Başka birini.*

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Aşık olmak... almak çok yakın... bu sadece kalp kırıklığına yol açar."

Kapüşonlu bakışları

Başını sallayıp kapıdan çıkmadan önce birkaç uzun dakika boyunca benimkini tuttu.

Kapı arkasından kapandığında, kapıya yaslandım ve tuttuğum nefesi dışarı verdim.

Aman Tanrım.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Jude

Kamyonum, ağaçlarla çevrili toprak ve çakıllı dolambaçlı yolda gümbür gümbür ilerliyordu. İleride metal bir kapı ardına kadar açık bırakılmıştı. İki taş sütunun arasından geçtim ve ön camdan koyu yeşil süslemeli iki katlı yıpranmış kiremit eve baktım. Bir eve benziyordu. Bir sürü çocuk yetiştirebileceğiniz türden bir yer. Yaşadığım hayattan dünyalar kadar uzaktı.

Brody'yi son gördüğümde Austin'in çiftliğinde bir karavanda yaşıyordu. Şimdi bir evi ve at çiftliği vardı.

Brody'nin kamyonetinin arkasına yanaştım ve taş döşemeleri takip ederek ön kapıya ulaştım.

Elimi kaldırarak yumruğumu tahtaya vurdum. Cevap gelmedi. Evin yanından dönmeden önce tekrar denedim ve aynı sonuçla karşılaştım.

Bu araziyi biliyordum. Otuz dönümlük birinci sınıf Hill Country.

On yedi yaşında babamın yanında çalıştığım yaz, ahıra yeni bir çatı yapan ekiple birlikte çalışmışım. O yaz Brody çiftlikte işçi olarak çalışıyordu ve ona burayı seveceğini söylemişim. Bir gün öğle yemeği için uğradı ve daha iyi görebilmek için benimle birlikte çatıya çıktı - ahırın ve otlakların ötesinde arazi vahşi ve engebeliydi, tepeler, çayırlar ve doğal bir kaynak gölünün bulunduğu ormanlık alanlar.

"Bir gün ben de böyle bir yer satın alacağım," demişti.

Ekipteki diğer çocuklar sanki bu bir şakaymış gibi gülmüşlerdi. Ama Brody'nin ciddi olduğunu biliyordum. Toprak sahibi olmak ve atlarla çalışmak tek istediği şeydi ve bunu yapmanın bir yolunu bulacağını biliyordum. Brody böyleydi. Biri ona bir şeyi yapamayacağını söylediğinde, aksini kanıtlamak için kendini paralardı.

Bir şey -ya da biri- yasak olduğunda, onu daha da çok istiyordu.

Noah'nın sesini ahırın içinden duyduğumda adımlarımı yavaşlattım. Kahretsin. Burada olabileceğini düşünmemiştim bile.

"Onu tamir edebilir misin baba?"

"Bilmiyorum dostum. Bazı şeyler düzeltilemez."

"Ama sen her şeyi tamir edebilirsin. Bütün atları tamir edebilirsin."

"Keşke yapabilseydim. Çok şey yaşadı. Bu yüzden bu kadar korkuyor. Çok fazla tetikleyicisi var ve bunlar kafasında kötü şeyleri tekrar tekrar yaşamasına neden oluyor."

"Tetikleyici mi? Oh... silah gibi mi?"

"Kamyonetimde ne yapıyorsun?" Brody sürücü koltuğuna tırmanırken gözlerini bana dikerek sordu.

Doğrudum ve omuzlarımı açarken esnedim. Kamyonetimde uyumuştum, böylece yola çıktığında onu kaçırmayacaktım. Güneş daha doğmamıştı bile.

"Ben de seninle geliyorum."

"Bunu yalnız yapmalıyım."

Gitmemi sağlayabileceğini düşünüyorsa ona iyi şanslar. Yerleştim ve uzun süre burada kalmaya hazırlandım. "Hayır, yapamazsın. Ben senin arkadayım. Bunu yalnız yapmana izin vermeyeceğim." Kamyonetinden inmeme istemediğini biliyordum. Aksi takdirde karşı koyardı. Gaza bastı ve sessizce yolumuza devam ettik. O arabayı sürerken ben de Lila'ya mesaj atarak lise mezuniyetimizi kutlamak için Brody'yle doğaçlama bir kamp gezisine çıkacağımı bildirdim.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Hayır. Keşke sana hiç anlatmasaydım."

Bana anlattığında sarhoştü, kafası iyiydi ve zar zor aklı başındaydı ama birilerine anlatması gerektiği açıktı. Bunu çok uzun zamandır kendine saklıyordu. Şimdi intikam peşindeydi ve bunu kendi yöntemiyle yapmasına izin vermeyecektim. Sonu hapisane olurdu. Bunun olmasına

asla izin veremezdim.

Daha iyi bir plan yapmasına yardım etmek için birkaç saatim vardı. Tacizcisinin kafasına bir kurşun sıkmayı içermeyen bir plan.

"Jude Amca!" Noah bana sırttı ve el salladı. ahıra girdim. Brody bana kaşlarını çattı ama ben hem onu hem de kaşlarını görmezden geldim.

"Hey Noah." Bana doğru koştu, sonra kısa bir süre durdu ve yumruğunu uzattı. Yaralı parmak eklemlerimi onun küçük yumruğuna vurdum. Onu incitmemek için hafifçe vurdum. Sırtışı daha da büyüdü, sanki yumruk tokuşturmak çoktan aramızda bir şey olmuş gibiydi.

"Hayley nasıl?" Ben sordum.

"Güzel. Yeni bir köpek aldı. Benim için bir resim çizdi. Ben de büyükbabam için bir tane çizdim. Kendisini daha iyi hissettirdiğini söyledi."

"Çok fazla yeteneğiniz var. Sen de mi sanatçısın?"

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Evet. Gerçekten iyiyim." Kahkahalarımı bastırdım. "Babamı yumruklayacak mısın?"

Cazip. "Hayır. Sadece konuşmaya geldim."

Noah bir dakika bana baktıktan sonra başını salladı ve siyah beyaz bir border collie'nin peşinden uzaklaştı. "Buster. Buraya gel."

Ahırdan çıkarken Brody, "Eğer bir kavga arıyorsan, beklemek zorunda kalacaksın," dedi, gözlerimiz tarlada köpeği kovalayan Noah'ın üzerindeydi.

"Kavga aramıyorum."

"Elbette öylesin," dedi. "Sana ait olan bir şeyi çaldığımı düşünüyorsun."

"Çünkü sen yaptın. Lila her zaman benimdi."

"Madem onu bu kadar çok seviyordun, siktirip gitmek yerine yanında kalmalıydın. İkinci kez düşündüm, hayır. Sensiz daha iyiydi."

Çenem sıkıştı ve dişlerimin birbirine çarptığını hissedebiliyordum. Brody her zaman bir pislikti ama Lila'ya asıldığında bunu bambaşka bir seviyeye taşımıştı. Her şey için onu suçladım.

"Senden ona göz kulak olmanı istediğimde kastettiğim onunla yatmak değildi." Şimdi bile, bunca yıldan sonra, böyle bir şey yapmış olması beni derinden yaralıyor. "Sen benim için bir kardeş gibiydin. Sana *güvenmiştim*. Bunu nasıl yapabildin?" "Sen. Sıçtın. Sıçtın." Parmağıyla beni işaret etti. "Ve Kendinizden başka suçlayacağınız kimse yok."

"Neden Lila? O kadar kız varken neden onu seçtin?" Dışlerimi sıkarak söyledim.

"Sen onu mahvettin ve ben parçaları toplamak için oradaydım. Sen değil. Ben. Lila'yı en az senin kadar seviyordum. Her şeyden önce, o bizim en iyi arkadaşımızdı. Ve sevdiğin bir insanın acı çektiğini gördüğünde onun için daha iyisini yapmak istersin. Bu senin anlamın gereken bir şey. Her zaman bir kahraman kompleksin olduğu için."

"Siktir git. Arkanı kolladığım onca zamanı unuttun mu? Odessa'yı unuttun mu?"

"Senden Odessa'ya benimle gelmeni hiç istemedim. Bunu tek başıma halledebilirdim. Her şey kontrolüm altındaydı."

Güldüm. "Seni aptal herif. *Hiçbir şey* kontrolün altında değildi. Sonun hapisane olacaktı. Tıpkı baban gibi." Bu belden aşağı bir vuruştı ve bunu biliyordum, ama bu onu daha az doğru yapmadı.

"Sana olan borcumu ödemeye çalıştım. Seni kendinden kurtarmaya çalıştım," dedi. "Geri döndüğünde çok berbat durumdaydın. Ayağa bile kalkamayacak kadar sarhoşken seni barlardan eve sürüklüyordum. İntihar etmeye çalıştın. Endişeden aklını kaçırmıştı. Senin yanından ayrılmaya korkuyordu."

Nefes almakta zorlanıyordum. Susmasını istedim ama konuşmaya devam etti.

"Hepimiz senin için endişelendik. Ama Lila için de endişelendik. İstismarı gördüğümde tanımayacağımı mı sanıyorsunuz?"

"Ben..." Burnumdan derin nefesler aldım. Aldım. Dışarı. Al. Dışarı. Çünkü bu doğrudu. Yapmış olsam da

Bilerek ya da bilmeyerek onu istismar ettim.

O zamanlara dair anılarım bulanıktı. Muhtemelen hep sarhoş ya da kafam güzel olduğu için.

"Evet. İnkâr bile edemiyorsun, değil mi?" İnkâr edemezdim. Onu bu yüzden terk ettim. "Saklamaya çalıştı. Seni korumak için yalan söyledi, seni aptal herif."

"Dur," diye homurdandım. "Sadece lanet olası dur."

"Hayır. Bunu duymam gerek. Ona her zaman yanında olacağına söz verdin. Sözünü tutmadın ve onu kırdın. O yüzden buraya gelip beni bir şeyle suçlayamazsın. O artık mutlu. Yetiştirmesi gereken bir oğlu ve yürütmesi gereken bir işi var. Ondan uzak durmalısın. Onu hak etmiyorsun. Artık hak etmiyorsun. Ona yaşattığın onca şeyden sonra olmaz."

"Ve sen öyle mi düşünüyorsun? Ne olacağını sanıyordun, Brody? Onu hamile bırakacağını ve onun da seni seçeceğini mi?"

"O her zaman hayatımın bir parçası olacak. Birlikte bir oğlumuz var. Ona bir sürü kötü anıdan başka ne verdin?"

Piç kurusu. Kızgın öfke yüzeye çıktı. Onu gömleğinden yakaladım ve fırlattım. Tökezledi, sonra kendini toparladı ve bana doğru hamle yaptı. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Amcık," diye alay etti. Çenesini çıkardı ve kollarını uzattı. "İlk atış bedava."

Brody bunu hak etmişti.

İlk darbeyi ben vurdum. Parmak eklemlerim burnuna çarptı. Her t a r a f a kan fışkırdı ama durmadım. Karnına bir yumruk daha attım ve yere düşeceğini sandım ama düşmedi.

Yumruğunu çeneme indirdi. Başımı salladım ve ona yumruklar yağdırarak yere düşürdüm.

"Brody! Jude!"

Sersemlemiş bir halde Lila'ya bakarken Brody'nin yumruğu şakağıma geldi. Beni kör etti. Orospu çocuğu. Sırt üstü yuvarlandım ve elim başımın üzerinde, kıvranarak ve nefes nefese yattık.

"Aman Tanrım. Sizin neyiniz var böyle?"

Başım çarpıyordu, görüşüm bulanıktı, doğruldum ve dünyanın dönmeyi bırakması için birkaç saniye bekledim. Sonra biraz sallanarak ayağa kalktım ve kendimi sabitlemek için birkaç derin nefes aldım. İşin komik tarafı? Onu kanlı bir posa haline getirebilirdim ama kendimi tuttum. O da kafama yumruk atmıştı. Zayıf noktama.

Dediğim gibi, Brody her zaman kirli dövüşürdü. "Brody. Noah nerede?"

"Siktir," dedi.

Brody parmaklarını dudaklarının arasına götürdü ve ıslık çaldı. Saniyeler sonra, border collie koşarak tarlayı geçti ve ayaklarının dibinde durdu, sonra da doğrulup ona baktı. "Kahretsin. Buster. Noah nerede?"

"Bir köpeğe oğlunun nerede olduğunu mu soruyorsun?" Lila panikle sesini birkaç oktav yükselterek sordu.

"Her şey yoluna girecek," diye ona güvence verdim. "Çok uzağa gitmiş olamaz.

Onu bulacağız."

Başını salladı ve ahıra doğru yürüdü. "Noah!"

Üçümüz onun adını söyleyerek ayrıldık. Onu en son gördüğüm yöne doğru ilerledim, tarlada koşarak Brody'nin peşinden gelen köpeği kovalıyordu.

"Noah," diye seslendim tarlada koşarken. İleride, canlı bir meşenin arkasında kırmızı bir dart parıltısı gördüm ve hızımı yavaşlattım, tekrar kaçmaması için gizlice ve sessizce yaklaştım. Ağaca ulaştığımda, onu yakalayıp yakalamadığımı kontrol etmek için kafasını dışarı çıkardı. Beni fark edince tekrar kaçmaya başladı, ben de peşinden gittim ve onu ortasından yakalayıp ayağa kaldırdım.

"İndirin beni!"

Onu yere yatırdım ve yüzüme bakacak şekilde çevirdim, canını y a k m a m a k için sıkıca ama nazikçe tuttum ama bir daha da kaçamadı.

"Bizi korkuttun. Annen ve baban her yerde seni arıyor. Benimle geri gelecek misin yoksa seni ben mi taşıyacağım?"

"Bırakın gideyim."

"Bir daha kaçmayacağına söz verdiğin sürece."

Bir dakika düşündükten sonra başını salladı ve ben de onu görünce yanına koşan Lila'nın yanına götürdüm.

Onu yerden kaldırıp kollarının arasına aldı. Bacaklarını beline doladı ve saçlarını okşayarak ona sarıldı. "Seni kaybetmekten çok korktum."

Noah başını kızın omzundan kaldırdı ve avuç içleriyle kızın yanaklarını okşayarak elmacık kemiklerine toprak bulaştırdı. "Beni kaybedemezsin. Ben senin Noah'ınım."

"Evet, öylesin. Ve seni çok seviyorum." "Ben de seni seviyorum. Beni yere bırak."

Lila onu yere yatırdı ve elini tuttu. "Şimdi eve gidiyoruz. Brody, çantasını getir lütfen."

"Hadi, L. Yapma-"

"Siz ikiniz her ne yapıyorsanız bitirebilirsiniz. Benimle eve geliyor."

"Ben babamla kalacağım," dedi Noah. "Bu gece değil. Seni yarın göreceğim." "Neden kalamıyorum?" diye sordu Brody. "Çünkü annen öyle diyor. İşte bu yüzden."

Lila ve Noah'ı tarlanın içinden, evin yanından geçip arabalarına kadar takip ettim. Neden olduğundan emin değildim. Bırakın benimle konuşmayı, yüzümü bile görmek istemediğini biliyordum.

Lila onu araba koltuğuna oturtuktan sonra Noah, "Hoşça kal Jude Amca," dedi. Vedalaşmama izin vermek için kenara çekildi. Bu hak ettiğimden de fazlasıydı.

"Hoşça kal Noah."

"Gömleğinde kan var."

"Evet. Aptalca davranıyordum. Kavga etmek aptallıktır. Bir tartışmayı çözmenin doğru yolu bu değildir. Kelimelerini kullanmak daha iyidir."

Başını salladı. "Annem ve büyükannem de öyle diyor."

Gülümsedim. "Büyükannen de bana hep böyle derdi. Anneni dinlemelisin. O akıllıdır. Benden çok daha zeki."

Başını salladı ve ben de kanlı parmak eklemlerimle yumruğuna vurduktan sonra arabadan uzaklaştım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Lila'ya baktım, gözleri yerdeydi, sanki bana bakmaya bile tahammül edemiyordu.

"Özür dilerim," dedim sessizce. Bir yanıt beklemiyordum ve almadım da. Brody, Noah'nın çantalarıyla evden çıkarken o da arabasının arkasına dolandı.

Kamyonetime tırmandım, torpido gözünden birkaç peçete aldım ve siperliği indirdim. Aynaya bakmaktan nefret ederdim. Hiç şaşırmadım. Yüzüm berbat haldeydi. Burnumdaki kanı sildim ve peçeteleri bardak tutucusuna attım. Artık bana yardım edecek kimse yoktu. Dikiz aynasından Lila'yı izledim. İki eli de direksiyonda, gitmeye hazırdı. Beni engelliyordu, bu yüzden çekilmesini beklemek zorundaydım.

Brody onun açık penceresinin yanında durdu ve pencerenin önüne çömeldi. Benim pencerelerim açıktı ama onun sözlerini buradan duyamazdım. Zaten beni ilgilendirmezdi. Hoşuma gitse de gitmese de, onların bir aile olduğunu ve benim dışarıda kalan tek adam olduğumu kabul etmek zorundaydım.

Dört yaşındaki bir çocuk için nasıl bir örnek oluşturmuştuk? Bektan bir örnek.

Lastiklerinin çakılların üzerinde cıtırdadığını duyana kadar bekledim ve sonra kontak anahtarımı çevirdim.

Brody pencereimin önünden geçerken, "Bilgin olsun," dedi. "Yakın zamanda affetmek ve unutmak gibi bir niyetim yok."

"Bilgin olsun, ben de bilmiyorum." Kamyonetime geri vitese takıp üç nokta dönüşü yaptıktan sonra Lila'yı toprak ve çakıllı araba yolunda takip ettim. Yolun sonunda o sola, otoyola döndü, ben de sağa döndüm. Ben uzaklaşırken o da gökyüzünde batan son güneşi takip etti.

İşte böyle hissediyordum. Sanki bunca yıldır farklı yönlerde gidiyorduk ve gitmeye de devam edecektik.

Söylenen ve yapılan onca şeyden sonra birbirimize geri dönmenin yolunu nasıl bulabilirdik? Onun için yapabileceğim en iyi şey uzak durmak olurdu. Ama şimdi buraya dönmüşken, onu tekrar görmüşken, bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Ben yokken Brody onun yanındaydı. Nasıl bu kadar başarısız olmuştum? *Nasıl mı?*

Kırdığım her şeyi nasıl düzeltebilirdim? Nasıl Verdiğim zararı onarabilir miydim? En iyi arkadaşı olan çocuk... onu kelimelerin ve mantığın ötesinde seven adam... bunun hâlâ mümkün olduğuna inanmak istiyordu.

Annem mutfaktan bana seslendiğinde ayağım merdivenin ilk basamağındaydı. İsteksizce koridorda yürüdüm, duvarlar bakmak için durmadığım fotoğraflarla kaplıydı. Hepsini daha önce görmüştüm. Balolar, mezuniyetler, mezuniyet törenleri, yıllar boyunca yıllık aile Noel fotoğraflarımız.

Pişmiş toprak kiremitlerin üzerinden geçerken, annem üzerinde çalıştığı bulmacadan başını kaldırdı ve nefesi kesildi. Sanırım yüzüm pek iyi görünmüyordu.

"Gerçekten. Siz ikiniz kavga etmek için biraz yaşlı değil misiniz?"

Karşısına bir sandalye çektim ve iki elimi saçlarımda gezdirdim. "Muhtemelen."

Annem kıkırdayarak masadan kalktı, çekmecedan bir bulaşık havlusu aldı ve yüzümdeki morluklara buz koymak için dondurucuyu açtı.

"Ben iyiyim," dedim. "Buza ihtiyacım yok. Sadece otur. Lütfen."

İçini çekerek masadaki yerine döndü. "Biraz bitki çayı ister misin? Uyumana yardımcı olabilir."

"Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim. Neden hâlâ uyanıksın?" Gözlerim ocağın üstündeki duvarda asılı saate kaydı. Saat on bir buçuktu ve annem hiçbir zaman gece kuşu olmamıştı. Brody'den ayrıldıktan sonra aklımda gerçek bir hedef olmadan arabayla gezmeye çıkmıştım ve sonunda Lila'yla takıldığımız tüm yerleri ziyaret ederek hafıza şeridinde bir yolculuğa çıkmıştım.

"Uyuyamadım."

"Babam iyi olacak," diye ona güvence verdim, onu ayakta tutan şeyin bu olabileceğini düşündüm, endişeleniyordu.

"Yapacağını biliyorum. Ama ev onsuz çok boş geliyor." Gülümsedi. "O adam beni deli ediyor ama onsuz bir hayat düşünemiyorum."

Annemle babam yıllar boyunca pek çok iniş çıkış yaşamışlardı ama otuz yılı aşkın evliliklerinin ardından hâlâ birlikteydiler. İyi günde kötü günde. Hastalıkta ve sağlıkta.

"Brody ile aranızdaki anlaşmazlıkları çözdünüz mü?"

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Bunun mümkün olduğundan emin değilim." Büyük, mutlu bir aile olmamızı istediğini biliyordum ama bu olmayacaktı.

"Siz ikiniz her zaman birbirinize çok benziyordunuz."

Gözlerimi ona diktim. "Brody ve ben hiçbir zaman birbirimize benzemedik. İki insanın olabileceği kadar farklıyız."

Buna itiraz ederek başını salladı. "Hayatta farklı şeyler istemiş olabilirsiniz ama birbirinize çok benziyordunuz. Şimdi yaşlandığınız için daha da çok benziyorsunuz. İkiniz de inandığınız şeyler için savaşıyorsunuz. İkiniz de sadıksınız ve doğuştan gelen bir adalet duygusuna sahipsiniz. Ve ikiniz de hayatınızda bazı korkunç şeyler yaşadınız."

Hatalı olduğunu düşünsem de tartışmaya zahmet etmedim.

"Tavsiyemi ister misin?"

Sorusu retorik olsa da "Elbette," diye yanıtladım. Annem ben istesem de istemesem de bana tavsiye verirdi.

"Kendini affetmenin bir yolunu bulmalısın. Kendine karşı hep çok sert oldun. Kimse mükemmel değildir, Jude. Herkes hata yapar. Sadece aynı hataları tekrar tekrar yapmamaya çalış."

Beni çok fazla rahat bırakıyordu. Buna hata diyerek verdiğim zararı en aza indiriyordu. Sanki matematik sınavından A yerine C almışım ve tek yapmam gereken bir sonraki sınavdan önce konuyu daha iyi öğrenmekmiş gibi.

"İkinci bir şans için asla geç değildir." Annem masadan kalktı ve fincanını çalkaladı. "Biraz uyu. Sabah her şey daha iyi görünür." Bu bilgece sözlerle beni mutfakta kendi düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Annem hatalıydı. Kendimi affetmeme gerek yoktu. Lila'nın affına ihtiyacım vardı. Hatalarımı düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım.

Yıldızları gökyüzüne geri koymanın bir yolunu bulmalıyım.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lila

"PRENS CHARMING GERİ DÖNDÜ," dedi Christy, üzerinde çalıştığı çiçek aranjmanından başını bile kaldırmadan. Doğrulamak için pencereden dışarı bakmamıza gerek kalmadı. Tekerleklerin çakılların üzerinde çıtırdadığını duydum ve o olduğunu anladım. Tam zamanında. Hoparlörlerden çalan şarkı kesildi ve G-Eazy'nin "The Beautiful & Damned" şarkısı stüdyoyu doldurdu.

Telefonunu cebine geri koyup gülerken "Komik," dedim.

"Gördüğüm gibi söylüyorum. Umarım bugün çörek getirmiştir."

Noah'nın onsuz uyuyamadığını söylediği özel battaniyesini bırakmak için Brody'lere gittiğimden bu yana beş gün geçmişti. Jude ve Brody kavga edeli beş gün olmuştu. Noah'ı bulamayınca aklımı kaybettiğimden beri beş gün geçti. Ve o zamandan beri her sabah Jude hediyelerle geldi. Kahve ve çörek. Fırından sevdiğim tarçınlı çörekler. Çantada her zaman küçük bir not olurdu. Bana lisedeyken dolabıma bıraktığı bayat notları hatırlatıyordu.

*Bugün çok güzel
görünüyorsun. Gülüşüne
bayıldım.*

Şekerli çöreklerden daha tatlısın.

Ama artık lisede değildik ve öyleymişiz gibi davranmayı bırakmalıydık. Bugün onu görmezden gelecektim. Çiçek aranjmanlarım üzerinde çalışmaya devam edecek ve elimdeki işe odaklanacaktım. Çok yoğunluk çünkü ne de olsa düğün sezonuydu. O yüzden orada yokmuş gibi davranacaktım. Ne kadar sevimli davranırsa davranırsın ya da dar kalçalarından sarkan tişörtleri ve solmuş kot pantolonuyla ne kadar seksi görünürse görünsün, ona doğru bakmayacaktım bile. Bakmazdım. Elini dağınık saçlarında gezdirişini ya da alt dudaklarını ısırışını bile fark etmezdim.

Ben teflon gibiydim ve onun cazibesi üzerimde sekerdi.
Ping. Ping. Ping.

"Anne!"

Noah stüdyoyu hızla geçip önümde kayarak durduğunda başımı kapıya doğru çevirdim. Üzerinde çalıştığım gelin buketini yere bırakıp ellerimi şortuma sildim ve sarılmak için onu kendime doğru çektim, karton bardak kahve ve bir turtayı tezgâha koyarken bakışlarım Jude'a kaydı. Sadece birkaç dilim değil. Bütün bir turta. Bu adamın cesareti.

Sonra gülümsedi ve ben sessizliğe gömüldüm, azarlama sözcükleri dudaklarımda can çekişiyordu. Uzun zamandır gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi bu. Jude'un çok güzel bir gülümsemesi vardı. Gülümsediğinde yanaklarındaki gamzeler beliriyor ve tüm yüzünü değiştiriyordu.

Oh Jude, geri döndün, diye düşündüm. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Geri döneceğini hiç düşünmemiştim.

"Tahmin et ne oldu?" Noah dikkatimi çekmek için elimi çekti.

Bakışlarımı Jude'dan ayırdım ve Noah'ya odaklandım.
"Ne?"

"Ayı avına çıkıyoruz." Gözleri parladı. "Ayı avına mı?"

Jude kıkırdadı ve gözlerim tekrar ona dikildi.

Şimdi de oğlumu mu kullanıyordu? Daha ne kadar alçalabilirdi? Cumartesi günleri Noah genellikle Brody'deydi ama o yolda olduğu için Noah'yı bu sabah erkenden Kate'e bıraktım. Israr etmişti. Hatta birkaç gün önce emin olmak için beni aramıştı. Patrick hala hastanedeyken ve Pazartesi günü eve dönecekken bunun onun için çok fazla olduğunu söyleyip itiraz ettiğimde, "Saçmalama. Ona sahip olmayı seviyorum."

"Jude. Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" Sesimi sakın ve ölçülü tutmak için kendime hakim olmam gerekiyordu. Sorumlu bir yetişkin olmaya ve oğluma iyi bir örnek olmaya çalışıyordum. Babası ve amcasının birbirlerini dövdüklerine tanık olması yeterince kötüydü.

annesinin ölüm perisi gibi çılgılık attığını görmesine gerek yoktu. "Özel olarak."

"Seninle konuşmayı çok isterim. Özel olarak." Sesi alçak ve samimiydi, sanki başka bir şey istiyormuşum gibi geliyordu.

Ellerim yumruk haline geldi ve o da bu alışverişten açıkça zevk alarak kıkırdadı.

"Selam Noah. Gel de bana neler yaptığını anlat," dedi Christy ve ben de ona minnettar bir gülümseme fırlattım. "Aslında, hadi çatalları kapalım ve şu turtaya yumulalım."

"Turta! Evet!"

İçimi çektim. Noah çok kolay etkilenirdi. Ona turta ve ayı avı rüşveti verseniz, sizi dünyanın öbür ucuna kadar takip ederdi.

Onları stüdyoda bıraktım ve Jude ile birlikte dışarı çıktım. Hava ağırdı, gri gökyüzünde sıçrayan bulutlar yağmur vaadi taşıyordu.

Kamyonentinin şoför tarafında, stüdyodan görünmeyeceğimiz bir yerde durup ellerimi kalçalarımaya koydum ve onunla karşı karşıya geldim. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Günü Noah ile geçiriyorum. Annem babamı ziyaret etmek için hastaneye gitti. Ondan sonra yapması gereken bir sürü iş olduğunu söyledi. Ben de ona yardım ediyorum." Sırıttı, masumiyetin resmiydi. "En azından bunu yapabilirim."

Kate bile bana karşı komplo kuruyordu. "*En azından bunu yapabilirsin?* Cidden mi? Bana sorun olup olmadığını bile sormadın."

"Sana mesaj attım. Hiç cevap vermedin." Omuz silkti ve Kamyonentinin yan tarafına yaslanmış, bileklerini ve kollarını kavuşturmuş, soğukkanlıydı. Onu yumruklamak istedim. Ya da öpmek. Hayır, böyle bir şey istemedim.

"Bana mesaj mı attın?" Telefonumu cebimden çıkardım ve bilinmeyen bir numaradan mesaj geldiğine emin oldum. Yeni cep telefonu numarası bile bende yoktu. Bu ne kadar acınası bir durumdu?

"Seni bu şortla hayal ederdim." Bakışları kot pantolonuma kaydı. Bu sabah işe gittiğimde Christy artık üniversitede olmadığı m 1 z 1 iddia ederek onları yakmakla tehdit etmişti.

Parmaklarımı yüzüne doğru şaklattım. "Jude. Odaklan."

Bakışları yavaşça bacaklarımda ve üzerimdeki uzun kollu tişörtün üzerinde gezindi ve sonunda gözleri benimkilerle buluştu. Bu, ateşli bakışlarının ardından bıraktığı ateş izinden neredeyse daha kötüydü. Gözlerimiz kilitlendi ve birkaç saniye boyunca orada öylece durup ona baktım, yüzleşmemizin nedenini tamamen unutmuştum.

Kolu dışarı fırladı ve elimi tutarak beni kendisine doğru çekti. "Lila." Sesi alçak ve boğuktu ve içimin en gizli yerlerine kadar ulaşıyordu. Bir çiçek gibi açıldım, güneşe uzandım, kolunu etrafıma sardı, çelik bir bant beni yerimde tutarken diğer eli başımın arkasına dolandı ve beni kendine doğru çekti, ağzını ağzıma sıkıştırdı. Dili dudaklarımı ayırdı ve ben inledim, gözlerim onu içeri alırken kapandı, dili benimkini okşadı ve ellerim onun tişörtünü yumrukladı.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kadife kaplı öpücüklerine, baş döndürücü kokusuna ve sert göğsünün benimkine bastırılmış hissine.

Bedenim onunkinin içinde eridi ve kollarımı boynuna doladım, bu öpücük dışında her şeyi unuttum.

Aman Tanrım. Bu çok doğru ve bir o kadar da yanlış hissettirdi. Jude'u öpmek, eskiden bildiğim ama unuttuğum bir yere, eve dönmek gibiydi. Rüyalarımда ziyaret ettiğim ve yıllardır dönmeyi arzuladığım bir yere. Ve şimdi o buradaydı ve bedenim hatırlayabildiğimden daha uzun süredir vermediği şekilde tepki verdi.

Ama sonra hatırladım. Göğsüm kabararak geri çekildim ve birkaç derin nefes aldım. Nefes almak için ihtiyacım olan oksijen o değildi. Artık değildi.

"Bunu bana neden yapıyorsun?"

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Nasıl yapamam? Sana bu kadar yakın olmanın... tatlı, lezzetli kokunu içine çekmenin... ve sana dokunmamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Biliyordum çünkü benim için de aynıydı ama öyle olmasını istemiyordum. Ellerimi arka ceplerime soktum ve bir adım geri çekildim, kendime burada gözlerden uzakta durmamızın nedenini hatırlattım. *Noah*.

Temizlemek için başımı salladım. "Jude... oğlumu kullanamazsın..."

"Noah'yı kullanmıyorum. Onu tanımak istiyorum. Onun hayatının bir parçası olmak istiyorum."

"Hayatının bir parçası mı?" İnaniılmaz bir kahkaha attım. Jude inanılmazdı. Belki de Brody haklıydı. Jude her istediğini elde etmeye alışkındı ve şimdi de Noah'nın hayatının bir parçası olmaya karar vermişti, tabii ki hepimiz buna uymalıydık. "Peki bunun tam olarak nasıl işe yarayacağını düşünüyorsun?"

"Onun hayatında nasıl bir rol oynayacağımı bilmiyorum ama ben hâlâ onun amcasıyım." Bu kelimeyi duyunca yüzünü buruşturdu. "Ben hâlâ ailedenim. Ve ben..." Omzumun üzerinden baktı. "Çocukları severim ve o harika bir çocuk. Onu incitecek bir şey asla yapmam. Gözlerimi ondan ayırmayacağım." Sanki tehlikede olan tek şey Noah'ın fiziksel güvenliğiymiş gibi. "Sana söz veriyorum, ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Bir nefes verdim. "Verdiğin sözler benim için çok önemliydi. Verdiğin sözleri hep tutardın. Ta ki tutmayana kadar."

Sözlerimin onu incittiğini bilsem de bunu inkâr edemezdi. Denemedi bile. Konuşmak için ağzını açtı ama kamyonetinin yanına bir araba yanaşınca tekrar kapattı. Yarı zamanlı çalışanımız Tori arabadan indi ve gözlerini kocaman açarak karşımda duran adama baktı.

Genç, sarışın ve güzeldi; bir tepki vermesi için Jude'un yüzünü izledim ama ona neredeyse hiç bakmadı. Yaşadığımız onca saçmalık ve yıllarca süren

Deniz Kuvvetleri'ndeyken ayrıldığımızda, beni asla aldatmadığını biliyordum. Her zaman sadıktı. Başka biriyle olmayı tercih ettiği için endişelenmeme ya da güvensiz hissetmeme asla neden olmadı.

"Selam Lila." Bana parlak bir gülümseme verdi ve ben de tanıştırdım. Onu Brody'nin kuzeni olarak tanıttığımda Jude kaşlarını çatı. Başka ne diyebilirdim ki? Tori, Jude hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Kadın içeri girdiğinde, sözümüz kesilmeden önce söylemek istediğinden şüphelendiğim sözleri söyledi. "Bana kendimi kanıtlamam için bir şans daha ver. Tek istediğim bu."

Neredeyse gülüyordum. Çok şey istiyordum. Ama kendimi başımı sallayarak onaylarken buldum. "Onu hayatın pahasına koru. Eğer bir şey olursa..." Gözlerimi kaçırdım ve nerede durduğumu anlaması için tekrar ona baktım. "Noah hayatımdaki en önemli kişi."

Bunu ne kadar vurgulasam azdı ve onun bunu duyup anlamasına ihtiyacım vardı.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi sessizce ve ses tonundaki kabullenışı duyabiliyordum. Kalbim artık sadece onun için atmıyordu.

Gülümsedi ama bu daha önceki gülümsemesi değildi. Daha hüzünlü ve sonsuz derecede daha güzeldi.

"Artık gidebilir miyiz?" Noah ikimize yaklaştı ama başını kaldırıp Jude'a baktı.

Jude elini Noah'ın omzuna koydu. Çok babacan bir jestti. Brody, Jude'un günü oğluyla geçirdiğini bilseydi ne hissedirdi?

Vedalaştıktan ve Jude'un kamyonetinin otoyola çıkışını izledikten sonra içeri girdim. Christy kaşlarını kaldırdı ama Tori'nin önünde hiçbir şey söylemedi. Daha birkaç ay önce bizimle çalışmaya başlamıştı ve Jude hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Merak ettiğini görebiliyordum ama bu onunla paylaşmayı planladığım bir şey değildi.

Jude'un benim için ne anlama geldiğini nasıl anlatabilirim ki?

McCallister'ların araba yoluna girdiğimde Sophie, "Onu da yanında getir," dedi.

"Noah benim artı birim."

"Tamam. Eğer Jude'u getirmezsene, sana boşanmış bir avukat ayarlayacağım. Seçim senin."

"Bu... ugh, hayır. Düğün için bir tarihe ihtiyacım yok." Sophie'nin düğünü üç hafta içindeydi. Siyah kravat. İki yüz elli davetli. Ailesinin üzüm bağında. Christy ve ben çiçekleri hazırlayacaktık. "Gitmem gerek."

"K. Hoşça kal. Ve onu davet etmeyi unutma."

Jude'u Sophie'nin düğününe davet etmeye hiç niyetim yoktu. Telefonu kapattıktan sonra arabamdan indim ve yağmurdan korunmak için hızla ön bahçeye geçip verandanın basamaklarını çıktım. Parmaklarımı nemli saçlarımda gezdirerek ön kapıyı itmeden önce kapıyı çaldım. Neden her zaman kapıyı çaldığımdan emin değildim. Bu ev benim için bir aile evi gibiydi. Annem öldüğünden beri sahip olduğum tek evdi.

Sarımsak ve domates sosu kokusunu takip ederek mutfığa gittim. Kate fırından bir lazanya çıkardı ve bana bakmak için dönmeden önce tezgâhın üzerine koydu. "Merhaba tatlım. İş nasıldı?"

"Güzeldi. Meşguldü ama iyiydi. Noah ve Jude nerede?" Mutfak masasındaki dört tabak takımına dikkat ederek sordum.

Kate yüzünde bir gülümsemeyle pencereyi işaret etti. Bir çadırın kurulduğu arka bahçeye baktım. Jude'un bir zamanlar kamp gezimizde peri ışıklarıyla süslediği çadıra benziyordu. Çocukken yazları yatıya kaldığımız çadırın aynısı. Ben, Brody, Jude.

"Yemek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.
"Salata yapabilirim ya da..."

"Hepsi tamam. Git ve onları gör. Görmek için can attığını biliyorum."

Güldüm çünkü doğruydu. Neyin peşinde olduklarını görmek istiyordum. Arka bahçeye koştum ve çadırın kapağını çekip yağmurdan korunmak için içeri girmeden önce "Tak, tak" dedim.

Elim kalbime gitti.

Uyuyorlardı. Oğlum ve şiddetle sevdiğim adam. Kalbimi çalan adam kolunu küçük oğluma dolamıştı ve kalbim bir balon gibi genişlemişti, o kadar doluydu ki neredeyse patlayacaktı.

Sanki bakışlarımın ağırlığını hissetmiş gibi Jude kıpırdandı ve göz kapakları açıldı. Bir elini yüzünde gezdirdi ve sanki görevlerini ihmal etmediğinden ya da oğlumu her zaman gözetimi altında tutacağına dair verdiği sözü bozmadığından emin olmak istercesine çenesini aşağı eğerek Noah'ya baktı.

"Görünüşe göre birbirinizi yıpratmışsınız," dedim küçük bir gülümsemeyle.

"Onun hakkında haklıymışsın. Hiç durmuyor."

"Senin için iyi miydi?" Noah ele avuca sığmaz biriydi. İnatçı. İnatçı. İstedliğini elde edemediğinde öfke nöbetlerine yatkındı. Ama benim gözümde iyi yönleri kötü yönlerinden daha ağır basıyordu. Zeki, komik ve tatlıydı ve beni her gün gülümsetip güldürüyordu.

"Harikaydı. Harika bir çocuk." Jude sanki bundan gurur duyuyormuş gibi, sanki Noah'ın bu hale gelmesinde parmağı varmış gibi gülümsedi. İşler farklı yürüseydi ve birlikte bir çocuk sahibi olsaydık nasıl olurdu diye düşünmemek için kendimi zor tuttum.

"Hey Noah." Çadırın içine doğru sürünerek ilerledim ve kolunu nazikçe kaldırarak küçük bedenini kendime doğru çektim. Elimle saçlarını alnından ittim ve uyandığında saçlarını okşadım, hâlâ sersemlemiş ve yarı uykuluydu.

Neden burada uyuyakaldıklarını anlamak kolaydı. Dışarıda yağmur yağarken ve ışık pusluyken içerisi rahattı, çadır onları sıcak ve kuru tutuyordu.

"Bütün gün ne yaptınız?"

"Ne yapmadık ki?" Jude gülerek doğrulup elini dağınık saçlarında gezdirdi. Yine dik dik bakıyordum. Buna bir son vermem gerekiyordu. "Saklambaç oynadık. Oyun parkına gittik. Futbol oynadık. Piknik yaptık. Nehir boyunca yürüyüşe çıktık. Dondurma yemeye gittik. Kaçırdığım bir şey var mı?" diye sordu Noah.

"Daha fazla nasıl uyum sağlayabileceğini anlayamıyorum. Dinlemekten yoruldum."

Jude gülümsedi. "Eğlenceliydi."

"Evet," dedi Noah, artık tamamen uyanıktı. "Çok eğlenceliydi. Biz de kazmaya gittik," diye hatırlattı Jude.

"Ah evet, nasıl unutabilirim ki?" "Ne için kazıyordun?" "Hazine," dedi Noah.

"Hazine, ha? Hiç gömülü hazine buldun mu?" "Evet. Bir sürü var." Ceplerini boşalttı, onları çevirdi ve tüm taşları çadırın zeminine koydu. "Vay canına. Evet, bu... oldukça büyük bir hazine." Yapmamaya çalıştım güldüm ama kendimi tutamadım. Noah bana kaşlarını çattı ve sanki onu gücendirmişim gibi taşları tekrar cebine doldurdu. "Gülmeyi kes."

"Özür dilerim. Gülmek istememiştim. Bunlar güzel taşlar."

O parladı at Ben. "Onlar değil Kayalar. Onlar sihirli ay taşları. Onları ovuşturduğunuzda dileğiniz gerçekleşir."

"Jude Amca sana böyle mi söyledi?" Jude'a kaşlarımı kaldırdım. Omuz silktili, dudaklarının kenarları seğiriyordu. *Suçluydu.*

"Bunu daha önce nerede duymuştum?" Mırıldandım.

Jude öyle bir güldü ki gözlerinden yaşlar boşandı.

"O kadar da komik değildi." Ama beni duymadı çünkü hâlâ gülüyordu.

Noah ayağa fırlayıp kendini tutarak, "Çişim geldi," dedi.

"Sadece çimleri sulayın," dedi Jude. "Bunu hepimiz yaptık."

"Ben değil." Noah'nın kot pantolonunun fermuarını indirdim ve Jude çadırın kapağını açtı. Noah çadırın dışına ancak çıkabilmişti ki arka bahçeye su püskürtmeye başladı ve sanki çok komik bir şeymiş gibi kahkahalarla gülüyordu.

"Annen lazanya yapmış," dedim çimlerin üzerinden arka verandaya geçerken. "Sanırım akşam yemeğine kalmamızı bekliyor."

"Başka planlarınız var mı?"

"Hayır, ama..."

"Ama ne?" Kolunu omuzlarıma doladı ve içgüdüsel olarak ne yaptığımı anlamadan ona doğru eğildim. Kolunun altından sıyrıldım. Artık bir çift değildik ama öyleymişiz gibi davranıyorduk. Sanki bir işaretmiş gibi cep telefonum çaldı ve mutfığa giderken kontrol ettim. Derin bir nefes alarak parmağımı ekranda kaydurdum ve aramayı cevapladım.

"Hey Brody. Bekle biraz. Noah ellerini yıkıyor."

Jude'un onu mutfak lavabosunda tuttuğundan ve ona yardım ettiğinden bahsetmedim.

"Kate'lerde misin?" diye sordu.

"Um, evet. Biz de tam yemek yemek üzereydik."

"Evet, sadece birkaç dakikam var." Arka planda "So Alive" bangır bangır çalıyordu.

"Bu Goo Goo Dolls mu?" Dikkat dağıtmak için sordum.

"Evet, gösteri yapıyorlar." Rodeo dünyası tamamen farklı bir dünyaydı. Ama Brody'nin dünyasıydı ve orada kendini evinde hissediyordu.

"Senin için her şey yolunda mı?" diye sordu sessizliğimiz birkaç saniye uzadığında.

"Evet. Bütün gün çalıştım. Buraya daha yeni geldim." Jude Noah'ı yere bıraktı ve bana anlam veremediğim bir bakış attı. "Bu gece iyi şanslar. Dikkatli ol, tamam mı? Omzuna dikkat et."

Ve yıllar boyunca kırdığın diğer kemikler. Tanrım, kim ata binecek kadar çılgın olabilir ki? Brody, işte o.

"Benim için endişelenme. Ben iyi olacağım. Sen-"

"Babamla konuşmama izin ver." Noah her iki eliyle de yukarı uzandı.

Telefonu kulağına götürürken dudağımı ısırarak telefonu ona uzattım. Sonra bir dakika içinde bir mil konuşmaya devam etti, Brody'ye gününün en önemli olaylarını verdi. Her birini.

"Tamam. Hoşça kal baba." Brody onu göremese de başını salladı. Brody her ne dediyse tekrar başını salladı.

"Seni göremez Noah," diye hatırlattım ona.

"Seveceğim. Ben de seni seviyorum." Telefonu tekrar elime tutuşturdu ve şimdi akşam yemeği için hazır olan masadaki yükseltici koltuğuna tırmandı. Telefonumu kontrol ettiğimde Brody hâlâ hattaydı.

"Hey. Sonra konuşuruz. Yemek yemek üzereyiz."

"Evet. Jude'u bekletmek istemem." Aramayı kesti ve ben de içimi çektim, sonra Kate Noah'nın yanındaki koltuğa oturup beni Jude'un yanındaki koltuğa bırakırken telefonumu cebime attım.

Brody burada olmasa da kendimi arada kalmış hissettim. İşin komik tarafı, Noah günü Gideon ya da Jesse ile geçirseydi Brody'nin umurunda olmazdı. Ama Jude olduğu için sinirlenmişti.

Her zamanki gibi lezzetli olan lazanyadan bir ısırık aldım ama birden iştahım kaçtı.

"Onunla konuşacağım," dedi Jude, sesi alçaktı.

Homurdandım. "Evet, çünkü geçen sefer çok işe yaramıştı." Başımı salladım. "Sen bu işe karışma. Her şey yolunda." Kate'e zorla gülümsedim. "Yemek için teşekkür ederim. Çok lezzetliydi."

"Boş bir tabak gördüğümde buna inanacağım."

Tek yapmak istediğim Noah'ı arabaya bindirip eve gitmekken kendimi birkaç lokma daha yemeye zorladım.

Belki bir kadeh şarap içerim. Ya da bir şişe.

Yemek bittiğinde Jude beni arabama kadar götürdü, Noah da omuzlarına bindi. Yağmur hafif bir çiselemeye dönüşmüştü ve bu da aşırı ısınmış tenimi serinletiyordu. Hayatımıza bu şekilde girmesi iyi bir şey olamazdı. Bütün günü Jude ile geçirdikten sonra Noah çoktan bağlanmıştı.

Endişelerimi dile getirmeden önce Noah'ın araba koltuğuna oturmasını ve kapının kapanmasını bekledim. *Tekrar.* "Dinle, Jude... bu... bir adım geri atman gerekiyor."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden? İstedığın bu olduğu için mi? Yoksa Brody'yi üzmemek istemediğin için mi?"

"İkisi de."

Jude bir elini saçlarında gezdirdi ve çenesini sıktı.

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Brody'yi üzmemekten endişeleniyorsun ama bunların beni nasıl etkilediği umurunda değil mi?" Ona bön bön baktım. Şu anda gerçek miydi? "Bütün bir *yılımı* koyarak sen ve senin ihtiyaçlar Birincisi. Söylediğim ve yaptığım her küçük şey için endişelenmek. Seni üzdüğüm için kendimi suçladım. Evde olduğun süre boyunca yumurta kabuklarının üzerinde yürüdüm, Jude. Kendime yas tutma izni bile veremedim..." Sözlerimin uçup gitmesine izin verdim. Bunların hiçbirine bulaşmak istemiyordum. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Derin bir nefes aldım ve yüzümü çevirdim, böylece incinmiş ifadeyi ya da suçluluk duygusunu görmek zorunda kalmayacaktım onun üzerinde.

"Özür dilerim. Haklısın."

Üzgün olduğunu duymak istemedim. Bu sözleri ondan bir daha asla duymak istemiyordum. Yanından geçip gittim. "Gitmem gerek."

Neyse ki gitmeme engel olmaya çalışmadı. Arabamı garaj yolundan geri geri çıkardım ve yola çıktım, uzaklaşmadan önce ona son bir kez baktım. Hâlâ onu bıraktığım yerde duruyordu. Ve Tanrı

Bana yardım edin, o adamı hâlâ seviyordum. Ama hayatıma tekrar girmesine izin vermek tehlikeliydi.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Jude

ÜÇ GÜN. Pes edip kayıp bir köpek yavrusu gibi kapısına gitmeden önce bu kadar bekledim. Lila'nın River Road'daki kulübesi bir ağaç korusunun içindeydi ve kireçtaşından bir kayalığın üzerinde oturuyordu. Asılı çiçek sepetleri ön kapıyı çevreliyordu, çiçekler bir renk cümbüşüydü - mor, kırmızı ve fuşya. Ön verandada iki Adirondack sandalye vardı ve acaba burada oturup yıldızları mı seyrediyordu diye merak ettim. Ön verandasından, nehir kıyısını kaplayan selvi ağaçlarının arasından nehri bir an için görebiliyordunuz. Burası huzurluydu, hava çam ve kulübesinin kiremitlerinden yayılan sedir kokuyordu. Sedir kokusu bana sonsuza dek Lila ile sedir kiremitli çatıda yattığımız o geceleri hatırlatacaktı. Derin derin içime çektiğimde, evim gibi kokuyordu.

Ön kapıyı çaldım. Umarım yüzüme çarpmazdı.

Birkaç saniye bekledikten sonra kapıyı tekrar çalmak için elimi kaldırdım. Kapı açıldı ve kadın tepeden tırnağa una bulandı. Ona sııttım.

"Pillsbury Hamur Çocuğu ile kavga mı ettin?" Un kaplı tişörtüne bakarak güldü.

"Noah ve ben ev yapımı pizza yapıyoruz."

İnledim. Gerçekten inledim. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Ama kapısını daha geniş açtı, içeri girmem için bir davetti bu. "Çiçekçi olduğumu biliyorsun, değil mi?" diye sordu kır çiçeklerini eline tutuşturduğumda. Bir tarlanın yarısından kır çiçekleri toplamış ve onları iple bağlamıştım. Kendimi yeniden on beş yaşındaymışım gibi hissettim.

"Benim topladığım kır çiçekleri senin favorin."

"Eskiden öyleydi," dedi. "Noah tarafından toplanan kır çiçekleri artık benim favorim."

Bununla yaşayabilirim. Dört yaşında bir rakibin olması, otuz yaşında bir kovboyun onun için yarışmasından çok daha iyidir.

pozisyon. Kendime Brody'yi düşünmeyeceğimi söyledim. Ne zaman düşünsem, onları birlikte hayal ederek kendime işkence ediyordum. Bu da kafamı karıştırıyordu.

Ben de hafızasını yolumdan çektim -ikimiz için de yer yoktu- ve onu evin içinde takip ettim.

Noah güneş ışığı sarısı neşeli mutfaktaki adada oturduğu yerden bana sırttı. Granit tezgâha ulaşabilmek için bir taburenin üzerinde duruyordu. "Merhaba Jude Amca. Bana bir hediye getirdin mi?"

"İnsanlar kapınıza her geldiklerinde hediye getirmek zorunda değiller," dedi Lila, sonra da nefesinin altında mırıldandı. "Davetsiz olsalar bile."

Onun küçük iğnesini görmezden geldim ve bir numaralı müttefikim Noah'ya odaklandım. Köşemde bir adam vardı ve onu yanımda tutmak için rüşvet vermekten çekinmiyordum. "Tabii ki yaptım. Yemekten sonrası için."

Tabureden atladı ve elimden plastik torbayı aldı, içine bakmak için kulplarını açtı. Bütün yüzü aydınlandı. "Dondurma!"

"Hiçbir şey Diyabet kadar sevgiyi anlatamaz," dedi Lila, kır çiçeklerini tutmak için kavanozlara su doldururken. "Bize şekerle rüşvet vermeyi bırakmalısın."

Sevgiler. Sırttım. "İşe yarıyor mu?"

"Hayır." Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum ama bana *hayır, evet* gibi geliyordu. Üç kavanoz kır çiçeğini pencere kenarına koydu, ben de onu kenara itip musluğu açtım.

"O zaman başka bir taktik denemem gerekecek." Çiftlik evinin lavabosunda ellerimi yıkadım, üstündeki pencereden akşam güneşinin son ışıklarıyla bronzlaşan bahçesini görebiliyordum. Çiçekler ve bitkiler onun yeşil parmağı sayesinde büyüyordu. Küçük bahçesinin ötesinde bir meşe ağacının dalına asılı bir lastik salıncak, onun yanında da ahşap bir tırmanma çerçevesi ve küçük bir kulübe vardı. Ellerimi bir mutfak havlusuna kuruladım ve arkamı dönüp ona ve Noah'ya baktım.

"Kendini evinde hisset."

"Yapacağım." Ellerimi birbirine sürttüm. "Param nerede?"

"Davet edilmedin bile. Bizi izleyebilirsin."

"Benimkinden biraz alabilirsin." Noah iki santimlik bir hamur parçası kopardı ve önüme koydu.

"Çok cömertsin. Bahse girerim bu hamuru on iki inçlik bir pizzaya dönüştürebilirim." Ellerimle ne k a d a r büyük olduğunu gösterdim.

Noah hamura şüpheyle baktı. "Nasıl?" diye sordu, merakla.

"Sihir." Lila'nın hamurunu altından aldım ve unlanmış yüzeyde yoğurmaya başladım.

"Hey." Lila koluma vurdu ve onu geri almaya çalıştı ama ben onu kenara ittim.

"Geri çekil, Minnie Mouse. Beni yoğururken izlemeyi sevdiğini biliyorsun. Kollarımın esnemesini ve büyük ellerimin hamuru yoğurmasını seyretmeyi seviyorsun."

"Kes şunu," dedi gülerek. "Ciddiyim. Durman gerek."

Noah oklavayla hamura vurmakla o kadar meşguldü ki bize hiç dikkat etmedi.

"Annen sana nasıl döndüreceğini öğretti mi?" Hamurumu disk şekline getirdikten sonra Noah'a sordum.

Başını iki yana salladı. "Bana öğretebilir misin?" "Elbette öğretebilirim. Her şey rotasyonla ilgili."

Hamuru havada savurup döndürürken ve yumruklarımın tersiyle yakalarken Lila, "Gösteriş yapmayı bırak," dedi. Ama o yine gülüyordu. Onun güldüğünü duymak çok güzeldi. Onu üzme yerine mutlu etmek inanılmazdı.

Hayatımızı hep böyle hayal etmişim. Neşe, kahkaha ve sevgi dolu.

NOAH ona masal anlatmam için yalvardıktan ve ben de kabul ettikten sonra, Lila iyi geceler dileyip onu yatırabilmek için beni yatak odasından kovdu. Yıllar önce benim onun tavanına koyduğum yıldızlara benzer yıldızları onun tavanına da koyması gözünden kaçmamıştı. Noah, Orion takımyıldızının altında uyuyordu ve ben bunu beni düşündüğünün bir işareti olarak kabul ettim. Kötü ve çirkin olan her şey yerine hâlâ iyi olan bazı şeyleri hatırlıyordu. Geçen gece garaj yolunda yaptığı yorumdan sonra, durumun böyle olduğundan o kadar da emin değildim.

Kitap raflarındaki çerçeveli fotoğraflardan birini aldım ve inceledim. Lila Noah'ı kollarında tutuyordu. Yeni doğmuş olmalıydı. Çok küçüktü. Çok kıymetliydi. Beyaz bir battaniyeye sarılmıştı. Oğluna gülümsüyordu. Brody hastane yatağının yanında duruyordu, gülümsemesi Lila'ya dönüktü. Sanki gökyüzüne yıldızları o koymuş gibi ona bakıyordu. Bakıyordu da. Ona bir oğul vermişti. Ve bunun için ondan nefret ediyordum. Benim asla sahip olamadığım bir şeyi onunla paylaşabildiği için nefret ediyordum. Muhtemelen asla da paylaşamayacaktım.

Arkamdan gelen ayak sesleri üzerine fotoğrafı rafa geri koydum.

"Onu seviyor musun?" Sırtımı ona dönerek sordum.

Hemen cevap vermedi. Sanki ağzından çıkması için dua ettiğim otomatik hayır cevabını bana vermek yerine biraz düşünmesi gerekiyormuş gibi.

Gerçeği duymak için kendimi çelikleştirerek, onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. "Brody'yi seviyor musun?" Tekrarladım.

"Benim seni sevdiğim gibi değil."

Seni sevdiğim gibi değil. *Sevmek*. Geçmiş zaman. "Yani onu seviyorsun?"

Önümde durdu, bakışları az önce rafa geri koyduğum fotoğrafa kaydı. "Onu bir arkadaş olarak seviyorum. Oğlumun babası olarak."

"Ne oldu? Bu nasıl oldu?" O ve Brody'yi öğrendiğimden beri içimde sakladığım tüm acı ve öfke

birlikte bir oğlumuz vardı, onu ittiğim kompartımandan dışarı fırlamakla tehdit ediyordu. Ondan uzak kaldığım yıllar boyunca ziyaret etmeyi ya da kabullenmeyi reddettiğim bir yer. "Neden o, Lila?"

Bakışlarını kaçırdı ve bir nefes verdi. Cevap vereceğinden emin değildim. Belki de bana bir açıklama borçlu olduğunu düşünmüyordu ama siktir et, o kadarını hak ediyordum.

"Rastgele bir yabancıyla takılmamı mı tercih ederdin? Brody benim yanımdaydı. Her şey boyunca arkadaşım. Ve o gece... sadece bir geceydi. Sarhoş bir gece."

"Sadece bir gece miydi?" Sadece bir gece ve yıldızlar aynı hizaya gelmişti. Hamile kalmış ve sağlıklı bir oğul doğurmuştu.

Başını salladı. "O kadar sarhoştuk ki, o geceyi zar zor hatırlıyorum."

Orospu çocuğu. "Sarhoştun ve o senden faydalandı mı?" Sesim öfkeyle titriyordu.

"Hayır. Öyle değildi. O asla... Tanrım. Jude. Brody iyi bir adam."

Tartışılabilir.

"Sen gittikten bir yıl sonraydı ve ben..." Başını iki yana salladı. "Bunun bir önemi yok. Sen gitmiştin ve geri gelmeyecektin. Brody bunu senin düşündüğün gibi bilerek yapmadı. İsteddiği son şey bir bebektir. O her zaman yoldaydı ve bir yere bağlanmak istemiyordu. Ama kazalar olur. Ve onun hakkında ne düşünürseniz düşünün, o iyi bir baba. Noah'yı seviyor ve onun için her şeyi yapar."

Sözlerinin neden olduğu acıyı hafifletmeye çalışarak göğsümü ovuşturdum.

"Üzgünüm, Jude. Bunu kabullenmenin senin için zor olduğunu biliyorum. Ama Noah'ı seviyorum ve ona hata diyemem. O benim hayatımdaki en iyi şey. O hayatımdaki en önemli kişi." Bakışlarımı tuttu, kelimelerin yerine oturduğundan emin olmak istiyordu.

Evde. Onlarla kafama vurduğu onca zaman için beni sopayla da dövebilirdi.

"Bunu anlıyorum. Daha azını beklemezdim. İyi bir anne olacağını hep biliyordum."

Bakışlarını kaçırdı, böylece sözlerimin onun üzerindeki etkisini göremedim. Lila güçlüydü ve gerektiğinde nasıl sert olunacağını biliyordu. Hayatında çok fazla kayıp yaşamıştı ve bu insanları değiştiriyordu. Onları sertleştirdi. Ama sert dış görünüşünün altında hâlâ savunmasızdı.

Kalmak istedim. Onu kollarıma alıp sarılmak istedim. Birçok şey yapmak istedim ama o bana kapıyı gösterdi.

"Gitmen gerekiyor." Sesi sertti ve şansımı zorlamanın zamanı olmadığını biliyordum.

"Seni tekrar görmek istiyorum. Yakında." *Yarın gibi. Ve ondan sonraki gün. Ve takip eden her gün.*

Başını iki yana salladı. "Bu tam sana göre. Ortaya çıkıyorsun

Altı yıllık radyo sessizliğinden sonra buraya geldiniz ve her şeyin istediğiniz gibi gitmesini bekliyorsunuz. Biz artık aynı insanlar değiliz. Bizi mahvettin, Jude. Verdiğin her sözü tutmadın. Ve bunun için seni nasıl affedeceğimi bilmiyorum."

Kendimi nasıl affedeceğim konusunda da hiçbir fikrim yoktu ve Brody'yi affetmeye de hiç niyetim yoktu. Ne dediği umurumda değil. Bu durumdan, onun savunmasız halinden yararlandı. İyi bir arkadaş olmak ve biriyle yatmak zorunda kalmadan onun yanında olmak diye bir şey vardı. Ama Lila ve benim bir yerden başlamamız gerekiyordu ve burası da en iyi yerdi. "Yeniden inşa edebiliriz. Olduğumuz yerden başlayabiliriz. Tam buradan. Şu anda. Ve birbirimize geri dönmenin yolunu bulabiliriz."

"Artık çok geç," dedi ama sesinde inandırıcılık yoktu ve bu bana bu durumu tersine çevirebileceğimize dair ihtiyacım olan tüm umudu verdi.

Çok geç değildi. Buna inanmayı reddettim. Artık Brody'ye aşık olmadığını ve hayatında başka bir erkek olmadığını biliyordum. "Yeniden arkadaş olmaya ne dersin?" diye önerdim. "Oradan başlayabiliriz. Haydi, Rebel. Sana meydan okuyorum."

Gözlerini devirdi ve gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Bunu istiyordu. İstedğini biliyordum. "Biz dokuz yaşında değiliz."

Homurdandım. "Cesaretlerimi hep kabul ederdin. Dokuz yaşındayken de bu böyle devam etti."

"Evet, aptaldım. O zamandan beri çok akıllandım." Sanırım bunu göreceğiz. "Yakında görüşürüz."

"BU DA NE BÖYLE?" Babam annemin önüne koyduğu yemek tabağına baktı. Izgara somon ve yeşil yapraklı bir salata. Pek de hevesli görünmediğini söylemek hafif kalırdı.

"Bu senin yemeğin," diyerek masadaki yerini aldı.

"Et ve patates nerede?"

Jesse tabağını salatayla doldururken kıs kıs güldü. Menü planlamasından o sorumluydu ve beslenme uygulamalarından birine danışmıştı. Jesse benim 1.80'lik boyumdan birkaç santim daha kısaydı ve tamamen yağsız kaslıydı. Bana söylediğine göre motor sporları için kilosunu koruması gerekiyormuş ve birkaç yıl önce babamı dehşete düşürerek vejetaryen olmuş.

Annem babamın homurdanmasını böldü. "Beni dinle Patrick McCallister. Bizim için bir sürü planım var. Bana birlikte yaşlanacağımıza söz vermiştin ve bu sözünü tutsan iyi edersin. Şu andan itibaren sağlıklı yemekler pişireceğim. Şimdi şikayet etmeyi bırak ve yemeğini ye."

Babam ona baktı. Dudakları düz bir çizgi halinde bastırılmış, omuzları dikleştirilmiş, ona karşı çıkma cesareti gösteriyordu.

Sonunda başını salladı ve masanın öbür ucuna uzanarak Kate'in elini sıktı. "Evde olmak güzel, Kate."

Gülümsedi. "Seni evde görmek güzel, tatlım. Sakın beni bir daha böyle korkutayım deme."

Boğazını temizledi ve çatalını eline aldı. Başka bir şey konuşulmadı ama mesaj açık ve netti. Bunca yıl sonra bile annemle babam birbirlerine hâlâ aşıklardı ve birbirleri olmadan bir hayat düşünemiyorlardı.

"Yarın Cali'ye gidiyorum," dedi Jesse. "Ulusal yarışmaların biteceği Ağustos sonuna kadar dönmeyeceğim. Eğer kalacak bir yere ihtiyacın olursa, dairem müsait. Harika bir yer değil. Ama istersen senin olabilir."

Hiç gururum yoktu. "Ben alırım."

"Harika. Bonus. Ucuz ve Li-'ye yakın."

"Evde bir sürü odamız var," diye araya girdi annem. "Taşınmaya gerek yok. Kimsenin garajda yaşamasına gerek yok."

Jesse güldü. "Anneme kalsa hâlâ eski ranzamda yatıyor olurdum."

Bilmiyor muyum? Şu anda, ayrıldığımdan beri hiç değişmemiş olan çocukluk odamda kalıyordum. O aptal kupalar bile hâlâ raflardaydı. "Otuz yaşındayım. Kendime ait bir yere ihtiyacım var."

Annem hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama bunu atlatacaktı.

"Şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre," dedi babam. "Bana işle ilgili neler olduğunu anlat."

Babam çok sıkı çalışırdı ve her şeyi o kadar düzenli tutardı ki bıraktığı yerden devam etmek hiç de zor olmamıştı. Ona saha teftişlerinden bahsettim ve tamamlamakla yükümlü olduğu projelerin ilerleyişi hakkında bilgi verdim. Beni yirmi dakika boyunca sorguya çekti ve tüm soruları için hazır bir cevabım vardı.

Bitirdiğimde, cevaplarım doğruymuş gibi başını salladı. Otuz yaşındaydım, savaş bölgelerinde bulunmuştum,

ve on sekiz yaşımdan beri evde yaşamıyordum. Ama bana bir gençmişim gibi davranıyordu. Bazı şeyler hiç değişmedi.

"Alt yüklenicileri takip ettiğinizden emin olun. Mike'ın işi gevşetme eğilimi var. Bir santim alabileceğini düşünürse, bir metre alır. Ona kimin sorumlu olduğunu söyle. Bira fabrikası projesinin programın gerisinde kalmasına izin veremeyiz."

Neredeyse gülüyordum. Bira fabrikası projesi tam zamanında başlamıştı ve Mike on beş yıldır babamın yanında çalışan kırk yaşında bir adamdı. İşini biliyordu, çok çalışıyordu ve tembel biri değildi. Hatta babamın yokluğunda işi o yürütüyordu. Ama babam dizginleri bırakmakta zorlanıyordu. Sorumluluk sahibi olmayı severdi, bunu anlıyordum.

"Bu konuda endişelenmeyin. Her şey kontrolüm altında." Başını sallayana kadar bakışlarını tuttum.

"Avukatımı arayacağım. Seni ortak yapmak için gerekli evrakları hazırlasın."

"Aceleye gerek yok."

"Bunu şimdi yapsak daha iyi olur. Her şeyi halledelim."

Boynumun arkasını ovuşturdum. Bu konuşmadan bir süre daha kaçmayı umuyordum.

Ona işini devralmakla ya da genel müteahhitlik yapmakla ilgilenmediğimi söylemek için doğru zaman olduğunu düşünmedim. Cypress Springs'te kalmayı planlıyordum ama onun yerine geçmeyecektim. Phoenix Takımı benim için sadece bir hobi değildi. Bu benim hayat kaynağımdı ve babamın işini yürütmek için geri adım atmaya hiç niyetim yoktu.

Geçen hafta Gideon'u havaalanına götürdüğümde, bana ve Tommy'ye kâr amacı gütmeyen kuruluşumuz için daha fazla fon bulmamızda yardımcı olabileceğini söyledi. Bana her zaman ne kadar içerlediğini düşününce yardım etmeye gönüllü olmasına şaşırmışım. Ayrıca lisede benim izimden gitmenin zor olduğunu ve evden uzaklaşmak için sabırsızlandığını söylemişti. Ona New York'ta mutlu olup olmadığını sordum. Kendini

daha rahat nefes alabilir ve kendi başına bir insan olabilirdi ve sanırım bunu ben de anlayabilirdim.

"Jude," diye sordu babam. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Değişiklik olsun diye ona gerçeği söylemek için neler vermezdim. Anneme baktım. Başını salladı, ağzımı kapalı tutmam için sessiz bir yalvarış gibiydi. İşi istemediğimi biliyordu ama babama söylememi de istemiyordu. En azından şimdilik.

Adam üçlü bypass ameliyatından sonra hastaneden eve yeni dönmüştü. Doktor anneme dinlenmeye ihtiyacı olduğunu ve ihtiyacı olan son şeyin, sözlerimin onda yaratacağını bildiğim aşırı stres olduğunu söyledi. Ona sonra söyleyecektim.

"Hayır. Her şey yolunda."

Annemin omuzları gevşedi ve bana gülümseyerek *teşekkür* etti.

Ertesi sabah çocukluk odamdan taşındım. Jesse'nin garajın üstündeki tek yatak odalı dairesine girdik. Mazot gibi kokuyordu. Daire çöplük gibiydi ama konumu idealdi. Lila'nın evine yarım mil uzaklıktaydı. Geçiciydi ama evden ayrıldığımdan beri yaşadığım diğer tüm yerler de öyleydi.

Sanki o kadar uzun süredir evsizdim ki artık bir evin nasıl hissettirmesi gerektiğini bile bilmiyordum.

Bu doğru değildi. Evin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Benim evim bir yer değil, bir insandı. Benim evim Lila'ydı. Buraya döndüğümde onu asla unutmadığımı ve unutamayacağımı fark ettim. Sadece işleri yoluna koymak için çok geç olmadığını umuyordum.

Onun sevgisini, güvenini ve bana olan inancını geri kazanmam gerekiyordu.

Ve bu gerçekleşene kadar pes etmeyeceğim.

KIRKINCI BÖLÜM

Jude

SABAH GÜNEŞİ bulutları yakıp geçmişti ve artık görünürde tek bir bulut bile yoktu, tamamen mavi bir gökyüzü vardı. Koşu ayakkabılarım yemyeşil tarlaların arasından geçen toprak yolda ilerlerken arkamda turuncu toz bulutları yükseliyordu, arazi engebeli ve engebeliydi. Lila'yı yere ittiğim ve onu korumak için bedenimi onunkinin üzerine attığım aynı yol. Ama tehlikede değildik. Bize ateş eden isyancılar yoktu. Çatıda keskin nişancılar yoktu. El yapımı patlayıcı patlamıyordu. Sadece 4 Temmuz'da havai fişek patlatan bir grup çocuk.

Ben de kendimi kaybetmişim.

Bazen hala Reese Madigan'ın ve birliğimden öldürülen diğer adamların yüzlerini görüyordum. Bazen de öldürülen sivillerin yüzlerini görüyordum. Çapraz ateşe yakalanan masum kurbanlar.

O çocuğun yüzünü her yerde görürdüm. Gülümsüyordu, şeker zulası ve ona verdiğimiz kalemler için heyecanlıydı. Bizimle birlikte topa vururdu. O sadece bir çocuktuk, on ya da on iki yaşından büyük değildi, kendi arka bahçesinde savaşın sürdüğü bir ülkede doğacak kadar talihsizdi.

Ama artık stres faktörleriyle başa çıkmak için daha donanımlıydım ve çoğunlukla kendimi eski halime daha yakın hissediyordum.

Bir sonraki tepeyi tırmanırken uzakta bir figür gördüm. Buradan bile Lila olduğunu biliyordum. Bana doğru koşuyordu. Kalp atışlarım hızlandı ve bunun koşmanın verdiği eforla hiçbir ilgisi yoktu.

Hızlandım, aramızdaki mesafeyi sildim.

"Hey, Ateşli Şey," dedim önünde durduğumda. Yanakları pembeye dönmüştü, yüzünde terden bir parıltı vardı, saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye toplanmıştı. Çok güzel görünüyordu. "Seninle burada tanışmak güzeldi."

"Ben de sana." Sırıttı ve aptal gibi ben de ona sıırıttım. Gözleri çıplak göğsüme kaydđ ve sertçe yutkunarak dudaklarını yaladı. Kendi kendime kıkırdayarak, yüzümdeki teri silmek için elimdeki tişörtü kullandım.

"Neden buradasın?" Bakışlarım daracık koşu şortuyla giydiğı spor atletine kayınca sordum.

"Belki de seni arıyordum." Onun bu itirafı karşısında gülümsemem daha da arttı. "Sadece şaka yapıyordum," dedi gülerek ve yüzümdeki sırıtışı sildi. "Burası hâlâ koşmak için en sevdiğim yer."

"Şanslı günümde olmalıyım."

"Gülümsemi ni görmek güzel. O gamzeleri özlemişim."

"Öyle mi?" Yaklaştım ve saçlarımın bir tutamını saçlarını yüzüne döktü. "Başka neleri kaçırdın?" Kendime engel olamadım, değil mi?

"Kıçını tekmeliyorum." Kalçasını eğdi ve bir elini kalçasına koydu. "Bir yarışa ne dersin?"

"Bebeğim, ne zaman öğreneceksin? Ben biyonik adamım. Hiç şansın yok." "Madem bu kadar eminsin, bahse ne dersin?" "Ne kaybetmek istiyorsun?"

"Kazanacak çok şeyim var." Terli göğsümü dürttü. "Asıl endişelenmesi gereken sensin."

Homurdandım. "Tamam. Ben varım." Bir gözümü kapattım ve ondan en çok ne istediğimi düşündüm. Her şey dışında. "Kazandığımda seni bir randevuya götüreceğim."

"Randevu mu?"

"Uh huh."

"Ne tür bir randevu?"

"Buna ben karar veririm."

Bir an için bunu düşündü. "İyi. Kaybettiğinde...." İşaret parmağını dudaklarına götürerek düşündü. "Sophie'nin düğünü için benimle çıkmalısın."

Randevusu. Kulağa umut verici geliyordu. Neden fikrini değiştirdiğini merak ettim ama sormadım. Alabildiğini alacaktım.

"Tamamdır."

"Tozumu yemeye hazırlan, Şeytan Köpek." "Rüyada görürsün, Rebel."

"Ön verandama ilk ulaşan kazanır."

"Kazanacak her şeyim ve kaybedecek hiçbir şeyim yok," dedim. "Her iki durumda da kazanan benim."

"Burada da aynı" dediğini duyduğumu sandım ama emin olamadım çünkü çoktan gitmişti. Peşinden gitmeden önce seksi küçük kıcının görüntüsünü takdir etmek için bir an durdum. Ve böylece günüm daha iyi geçmeye başladı.

Minnettarlığımı göstermek için, onu beklediğim ön bahçede üzerine çullandım.

"Neden benimle yarışmakta ısrar ediyorsun? Sırtımda yüz elli kiloluk bir çantayla bile seni yenebilirim."

Dudaklarım onunkilerle buluştuğunda ve kolları boynuma dolandığında "Hâlâ çok ukala," diye mırıldandı.

Başımı eğerek dudaklarının kenarını yaladım, sonra alt dudağını dişlerimin arasına aldım ve ısırdım. Beni içeri alması için tek gereken buydu. Dillerimiz dans ediyordu ve ben doyamıyordum. Bitmesini istemiyordum. Çok geçmeden çekildi ve ben inledim.

"Duş almam lazım." Ayağa kalktı ve ben de onu takip ettim.

Her zaman takip ederdim.

Şortumun içinde kendimi ayarlayarak onu göğsüme çektim. "Sana bu konuda yardımcı olabilirim. İyi ve temiz olduğundan emin olurum. Vücudunun her santimini sabunlardım ve-"

Uzaklaşmadan önce göğsümü itti -hâlâ çok fiziksel-. "Hoşça kal Jude."

"Bana bir randevu borçlusun," diye seslendim arkasından.

Kapı aralığında durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Bana bütün bir galaksiyi borçlusun. Hâlâ yıldızları gökyüzüne geri koymayı bekliyorum."

Vay be. Sanırım benim için biçilmiş bir kaftan vardı. Benim kırık dökük, berbat halimi hâlâ sevme ihtimali var mıydı? Ruhunun bir parçasını savaşta, kalbinin tamamını bir kızda kaybetmiş bir adamı?

Dudaklarımı çekiştiren gülümsemeye engel olamadım.
En son ne zaman bu kadar umutlu hissettiğimi
hatırlayamıyordum. Ya da bu kadar mutlu.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Lila

"Sorun olmadığına emin misin? Noah'ı eve götürüp emin olmalıyım-"

"Tatlım. O iyi." Kate ellerini omuzlarıma koydu ve beni pencereye doğru çevirdi. Noah arka verandada bir kase dondurma yiyor ve Patrick'le uzun uzun konuşuyordu. McCallister'lar hayatımda olduğu için ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha anladım. İhtiyacım olduğunda hepsi yanımdaydı. Hayatımın farklı zamanlarında. Kendi özel yöntemleriyle hayatımı sevgi ve kahkahayla doldurdular ve bana büyük, mutlu, gürültülü bir ailenin parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterdiler.

"O küçük mutlu bir çocuk. Neden biliyor musun?" "Neden mi?"

"Çünkü sevgiyle büyütülüyor. Sen iyi bir annesin." Yıllar boyunca, itiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez bana güven vermek zorunda kalmıştı. "Annen seninle gurur duyardı, tatlım."

"Umarım öyledir."

"Biliyorum. Şimdi eve git ve ateşli randevun için hazırlan."

Güldüm. "Bu ateşli bir randevu değil. Oğlunuzdan bahsediyoruz."

Kate güldü. "Sen iki Yapma. var için endişe artık kafeslere gizlice tırmanma konusunda."

Aman Tanrım. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. "Seni çok severdi. Hâlâ da seviyor."

"Bilmiyorum... Bu işi nasıl yürütebileceğimizi bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Artık çok geç gibi geliyor."

"İkinci bir şans için asla geç değildir. İkinizin de yaşadığı onca şeyden sonra mutluluğu hak ediyorsunuz. Belki bu Brody'ye de yardımcı olur."

"Ona yardım etmek mi? Ne şekilde?"

"Sanırım onu serbest bırakmanı bekliyor."

Sözleri beni birkaç saniyeliğine sersemletti. "Ama ben hiç... Ne demek istiyorsun? O her zaman özgürdü."

Kate omzumu sıktı ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Bunu biliyorum ama onun bildiğinden emin değilim. Ailesine benzemek konusunda hep çok endişeliydi. Seni ve Noah'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyor."

"Bizi hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

"Belki de bunu senden duymaya ihtiyacı vardır. Sert davranıyor ama çok fazla güvenceye ihtiyacı var."

Kalbim boğazıma düğümlenmişti, bu yüzden tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Jude döndüğünden beri tüm bu duygular beni etkisi altına almıştı.

"Tamam. Bu kadar yeter. Eve git ve randevun için hazırlan. Noah iyi olacak."

Noah'ya sarılıp veda öpücüğü verdikten sonra onu Kate ve Patrick ile verandada bıraktım ve 'ateşli randevum' için hazırlanmak üzere eve gittim.

"Ne giyiyorsun?" Sophie söze girmeden sordu.

"Bilmiyorum." Dolabımı karıştırdım. "Eski nişanlım beni bir randevuya götürecek. Bunun için tam olarak ne giymeliyim?" Birkaç çift şort ve birkaç atleti bir kenara fırlattım, sonra da yenilmiş bir halde topuklarımın üzerine oturdum. "Hiçbir şeyim yok."

"Arkası açık yeşil elbiseyi giy. Onun içinde çok seksi görünüyorsun."

"Bu biraz şık olmuş. Bunu senin nişanında giymiştim."

"Güven bana. Giy onu."

"Sence de çok fazla değil mi? Süslü restoranlardan hoşlanmıyoruz. Biz daha çok barbekü ve altılı paket seven bir çiftiz. Muhtemelen onun kamyonetinin kasasında yiyeceğiz."

"Klas."

"Biz böyle yaparız."

"Yine de elbiseyi giy," diye emretti.

Telefonu şifonyerimin üzerine koydum ve giyinmek için hoparlörü açtım.

"Peki Noah bu flört olayıyla nasıl başa çıkıyor?" "Aslında çıkmıyoruz. Yani... bu.... O çok anlamak için genç."

"Öyle diyorsanız öyle olsun ama muhtemelen sizin düşündüğünüzden çok daha fazlasını anlıyordur."

O haklıydı. Muhtemelen benden daha iyi anlıyordu çünkü şu anda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Hata mı yapıyorum?"

"Bu sadece bir randevu."

"Podiatrist Dr. Adı Her Neyse ile akşam yemeği sadece bir randevuydu."

"Goldbaum. Ve evet, bu sadece seni tekrar ata bindirmek içindi. Başlangıç randevusu gibi."

"Başlangıçsız bir randevu gibiydi. Tüm yemek boyunca süren monologunun yarısında neredeyse uyuyakalıyordum."

Kapı çalındı ve ben tam anlamıyla panik moduna geçtim. "Aman Tanrım. O burada. Kapıda."

"Bana aptal diyebilirsiniz ama işler böyle yürüyor. Kapıyı çalar. Sen cevap verirsin. Sonra kızgın bir şekilde sevişir ve pizza sipariş edersiniz."

"Biz... Benim gitmem lazım." "İyi eğlenceler."

"Teşekkürler." Aramayı kestim ve derin bir nefes aldım. Jude'u tanıımıyormuşum gibi değil. Sanki onu hayatım boyunca tanıımıyormuşum gibi. Saçmalıyordum. Terli avuçlarımı elbisemin eteğinde düzelttim ve kapıyı açmaya gitmeden önce aynada kendime son bir kez baktım.

"Merhaba." Ona aptalca bir el salladım.

Güldü. "Selam. Harika görünüyorsun."

Gülümsedim, sadece gözlerindeki o ateşli bakışı görmek için bile olsa çaba gösterdiğim için mutluydum. "Teşekkür ederim. Sen de öyle." O da öyle yaptı. Koyu mavi düğmeli gömleği ve kot pantolonuyla harika görünüyordu.

"Kalkışa hazır mısınız?"

"Evet, çantamı alayım." Kanepeden alıp ona doğru yürüdüm, elimi tuttu ve bizi kapıya kadar götürdü.

"B U R A Y I SEVIYORUM."

"Güzel."

Karşılıklı gülümsedik ve bakır bardağı dudaklarıma götürdüm, Jude ürperirken ben de güldüm. Ben Texas Mule'umu bakırdan içerken sorun yaşamıyordum ama Jude bunun düşüncesine bile katlanamıyordu. Onu rahatsız eden şeyler garipti.

İçkimi bıraktım ve güvertedeki masamızdan tepelerin ve dönümlerce yayılan ağaçların üzerinden gün batımını izledim. Restoran, yükselen tavanları, ahşap duvarları ve güverteye açılan tavandan tabana pencereleriyle modern bir rustikti. Romantik. Lüks ama rahat. Bu geceki randevumuz için hiç de beklediğim gibi bir yer değildi.

"Sana bir şey hatırlatıyor mu?" Jude bardaktan vazgeçip şişeden IPA'sını içerek sordu.

Bu restorana hiç gitmemiştim, bu yüzden bana hiçbir şey hatırlatmaması gerekiyordu, ama hatırlattı. Neredeyse tam olarak hayalimizdeki evi planlarken konuştuğumuz şeydi. Rustik. Modern. Ahşap ve taş. Kendi ağaç evimiz, derdik, o zamanlar çok fazla umudumuz ve hayalimiz vardı. Daha çocuktuk ama birbirimize o kadar aşıktık ki her şey mümkün gibi geliyordu.

"Bana bizim için inşa edeceğin evi hatırlatıyor." Garson yemeğimizi getirirken arkama yaslandım ve teşekkür edip gittikten sonra sohbeti tekrar açtım. "Bu yüzden mi bunu seçtin?"

"Şansım yaver gitti."

Jude'u tanıyorsam, kararında şanstın daha fazlası vardı. Körfez Karidesi ve Grits'imden bir ısırık aldım.

Lezzetli yemekler. Mükemmel bir yer. Jude hiçbir şeyi şansa bırakmamıştı. Ve bunun beni mutlu etmesi gerekirken neden rahatsız ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yemeğimizi yerken, havadan sudan konuştuk. Ve her şey mükemmeldi. Gerçekten öyleydi. Ama sadece önemli bir şey hakkında konuşmadığımız için.

"Çok güzel görünüyorsun, Lila."

"Sen de hiç fena görünmüyorsun. Güzel temizleniyorsun."

Üzerindeki gömleğe baktı. "Alışveriş merkezinden aldım." Biraz güldü.

"Alışveriş merkezine gittiğine inanamıyorum. İyi miydin?" Kalabalık yerlere gitmenin onun için ne kadar zor olduğunu hatırlayarak sordum.

"İyiydim."

"Sophie bana ne giyeceğimi söyleyip günü kurtarana kadar kendi gardırop krizimi yaşadım."

"Ne giydiğin önemli değil. Tek gördüğüm sensin."

Bakışlarım manzarada geziniyordu ama onu görmüyordum çünkü benim için de aynıydı. Hâlâ üzerimde bu güce sahip olmasından nefret ediyordum. Onu hâlâ o şekilde sevdiğim için nefret ediyordum. Beni terk ettiği için ondan nefret ediyordum.

"Hey. Lila. Bana bak."

Zencefilli kokteylime uzandım ve masanın karşısında gözleriyle karşılaşmadan önce güçlendirici bir içki aldım.

"Neden bunu bana hep yapıyorsun?"

"Sana ne yapabilirim?"

"Beni hayalimdeki eve benzeyen güzel bir yere getirdiniz. Birlikte planladığımız eve. Bana bir süreliğine unutturuyorsun. Artık sahip olamayacağım bir şeyi istememi sağlıyorsun."

"Yeniden başlayamayacağımızı kim söyledi? Hayalini kurduğumuz o hayata sahip olamayacağımızı kim söylüyor?"

Başımı salladım.

"Beni hala seviyor musun?"

"Bu asla bir soru değildi. Seni *her zaman* sevdim." *Beni sevmeyi bırakan sendin.*

"O zaman sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

Acı acı güldüm. "Ciddi misin, Jude? Sen gittikten sonra sürekli geri dönmeni bekledim. Sadece bir telefon ya da mesaj bile olsa. Hâlâ orada olduğunu, beni düşündüğünü bilmemi sağlayacak herhangi bir şey. Sana ulaşmamın hiçbir yolu yoktu. Birden ortadan kayboldun ve nerede olduğunu ya da iyi olup olmadığını bilmiyordum. En kötü senaryoyu hayal edip duruyordum."

"Seni düşünmediğim tek bir gün bile geçmedi."

"Eylemsiz düşünceler hiçbir şey ifade etmez. Sen bir tanesin

bana hep bunu söylerdi. Korkunç bir dönemden geçtiğini anlıyorum. Kafanın kötü bir yerde olduğunu anlıyorum. Ama asla anlayamayacağım şey, neden tüm bunları tek başına yaşamak zorunda hissettiğin. Sözünü tutmadın. Ve ne oldu biliyor musun? Üzüntüm geçtikten sonra sana çok kızdım. Beni terk ettiğin için senden nefret ettim. Askere gittiğin için senden nefret ettim. Ve kötü zamanları bu şekilde atlattım. Sana kızarak. Seni suçlayarak. Ve şimdi buraya geri dönüyorsun... ve benden sana tekrar güvenmemi mi bekliyorsun?"

Çenesi sıkıştı ve tepelere baktı, güzel manzara çirkin gerçeklerimiz tarafından mahvedilmişti. "Seni terk ettiğim zamanki adam değilim."

"Bunu görebiliyorum. Ama ben geride bıraktığın kız değilim. Noah için orada olmalıyım. Onun için güçlü kalmalıyım. Ve eğer sana tekrar izin verirsem ve bu iş yürümezse, bu beni mahveder. Böyle bir acıyı tekrar yaşayamam."

"Yani bu kadar mı?" Sanki beni sorgulamaya hakkı varmış gibi gözleri sertleşti. "Sadece pes ediyorsun."

"Bu pes etmek değil. Bu kendini korumak. Bir kalp kaç kez kırılabilir, Jude?" Peçetemi masaya fırlatıp sandalyemi geri ittim ve onu masada yalnız bırakarak yanından ayrıldım.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Jude

Bir kalp kaç kere kırılabilir, Jude?

Arabayı sürerken kafamda dönüp duran soru buydu. Ona kalplerin kırılmadığını söyleyebilirdim. Onlar kastan yapılmıştır. İhmal edilmiş ve yetersiz beslenmiş kaslar körelir. Ama emek vererek onları inşa edebilir ve daha güçlü hale getirebilirsiniz. Bizim de yapmamız gereken buydu. Kalplerimizi beslemek. Onları güçlendirmek.

Aşk hikayemiz lanet bir trajedi gibi gelişti. Kefaret hiçbir zaman kolay olmadı ama ben bu göreve hazırdım.

Lila sessizdi, duruşu sertti, gerginliği yoğundu. Ama yine de ona bakmaya devam ettim. Gözleriyle uyumlu yeşil elbisesi içinde o kadar güzel görünüyordu ki, omuzları çıplaktı ve saçları dalga dalga sırtına dökülüyordu. Elimi avucunun içine almak, onu orta konsola sürüklemek ve dudaklarımı onunkilere bastırmak istiyordum. Elimi kalçasından yukarı kaydırmak ve parmaklarımı içine sokmak. Onun tatlılığını tatmak ve hatırladığım her şey olup olmadığını görmek istedim. Öyle olacağını biliyordum.

Durmam gerekiyordu. Aklımda seks yapmak için uygun bir zaman değildi ama lanet olsun, çok uzun zaman olmuştu.

"Nereye gidiyoruz? Evin yolu bu değil." İtirazlarını görmezden gelerek, arabayı sürmeye devam ettim. Weeknd'in "Earned It" şarkısı. Mesaj alındı. Ona tekrar dokunma hakkını kazanmalıydım.

"Jude, beni eve götür."

Böyle olmaz. Hayatta olmaz. "Randevumuz henüz bitmedi."

Koltuğuna yığıldı ve kollarını göğsünde kavuşturdu, Austin'e giden otobanda hızla ilerlerken ön camdan dışarı bakıyordu. Onun için özel olarak hazırladığım çalma listesi, bir yıl boyunca yaşadığımız iniş çıkışların müziği idi.

son yirmi yıl. Yirmi yıllık aşk ve kayıp, neşe ve acı ve o bunu hemen anladı.

"Sen seçti hepsi Bu müzik üzerinde amaç,"o Black Keys şarkısı çalmaya başladığında suçlandı.

"Yaptığım her şeyin bir amacı var. *Sen* benim amacımsın." "Sinir bozucusun."

Güldüm. Bana değiştiğimizi söylemeye çalışıp durdu, Birçok açıdan öyleydik ama biz hâlâ Jude ve Lila'ydık. O hâlâ benim en sevdiğim kişiydi. En sevdiğim şeydi. Hâlâ benimle tartışmayı ve her adımda benimle kavga etmeyi seviyordu ve ben onu hâlâ bir kitap gibi okuyabiliyordum.

Otuz dakika sonra gideceğimiz yere vardık ve park yeri bulmam ve onu arabadan çıkarıp Bilim ve Teknoloji Müzesi'nin girişine sürüklemem bir on dakika daha sürdü.

"Neden buradayız?" diye sordu.

Saat dokuzdaki yıldız gösterisi için iki bilet satın aldığımı düşünürsek bunun çok açık olduğunu düşünebilirdim ama görünüşe göre değilmiş. "Sana bir galaksi borçluyum."

Onu Ay Kubbesi'nin içine götürdüm ve bize tepedeki tüm kubbeyi görebileceğimiz yan yana iki koltuk bulduk.

Yıldız gösterisinin on... on beşinci dakikasında, Samanyolu'nun merkezine doğru yol alırken, başımı ona doğru çevirdim. Milyonlarca yıldızla dolu bir gökyüzünün altında bakışlarımla buluştu.

"Jude," diye fısıldadı.

"Lila."

Gülümsedi ve parlaklığıyla yıldızlara rakip oldu. "Bunu bana neden yapıyorsun?" Sesi yumuşaktı ve bu Bu sefer içinde suçlama yoktu. Cevap vermeden elini uzattım ve o da tutmama izin verdi. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Etrafımız insanlarla çevrili olmasına rağmen, bu bize samimi geliyordu. Sanki burada sadece iki kişiymişiz gibi.

planetarium. Arkama yaslandım ve gösterinin tadını çıkardım, eli sonuna kadar benim elimdeydi.

Bittiğinde beni öptü, sadece tatlı, küçük bir öpücüktü, kendimi yeniden genç bir kız gibi hissetmemi sağladı ve daha fazlası için zorlamadım. Kararları onun vermesini istedim. Beni istemesini istedim.

Eve dönerken bir elim direksiyonda, diğer elim de sanki oraya aitmiş gibi onun kalçasındaydı. Çünkü aitti. Bunca yıldan sonra bile o hâlâ benimdi. Bana kalırsa, her zaman da öyle kalacaktı.

Bir centilmen gibi onu ön kapıya kadar götürdüm ve kapıyı açmasını bekledim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu içeri girdiğinde ve dönüp hâlâ verandada duran bana baktı.

Ellerimi ceplerime sokarak başının arkasını tutup ağzımı onunkine yapıştırmasını engelledim ve onu en yakındaki duvara çarparak kendimi hızla içine gömdüm. Sadece bunu düşünmek bile beni yarı yolda bırakıyordu. Bir centilmen olmanın zorlukları yok değildi. "Bir davetiye bekliyorum."

"Lanet olsun sana." Elimi tutup beni içeri çekti ve kapıyı arkamdan çarparak kapattı. "Senden nefret ediyorum. Gerçekten ediyorum."

"Ama sen benim ellerimi, dilimi ve devasa-" Kelimeleri durdurmak için bir elini ağzıma kapattı.

"Kapa çenenini ve öp beni."

Benim için sorun değil. Ve sonra onun üzerindeydim. Onu yukarı kaldırdım, bacakları belime dolandı ve elbisesinin eteği kalçalarına dolandı. Onu ön kapının yanındaki duvara yasladım ve dudakları bir nefesle ayrıldı. İçeri girmeden önce dilimle dudaklarında gezindim ve sanki boğulan bir adammışım ve o da nefes almak için ihtiyacım olan havaymış gibi onu öptüm. Bana yapıştı, elleri omuzlarımı sıkıyor, bacakları etrafımda sıkıca kenetlenmişti, sanki tutunmazsa yok olacağımdan korkuyordu.

Dudaklarım boynunu buldu ve kalçalarımı sallayarak ona sürtündüm. "Seni burada, duvara karşı becerebilirim."

"Yap şunu," dedi, sesinde çok iyi tanıdığım bir meydan okuma vardı.

Bunun yerine, bizi geri döndürdüm ve yatak odasına yöneldim, elleri saçlarımı kavrarken ve dişleri boynumda gezinirken karanlıkta yolumu bulmaya çalıştım. Ağgözlü. Ağgözlü. Beni yutmaya hazırdı. Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açıp onu yatağının üzerine yatırmadan önce ayakkabılarının koridordaki parke zemine gümbür gümbür vurduğunu duydum. "Emin misin?"

Bunun üzerine elbisesini başının üzerinden kaldırıp yana doğru attı ve üzerinde sadece siyah dantelden bir şerit bırakarak çıplak vücudunu görmemi sağladı. Kalçaları daha dolgundu, göğüsleri daha büyüktü ama onu son gördüğümünden daha az mükemmel değildi.

"Tanrım, Rebel."

Parmaklarımı dantelli iç çamaşırının kenarlarına geçirerek bacaklarından aşağı çektim ve bir kenara fırlattım. Meme ucunu emmek için eğildiğimde dövmeıy gördüm. Sol göğsünün hemen altında, kaburgalarına işlenmiş bir çiçek. Parmaklarım teninin üzerinde gezinerek narin yapraklardan birinin kenarına kadar geldi. "Bunu ne zaman yaptırdın?"

"Aralık ayının yirmi ikisinde. Sen beni terk ettikten altı ay sonra."

Bebeğimizi kaybettikten bir yıl sonra. Derisini kalıcı olarak işaretleterek anmayı seçtiğı bir yıldönümü.

"Bu ne anlama geliyor?" Parmak uçlarımla desenin üzerinde hafifçe gezinerek sordum, tüylerim diken diken oldu. Eskiden onun ipeksi yumuşak teninin her santimini bilirdim. Dokunmuştum, öpmüştüm, yalamıştım ama şimdi vücudu keşfedilmemiş bir bölgeydi, yeniden keşfetmem ve kendimi yeniden tanımam gereken bir şeydi.

"Bu bir lotus çiçeğı. Barış, sevgi ve sonsuzluğu temsil eder." Kendini dirseklerinin üzerine itti ve

Ben dövmenin ardındaki anlamı düşünürken dudağını ısırıldı. "Beğendin mi?"

"Bayıldım." *Ben de seni seviyorum.*

Tapınılmayı hak ediyordu. Tamamen ve kesin olarak sevmeyi. Önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi kalçalarında gezdirdim, dudaklarım bacağına kıvrımına kadar uzandı. Bacaklarını kollarımla yatağa sabitleyerek, başparmaklarımla dudaklarını ayırdım ve uyarılmasıyla parlayan pembeyi ortaya çıkardım.

"Beni istediğini söyle, Lila." Başımı kaldırdım ve gümüşü ay ışığında onun bakışlarıyla buluştum, iznini istedim.

"Evet," diye nefes aldı, altımda kıvranıyordu. "Seni istiyorum. Bunu istiyorum."

Gözlerim onunkilere kilitlenmişken, çok uzun zamandır mahrum bırakıldığım, her zaman benim olan bir şeyin ilk tadını almak için öne doğru eğildim. Sığ bir yalamayla klitorisini o k ş a d ı m ve dilim temas eder etmez kalçalarını yüzüme doğru çevirip inledi.

"Daha fazla," dedi.

Her iki dizine de birer el koyarak, onları yatağa doğru bastırdım, böylece bana karşı tamamen açıkta kaldı. Sonra şişmiş klitorisini emdim ve ısırardım ve dilimi düzleştirdim, sıkı sinir demetini daha da sıkı deliğine ve aradaki her yere yaladım. Yarıktan çatlağa. Sikeyim. Çok sıcak, yumuşak ve ıslaktı ve tadı da hatırladığım kadar tatlıydı.

"Aman Tanrım," diye soludu, çarşafı ellerinin arasına aldı, kalçaları titriyordu.

Onu ağzımla becerdim ve adımı haykırdı, dilimin etrafında kenetlenirken ve parmaklarını kafa derime sokarken ses doğrudan zonklayan horozuma fırladı. Onu orgazmdan çıkarmak için düzleştirilmiş dilimle birkaç yüzeysel yalama yaptım ve sonra uyluğunun iç kısmını öptüm.

Kendini yatağın üzerine itti ve bana doğru uzandı, ben gömleğimi yere atarken parmakları kot pantolonumun düğmelerini karıştırıyordu.

"Lanet olsun. Ne zaman fermuarlı kot alacaksın?"

Elini iterek güldüm ve kendim yaptım, kot pantolonumu ve boxer külotumu ellerimle aşağı iterken o da ayaklarını kullanarak bana yardım etti, hala çok sabırsızdı.

Vücudunda yukarı doğru süründüm ve göğüslerini avuçladım, pembe bir tepe noktasını ağzıma götürüp emdim. Sırtını şilteden kaldırdı ve başımın arkasını tutarak parmaklarını saçlarıma geçirdi. Ağzına doğru ilerledim ve onu uzun ve sert bir şekilde öptüm, dilimde kendini tatmasına izin verirken uyluklarının arasına yerleştim, bana karşı öğütülürken sikimi kaygan kıvrımlarının arasında kaydırdım.

"Çok ıslaksın," dedim boğuk bir sesle, bunca yıldan sonra sikimin tekrar amına girmiş olmasının keyfini çıkararak. "İçine kaymak çok kolay olurdu."

"Yap şunu." Bacaklarını sırtıma doladı, kalçalarını tam olarak doğru açıya getirdi ve ucumu girişine doğru ittim. Henüz içine bile girmemiştım, sadece ucunu sokmuştım ama cennet gibiydi.

"Ne bekliyorsun?" diye alay etti. "Ver onu bana. Şimdi."

"Çok açgözlü." Ama ona istediğini verdim. Keskin bir hareketle içine girdim, çığlık atmasına neden oldum ve Tanrım, o kadar mükemmeldi ki neredeyse bir bebek gibi ağlayacaktım.

Bunca yıldır *bu* olmadan, *onsuz* nasıl yaşamıştım? *Nasıl mı?*

Parmaklarımı bağlandığımız yere getirdim, Altımda kıvrana, daha fazlası için yalvarana, daha sert, daha hızlı olana kadar klitorisini ovuşturdım. İçeri ve dışarı okşadım, daha sert, daha derin, onu doldurdum, küçük tarafından teşvik ettim

inlemeler ve onu becerdiğimde çıkardığı küçük sesler.

İçine girip çıkarken yüzünü izlemek için geri çekildim ve sadece bu görüntüyle bile boşalabilirdim. Hafifçe ayrılmış dolgun dudakları, ay ışığıyla yıkanan porselen teni ve omuzlarına dökülen dalgalar halindeki siyah saçlarıyla o benim her türlü fantezimdi. Yıllar boyunca, ne zaman kendime işkence etmek istesem, onu bu şekilde hayal ettim. Kaç yalnız gecede kafamdaki Lila hayaliyle mastürbasyon yapmıştım? Sayılamayacak kadar çok.

Dudaklarım ve dişlerim tarafından işaretlenmek için yalvaran boynunun sütununu açığa çıkararak başını geriye attı.

Benimkini.

Ona zaman ayırmak istemiştım ama kendimi tutamadım. Buna ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı. Bacakları titremeye başladığında onu kendime çektim ve elimi belinin altına sokarak yüzümü boynuna gömdüm. Onu içime çektim. Çok uzun zaman öncesinden hatırladığım bir kokuydu. Bahar yağmuru ve hanımeli. Lila'nın kokusu.

"Benim için parçalan, Lila," diye fısıldadım kulağına, dişlerimi kulak memesine kadar sürükledim ve acıyı hafifletmek için emmeden önce ısırdım.

"Aman Tanrım. Evet, Jude," diye kulağıma mırıldanırken sikimin etrafında kenetlendi ve sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir orgazmı benden sağdı. İçine bir kez daha daldım, kabzasına kadar gömüldüm ve sonra kollarını boynuma doladı ve beni yakın tuttu, tene karşı ten, uzuvlar birbirine karıştı ve vücutlarımız terle nemlendi. Başımı eğdim ve dudaklarından öptüm. Asla ayrılmak istemedim. Yıldızlar ölüp yeniden doğana kadar burada, onun kollarında, onun yatağında, onun içinde kalmak istiyordum.

Lila'ya geri dönmenin yolunu bulmak, onunla bu şekilde tekrar birlikte olmak binlerce ölüme bedeldi.

Ben Odysseus'tum. *Onun* Odysseus'u. Gemi kazasına uğradığım, canavarlarla ve iblislerle savaştığım ve savaşları kaybettiğim onca uzun yıldan sonra nihayet evimin yolunu tekrar bulmuştum. Ama bu sefer, kalmak için evimdeydim.

"Çok uzun zaman oldu," dedi usulca.

"Çok uzun," diye kabul ettim. Yüzünü ellerimle çerçeveleyerek dudaklarından öptüm.

Seni seviyorum. Sadece seni.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lila

"BIRAK BENİ," dedim gülerek, Nerf topu hâlâ göğsümde duruyordu. "Yemeği kontrol etmem gerekiyor."

"Ne kadar uzun süre kaynarsa, tadı o kadar iyi olur. Yavaş yavaş yak, bebeğim." Beni serbest bırakmadan önce kıcıma şakacı bir şaplak attı ama futbol topunu elimden alıp arka bahçeye doğru koşan ve topu lastik salıncağa fırlatıp "Gol!" diye bağırان Noah'a vermeden önce değil.

Arka bahçeyi geçip mutfağa girdiğimde, biberin dumanlı ve baharatlı kokusunu içime çekerken gülüyordum. Jude yapmıştı ve sabahtan beri yavaş pişiricinin içinde kaynıyordu. Chili onun uzmanlık alanıydı ve ben hâlâ gizli tarifini ondan öğrenmeye çalışıyordum.

Aklımın bir köşesinde alarm zilleri çalıyordu. Bu kötü bir şeydi. Çok rahat olmaya başlamıştık. Buluşmamızın üzerinden bir hafta geçmişti ve tüm akşamlarımızı birlikte geçirmiştik. Akşam yemeklerini birlikte yiyor, Noah'ya sırayla masal okuyorduk. Randevumuzdan beri yatıya kalmasına izin vermemiştim ama Noah uyuduktan sonra birlikte takıldık. Film izliyor, sevişiyor, yeniden aşık oluyorduk.

Çok çabuk bir rutine girmiştik. Bugün Cumartesi'ydi ve benim çalışmam gerekiyordu, bu yüzden Jude günü Noah ile geçirdi.

Üzeri için kaşar peyniri rendeleyip yeşil soğan doğrarken, bir yandan da Noah ile futbol oynamasını izledim. Jude onunla çok iyiydi. İyi bir baba olacağını hep biliyordum.

Aman Tanrım, ne düşünüyordum ki? O Noah'ın babası değildi.

Bizi bir aile olarak hayal etmeyi bırakmam gerekiyordu.

Jude'un tezgahın üzerindeki cep telefonu çaldı ve dikkatimi pencereden uzaklaştırdı.

Jude'un eve geldiğinde ceplerini boşaltmak gibi bir alışkanlığı vardı. *Eve*. Burası evi değildi ama burada çok zaman geçiriyordu ve rahatlamıştı. Eski alışkanlıklarına geri dönmüştü. Cüzdanı, anahtarları ve cep telefonu mutfak tezgahının üzerinde duruyordu.

Cep telefonu başka bir mesajla çaldı ve merakımı yenemedim. Telefonunu elime alıp mesajları okudum.

Victor: Lanet olsun, nerelerdeydin? Bianca seni sorup duruyordu.

Victor: Hala tartışıyor musun? Senin için bir şeyim var. Bir sürü para buna bağlı. Ara beni.

Ekрана baktım ve başka bir mesaj bekledim ama hiçbiri gelmedi. Bu ne anlama geliyordu? Bianca kimdi? Ve bu adam ne tür bir kavgadan bahsediyordu? Jude'un hayatı hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim.

Son altı yıldır ne yaptığı hakkında konuşmamıştık bile.

Tekrar pencereden dışarı baktım ve ekrana geri döndüm. Eskiden kullandığı şifrenin farklı kombinasyonlarını kullanarak kilidi açmaya çalıştım. Benim doğum günüm. Artık şifre olarak bunu kullanmadığı için neden bu kadar eksik hissettiğimden emin değildim. Şifreyi kırmaya ve mesajlarını okumaya çalışmamalıydım bile. Onu yere bıraktım ve cüzdanını alıp elimde evirip çevirdim. Bir yıl Noel'de ona vermiştim. Derisi artık çatlamış ve yıpranmıştı. Açtım, ne aradığımdan tam olarak emin değildim. Sanırım artık tanımadığım adamla ilgili ipuçları.

Fotoğrafları yuvalardan birinden çıkardım ve göz gezdirdim. Hepsi benim fotoğraflarımdı. Tanrım, nasıl bu kadar genç olabildim, diye düşündüm son sınıf fotoğrafıma bakarken. Bu fotoğrafları yıllardır yanında taşıyordu. Yere bir şey düştü ve onu almak için eğildim. Küçük bir kare şeklinde katlanmıştı ve elimde tutarken bile ne olduğunu biliyordum. Onu açtım ve

tezgahın üzerine koyup, elimle kırıışıklıkları düzelttim. Sanki başka bir acı verici hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Bir mengene kalbimi sıkıştırdı ve ciğerlerime yeterince hava alamadım. Tezgâha yaslandım ve gözlerimi kapattım, fotoğraf beni unutmaya çalıştığım bir yere ve zamana geri götürdü.

"Vay anasını. Bu bebeğimizin kalp atışı," dedi Jude huşu içinde, sanki buna inanamıyormuş gibi.

"Kesinlikle öyle," dedi doktor gülümseyerek.

Jude elimi sıkarak dikkatimi monitördeki bebeğimizden onun yüzüne çekti. "Seni seviyorum."

Gözyaşlarımın arasından gülümsedim ve endişelerimi bir kenara ittim. O beni seviyordu, ben de onu seviyordum ve bu zor dönemi atlatabilirdik. Birlikte. "Ben seni daha çok seviyorum."

İyi olacaktık. Bu bebek ona yaşamak için bir sebep verecekti. Uğruna savaşıacak bir şey.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım Rebel," dedi doktorun muayenehanesinden çıkarken, kolunu omuzlarıma atmıştı.

Kamyonetinin yolcu koltuğuna tırmanmadan önce elleriyle yüzümü çerçeveledi ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Her adımında yanında olacağıma söz veriyorum. Daha iyi olacağıma söz veriyorum. Senin için. Bebeğimiz için. Biz bir aile olacağız."

Fırının zamanlayıcısı çaldı ve beni tekrar Şu anda. Titreyen ellerimle fotoğrafları cüzdanına geri koydum ve her şeyi bulduğum yere geri götürdüm. Sakinleştirici birkaç nefes alarak fırın eldivenlerini kaptım ve mısır ekmeğini fırından çıkardım.

Sonra Jude ve Noah'ı akşam yemeğine çağırdım ve her şey yolundaymış gibi davranmaya çalıştım. Kalbimden küçük b i r parça daha kopup gitmemişti.

İki insan ne kadar sinanabilirdi ki? Bu adamla cehenneme gidip gelmişim ve işte buradaydık, tüm kırık parçaları toplayıp tekrar bir araya getirmeye çalışıyorduk.

İçimdeki çalkantıdan habersiz, yemeğimizi yerken adanın öbür ucundan bana gülümsedi. Ve Tanrım, o gülümseme o kadar güzeldi ki kalbimi acıttı. Kalbimi acıtmıştı. O kadar uzun zamandır onun hayaletinin peşindeydim ki bazı günler bunun bir rüya olmadığından emin olmak için kendimi çimdiklemek zorunda kalıyordum. O buradaydı. Sağlam, güçlü ve dünyanın yükünü yeniden geniş omuzlarında taşıyabilecek kapasitedeydi.

NOAH uyuyordu ve Jude ile ben kanepede uzanmış film izliyorduk ama tek düşünebildiğim o mesajlar ve cüzdanında bulduğum fotoğraftı. Hani şu altı buçuk yıldır yanında taşıdığı. Düşük yaptığım gece ağacın altına bıraktığı hediyeleri bulmuş ve çılgınca bir nedenle onları açmıştım. Hiç doğmayacak bir bebek için dışarı çıkıp hediye almış olması beni kahretmişti. Ona ihtiyacım olduğunda yanımda olmadığını düşününce, buna ne anlam vereceğimi bilememiştim.

Yıkılmış, üzgün ve çok yalnızdım ve büyük bir parçam bize yaşattığı her şey için ondan gerçekten nefret ediyordu. Ama bebek hediyelerine baktığımı ve bu kaslı, sert görünümlü adamın sarı yıldızlarla süslü, yumuşacık, tertemiz beyaz bir bebek battaniyesi aldığını hayal ettiğimi hatırlıyorum. Ve onu kitapçada "İyi Geceler Ay" kitabını alırken hayal ettim. Onun böyle bir şey yaptığını düşünmek çok acı vericiydi. Kapının önünde oturup içeri alınmayı bekleyen adamla, yürek parçalayacak kadar tatlı bir şey yapan adamı nasıl bağdaştıracağımı bilemiyordum. Jude'un olayı buydu.

İyiler kötülere ağır basıyordu ve şimdi terazi yine onun lehine dönüyordu. Ama hâlâ onun hakkında bilmediğim çok şey vardı.

"Telefonundaki mesajları gördüm," dedim kayıtsızca, gözlerim ona değil Demir Adam'a takılmıştı. Ayaklarını sehpaye dayamıştı, çıplak ayaklarım kucağındaydı ve sihirli elleri onlara masaj yapıyordu.

"Mesajlarımı mı okudun?" Sesi kızgınlıktan çok şaşırmış gibiydi. Sanki etrafı gözetlediğimi ve mesajlarını okuduğumu hayal edememiş gibiydi. Sanırım bunu ne kadar sık yaptığımı hiç fark etmemişti. o ne zaman

Biz yaşadı Birlikte. Ya da nasıl Ben olsam döndü Evimizin altını üstüne getirir, sakladığı uyuşturucuları, çekmecelere ve tavan deliklerine zulalanmış viski şişelerini arardı. O günlerde Jude çok yetenekli bir yalancıydı. Gözümün içine baka baka hayatı üzerine yemin edebilirdi. o değildi. yapıyor uyuşturucu artık. Ama ne Bana söylemeyi ihmal ettiği şey, hayatının yaşamaya değer olduğuna inanmayı bırakmış olduğuydu. Bir keresinde ondan *benim* üzerime yemin etmesini istemiştim. hayat. Bunu yapamayınca da çekip gitti.

"Bianca kim?" Ben sordum. Hâlâ kıskanç bir aşıktım. "O..." Yüzünü buruşturdu ve ben de anladım. Lanet olsun ona. "Birisi bilirdim."

"Onunla yattın, değil mi?"

Başını salladı ve ben de bu kadar dürüst olduğu için ona sessizce lanet ettim. Yalan söylese ölür müydü? Ayaklarımı kucağından çekmeye çalıştım ama o ayak bileklerimden tuttu ve onları yerinde tuttu.

"Onu sevdin mi?" Ayağımı kasıklarına sürttüm, gerekirse onu tekmelemeye hazırdım.

Ne düşündüğümü bildiği için güldü ve kendini korumak için ayaklarımı sıkıca tuttu. "Hayır. Hayatımda sadece bir kadını sevdim."

Verdiği yanıtla biraz yatışınca omuzlarım gevşedi ve baş tacı mücevherleri güvendeydi. Şimdilik. Kıskanmak aptalcaydı. Bianca'nın neye benzediğini ya da onunla nasıl olduğunu hayal etmeye çalışmak aptalcaydı. Ama bu beni bunu yapmaktan alıkoymadı.

"Bunu düşünmeyi bırak. Hiçbir anlamı yoktu."

Evet, evet, sadece seks. Görünüşe göre erkekler duygusal olanı fiziksel olandan ayırabiliyorlardı ama bunun nasıl mümkün olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama hâlâ sorularım vardı. "Victor denen adam ne tür bir dövüşten bahsediyordu?"

Bir an duraksadı ve elini esnetti, sanki sorunun cevabını biliyorlarmış gibi yara izli parmak eklemlerini inceledi. O yara izlerini hatırlamıyordum ve bundan da nefret ediyordum. Hakkında hiçbir şey bilmediğim yara izleri vardı. Tıpkı hayal bile edemeyeceğim bir hayatı olduğu gibi. "Bare Knuckle boksı."

Çenem düştü. Şokun yerini öfke aldı. Ayağımla kalçasını ittim. "Neyin var senin? Başındaki yarayla böyle şeyler yapamazsın. Ya... Tanrım, Jude. Ya kafana darbe alsaydın?"

Omuz silkti. "Kafama birçok kez darbe aldım. Aklımı başıma getirmedi." Bu konuda şaka yapmaya çalışıyordu ama ben bunda hiçbir espri bulamadım.

"Yasal bile değil, değil mi?" "İzinsizdi."

"Yani, bir tür yeraltı dövüşü gibi mi? Dövüş Kulübü gibi mi?"

Bir kahkaha attı. "Pek sayılmaz."

"Ama para için dövüştünüz?"

Başını salladı. "Evet."

"Neden? Bunu neden yaptın?" Başımı salladım, anlamaya çalıştım ama anlayamadım. "Bu sadece... hiç de senin yapacağın bir şey değil. Sana ne oldu, Jude?"

"Berbat durumdaydım, bebeğim. Kendi kafamdan çıkmak için elimden gelen her şeyi yapmak istedim."

"Tüm bu farklı insanları nasıl uzlaştırabilirim? Sanki senin sadece birkaç farklı yönünü biliyorum ama hepsini değil. Tanıdığım çocuk vardı. En iyi arkadaşım. Ve sonra hayatımın aşkı. Benim... her şeyim. Sen benim her şeyimdin."

"Ve sen de benimdin."

Ayaklarımı kucağından çekip altıma soktum. Kaşlarını çattı, ondan uzaklaştığım için mutsuzdu.

kendim. Ben daha uzaklaşmadan beni koltuktan kaldırdı ve kucağına çekti. "Kal," dedi, sanki kaçmamdan korkuyormuş gibi beni yerimde sabitlemek için kolunu etrafımda sıktı.

Parmak uçlarımla kare şeklindeki çene çizgisini çizdim. Parmaklarımı tutup ağzına götürdü ve eli kalçamda gezinirken onları emdi. "O ultrason fotoğrafını neden hâlâ cüzdanında taşıyorsun?"

"Cüzdanımı da mı karıştırdın?"

Omuz silktim, cevap verirken sesimde özür yoktu. "İpucu arıyordum. Senin kim olduğunu bilmiyorum. O fotoğrafı neden saklıyorsun?"

"Sanırım sana yaşattığım her şeyi bir kez daha hatırlattı." Saçlarımı o kadar nazikçe okşadı ki canımı acıttı. "Seni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı. Ayrılmamın ve bu kadar uzun süre uzak kalmamın birçok nedeninden biri de buydu."

Film izliyormuş gibi yapmaktan vazgeçerek yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm ve avucumu atan kalbinin üzerine koydum. Güçlü kolları, geniş omuzları ve Teksas büyüklüğünde bir kalbi olan bu adam beni nasıl yüzüstü bırakabilirdi? Ama etmişti.

"Geri döndüğünü söylemiştin. Neden benimle konuşmadın?" "Senden ayrıldıktan yaklaşık on sekiz ay sonraydı. O zaman

Noel'den hemen önce." Noah'ya altı aylık hamile olacaktım. "Tesadüfen seni sevdiğin pastaneden çıkarken gördüm ve alışveriş poşetleri taşıyordun. Yanında Sophie vardı. Kamyonetimde oturup ön camdan seni izledim ve kendi kendime 'Eğer beni görürse gidip onunla konuşacağım' dedim. Eğer bana doğru bakarsa, eğer bana bir işaret verirse...' Sonra Sophie'nin elini karnınıza götürdünüz. Hamile karnına. Nedense fark etmemiştim. Sanırım giydiğin elbiseden kaynaklanıyordu. Üzerinde bir kot ceket vardı."

O günü hatırlıyorum. Polar astarlı kot ceketimin altına lacivert bir maksi elbise giymiştim. Sophie ve ben bebek kıyafetleri için alışveriş yapıyorduk.

"Ve sen gülümsedin. Seni mutlu ettiğimde bana verdiğin gülümsemenin aynısıydı. Ama uzun zamandır seni böyle gülümserken gördüğümü hatırlamıyordum. Ultrasona gittiğimizde bile. Gülümsemen neşeli olmaktan çok endişeliydi. Sanki bir şeylerin ters gideceğini bir şekilde biliyordun."

Ah, kalbim. Jude'un kamyonetinde oturup, hiçbir rolü olmadığı halde mutluluğuma tanıklık etmek zorunda kalacağı düşüncesine dayanamıyordum.

"Ve seni tekrar terk etmeme neden olan da o gülümsemeydi. Çünkü mutlu görünüyordun. Hayatına devam etmiştin. Yapmanı umduğum şeyi yaptın. Mutluluğu bensiz buldun. Ve bu çok canımı yaktı ve seni sahiplenene adamın peşine düşüp ona ne kadar şanslı olduğunu bilip bilmediğini sormak istedim. Arabayla uzaklaştım ve kendime sensiz yaşayabileceğimi söyledim. Kendime gitmekle doğru şeyi yaptığımı söyledim."

Gözlerimi kapattım ve olabilecekleri düşünmekten kendimi alıkoymaya çalıştım. Noah'a hamile olmasaydım. Keşke daha erken dönseydi. Bir sürü keşke. Ama böyle düşünemezsiniz. Noah'sız bir dünya hayal edemezdim ve asla da etmek istemedim.

Jude elimi avucunun içine aldı ve parmaklarımızı birbirine doladı. Derin bir nefes aldım ve kokusunu içime çekerek onu soludum.

Bu hikâyede çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Bana anlatmadığı çok şey. Jude bunu onun gibi davranarak karşılamazdı.

"Ondan sonra ne oldu?" Zihinsel olarak kendimi cevabı duymaya hazırlayarak sordum.

Yüzünü buruşturdu. Elini sıkarak devam etmesi için onu cesaretlendirdim. "Sanırım düşündüğüm kadar iyi değildim." Şaka yapıyormuş gibi güldü ama ben katılamadım. Elini çekti ve yüzünü ovaladı.

Başımı omzundan kaldırdım. "Jude. Ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Bir sürü şey oldu, Rebel. Duymana gerek olmayan bir sürü şey."

Onu bu kadar kolay bırakamazdım. "Bizim için en ufak bir umut kırıntısı bile varsa, dürüst olmalıyız."

Çenesini sıvazladı ve sonra haklı olduğunu kabul ederek başını salladı. "O kadar iyi hatırlamıyorum. Oceanside'da bir partideydim." Bana yan gözle baktı. "Orada bir sürü uyuşturucu vardı. Kötü bir yolculuk geçirdim diyelim. Kendimi San Diego'daki VA hastanesinin psikiyatri koğuşunda buldum. Ve bazı açılardan, bu olabilecek en iyi şeydi. Danışmanlık almaya başladım. Yardımı oldu. Birkaç ay sonra, Tommy Delgado... Onu hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. Ona bakım paketleri gönderdim."

"Evet, yaptın." Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. Jude bana en iyi bakım paketlerini benim gönderdiğimi ve tüm denizci arkadaşlarının onu kışkırdığını söylerdi, ben de onlara bakım paketleri göndermeye başladım.

"Neyse, Tommy ile bir gün dışarıda takılırken haberlerde Nepal'de, Katmandu yakınlarında büyük bir deprem olduğunu duyduk. Hasar felaket boyutlarındaydı. Binlerce insan hayatını kaybetmiş, binlercesi de yaralanmıştı. Birbirimize baktık ve 'Hadi gidelim' dedik."

"Öylece mi? Nepal'e gitmeye mi karar verdin?"

Güldü. "Evet. Aynen öyle. Sekiz eski denizciden oluşan bir ekip topladık. Üçü sağlıkçıydı. Ve bir kanat ve bir dua ile içeri girdik."

Bu tam da Jude'un yapacağı bir şeye benziyordu. "Peki orada ne yaptın?" Hikâyesinden etkilenmiş bir şekilde sordum.

"Yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yaptık. Bir arama kurtarma ekibi kurduk. Hâlâ mahsur kalmış insanları enkazdan çıkardık. İnsanları güvenli bir yere taşıdık. Sonra burada kaldık ve enkazın temizlenmesine yardım ettik. Eve döndüğümüzde gazilerin öncülüğünde kar amacı gütmeyen bir afet yardım kuruluşu kurmaya karar verdik."

organizasyonudur. Amerika genelinde doğal afetlerden etkilenen kasaba ve şehirlere gönüllülerden oluşan ekipler götürüyoruz."

"Vay canına. Bu inanılmaz. Kötü zamanları atlatmana yardımcı olan şey bu muydu?" Tahmin ettim. Çünkü Jude'un bunu yaptığını görebiliyordum. Onu bir takıma liderlik ederken ve çoğu insanın kaçacağı durumlara girerken hayal edebiliyordum.

"Evet. Nepal'e yaptığım seyahatin hayatımı kurtardığına eminim. Hayatıma yeniden anlam ve amaç kazandırdığını hissediyorum."

Üzerime bir hüznün dalgası çöktü. Neden ben yeterli değildim? Neden anlamını ve amacını bulmak için dünyanın öbür ucuna seyahat etmek zorundaydım? Sonra hikâyesini bitirdi ve parçalar yerine oturdu.

"Nepal'e gitmeden hemen önce annemi aradım. İki yıldır ilk kez evi aramıştım. Ona seni birkaç ay önce gördüğümü söyledim ve bebeği sordum. İkinizin de iyi olup olmadığını sordum. Sanırım bildiğimi düşündü. Bilmiyorum. Ama Brody'den olduğunu böyle öğrendim."

"Bu seni mahvetti mi?"

Homurdandı. "Ne düşünüyorsun?"

Bunu evet olarak kabul ediyorum.

"Bunu düşünmemeye çalıştım. Çünkü canım çok acıyordu."

Jude'a göre Brody ve benim yaptığımız şey büyük bir ihanetti. Ertesi sabah Brody ile uyandığımda kendimi çok suçlu hissettim. Sanırım o da hissetti ama ikimiz de o geceden bir daha hiç bahsetmedik. "Peki ya şimdi? Nasıl gidiyor?"

Jude, "Bunu kabullenmeyi öğreniyorum," dedi ve bu herkesin bekleyebileceği kadardı.

"Sadece bilmeni istiyorum... Brody ile birlikte olduğum gece..." "Duymak istemiyorum-"

"Hayır. Lütfen. Sadece dinle." Çenesi sıkıştı ama başını salladı. "Bütün geceyi senin hakkında konuşarak geçirdik. İkimiz de hem çok üzgün hem de çok kızgındık, anlıyor musun? Çok sarhoş olduk, Jude. Ve bana dedi ki..." Durdum ve derin bir nefes aldım. "Bana Odessa'da onun için ne

yaptığını anlattı.

Bana koruyucu ailedeyken başına gelenleri anlattı."

"Sana o mu söyledi?" Jude şaşkınlıkla sordu.

Başımı salladım. "Sadece çok sarhoş olduğu için olduğunu biliyorum ama sana ihtiyacı olduğunda onun yanında olduğunu bilmemi istedi. Ve Brody ile benim aramda olanlar... o gece... Biz sadece çok uzun zamandır en iyi arkadaş olan iki kişiydik. Sarhoş olup birbirimizi teselli etmeye çalışıyorduk. Çünkü ikimiz de seni kaybettik. Ve ikimiz de seni çok sevmiştik. Hamile olduğumu öğrendiğimde ağladım."

"Neden ağladın?"

"Çünkü beni terk eden sendin. Ama geri dönme ihtimaline karşı kapıyı kapattığımı biliyordum. Bunu öğrendiğinde, eğer öğrenirsen, bunun bizim için gerçekten bir son olacağını biliyordum. Ve o zamana kadar, hala fikrini değiştireceğine ve bir gün ortaya çıkıp seni geri almam için bana yalvaracağına dair umudumu koruyordum."

Ona sarılmam için beni yeniden konumlandırırdı ve elini başımın arkasına dolayarak beni kendine doğru çekti. Dudaklarımız çarpıştı ve beni sertçe öptü. "Ve işte buradayım, tam da bunu yapıyorum," diye mırıldandı. "Beni geri alman için sana yalvarıyorum." Ağzımın köşesini öptü. "Berbat halimi sevmen için sana yalvarıyorum." Saçımı yumruklayarak çekti, boynumun sütununu ortaya çıkardı, ağzı aşağı doğru hareket etti, dişleri köprücük kemiğimi sıyırdı.

Omuzlarını sıktım ve kalçalarımı salladım, eli göğsümü bulup okşarken sert uzunluğuna karşı gıcırdattım.

Tanrım, bu adam onun için aklımı kaçırmama neden olabilirdi. "Gerçekten... gerçekten bunu yapabileceğimize inanıyor musun?" I

nefes nefese. "Bu sefer başarabileceğimizi mi?"

"Öyle olmasaydı burada olmazdım." Hızlıca tişörtümü çıkardı ve pamuklu şortumu çıkarmama yardım etti. Kendi kıyafetlerini çıkarma zahmetine bile girmeden

Kot pantolonunun düğmelerini açtım ve boxer külotunun kemerini aşağı doğru iterek ucunu girişime doğru yönlendirdim.

"Seni çok özledim," dedi ben tamamen oturana kadar üzerine çökerken.

"Brody haftaya dönecek. Eğer benim ve Noah'nın hayatında olmak istiyorsan, onunla barışmanın bir yolunu bulmalısın."

"Siktir. Bu soğuk bir duştan daha çok işe yarar."

Güldüm ve kalçalarımı yuvarlayarak ondan bir inilti çıkardım. "Yine de bir şekilde hâlâ sertleşmişsin."

"Senin için," diye mırıldandı dudakları tekrar benimkilerle buluştuğunda ve elleri kalçalarımı kavradığında.

"Ben ciddiylim. Sen ve Brody-"

"Onun adını anmayı kes," diye homurdandı. Dudaklarımı büzdüm ve iç çekene kadar bakışlarını üzerimde tuttum, sonra başını salladı. "Tamam. Brody ile barışacağım. Şimdi başladığımız işi bitirebilir miyiz?"

"Anne! Susadım!"

Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle Jude'un başı kanepenin arkasına çarptı, ben de üzerinden kalkıp giyinmek için çabaladım.

"Geliyorum," diye bağırdım.

"Keşke bu doğru olsaydı," diye mırıldandı Jude.

Ha! Bu ona Bianca adındaki kızları becermeyi öğretir.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jude

LANET OLSUN. Bu doğru değil. Şüpheyeye düştüğünüzde, Google'dan bakın.

"Annem bunu yapabilir," dedi Noah. "Annem her şeyi nasıl yapacağını bilir."

Bunu doğru yapmazsam erkeklik kartımın iptal edileceğinden eminim. "O biliyor. Ama ben hallederim." Telefonumu cebime geri koyarken parmak eklemlerimi kırdım ve omuzlarımı açtım. "Bir kez daha dene."

İç çekti. "Tamam."

Papyonu çözdüm ve baştan başladım. Bu sefer yarı yarıya düzgün görünüyordu. Bir tarağı ıslatıp saçlarında gezdirdikten sonra onu kol hizasında tuttum. "Yakışıklı görünüyorsun, boksör."

Sırıttı. Fotoğrafını çektim ve Lila'ya gönderdim. Hemen cevap verdi.

Lila: Bebeğim benim. Neden bu kadar büyümüş görünüyor? Kalbim bunu kaldıramıyor.

Yumruğumu Noah'ninkine vurdum. "Gitmeye hazır mısın?" Başını salladı.

"Orada her şey yolunda mı?" Sadler's Creek Üzüm Bağı'na doğru giderken ona sordum. Lila'nın arkadaşı Sophie'yi en son gördüğümde kafam kıyaktı ve zil zurna sarhoştum. Düğününe katılmama izin vermesine bile şaşırmıştım.

Noah cevap vermeyince dikiz aynasından ona baktım. Yol boyunca sessizdi ve bu onun yapacağı bir şey değildi. Çocuk genelde benimle konuşurdu.

"Sorun nedir?" diye sordum. Pencereden dışarı bakıyordu, yüzü sıkıntılıydı.

"Artık benim yeni babam sen misin?"

Kahretsin, bunun olacağını tahmin etmemiştim. Ve evet diyebilmeyi dilemediğime lanet olsun. "Hayır. Baban her zaman baban olarak kalacak. Yarın eve geliyor."

Mutlu bir gün. Bekleyemedim. Ama duygularımı kendime sakladım. Bu benimle ilgili değildi.

"Annemi öptün."

"Evet, söyledim. Senin için sorun olur mu?"

Cevap yok. Neredeyse üzüm bağına varmıştık, ben de sürmeye devam ettim. Sola döndüm, valeye yanaştım ve arabayı park ettim. Bu düğün için hiçbir masraftan kaçınılmamıştı.

Arabadan çıktıktan sonra anahtarları görevliye uzattım. Arka kapıyı açtım, ama Noah'nın emniyet kemerini çözmeden önce, cevaplar için onu yokladım. "Annemi öptüğüm için kızgın mısın?"

Omuz silkti, bana bakmadı. "Noah. Bana bak."

"Hayır." Ayaklarının topuklarıyla koltuğu tekmeledi. "İ çıkmak istiyorum."

Ensemi ovuşturdum ve ona ne söyleyeceğimi bulmaya çalıştım. Bu durumun çılgınlığını anlayamayacak kadar küçüktü ve onu bunun ortasına atmak istemiyordum. Ben onun babası değildim. Ben sadece onun amcasıydım ve aynı zamanda annesini seven adamdım. Ona skorun ne olduğunu söylemek bana mı düşerdi?

"Annemi öpmem seni kızdırıyor mu?" Farklı bir taktik deneyerek sordum.

Başını salladı. Onu kızdırmadığım için rahatlamış bir şekilde devam ettim.

"Bu sana nasıl hissettiriyor?" Psikiyatrist gibi konuştum ve bu sorudan nefret etmediysem ne olayım. Noah da belli ki aynı şekilde hissediyordu. Bana kaşlarını çattı. Ben bile tüm cevaplara sahip değilken, dört yaşındaki bir çocuğun tüm cevaplara sahip olmasını nasıl bekleyebilirdim?

"Annemi seviyorum. Onu incitecek bir şey asla yapmam." Yalanlar. Ama hepsi geçmişte kaldı. "Ben de seni incitecek bir şey yapmam, tamam mı?"

Biraz rahatladı, sanki dinliyor ve bilgiyi özömsüyor gibiydi. Kafasında işliyor ve anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Baban her zaman senin yanında olacak," diye ona güvence verdim. "Bu hiçbir zaman değişmeyecek. Ama annenin de kendi arkadaşlarına ihtiyacı var. Ve ben onun... özel arkadaşıyım." *Özel arkadaş* mı? Dallama gibi konuştum. "Peki ne diyorsun? Bu partide eğlenebilir miyiz?"

Başını salladı, sonra sırtıttı ve ben de emniyet kemerini çözerken rahat bir nefes aldım. Sonra Lila'ya vardığımızı ve Toskana villalarına benzeyen taş, pişmiş toprak çatılı şaraphanenin önünde durduğumuzu bildiren bir mesaj attım.

Lila'yı bu sabah saat altıda işe gittiğinden beri görmemiştim. Christy ile birlikte düğünler için tüm çiçek aranjmanlarını tasarlamışlardı, bu yüzden onu en son dokuz saat önce gördüğümde üzerinde kot pantolon, tişört vardı ve makyajsızdı, saçları dağınık topuzlardan biriydi.

Ama şimdi... siktir et beni. Saçlarının yarısı yukarıda, yarısı aşağıda, dalgalar çıplak omuzlarının üzerine düşüyordu. Elbisesi gece mavisi ve askısızdı, eteği dizinin hemen altında bitiyordu. Ama lanet olsun, o ayakkabılar. Ayak bileğinin etrafından bağlanan kalın kurdeleli siyah bantlı yüksek topuklu sandaletler. Onları dişlerimle çözmek istedim.

Bizi fark ettiğinde verandada durakladı ve ben Noah'ı merdivenlerden yukarı çıkarıp onu karşılamaya götürürken elini ağzına götürdü.

"Aman Tanrım, çok... ikiniz de... muhteşem görünüyorsunuz." Gülümsemesi ikimizi de hedef alıyordu.

"Ve çok güzel görünüyorsun." İyi kurtardın. Noah'ı hatırlayarak kendimi tam zamanında yakalamıştım.

İçinden bir kahkaha patladı. "Çok mu güzel?"

"Uh huh. Bu, eğilerek güzelleşmenin daha tatlı bir versiyonu." Noah, "Çok güzel görünüyorsun anne," diye ekledi. Güldüm.

"Teşekkür ederim tatlım. Ama eğilmek demeyelim."

"Tamam." Bir süre durakladı. "Çok güzel görünüyorsun."

Bu beni daha çok güldürdü. Lila kaburgalarımın dirsek attı.
"Dur."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Lila

"HADI VEDALAŞALIM." Jude'un elini tuttum. "Noah'yı bulup ona gitme vaktinin geldiğini söylemeliyiz."

"Hayır, yok."

"Evet, var. Bunun için kalmak zorunda değiliz." "Kalıyoruz."

"Cidden, Jude. Harika bir zaman geçirdim. Bunu mahvetmek istemiyorum." Çenesi sıkıştı. Belli ki sinirlendirmiştim ama iyi bir sonla bitirmek istiyordum ve onu bir havai fişek gösterisine maruz bırakmak istemiyordum. "Noah'ı alalım ve-"

"Bunu dört gözle bekliyor. Hep bundan bahsediyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağız."

"Yine de iyi olacak mısın?" "İyi olacağım."

"Emin misin?"

"Ben iyiyim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Lila. Dur. Noah havai fişekleri görmek istiyor. Bunu yapacağız."

"Bana kanıtlayacak hiçbir şeyin yok."

Sinirli bir nefes verdi. İtirazlarımla onu sinirlendiriyordum ama bunun üstesinden gelebileceği bir şey olduğundan kesinlikle emin olmasını istiyordum. Gereksiz strese maruz kalmasına gerek yoktu.

"Kanıtlamam gereken çok şey var ama bu onlardan biri değil. Kendimi zihinsel olarak bir havai fişek gösterisine hazırlayabilirim."

Bir havai fişek gösterisinin zihinsel olarak kendini hazırlaması gereken bir şey olmasından nefret ediyordum. Bu kadar çok çalışması gerekiyordu. Ama aynı zamanda, onun gücüne ve bu noktaya gelmek için yaptığı tüm sıkı çalışmalara hayranlık duydum.

Biz de havai fişekler için kaldık.

Kollarını arkamdan doladı ve ben de onun sert göğsüne yaslandım, kollarındaki gücü hissettim.

ve kalp atışlarım hızlandı. Bunu yapmanın onun için ne kadar zor olduğunu ya da buradan başka bir yerde olmayı ne kadar istediğini bilmiyordum. Ama başardı.

Ona bakmak için başımı arkaya eğdiğimde gözleri benimkilerle buluştu, yüzüne yansıyan havai fişekler ter parıltısını ortaya çıkardı. Ama yine de gülümsedi ve ben de gülümsemesine karşılık verdim.

Açık alanda diğer çocuklarla birlikte oturan Noah'ya baktım, havai fişekler patlayıp karanlık gökyüzünü aydınlatırken yüzünde bir ifade vardı. Sanki onu izlediğimizi hissetmiş gibi, Noah dikkatini havai fişeklerden uzaklaştırdı ve bize kocaman bir gülümseme verdi. "Bunlar harika. Değil mi Jude Amca?"

"Çok havalı. Gelmiş geçmiş en iyi şey."

"Evet." Gülümsemesi hala yerinde olan Noah tekrar havai fişeklere odaklandı ve bir parçam sonsuza kadar böyle genç ve masum kalabilmesini diledi. Kalp kırıklığının acısını, savaşın etkilerini ya da sevdiği birinin ölümünün yasını tutmak zorunda kalmayı hiç bilmemesini. Ama hayat böyle işlemiyordu.

NOAH NİHAYET UYUYORDU ve parmaklarımın çarpı işaretiyle uyudu. Kapısını usulca kapatarak çıplak ayaklarımla koridordan aşağıya indim, elbisemin eteği kalçalarımda sallanıyordu. Bitkin bir halde yatağa, sırt üstü uzanmış tavana bakan Jude'un yanına uzandım. Üzerinde hala gömleği ve pantolonu vardı, smokininin ceketi ise dolabımın kapısında asılıydı.

"Sanki balo gecesi gibi," dedim yan dönüp başımı elime dayayarak.

Biraz güldü. "Mezuniyet gecesi, birbirimizin kıyafetlerini yırtmadan önce kapıdan zar zor geçtik."

"Haklısın. Fazla giyinmişiz."

"Şimdiye kadar evlenmiş ve dört çocuk sahibi olmuş olmamız gerekiyordu." Sesi o kadar üzgün geliyordu ki kalbim ikiye bölündü.

"Ne olabilirdi diye düşünemeyiz."

"Ama düşünüyorsun, değil mi? Bunu bir düşün. O adam olacağımı hiç düşünmemiştim, Rebel. Bir şeyin kafamı böyle karıştırmasına izin vermeyecek kadar güçlü olduğumu düşünürdüm. Bu diğer erkeklerin başına gelen bir şeydi, benim değil. Ve o zamana dönüp baktığımda, benim başıma geldiğine hâlâ inanamıyorum."

Elimi kalbinin üzerine koydum. "Sen değildin. Başka biriydi. *Benim* Jude'um değildi."

"O bendim, bebeğim. Ve her şeyi geri almak için her şeyimi verirdim.

Sana yaşattığım acı ve ıstırap için."

"Ve yaşadığın tüm acı ve ıstırapı ortadan kaldırmak için her şeyimi verirdim. Ama bence sen yapmak istediğin şeyi yaptın, Jude. Ve seninle çok gurur duydum. Az olan. Gurur duydum. Denizciler. Semper Fi. Sen benim kahramanımdın."

"Bir canavara dönüşene kadar."

"Canavar değil. Bir tanrı değil. Sadece bir ölümlü, tıpkı bizim gibi. Çok çabaladın ama doğru desteği alamadın ve keşke... Keşke sana ihtiyacın olan yardımı bulabilseydik. Keşke sevgi seni iyileştirmek için yeterli olsaydı."

"Kimse beni daha iyi sevemezdi. Sen benim hayatta bir kez karşılaşacağım kişisin."

"Ve sen de benimsin. Neden her şey bizim için bu kadar zor olmak zorunda?"

"Bilmiyorum bebeğim. Sanırım biz böyleyiz. Boğa ve aslan."

"Sen benim
Odysseus'umsun." "Sen
benim Penelope'msin."

"Peki neden hâlâ evin yolunu bulamamış gibi hissediyorsun? Kalmak için burada olmadığından neden bu kadar korkuyorum?"

"Bilmiyorum. Bunu sana kanıtlamak için daha ne yapabilirim?" Bir cevabım yoktu.

"Sana göstermeme izin ver," dedi. "Sana eve dönmenin nasıl bir his olduğunu göstereyim."

Dokunuşundan sıcaklık yayıldı ve ardında bir sıcaklık izi bıraktı. Kulağımın altını öptü. Yanağımdan. Çenemi. Dudaklarını boynumdaki nabız noktasına bastırdı. Omzumu öptü. Bileğimi.

Nasırlı eller, yumuşak tenime karşı sert, kalçalarımın yukarı kayıyordu. Göğüslerimin üzerinden. Boynuma ve saçlarıma. Eli benimkini kavradı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi, dudakları çenemden kulağıma doğru ilerlerken birleşen ellerimizi başımın yanında dinlendirdi ve fısıldadı, "Bana buranın evim gibi hissettirmediğini söyle."

Ve tam olarak evim gibi hissettim çünkü evim oydu. Her zaman oydu.

İçime kayd, yavaş ve sessizdik, bedenlerimiz kelimelerimizin söyleyemediği her şeyi söylüyordu. Yatağa doğru kıvrıldım, ayaklarımın topları yatağı kazıyordu ve o daha sert itti. İçime girip çıkarken boynuma doğru inledi.

Ruhumda sadece onun için yanan bir ateş tutuştu.

Yüzüne dokundum ve o da gözlerimi yaşartan bir saygıyla dudaklarımı öptü. Daha derine itti ve gözlerim kapandı, yanağımdan aşağı tek bir damla yaş süzüldü.

"Jude," diye fısıldadım. Bu kadar uzun süre onsuz nasıl yaşamıştım?

Sırtım şilteden kalktı ve beni tekrar öptü. Daha derine, daha sert okşarken, yıllar önce kendisi için yarattığı içimdeki boşluğu doldururken tırnaklarım sırtına saplandı.

"Seni
seviyorum."

"Seni
seviyorum."

Tek düşünebildiğim oydu. Tek hissedebildiğim oydu.
Tek istediğim ve ihtiyacım olan oydu.

"Sen benim evimsin."

Sonsuza dek. Daima.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Jude

"ÇEVIRMEYE HAZIR MI?" Noah başını eğerek bana baktı. O kadar sevimliydi ki. Sadece birkaç hafta içinde ona bağlanmıştım. Her gün Lila'yı görmeyi iple çektiğim kadar onunla vakit geçirmeyi de iple çekiyordum.

"Baloncukları görüyor musun?" Ona sordum.

Tavadaki krepleri inceledi ve sonra başını salladı.

"Onları görüyorum."

"Demek ki takla atma vakti geldi. Ama sana ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Dikkatli ol. Tavaya dokunma. Çünkü çok sıcak." Ona söylediğim sözleri tekrarladı.

"Hava çok sıcak ve yanmanı istemiyorum."

"Biliyorum."

Hemen yanında durdum, gerekirse müdahale etmeye hazırdım ama çoğu şeyi yapma şeklinin aksine, bu göreve temkinli yaklaştı. Elimi onun elinin etrafına doladım ve çevirmeye çalışmadan önce spatulayı krebin altına kadar sokmasına yardım ettim.

"Yapabilirim."

Elini bıraktım ve yapmasını izledim. Krep biraz yanmıştı, ki böyle olacağından şüpheleniyordum ama bu partiyi yerdim.

Krep yığınının pastırmanın yanındaki adaya koydum ve Noah taburesine tırmandı, dalmaya hazırdı.

Lila için bir fincan kahve doldurdum, sevdiği renge dönene kadar süt ekledim ve karşımdaki koltuğuna otururken önüne koydum. Önce kahveye, sonra kahvaltıya baktı -krepler, pastırma, Noah ve benim kestiğimiz meyveler- ve sonunda gözleri benimkilerle buluştu. "Etrafta olman güzel bir şey."

"Hoş bir şey mi?"

"Kafana girmesine izin verme."

"Bu kalmamı istediğın anlamına mı geliyor?" Noah'nın taburesinin yanındaki tabureye oturdum ve tabağımı yemekle doldurarak hiçbir yere gitmeye niyetim olmadığı mesajını verdim. Noah'nın şurubunu döktüm, kendi haline bırakılırsa kreplerinin şurup içinde yüzeceğini zaten tecrübelerimden biliyordum.

"Kalmak derken neyi kastediyorsun?" diye sordu, bir çileği mızraklayıp ağzına götürürken naz yapıyordu.

"Biliyorsun, böylece her sabah kahvaltını hazırlamak için yanında olacağım."

"Oh." Bana o sinsi gülümsemesini takındı. "Yani benim aşçım mı olmak istiyorsun?"

Sırıttım. "Bu konunun gizli kalması adına, ben de tam olarak öyle olmak istiyorum."

"Bir iş açığı olabilir." Omuz silkti. "Ama görüşmem gereken başka adaylar var."

Ne şakacı ama. "Benim niteliklerime sahip olmayacaklarını şimdiden garanti edebilirim." Ona birkaç jazz eli gösterdim. "Sihirli ellerim gibi mesela."

Başını salladı ve yanakları kızarmış bir halde kahvaltısını yedi. Lila'yı süslü bir elbise ve beni beceren stilettolar içinde görmekten ne kadar hoşlansam da, onda en çok sevdiğim görünüm buydu. Dağınık bir topuz ve yüzünü çevreleyen birkaç tutam saç, makyajsız ve eskiden benim olan soluk mavi bir tişört giymişti.

"Güzel tişört."

"Oh, bu eski şey mi? Eski erkek arkadaşımın."

Ona kaşlarımı çattım. O sadece güldü ve çıtır bir pastırma ısırdı.

Noah'ya "Annen bir komedyen," dedim.

"Medyan nedir?"

"Jude Amca komik olduğumu düşünüyor."

Noah'nın kaşları çatıldı. "Hiç komik değilsin."

Bu beni güldürdü.

"Jude Amca komik mi?" Lila sordu.

Noah ağzına bir çatal dolusu krep tıktı ve başını sallamadan önce bir dakika düşündü. "Komik turşu şakaları yapar."

Lila inledi. "Aman Tanrım. Turşu şakaları olmasın."

Noah'ın yumruğuna vurdum. Akçaağaç şurubu yapış yapıştı.

Tam da pazar sabahları Lila ve Noah vardı benim favori şey içinde ve Dünya, Yeni keşfettiğim mutluluğum kapının çalınması ve ardından parke zeminde ilerleyen botların sesiyle yerle bir oldu. "Lila! Noah!" diye gürledi, etkili bir şekilde huzurlu Pazar sabahımız.

"Baba!" Noah atladı aşağı gelen onuntabure ve kendini Brody'nin uzanmış kollarına bıraktı.

"Hey küçük adam." Brody Noah'ı kollarının arasına aldı ve ona kocaman sarıldı. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

"Noah, geri gel ve kahvaltını bitir," dedi Lila. "Hey, seni bu kadar erken beklemiyorduk," dedi Brody'ye. "Evet. Bunu görebiliyorum." Brody Noah'ı taburesine geri oturttu ve sanki ben orada oturmuyormuşum gibi beni tamamen görmezden geldi.

Ben de iyiliğine karşılık verdim.

"Krep yaptık!" Noah böbürlendi. "Sen de ister misin?"

"Yok, ben böyle iyiyim." Bir şerit domuz pastırması aldı ve

ağzına attı ve bir fincan kahve içti. Fincanları hangi dolapta bulacağını biliyordu ve Lila'nın yanına bir tabure çekerek kendini evinde gibi hissetti. Birbirlerine karşı rahat olduklarının altını çiziyordu.

"Nasıl geçti?" diye sordu Brody'ye.

"Kazandın mı baba?" Noah gözlerini kocaman açmış, ön kollarını tezgâhın üzerine koymuş, uzun taburenin üzerine diz çökmüş, dikkatini gözünde açıkça bir kahraman olan adama odaklamış bir halde sordu. Tabure iki ayağı üzerinde öne doğru devrildi. Taburenin altından fırlamaması ve yüzüstü granitin üzerine düşmemesi için elimi uzatıp onu sabitlemeye çalıştım. Sol elimi tahta bacağın üzerinde tuttum ve sağ elimle kahvemi içtim.

Brody başını salladı. Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. "Hayır. Çok yaşlandım."

"Yaşlı mı?" Lila homurdanarak "Yaşlı mı?" dedi. "Daha yeni otuz bir yaşına bastın."

Bir kahkaha attı. "Gençliğimden beri bu işi yapıyorum. Şu anda pistteki en iyi adamlar benden on yaş daha genç."

Lila dirseğiyle ona küçük bir yumruk attı. "Mahmuzlarını asma zamanı kovboy."

Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve yüksek sesle nefes verdi. "Öyle görünüyor."

"Bunu sevdiğini biliyorum Brody," dedi. "Ama güvende ve güçlü kalmana ihtiyacımız var. O lanet olası eski rodeo sana bir erkeğin hayatı boyunca sahip olması gerekenden daha fazla kırık kemik ve yaralanma bıraktı."

Ona yan gözle baktı. "Dikkatli ol. Gerçekten umurundaymış gibi k o n u ş m a y a başladın."

"Önemsiyorum. Yola her çıktığında senin için endişeleniyorum."

Dişlerimi sıktım, elimdeki kupanın sıkı kavrayışımın baskısı altında çatlamamasına şaşırdım. Onun için endişeleniyordu. Sanki tek yapması gerekenin bir atın sırtında durmak olduğu aptal bir rodeo yerine bir savaş bölgesine gidiyormuş gibi. Bunu zafer için, kalabalığın tezahüratları ve hayranlık için yapıyordu. Bunu biliyordum çünkü lisedeyken onu birçok rodeoda izlemeye gitmiştim ve sanki Tanrı'nın kadınlara bir armağanıymış gibi ortalıkta çalımla dolaşırdı.

"Ve sana her zaman endişelenmemeni söylüyorum," dedi Lila'ya. "Her zaman eve döneceğim."

Kazma bana yönelikti. Ama Lila tam içine giriyordu. Bu boku yalayıp yutuyordu.

Bu küçük, sıcak bir aile ortamıydı ve ben dışarıda kalan tek adamdım. "Bitirdin mi?" Kovboy içeri girip hemen yanı başına yerleştikten beri dokunmadığı tabağına uzanarak sertçe sordum.

"Evet ama bulaşıklar için endişelenme. Ben yaparım-" İtirazlarına aldırmadan bulaşıkları topladım.

"Evet, anne," diye söze girdi Noah. "Babam *her zaman* eve gelir."

Bulaşık makinesini doldurdum ve planladığımdan daha büyük bir güçle kapattım. Sonra Lila'ya buradan gitmemiz gerektiğini söylemek için arkamı döndüm. Brody Noah'ı alsın, böylece günümüzü birlikte geçirebilirdik.

"Kaçma vaktin geldi mi?" diye sordu bana. "İşler yolunda gitmiyor mu?"

"Brody," diye uyardı Lila. "Sakın başlama."

Sırıttı. "Sadece gördüğüm gibi söylüyorum."

Derin nefes al. Beni yemliyordu. Bu sahneyi bilerek kurmuştu çünkü onların bir aile olduğunu görmemi istiyordu.

Brody Noah'a, "Jude Amcana fazla bağlanma," dedi. "İşler zorlaştığında kaçmak gibi bir huyu var."

Ellerim yumruk oldu. Orosu çocuğu. "Brody," diye tısladı Lila. "Durman gerek."

"Hey dostum, neden gidip hazırlanmıyorsun? Atları görmeye gideceğiz. Giyinebilir misin?"

"Yapabilirim," dedi Noah, taburesinden zıplayarak indi ve koşarak mutfaktan çıktı.

Noah gittiğinde Brody şöyle dedi: "Evcilik oynamak eğlenceli, değil mi? Ama bunu sadece birkaç haftadır yapıyorsun. Ve şimdi ben döndüm. Noah ve Lila artık sana ait olmayacak. Bakalım bununla nasıl başa çıkacaksın. Paylaşma konusunda hiç iyi değildin."

"Başından beri benim olan biri için değil."

"Dediğim gibi, Noah benim, senin değil. Ve Lila-"

"Kimseye ait değilim," diye araya girdi. "Ben kendimim. Ve tam burada oturuyorum. Ben bir takas çipi değilim. İkinizin uğruna kavga edeceği bir oyuncak değilim. O yüzden üzerine işeyerek kendi alanınızı işaretlemeyi bırakın. Eğer aranızdaki sorunu çözemiyorsanız

farklılıklar..." Durdu ve başını salladı, gözleri bana kaydı. "Eğer bunu yapamazsan, ne tatlı sözlerin ne de başka bir şey hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

İtiraz etmek için ağzımı açtım.

"Brody. Noah'a yardım edebilir misin? Henüz kendi başına giyinemiyor."

Sonunda başını sallayana kadar birkaç saniye bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Elbette. Ne istersen, L."

O mutfaktan çıktıktan sonra adaya yaklaştım ve ona doğru uzandım. Kollarını göğsünde kavuşturup beni dışarıda bıraktı. Sanki son birkaç haftanın onun için hiçbir anlamı yokmuş gibi. Sanki dün gece hiç yaşanmamış gibi.

"Sadece bir soruya cevap vermeni istiyorum," dedi, bakışları benimkileri tutarak. Başımı salladım. "Bunun için beni affedecek misin?"

Bunu zaten yaptığımı söylemek istiyordum ama bu doğru değildi. Brody uzaktayken onu engelleyebilmiş, yokmuş gibi davranabilmişim ama şimdi geri dönmüştü ve bunu tekrar yüzüme vuruyordu, asıl sınavın o zaman başlayacağını biliyordum.

Eğer Brody ve ben barış içinde bir arada yaşamamanın bir yolunu bulamazsak, Lila benim zavallı kıcıma Rebel'den daha hızlı tekmeyi basacaktı. Başından beri dürüst davranmış, Noah'nın her zaman önce geleceğini kafama kazımişti. Artık onun bir numarası ben değildim. Ve Noah Brody'nin çocuğuydu, benim değil. Peki bu beni nereye götürüyordu?

"Brody her zaman hayatımın bir parçası olacak," dedi. "Ortadan kaybolmayacak. Bizim için işe yarayan bir yol bulduk. Noah için en iyi olan ortak ebeveynlik yolunu bulduk. Noah'nın iyi arkadaş olduğumuzu ve birbirimizi önemsedığımızı görmesini istiyorum. Asla taraf seçmek zorundaymış gibi hissetmesini istemiyorum."

Hiçbirine itiraz edemedim. Söylediği her şey çok mantıklıydı ve Noah benim çocuğum olsaydı ben de aynı şeyi isterdim. O benim çocuğum bile değildi ama *yine de* onun için bunu istiyordum. Ama bana sorarsanız, bu çok fazlaydı.

"Her zaman bu kadar sert mi davranacaksın? Üçünüz benim yanımda her birlikte olduğunuzda? Çatlamadan önce ne kadarına katlanabileceğimi görmek için bir test miydi bu?"

Başını hayır anlamında salladı. Sonra derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Seni kırmak istemiyorum Jude. Ne kadar çok çalıştığını ve çok yol kat ettiğini biliyorum... Tüm bu çabanı mahveden kişi olmak istemiyorum."

"Ben o kadar kırılgan değilim. O kadar kolay kırılmam." Hâlâ benim için endişelenmesi gerektiğini düşünmesi beni kızdırıyordu.

"Ama soruma cevap vermedin." Gözlerini benimkilere kaldırdı. "Beni hiç affedecek misin?"

"Beni hiç affedecek misin?"

"Affetmek istiyorum."

Sanırım cevabımı almıştım. Beni henüz affetmemişti ve beni unutmak için seçtiği yöneme hâlâ kızgınlık besliyordum.

Lila'yla nişanlandığımızda ona, beni aldatırsa bunun sonum olacağını söylemiştim. Böyle bir ihaneti asla atlatamazdım. O da bana eğer onu terk edersem, bir daha geri dönemeyeceğimi söyledi. Teknik olarak beni aldatmamıştı ve mantıken bunu biliyordum. Onu terk ettiğimde, yoluna devam etmesini, bensiz mutluluğu bulmasını istemişim. Ama Brody'yle yatmakla kalmayıp onu hamile bırakmış olmasını hâlâ aklım almıyordu.

Bunun için Lila ve Brody'ye kızmaya hakkım var mıydı? Buna hakkım olmadığı iddia edilebilir.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Büyük adam olmalıydım. Mutlu olmadığım bir durumla barışmanın bir yolunu bulmalıydım. Hayatımın aşkına benim veremediğim bir şeyi vermiş olan adamla aynı masaya oturmanın bir yolunu bulmalıydım. Bu büyük bir istekti. Durum berbattı. Ama bildiğim gibi, hayatta pek çok şey bizim kontrolümüz dışında geliyordu.

İki seçeneğim vardı. Erkek olmak ve bunu kabullenmek. Ya da onu sonsuza dek kaybedecektim.

"Beni affetmen için ne yapmam gerekiyor?" Ona sordum.

"Hâlâ kaçacağından çok korkuyorum. Tüm bunların senin için çok fazla olmasından ve beni tekrar terk etmenden korkuyorum. Bir gün uyandığımda gitmiş olacağından korkuyorum. Ama bence... bununla yaşayıp yaşayamayacağına karar vermelisin. Üzgünüm. Seni bu duruma soktuğum için çok üzgünüm. Ama geri dönüp olanları değiştiremem."

Lila ve ben aşkımızın her şeyi fethedebileceğine inanırdık. Hiçbir engel çok büyük olamazdı. Ne kadar da safmıştık. Mesele asla birbirimizi yeterince sevmemek değildi. Birbirimizi sevmekten hiç vazgeçmemiştik.

Sonunda mesele, geçmişteki günahlarımızı deşmeden birlikte olmanın bir yolunu bulup bulamayacağımıza geldi. Her tartışmamızda günahlarımızı birbirimizin yüzüne vurmaktan. Çünkü tartışacaktık. Biz hala boğa ve aslandık ve sevdiğimiz kadar tutkuyla savaşırdık.

Aşk senin sınırlarını test etti.

Aşık olmak çok kolaydı. İyi zamanlarda bir insanı sevmek çok kolaydı. Asıl zorluk, işler zorlaştığında bile devam etmektir. Ama kaçmaktan bıkmıştım. Lila olmadan gerçek mutluluğu bulacakmışım gibi davranmaktan bıkmıştım. O benim için her şeydi. Hayatımda bir kez yaşayacağım aşkı. Benim sebebim. Geçmişim, bugünüm ve geleceğim. Eğer şimdi onu bırakıp gidersem, hayatımın geri kalanında sefil bir piç olurum.

"Sensiz hiçbir yere gitmiyorum, Rebel. Sen benim ya bineceğim ya da öleceğimsin. Seni bir daha asla bırakmayacağım. Hayatım üzerine söz veriyorum... hayır, siktir et. Senin hayatın üzerine, Noah'ın hayatı üzerine söz veriyorum, burada kalacağım ve seni son nefesime kadar seveceğim."

"Ve yaptığım şey için beni affedecek misin?" "Çoktan affettim."

Gözleri inançsızlıkla kısıldı. Hâlâ çok şüpheci. Bu eski yaraları ancak zaman iyileştirebilirdi ama bolca vaktimiz olacaktı. "Bu ne zaman oldu?"

"Az önce. Küçük bir ruh araştırması yaptım. İki saniye önce falan."

Güldü. "Tanrım, Jude... İnanılmazsın." "Teşekkür ederim."

Bu onu daha çok güldürdü. "Egonun hâlâ sağlam olduğunu gördüğüme sevindim." Kahkahası dudaklarında söndü ve yüzü ciddileşti. "Brody ile aranı düzeltebilir misin?"

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Bu büyük bir istekti. "Yapmamı istediğin şey bu mu?"

"Yapmanı istediğim şey bu. Eğer benim ve Noah'ın hayatının bir parçası olmak istiyorsan."

"Eğer diye bir şey yok."

"Eğer seni tekrar kaybedersem, kalbim buna dayanamaz."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bir daha asla. Söz veriyorum." Bu sefer sözümü tutacaktım ya da denerken ölecektim. Brody McCallister'a iyi davranmak anlamına gelse bile. Bunu Lila ve Noah için yapacaktım.

Belki de annem haklıydı. Kendimi affetmenin bir yolunu bulmalıydım. Ve belki bunu yapabilirsem, ben yanımda değilken yanında olduğu için Brody'yi affetmenin de bir yolunu bulabilirdim.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtım ve The Roadhouse'a girdim. Mayıs ayı olmasına rağmen Noel ışıkları hâlâ asılıydı ve hoparlörlerden hâlâ country müzik çalıyordu ama ses kalitesi daha iyiydi ve mekân artık bayat bira ve sigara dumanı gibi kokmuyordu.

"Bu Jude McCallister değil mi?" dedi Colleen gülümseyerek. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Önüme bir bira koydu ve raftan bir şişe viski aldı. "Ben birayla iyiyim."

Kaşları kalktı ama başını salladı ve şişeyi rafa geri koydu. "Bunca yıldır nerelerdeydin şekerim?"

"Her yerde ve hiçbir yerde." Ve bu en azından dürüst bir cevaptı.

"Sanırım eve dönüş yolunu bulmak için gitmen gereken yer orası," dedi, ona söylediğimden daha fazlasını anlamıştı. "İyi görünüyorsun. Gerçekten iyi."

Çenemi eğdim. "Teşekkürler. Sen de öyle." Aynı görünüyordu; uzun kumral saçları, dar kot pantolonu ve üzerinde Johnny Cash'in yüzü olan siyah bir tişörtü vardı. "Nasılsın?"

Omuz silkti. "Şikayet edemem. Burayı birkaç yıl önce satın aldım." Kurnaz mavi gözleri beni değerlendirdi. "Ama sanırım bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bu konuda bir şeyler duymuş olabilirim."

Başını iki yana sallayarak güldü. "Sen berbat bir yalancısın. Yıllardır buna tutunup geri dönmeni bekliyordum." Barın altındaki çekmeceye uzandı ve önüme bir çek koydu. "Senin paranı almayacağım, bebeğim. Bana hiç borcun olmadı."

Önüme koyduğu çeke baktım. Suçluluk parası. Onu terk ettiğimde Lila'ya vermeye çalıştığım paranın aynısıydı. "Sana gerçeği borçluydum." Annemin sözlerini hatırladım. Kendimi affetmenin bir yolunu bulmam gerektiğini söylemişti. Çoğunlukla affettim ama yine de Colleen'e ona verdiğimden daha fazlasını borçlu olduğumu hissediyordum. Şu anda bu bar taburesinde oturmamın nedeni de buydu. "Gazetede okuduğunuz o hikâye. Reese'in hayatını ben kurtarmadım. Olay öyle olmadı. I-"

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Sen bir savaş bölgesindeydin, bebeğim. Ben aptal değilim. İyi insanların başına her zaman kötü şeyler gelir. Reese'in nasıl öldüğünü bilmeme gerek yok. Sen onun için oradaydın. Bana gönderdiği e-postalarda senden kaç kez bahsettiğini biliyor musun? Onun için iyi bir arkadaşın. Denizci olmaktan, ülkesine hizmet etmekten ve en iyi arkadaşının yanında savaşmaktan gurur duyuyordu. Bu yüzden kendini suçlu hissetmene gerek yok, beni duyuyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, seni anlıyorum."

"Güzel. Şimdi bırak gitsin. Bütün bunlara tutunamazsın. Sadece dışarı çık ve yaşayabileceğin en iyi hayatı yaşa. Reese de bunu isterdi. Onun anısını onurlandırmanın en iyi yolu bu."

Onun sözleriyle omuzlarımdan bir yük kalktı.

"Şimdi, Reese'le ilgili bazı güzel hikayeler duymak isterim."

"Oh, bende onlardan çok var." Reese'le ilgili bazı anılarıma güldüm. Bekâretini Destiny adında bir striptizciye kaptırdığı ve ertesi sabah uyandığında kalbinin üzerinde onun adının yazılı olduğu dövmeyi duymak isteyip istemeyeceğini bilmiyordum. Ama paylaşabileceğim bir sürü başka hikâyem vardı. Ve ben de öyle yaptım. İki saat boyunca Reese hakkında konuştum, Colleen'i güldürdüm, ağlattım ve ayrılırken bana sarılıp veda etti ve anılarımı onunla paylaştığım için bana teşekkür etti.

Sanırım bu da iyileşme sürecinin bir parçası. Sizi yiyip bitiren şeyler hakkında konuşmanız, uzun süredir taşıdığınız yükün bir kısmını boşaltmanız ve yükünüzü hafifletmeniz gerekiyor.

Lila'nın otuzuncu doğum gününden önceki gece Brody'yi görmeye gittim. Arka verandasında oturuyordu, elinde birası vardı, ayaklarını tırabzana dayamıştı. Varlığımı belli edip verandada ona katıldığımda, beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu.

Davet beklemeden yanındaki hasır sandalyeye oturdum. Bu sandalyeleri tanıyordum. Eskiden arka verandamızdaydılar.

"Şimdiye kadar çoktan gitmiş olmanı umuyordum," dedi birasından bir yudum alarak. Hâlâ bir pislik.

"Dilekler her zaman gerçekleşmez." Birkaç dakika sessizlik içinde oturduk.

"Aklında bir şey mi var?" diye sordu sonunda.

Ne söyleyeceğimi planlamamıştım. Tek bildiğim bunu Lila için yapmam gerektiği idi. Ve kendim için. Sanırım hepimiz için. İşte hiçbir şey olmadı. Boğazımda kalsa bile mütevazı bir turta yerdim.

"Ben yokken Lila'nın yanında olduğun için sana hiç teşekkür etmedim." Karanlık gökyüzüne, uzaktaki ahırın gölgesine, saman ve at kokan havaya ve yaz vaadine baktım. Sözümü kesmeden devam etmemi bekledi. "Onu hastaneye götürdüğün ve saatlerce bekleme odasında oturduğun gece. Ve kendi başıma eve gidemeyecek kadar sarhoş olduğumda beni barlardan eve sürüklediğin tüm geceler." Elimi göğsümün üzerinde ovuşturarak gerginliği gevşetmeye çalıştım ve boğazımı temizledim. "Hayatımı kurtardın ve bunun için de sana hiç teşekkür etmedim." Bunu benim için kolaylaştıracak mıydı yoksa bu konuda bana zorluk mu çıkaracaktı bilmiyordum. Her iki durumda da, ne olursa olsun

bir şeyler söyledi.

"Bu yüzden mi buradasın? Bana teşekkür etmeye mi geldin?" Başımı salladım.

"Henüz kelimeleri duymadım."

İçimden güldüm. İnatçı piç. "Teşekkür ederim." Kahretsin, bu çok zordu.

"Bu olduğunda bana teşekkür etmedin çünkü kurtarılmak istemedin. Seni o tarlada bulduğum için bana kızgındın. Ölmene izin vermemi istedin."

Bunu inkâr edemezdin. O zamanlar bu doğruydı. Lila eve gelmediğimde perişan bir halde onu aramıştı ve o da beni aramaya çıkmıştı. Beni nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bulmuştu. Beni tam zamanında bulduğu söylenmişti.

"Lila ona Odessa'dan bahsettiğini söyledi."

Başını sertçe çevirdi, yüz hatları şaşkınlıkla boyanmıştı. "Ona Odessa'dan bahsetmediğime adım gibi eminim."

"Evet, söyledin. O gece olduğunu söyledi... sen ikisi de sarhoş," diye bitirdim.

"Siktir." Elini yüzünde gezdirdi. "Ona söyledim mi?" "Ne kadar sarhoştun?"

Bir nefes verdi ve başını salladı. "Gerçekten mi? O geceye dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Bir şişe viskinin tamamını içtik ve Tanrı bilir daha neler içtik. Ertesi sabah uyandığımda ikimiz de çıldırmıştık."

Nedense bu beni daha iyi hissettirdi. "Yani Lila'ya aşık değil misin?"

"Ona aşık olmak mı? Ben ona hiç aşık olmadım. Ona aşık olsaydım, siz iki salağı lisede tekrar bir araya getirmeye çalışır mıydım?"

"Aptal kimdi? Neredeyse burnunu kırıyordun."

Güldü. "Oh adamım. Bu çok komikti."

Ona kaşlarını çatıttım.

"Hayır. Ona hiç aşık olmadım. Bir an için belki diye düşündüm... ama hayır. Öyle bir şey değildi. Onu bir arkadaş olarak seviyorum. Ama sana kesin bir şey söyleyeyim." Parmağıyla beni işaret etti. "Eğer onu bir daha becerirsen, bir daha ne onun ne de Noah'ın yüz metre yakınına bile yaklaşamazsın. Bundan emin olacağım."

"O zaman beni etrafta görmeye alışsan iyi olur. Hiçbir yere gitmiyorum." Söylemem gereken her şeyi söyledikten sonra gitmek için ayağa kalktım.

Ben uzaklaşırken arkamdan seslendi. "Bu bizi tekrar arkadaş yapmaz."

"Biz arkadaş değildik. Biz kardeşlik. Biz kardeşler."

"Evet, sanırım öyleydik."

"Hâlâ öyleyiz," diye hatırlattım ona.

"Evet, evet. Sen nasıl istersen, Jude *Amca*. Seni aptal pislik."

Tipik Brody. Bunu oraya koymak zorundaydı, değil mi? Noah'ın üvey babası olduğumda kaba bir uyanış yaşayacaktı. Şimdi tek yapmam gereken Lila'yı ikna etmektir.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Lila

İKİ AY SONRA

"AYI AVINA ÇIKIYORUZ!" Noah başı dönene kadar dönüp durdu ve ön bahçede bir yığın haline geldi.

"Çok aptalsın," diye takıldım, nefes alamayacak kadar kıkırdayana kadar kaburgalarını gıdıkladım. Aslında ayı avına gitmiyorduk. Dört Temmuz pikniğine gidiyorduk. Jude'un fikriydi. Bugünlerde fikirlerle doluydu.

Yiyecekleri ve piknik battaniyesini kamyonun arkasına yükledik ve yola koyulduk.

"Bu piknik için nereye gidiyoruz?"

"Hiçbir fikrim yok. İyi bir yer bulana kadar etrafta dolaşırız diye düşündüm."

Homurdandım. Sanki buna kanacakmışım gibi. Jude çok az şeyi şansa bırakırdı. Ama on beş dakika boyunca, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi amaçsızca yol aldıktan sonra, doğruyu söyleyip söylemediğini merak etmeye başladım. Kamyonu geri çevirip ters yöne doğru gittiğinde endişelenmeye başladım. On dakika sonra hâlâ yolumuza devam ediyorduk.

Belki de iyi değildi. Belki de geçmişe dönüyordu. Ne düşüneceğimi bilemedim. Ona bir göz attım. İyi görünüyordu. Sakin. Rahatlamış. Eliyle kapının pervazındaki müziğin ritmine vuruyordu.

"Gölde piknik masaları var," diye önerdim. "Çok kalabalık."

"Eyalet parkına ne dersiniz? Taş ocağının yanındaki mi? Ya da yüzme havuzu..."

"Hepsi çok kalabalık olacak," diyerek önerilerimi reddetti. "Merak etme." Kalçamı sıktı. "Ben hallederim."

Beş dakika sonra otoyoldan çıktı ve arka yollara saptı.

"Gölgede oturabilmemiz için bolca ağaç olduğundan emin ol," dedim, nereye gittiğimiz hakkında bir fikri olduğuna tam olarak ikna olmamıştım. İsteğime cevap bile vermedi. Hiçliğin ortasındaydık ve bildiğim kadarıyla buralarda hiç piknik yeri yoktu. Yine de burayı biliyordum. Bir milyon yıl önce Brody bizi taco yememiz için kandırdıktan sonra gittiğimiz yoldu.

Bu benim en sevdiğim Hill Country sürüşlerinden biriydi. Dolambaçlı yollar ve engebeli tepeler, yeşil çayırlar ve kireçtaşı kayalıkları. Bugün güneş parlıyordu ve büyük gökyüzü göz kamaştırıcı bir mavilikteydi.

"Henüz varmadık mı?" Noah arka koltuktan seslendi.

"Neredeyse," diye yanıtladı Jude.

Ona yan gözle baktım. "Nereye gittiğimiz hakkında bir fikrin var mı?"

"Sadece yolculuğun tadını çıkar."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz ağaçların gölgelediği dar bir çakıl yola saptı. Artık kaybolduğundan emindim. Kamyon bir tepeye çıktı ve tepenin zirvesinde, etrafı çevrili bir verandası olan taş ve ahşap bir çiftlik evi göründü.

"Burası birinin araba yolu," dedim. "Arkanı dön ve geri git."

Geri dönmek yerine evin önüne yanaştı ve motoru durdurdu. "Burası piknik yapmak için iyi bir yere benziyor."

"Delirdin mi sen?"

Sırıttı. "Lila Turner'a delicesine aşığım."

Gözlerimi devirdim. "Hadi, Jude. Gidelim." "Bu ev hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu muhteşem. Bayıldım." Ben de sevdim. Ama neden bana bir ev hakkında sorular soruyordu? Açlıktan ölüyordum ve yaptığım haşlanmış yumurtaları düşünüp duruyordum. Ve baget ekmeekli sandviçleri. Yemeğe ihtiyacım vardı. "Şimdi gidelim."

Kamyondan inmiş ve kaputun etrafında dönüyordu. Kapımı açarak kamyondan çıkmama yardım etmek için elini uzattı.

"Jude... Ne yapıyorsun? Acıktım ve oyun oynayacak zamanım yok..."

Gülümsemesi kelimeleri ağzımda durdurdu. Başım ondan önümüzdeki eve doğru döndü. Aman Tanrım. Çok güzeldi. "Bu... ne yaptın?"

Kamyonetten inmeme yardım etti ve Noah'yı koltuğundan indirip havaya kaldırdıktan sonra yere bıraktı. "Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" Jude göz hizasına gelecek şekilde çömelerek Noah'ya sordu.

Noah başını salladı. "Ben üyeyim." Yüzünde sinsi bir sırıtışla bana baktı.

"Senin için sorun yok, değil mi?" Jude ona sordu.

Noah heyecanla başını salladı ve sonra sahnede fısıldayarak, "Anneme yüzüğü şimdi verebilir miyim?" diye sordu.

Jude başını salladı ve ellerini yüzünde gezdirdikten sonra gülmeye başladı. Nefesimi içime çektim. Aman Tanrım. O...

Bunu düşünmeme fırsat kalmadan Jude önümde diz çökmüş duruyordu. Araba yolu çakıllıydı ve üzerinde şort vardı. Dizi kesilebilirdi. Aklıma gelen ilk düşüncenin neden bu olduğundan emin değilim. Noah Jude'un omzunu okşadı, sanki ona ekstra cesaret veriyor ve her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu.

Jude elimi avucunun içine aldı. "İlk seferinde doğru yapamadım ama sana söz veriyorum, seni bir daha asla terk etmeyeceğim. İyi günde de kötü günde de yanında olacağım. Senin için ateşin içinden geçeceğim. Yüklerini taşıyacağım. Son nefesimi verene kadar seni seveceğim. Ve bundan sonra bile ruhum seni sevmeye devam edecek ve seni bir sonraki hayatta bulacağım. Çünkü sen bana hayat veriyorsun. Seni yaşıyor ve soluyorum. Seni çok uzun zamandır seviyorum. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Ve Noah için. Seni ve sadece seni seviyorum." Güzel yüzünü bana bakmak için eğdi ve gözyaşlarının bulanıklığından onu zar zor görebiliyordum. "Benimle evlenir misin, Lila?"

Gözyaşlarım yüzümden akıyordu ve tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Jude Noah'ı dürttü. "Psst. Yüzük zamanı."

Bu komedi gösterisi karşısında gözyaşlarım kahkahaya dönüştü.

"Oh. Evet. Buldum." Noah şortunun cebini karıştırdı ve dört yaşındaki bir çocuğa nişan yüzüğü emanet etmenin cesurca ve biraz da aptalca olduğunu düşündüm. Noah cebini ters çevirdi ve yüzüğün cebinin iç tarafına bantlanmış olduğunu görünce daha da çok güldüm.

Jude bandı yırtarak sargı bezine sarılı yüzüğü ortaya çıkardı.

"Bu askeri bir operasyon gibi," dedim gülerek, sonunda muzaffer bir edayla yüzüğü kaldırdı ve parmağıma taktı. Sonra alnındaki hayali teri sildi. Ya da belki de hayali değildi. Gerçekten terliyordu. Ve hala bizim için satın aldığı evin çakıllı garaj yolunda tek dizinin üzerinde duruyordu.

Hayalimdeki evdi çünkü orası evimdi ve Jude da benim evimdi.

Benim aşkım. Ruh eşim. Bir yıldızdaki dileğim. Benim her şeyim.

Noah odadan odaya koştururken, Jude bana evi gezdirdi, yapabileceğimiz değişikliklerden ve nasıl bir ek bina inşa edebileceğinden bahsetti. Ama bana sorarsanız, bu haliyle mükemmeldi ve tonozlu tavana sahip oturma odasındaki uzun pencerelerin önünde durup evle birlikte gelen beş dönümlük muhteşem araziye bakarken ona bunu söyledim.

"Teşekkür ederim," dedim, kollarında döndüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Ne için?"

"Yıldızları gökyüzüne geri koyduğunuz için."

"Henüz hiçbir şey görmedin bebeğim. Sana bütün bir evreni vereceğim."

EPILOG

Jude

DOKUZ AY SONRA

Nisan

ÇİÇEKÇİ, bu sabah ben ve Noah tarafından elle toplanmış bir buket kır çiçeği taşıyor. Onları tarlamızdan topladık ve iple bağladık. Ama dikkatimi çeken ve beni tutan çiçekler değil. Gül yapraklarıyla kaplı koridorda yürüyen gelinimin güzel yüzü, arka planda çalan The Piano Guys'ın "A Thousand Years" şarkısı, Nisan gökyüzünün masmavi ve bulutsuz oluşu.

Parlıyor. Bunu tarif edecek tek kelime bu. Gözlerindeki ışık geri geldi ve onu oraya benim koyduğumu düşünmek istiyorum. Ya da, en azından, onun bu kadar parlak olmasında bir rol oynadım. Nefesimi kesiyor.

Çayırdaki çimenlerin renginde olan yeşil gözleri neşeyle parıldıyor. Dolgun pembe dudaklarının kenarları gülümsüyor, koyu renk saçları uzun dalgalar halinde omuzlarına ve sırtına dökülüyor. Sonunda gözlerimi yüzünden ayırmayı başardığımda, çıplak omuzlarının altın rengi teninde ve göğüslerinin etrafında toplanıp ayaklarına kadar bir şelale gibi dökülen aldatıcı derecede sade elbisesinde gezinmelerine izin veriyorum. Güneş, krem rengi kumaştaki küçük altın pırıltılarını öne çıkarıyor. Bir Yunan tanrıçası gibi görünüyor. Bütün hayallerim gerçek olmuş gibi.

Bu günün gelmesini o kadar uzun süre bekledim ki, artık geldi ve bir dakika daha bekleyemem.

Çok yavaşsın, Rebel.

Hepsini istiyorum. Hemen şimdi.

Gelinimi almak için koridorda ilerlerken, onu yolcu eden babamın kaşlarını çatmasına neden oldum. O zaman

Ona bu onuru yaşayıp yaşamayacağını sorduğumda gözlerinde bir damla yaş gördüğüme yemin edebilirdim. İnkâr etti tabii ki.

"Oraya varana kadar bekle," diye homurdanıyor.

"Bundan sonrasını ben hallederim," diyerek ona Lila'yı serbest bırakmaktan başka seçenek bırakmıyorum.

Sadece gülüyor ve başını sallıyor. "Bu senin i ç i n çok tipik."

Bugün onun için hazırladığım diğer sürprizleri görene kadar bekle.

"Bu kadar güzel görüldüğün için hepsi senin suçun." Başının arkasından tutup kendime doğru çekiyorum, diğer elim de sırtının alt kısmında. B i r kez olsun karşı koymadı. Başımı eğip tüm misafirlerimizin önünde onu öpüyorum ve o da beni öpüyor, kolu boynuma dolanıyor ve vücudu benimkiyle aynı hizaya geliyor. O kadar yakınız ki kalbinin atışını hissedebiliyorum ve benimkiyle aynı tempoda attığından neredeyse eminim. İşte bu kadar uyumluyuz.

"Jude Baba annemi öpüyor. *Yine*," dedi sağdıçım. Ve şimdi burada özel günümüzü paylaşmak için bulunan herkes beş yaşındaki Noah'ın sözlerine gülüyor. Bu çocuğu seviyorum. Bana Jude Baba demesine de bayılıyorum. Çok tatlı.

Lila evimizin arkasındaki tarlada olduğumuzu, ailemizin ve arkadaşlarımızın taç yapraklarıyla kaplı koridorun iki yanında oturduğunu ve nikâh memurunun bizi evlendirmek için beklediğini hatırlayınca geri çekilip göğsüme vuruyor. Ama gülümsüyordu. Bir saniye sonra gülümsemesi yerini ciddi bir bakışa bıraktı.

"Bunu yapmaya hazır mısın?" Bakışlarımı tutuyor, gözleri sanki hiçbir şüphe ya da tereddüt izi olmadığından emin olmak istercesine benimkileri araştırıyor. Böyle bir şeyin olabileceğini düşünmesi gerçekten şok edici ama alınmamaya çalışıyorum. Kendine göre sebepleri var ve eğer güvenceye ihtiyacı varsa, bunu ona istediği kadar uzun süre ve istediği kadar duyması için vereceğim.

"Doğuştan hazırım. Hayatımda hiçbir şeye bu kadar hazır olmamıştım." Ve bu doğru.

Sadece birkaç dakika sonra, yeminlerimizi ediyoruz. Ona bir sürü söz verdim. Onu sonsuza kadar seveceğime yemin ediyorum. Ona her gün hak ettiği adam olmak için çabalayacağımı söylüyorum. Ona layık olmak için. Onu asla hafife almayacağıma ve iyi günde kötü günde onu seveceğime. Tüm iniş ve çıkışlarda istikrarlı bir yol izleyeceğime söz veriyorum. Ona dünyaları vaat etmek konusunda en ufak bir endişem yok. Sözümü tutacağımı biliyorum.

Şimdi sıra onda ve ne söyleyeceğini merak ediyorum. Gözlerimin içine bakıyor ve kendi küçük baloncuğumuzda sadece ikimiz varız. Elleri titriyor ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor ama sesi hiç titremiyor. Konuşurken güçlü ve istikrarlı.

"Seninle ilk tanıştığımda dünyanın en sinir bozucu çocuğu olduğunu düşünmüştüm." Brody kıkırdıyor ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ama biz onu duymazdan geliyoruz. "Sonra en iyi arkadaşım oldun. En azılı müttefikim. Ayı asan ve yıldızları gökyüzüne koyan çocuk. On beş yaşındayken sana aşık olduğumu biliyordum. Bana en sevdiğin kapüşonlunu verdiği gün. Yıllar geçti ve o çocuk, onsuz yaşayamayacağım bir adama dönüştü. Sensiz bir hayat... bir *dünya*... hayal etmek bile istemiyordum." Duraklıyor ve devam etmeden önce derin bir nefes alıyor. "Seni kaybettiğimde, dünya dönmeye devam ettiği ve hayat devam ettiği için şok oldum, üzüldüm ve öfkelen dim. Sensiz."

"Ama şimdi düşünüyorum da bu noktaya gelebilmek için tüm o acıları, kalp kırıklıklarını ve ayrılıkları yaşamamız gerekti. Şu anda bulunduğumuz yer çok iyi ve güzel bir yer." Karşılıklı gülümsüyoruz. Onunki yumuşak ve tek bir damla gözyaşını siliyor. "Sana olan sevgim her geçen gün daha da güçleniyor ve derinleşiyor. Ve sana söz veriyorum, hayatımın sonuna kadar sadece ve sadece seni seveceğim. Sana söz veriyorum, iyi, kötü, çirkin ve tüm anlarda senin yanında olacağım.

arasında. Sana söz veriyorum, aşkımın ne kadar güçlü ve gerçek olduğunu sadece sözlerle değil eylemlerle de göstereceğim..." Donup kalır ve gözleri büyür.

Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Söylemeyi planladığı şeyi unuttu mu? Yoksa bir sorun mu var?

Bir an panikledim. Yüzündeki ifadeyi bile okuyamıyorum ve bu beni endişelendiriyor. "Rebel. Neyin var?"

Sonra gülümsüyor. Büyük. Parlak. Çok güzel. Her şey var. Elimi tutup karnına götürüyor ve avucunu benimkinin üzerine koyuyor.

"İşte." Gözleri heyecanla parlıyor. "Hissediyor musun?"

Sessizliğe gömüldüm. Çünkü evet, hissediyorum. Tam olarak bir karate tekmesi sayılmaz. Ama çocuk sadece büyük bir patlıcan büyüklüğünde. Lila her hafta beni güncelliyor. Bu hafta çocuğumuzu hangi meyve ya da sebzeye benzetebiliriz? Dün Christy ve Sophie ile spa günündeyken bir dizi patlıcan emoji gönderdi. Ben Tommy, Brody ve kardeşlerimle birlikte resepsiyonumuzun yapılacağı tarlamızdaki kubbe çadırda son dakika düğün hazırlıklarını yapıyordum.

Tommy, "Onu bu belanın içine sokan da bu zaten," dedi.

Hepimiz müstehcen bir şakayı paylaşan ergenlik öncesi gençler gibi gülmüştük.

Artık sadece gelmek ve geleceğime burada, hemen şimdi başlamak istiyorum. Ellili yaşlarında, bir azizin sabrına sahip bir kadın olan nikâh memuruna döndüm ve ona "Sanırım burada işimiz bitti. Bizi karı koca ilan edebilir misin, böylece bebeğimin annesini öpebilirim?" Zavallı kadın sadece güldü ve başını salladı.

"Ah Jude," diyor Lila, kahkahaları ve başparmağımın ucuyla sildiğim gözyaşları arasında. "İnanılmazsın."

"Teşekkür ederim." Ona ukalaca bir göz kırpıyorum ve bu onu daha da çok güldürüyor.

Nikâh memurunun sözlerini zar zor duyuyorum. Tek bildiğim evlendiğimiz ve yüzüğü taktığım. Hiç beklemeden Lila'yı kollarıma aldım. Arkadaşlarımız ve ailemiz bizi alkışlarken bin yıl boyunca öpüşüyoruz.

Tüm ilklerimizi birbirimize saklamamış olmamız önemli değil. O her zaman benim ilk, son ve tek gerçek aşkım olacak.

Sonsuza dek. Daima. Hayatımda bir kez. Ruh eşini dokuz yaşında bulacak kadar şanslı olan pek az insan vardır ama ben şanslı bir piçim. Lila'yla tanıştığım gün yıldızlar aynı hizaya geldi. Ve gerekirse, onun için bir ömür boyu yıldızları gökyüzüne geri getireceğim.

SEKİZ AY SONRA

DÜĞÜNÜMÜZDEN ÜÇ AY SONRA, Levi Patrick McCallister dünyaya muhteşem girişini yaptı. Beş Temmuz günü sabah saat birde doğdu. Hastane odamızdan, Lila doğum yaparken uzaktan gelen havai fişek seslerini duyabiliyorduk. Dünyaya bir patlamayla geldi diye şakalaştık. İlk adı bizim küçük şakamız. Lila, zavallı çocuğu travmatize etmemek için bunu mezara götüreceğime dair bana söz verdirdi. Ama belki bir gün ona adını Lila'nın bana aldığı Levi's'tan aldığını söylerim. Fermuarlar, düğmeler değil, daha kolay erişim için. Bir daha düşündüm de, bunu bilmesine gerek yok.

Şimdi ben onun kıyafetlerini yırtıp çıkarırken o da kot pantolonunun fermuarını açıp aşağı çekiyor. İki saniye içinde cırılçıplaktık. Onu kaldırarak, ağacın altındaki paketlenmiş hediye dağının etrafından dolanıyorum, yumuşak beyaz Noel ışıkları odayı aydınlatıyor ve onu taş şöminenin önündeki koyun derisi halıya yatırıyorum. Teni ışıltı ışıltı parlıyordu.

Ateş ışığında bir an durup çıplak vücudunun her bir kıvrımını ve kabarıklığını takdir ettikten sonra kalçalarına doğru öpücükler konduruyorum. Karnını, göğüslerini ve sol göğsünün hemen altındaki kaburgasındaki dövmeyi öpüyorum. Lotus dövmesi kaybettiklerimizi sürekli hatırlatıyor ama aynı zamanda yeniden doğuşumuzu da simgeliyor. Benim için umudun sembolü haline geldi. Karanlığın içinde çiçek açar, narin ve güzeldir ama dirençlidir. Lila gibi.

Uyluklarının arasına yerleşip ucumu girişine yönlendirmeden önce göğsüne, boynuna ve dudaklarına öpücükler kondurmaya devam ediyorum.

Her zaman çok açgözlü ve sabırsız, başımın arkasını tutuyor ve bacaklarını belime dolayarak beni kendine çekiyor. Dudaklarımız çarpışıyor ve kalçalarını oynatarak beni bir anda içine almaya çalışıyor.

Ben tskk. "Sabır."

"O kadar vaktimiz yok." İyi bir noktaya değindin.

"Seni şimdi istiyorum. Sana şimdi *ihtiyacım var*."

Ben kimim ki buna karşı çıkayım? Onun sözleri beni harekete geçirdi. Bir hamlede, dibine kadar gömüldüm ve burası, tam burası, her zaman en sevdiğim yer olacak.

Saf. Lanet olsun. Cennet gibi.

İçine girip çıkıyorum ve o da kalçalarını sallayarak beni itiş kakış karşılıyor. Onu derinden öpüyorum ve tırnaklarını kürek kemiklerimin üzerinde gezdiriyor. Sırtını pelüş halıya yaslıyor ve başını geriye atarak boynunu ortaya çıkarıyor, bu da boğazındaki nabız noktasını öpmem için bir davet. Dudaklarımın altında çırpınıyor.

Parmakları saçlarıma dolanıyor ve "Seni seviyorum" diye fısıldıyor.

"Seni daha çok seviyorum."

Birbirimize tutunuyoruz, ben onun içinde hareket ederken gözlerimiz kilitleniyor, vuruşlarım sert ve uzun, ona sürtünüyor

klitoris, her şeyine karşı. Neredeyse vardık ama henüz değil.

"Benimle gel, Lila." Dudaklarımı çenesinin üzerinde gezdiriyorum.

"Bensiz hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim." Omuzlarımı kavlıyor ve daha derine inmemi sağlamak için kalçalarını eğerken sıkıyor.

İkimiz de nefes nefese kalana ve tenimizi bir ter tabakası kaplayana kadar acımasızca ona çarpıyorum, onu dolduruyorum.

"Tanrım, Jude..." Ciğerlerinden bir çığlık kopuyor ve dişleri omzuma batarak boğazımın arkasından derin bir inilti çıkarıyor. Artık geri çekilmek yok. Kendimizi birbirimizin içinde kaybetme, kontrolümüzü kaybetme ve birlikte uçmanın peşine düşme ihtiyacından kaynaklanan çılgın, zarif ve ritimsiz bir tempomuz var.

Ortak orgazmlara doğru hızla ilerlerken adım haykırıyor, kalçaları titriyor ve dudakları aralanıyor. Neredeyse şiddet içeren bir intikamla boşalıyorum.

Bir titremeyele onun üzerine yığılıyorum, alnım onunkine düşüyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve birkaç saniye boyunca nefes alış verişlerimizin sesi ve şöminedeki alevlerin çıtırtısı dışında her şey durgun ve sessiz.

Onun nefeslerini içime çekiyorum. Onunla yaşıyor ve nefes alıyorum. Tek bir kasımı bile kıpırdatamıyorum, kıpırdatmak da istemiyorum.

"Mutlu Noeller, bebeğim." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz monitörden bebeğimizin ağlama sesini duyuyorum. Bir kez olsun zamanlama duygusu iyiydi ama yine de inliyorum ve Lila'nın vücudunun kahkahalarla titrediğini hissediyorum. Birkaç hafta önce ona yeni bir göbek adı vermemiz gerektiği konusunda şaka yapmıştım. Levi Cockblock McCallister.

"Mutlu Noeller, Jude *Baba*."

Ve bu benim giyinip oğlumu beşiğinden kurtarmak için merdivenleri koşarak çıkmamın işaretidir. Sonra onu mutlu etmek ve güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Hayat bundan daha iyi olamaz. İyi talihimi hafife almamam gerektiğini biliyorum. Bazı insanlar asla bu kadar şanslı olamaz.

Oğlumu kucağıma aldığımda, ona sımsıkı sarılıyorum. Belki de size verilen küçük cennet parçasının değerini tam olarak anlamak için cehennemden geçip diğer taraftan çıkmanız gerekir. Ben ettim ve ediyorum.

"Yıldızların burada daha parlak olduğunu biliyor muydun?" Levi'yi pencereye götürüp keten perdeyi kaldırırken ona soruyorum. Onu kolumun kıvrımında tutuyorum, böylece bu soğuk ve berrak Noel arifesinde yıldızlarla dolu mürekkep mavisini gökyüzüne bakabiliyor.

"Doğru," diyor Lila kapı aralığından ve sonra yanıma gelip Levi'nin minik elini öpmek için dudaklarına götürüyor.

"Anne! Jude Baba!" Noah koşarak yatak odasına girdi ve yanımızda durdu.

"Uyanık ne yapıyorsun?" Lila, küçük çemberimize katılabilmesi için onu kollarına alarak soruyor.

"Levi gürültü yapıyordu. Noel Baba daha gelmedi mi?"

"O nedir?" Gökyüzünü gösteriyorum. "Bu Noel Baba'nın kızağı mı?"

"Oh," diyor Noah, pencereden dışarı bakarken gözlerini kocaman açıyor. Hâlâ sihre, mucizelere ve Noel Baba'ya inanıyor. Umarım bir parçası hep inanır.

Hayat zor ama en karanlık gecelerde bile en çok parlayan bu neşe ve mucize anlarıdır. Ve ben tek bir tanesini bile kaçırmak istemiyorum. Evime giden yolu buldum ve buraya ulaşmak için çıktığım yolculuk ödülü çok daha tatlı hale getirdi.

TEŞEKKÜRLER

Bu yolculuğa benimle birlikte çıktıkları için, bu kitabın olabilecek en iyi kitap olmasına yardımcı oldukları için ve deliliğimin beni ele geçirmesine izin verdiğimde elimi tutup benimle konuştukları için teşekkür etmem gereken pek çok insan var. Ne yazık ki bu, itiraf etmek istediğimden daha sık oldu.

Jen Mirabelli'ye çok teşekkür ederim. Sen olmasaydın ben nerede olurum? Jude ve Lila'yı benim kadar sevdiğin, bana ve bu hikâyeye inandığın için teşekkür ederim. Bu kitabı çok daha iyi hale getirdin ve sana sonsuza dek minnettar olacağım. Günlük sohbetlerden ve tüm tanıtım ve pazarlamayı organize ettiğinizden bahsetmiyorum bile. Siz olmasaydınız bunların hiçbirini yapamazdım. İnanılmazsın ve birbirimizi bulduğumuz için çok mutluyum. Tüm x'ler ve o'lar.

Aliana Milano'ya. Beta okuduğun, bana her zaman olduğu gibi söylediğin ve en iyi bakım paketlerini gönderdiğin için teşekkür ederim. Gece yarısı sohbetlerimizin olmadığı bir gün, pastasız bir gün gibidir. Bana hiç ayırmadın, bunun için teşekkürler. Hâlâ kuş yemi salatası tarifini bekliyorum. Beni bir daha terk edersen, peşine düşerim. Seni uyarıyorum. Seni seviyorum Dork.

Carol Radcliffe, müziğiniz, dostluğunuz ve hiç eksilmeyen desteğiniz için teşekkür ederim. Sen çok güzel bir ruhsun ve sana arkadaşım diyebildiğim için çok şanslıyım. #ruhkardeşi

Monica Marti, ilham perilerimi bulmama yardım ettiğin

ve hayat her zaman benim için okumaya gönüllü olduğun
için teşekkür ederim.

çılgınca yoğun ve telaşlı oluyor. Kaliforniya'yı hayal ediyorum - sizi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.
#love4evah

Emily Meador'a, böyle harika bir yönetici ve arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Okuyucu Grubumda işlerin yolunda gitmesini sağlamak ve bana haftanın hangi günü olduğunu hatırlatmak konusunda harika bir iş çıkarıyorsun. Sadece bir uyarı, öngörülebilir gelecekte Teksas'ta olacağız.

Ellie McLove, editörlük için ve son anda bile olsa beni her zaman araya sıkıştırdığın için teşekkür ederim. Ki kabul edelim, bu her seferinde oluyor. Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağıma söz veriyorum.

Lori Jackson, bu muhteşem kapağı yarattığın için teşekkür ederim. O kadar güzel ki ağlamak istiyorum. Sizinle çalışmak büyük bir keyif, teşekkürler. Kapağı süsleyen bu çarpıcı fotoğrafı çektiği için Michelle Lancaster'a teşekkür ederim. Sen gerçek bir sanatçısın.

Okumak, incelemek ve paylaşmak için zaman ayıran tüm kitap blogcularına çok teşekkür ederim! Sizi ve bağımsız topluluk için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum.

Aileme, özellikle de her gün benim çılgınlıklarına katlanan çocuklarıma çok teşekkür ederim. Yine de eğleniyoruz, değil mi? Benim sebebim sizsiniz. Sizi sonsuza kadar ve daima seviyorum.

Son olarak ama kesinlikle en az değil, okuyuculara kocaman bir teşekkür. Yazmak bir rüyanın gerçekleşmesi ve bunu siz olmadan yapamazdım. Sözlerimi okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Yıldızlar Düşerken'i beğenseniz de beğenmeseniz de, lütfen birkaç saniyenizi ayırıp dürüst bir yorum bırakın. Tüm yorumlar takdire şayandır. Bağımsız yazarlar için çok şey ifade ediyorlar.

Çok teşekkür ederim.

Emery Rose xoxo

YAZAR HAKKINDA

Emery Rose'un iyi bir kırmızı şarap, sert kahve ve sağlıklı bir dozda alaycılığa düşkün olduğu bilinmektedir.

Yazmadığı zamanlarda onu Netflix izlerken, güneş ışığını aramak için dünyayı dolaşırken ya da iyi bir kitaba dalmış halde bulabilirsiniz. Eski bir New Yorklu olan yazar, şu anda iki güzel kızı ve huysuz ama sevimli bir Border Terrier ile birlikte Londra'da yaşıyor.

İletişimde kalın!

[Facebook](#)

[Facebook Grubu](#)

[Instagram](#)

[Twitter Bülten](#)

[BookBub](#)

[Amazon](#)

[Goodreads](#)

[Pinterest](#)

EMERY ROSE'UN ROMANLARI

Güzel **Serisi**

Güzelliğinizin Altında

Güzel Yalanlar

G ü z e l Telaş

Aşk ve Kaos Serisi

Wilder Love

Tatlı Kaos

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

